„Un omagiu adus puterii de imaginație a copiilor, romanul evocă anii '60, era sexului și a drogurilor, într-o proză poetică și viguroasă; ar putea fi romanul de debut al anului."
NOW Toronto

Fata din lut

HEATHER TUCKER

„Tucker oferă un triumfător roman de debut despre o copilărie pierdută și descoperirea unei noi familii, o poveste de maturizare redată într-un limbaj precis și poetic în același timp... Pe alocuri o lectură nu tocmai lejeră, acest roman face să merite orice strădanie și fiecare lacrimă."

Publishers Weekly

„Unicitatea personajelor, afecțiunea oferită de străini, ingenuitatea și voința protagonistei în fața unor teribile încercări sunt lucrurile care fac această poveste să cânte."

San Francisco Chronicle

„Ari Appleton te lasă fără suflare... Proza lui Heather Tucker este lirică și profundă ca oceanul, vocea lui Ari este sigură pe ea și puternică precum o cârmă pe o mare agitată... Talentul autoarei de a ne pune în fața frumuseții, a speranței și a umorului, în mijlocul celor mai traumatizante întâmplări, face din *Fata din lut* un roman de debut ieșit din comun."

Toronto Star

ISBN 978-606-006-046-8

9 786060 060468

www.raobooks.com

Heather Tucker

FATA DIN LUT

HEATHER TUCKER

FATA DIN LUT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TUCKER, HEATHER
Fata din lut / Heather Tucker. - Bucureşti : RAO Distribuţie, 2018
ISBN 978-606-006-046-8

821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sect.1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

HEATHER TUCKER
The Clay Girl
Copyright © Heather Tucker, 2016
Publicat prin înţelegere cu Westwood Creative Artists, Ltd.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Cristina-Mihaela Tripon prin Lingua Tradom

© RAO Distribuţie, 2016
Pentru versiunea în limba română

2018

ISBN 978-606-006-046-8

UNU

Casa cu surori în care locuiam s-a prăbușit – din nou. Mătușile noastre ne-au luat în grija lor.

Mi se ridică părul pe ceafă când aud dangătul clopotelor catedralei St. Patrick. Trec tiptil pe lângă surorile mele care dorm și mă furișez afară pe ușa casei mătușii Elsie, spre fântâna dorințelor. Pe grătarul de fier este gravat „1953", anul în care am ieșit din apă și am devenit fată. Arunc o piatră netedă, îmi pun o dorință. *Pietricică albă, lasă-mă să stau aici toate nopțile.*

A doua piatră poartă cu ea o vrajă. *Abracadabra, nicio mărgea nu te poate avea.*

A treia piatră, o ofrandă, o rugăciune. *O, Mântuitor al copiilor suferinzi, ferește-ne de Mătușa Corupția Morală.* Sacrificiul e înghițit. *Gata, am făcut-o, Jasper. Vom fi în siguranță acum.*

Intru în casă și mă strecor în ascunzătoare, lipindu-mi obrazul de un covoraș care miroase ca un costum de bătrân.

Sunetul scos de roțile care trec peste grătar mă fac să sar în sus. Mă uit prin crăpătura dintre draperii. O mașină care poartă inscripția POLIȚIA MONTREAL se furișează ca o panteră de-a lungul bordurii. *Isuse, s-au întors.*

Papucii mătușii lipăie pe hol când merge să deschidă ușa. Niște ghete, mari cât o cutie de scule, pășesc înăuntru, strivind sub talpă florile albastre de pe carpetă.

– Voiam să verific dacă totul este aranjat, doamnă.

– Mama lor este la St. Mary. Am pregătit fetele.

– Deşi auzi despre astfel de lucruri, nu te gândeşti niciodată... Sper ca lucrurile să se îmbunătăţească.

– Păi, n-au cum să se înrăutăţească.

Ai auzit, Jasper? Nu va fi mai rău. Rămânem aici.

În bucătărie, mătuşa fredonează „Bucurie, bucurie", iar particulele de praf dansează în razele soarelui ca şi când ar şti cuvintele pe de rost.

Sora numărul unu o şterge pe uşă afară şi urcă în maşina decapotabilă a lui Scotty Davenport.

Eu mă feresc atunci când reverendul Lowey se năpusteşte ca o bufniţă furioasă şi le înhaţă pe surorile doi şi trei, „plesnindu-le" cu o rugăciune înainte să plece: „Iar acestor mieluşele, atât de speriate de depravarea umană, dă-le putere şi îndurare. Amin şi iar amin".

Ele străbat aleea, cu umerii proaspăt încărcaţi de păcatele tatălui nostru care nu este în ceruri.

Mătuşa Dolores opreşte maşina în locul liber de lângă bordură. Sora patru se îndepărtează ţopăind.

– Hei, mătuşă Dee, ai ales copacul Appleton!

Sora cinci se furişează afară pe uşa din dos fără să facă zgomot.

Domnul Mustăţi aleargă după curcubeul proiectat pe covor de vaza scumpă. *Uite, Jasper, un semn, ca acela pe care i l-a trimis Domnul lui Noe.*

Spune-mi povestea cu barca, Hari.

Păi, într-o noapte, o bucată din lună a căzut în ocean. Cangurii ne-au primit la bordul vasului Jewel *al lui Jasper. Am navigat până în Kentucky, unde toţi renii purtau pulovere albastre şi...*

– Hariet! Mătuşa Elsie înclină fotoliul din catifea verde. Haide, ieşi de-acolo. A venit doamna MacLaren. Unde ţi-e haina?

– Acasă la familia MacLaren. Sub capul lui Jinxie.

– E ger azi. Un pulover cenuşiu este sacrificat din fundul dulapului. Ştii, am vrea să poţi rămâne şi tu la noi, însă nu ne putem ocupa decât de una, iar Jennah trebuie să locuiască

aproape de slujbă. Mătuşa rulează mânecile puloverului de trei ori cu degetele-i frumoase. Aşa, cum e acum?

Lâna mă cam înţeapă.

– Spectaculos, mătuşă.

Când ajungem în gară, eu rămân în locul unde mi s-a spus să aştept. Deşi nu pot vedea coada dragonului, o negreală îngrijorătoare îi ţâşneşte din nas în aer. *Aoleo, Jasper, tuşeşte cum face bunicul înainte să se întâlnească cu brutarul.* Călătoria cu un tren ce seamănă cu un dragon cu nasul roşu îl încântă pe Jasper. Eu îl împing în jos. *Uiţi ce grozăvie ne aşteptă la destinaţie? Acte de nedescris asupra persoanei mele, ascultă ce-ţi zic.*

Doamna MacLaren străbate în grabă peronul cu biletul şi mă ia de mână ca să mă vâre în pântecul dragonului.

– Urcă. Scara este pe jumătate cât mine, lucru care nu m-ar încurca dacă n-ar exista o situaţie sub rochia mea. Haide, Hariet, eşti prea grea ca să te ridic.

Eu îi dau ascultare, săltându-mi trupul de opt ani.

– Dumnezeule, copilă, de ce nu porţi chiloţi?

– Jory a luat ultima pereche.

Fiind cea mai mică dintre şase surori, am învăţat un lucru: te alegi cu ce rămâne, însă de cele mai multe ori nu îţi rămâne nimic.

Ea îmi dă cincizeci de cenţi.

– N-avem timp acum. Dacă vezi vreo băcănie, crezi că vei reuşi să-ţi cumperi o pereche?

Dacă pot călători de una singură din Montreal la Halifax, iar apoi la Sydney, pot să-mi cumpăr şi chiloţi. Vor fi roz... ba nu, verzi, cu floricele.

– Doamnă MacLaren?

– Da?

Luna ca de sare străluceşte pe încălţămintea mea uzată când bat pasul pe scara de metal ca o dansatoare faimoasă de cancan.

– Spune.

– Tata este în burta unei balene ca Iona?

– Este undeva unde nu mai poate face rău nimănui.

– Și dacă o să mă doară burta?

– Bea niște lapte cald și-o să-ți revii.

– Doamnă MacLaren.

– Ce mai e acum?

– Lui Jinxie îi place cel mai mult să-i scarpini urechea albă.

– De îndată ce mama ta se va pune pe picioare, o să-i scarpini chiar tu urechea. Du-te acum și caută-ți un loc.

Știu să citesc, așa că știu că perforatorul de bilete din cupru este William. Jasper tremură în buzunarul meu. *Nu-ți fie teamă. Domnul Perforator nu-i decât o morsă cu o cutie de biscuiți fițoasă pe cap.*

– Biletul, domnișoară.

Eu îmi vâr mâna în sacul bunicii a cărui curea s-a rupt și scotocesc în căutarea biletului printre mingea colorată, cutia de chibrituri care îi servește drept pat lui Jasper, peria de dinți, sticluța cu cenușă și mănușile croșetate de bunica.

– Ai în față o călătorie lungă, domnișoară. Te așteaptă cineva în Halifax?

– Nu. Mătușa Corupția Morală mă va lua din Sydney.

– Cine?

– După ce surorile mele au fost împărțite care încotro, doar ea a mai rămas. Simt că mă scap de o greutate care-mi apasă pieptul. Mărgelele. Sunt probleme mari cu ele.

– Nu e nicio problemă cu mărgelele, domnișorică. Liniștește-te. Te așteaptă un drum lung, însă nimic nu se compară cu peisajele de octombrie pe care le poți admira din tren ca să treacă timpul mai repede.

Morsele au mustăți minunate și multă bunătate ascunsă în cutele pielii. Îmi dau la o parte șuvițele rebele care mi se desprind mereu din împletituri.

– Aveți copii?

– Trei fete și un băiat.

Mare dezamăgire, Jasper. Nu-și va mai dori încă o fată.

O oprire îi face pe călători să își ocupe locurile în grabă. Un bursuc în costum verde, o siameză cu blană mătăsoasă, care își

trece coada care miroase a *parfum d'lilac* pe sub nasurile celorlalţi de pe culoar. O doamnă castor care poartă o vestă în carouri riscă şi se aşază lângă o Hariet pe jumătate dezbrăcată. Nu că doamna ar avea dinţi mari, este doar genul acela prevăzător, care s-a gândit să pregătească un prânz copios, plus că ştie multe despre stăvilare şi că prea multe conuri de hârtie pline cu apă o să mă facă să explodez.

– Haide, drăguţă, toaleta este pe-aici.

Niciodată nu am mai gustat ceva mai delicios ca umplutura pe care a uns-o doamna Castor între două felii de pâine.

– Mulţumesc, doamnă, este spectaculoasă.

– De unde eşti?

– Cea mai mare parte din viaţă mi-am petrecut-o în casa cu surori.

– E un fel de mănăstire?

– Nicidecum. Nu există măicuţe cu părul cărunt şi cu rigle în mână. În casa cu surori, June reprezintă pereţii. Jory, acoperişul. Jillianne, podeaua. Jennah, fereastra, unde flutură perdelele. Iar Jacquie este uşa galbenă. Jasper şi cu mine ne cuibărim înăuntru şi spunem poveşti.

– Da, sunt convinsă de asta. Ea îşi linge batista şi îmi şterge muştarul de pe obraz. Eşti prea mică să călătoreşti singură.

– Mama s-a îmbolnăvit de isterie. Jennah stă la mătuşa Elsie. Bunica are grijă de June şi de Jacquie. Mătuşa Dolores a ales-o pe Jory. Jillianne şi câinele meu stau la doamna MacLaren. Însă Jasper a venit cu mine.

– Jasper e fratele tău?

– Nu, doamnă, căluţul meu de mare.

– Lasă-mă să ghicesc, te cheamă Jane sau Jessie?

– Trebuia să fiu un Joshua. Toată lumea spunea că dacă i se mai naşte o fată, tata va avea un şirag de nestemate.

– O, înseamnă că te cheamă Jewel[1].

---

[1] Nestemată (n.tr).

– Nu, Hariet. Cu un „r". Mama a încurcat actele pe motiv că am secat-o de puteri.

– Pun rămășag că pe tatăl tău îl cheamă Harold.

– Nu, Vincent.

– Și el unde e?

– Ăăă... închis într-o închisoare din Turcia.

– De ce?

– Pentru... braconaj de tigri.

– Serios?

Nu-i spune că a vârât o dropie în cuptorul lui Jacquie, altminteri nu vom mai primi nicio negresă.

– Ce s-a întâmplat, de fapt, a fost că... a venit un val mare, iar el s-a înecat încercând să-mi salveze câinele care a căzut în apele râului Saint Lawrence. Jinxie a fost adus la mal în aval, iar o vidră uriașă l-a tras pe Vincent în larg.

O negresă mi-a aterizat în mână drept consolare.

– Și tu unde vei sta?

– La mătușa Mary Catherine și la prietena ei. Mănâncă fetițe ca pe *burrito* cu fasole, însă toată lumea s-a săturat deja de mine. Aveți copii?

Doamna Castor desface un album-acordeon cu poze care înfățișează copii dansând balet și suflând în lumânările de pe tort. Fotografiile mă întristează, Hariet cu un „r" și-ar fi dorit să nu fi înfulecat cea de-a doua negresă.

– Hai să te instalăm ca să te simți confortabil peste noapte.

Morsa William pregătește așternutul pe două locuri cu niște cearșafuri care nu miros a urină sau muci și o pernă cu pene atât de umflată, încât o mie de rațe sălbatice cred că stau golașe pe undeva. Îmi dă trei digestive și lapte cald. Pe partea rozalie a mâinii lui ciocolatii scrie: 1961.

– Știi ce înseamnă asta, domnișorică?

– Este anul de grație?

– Privește mâna bătrânului William. Și-o întoarce. Vezi? Lumea se poate întoarce cu susul în jos, însă anul acesta nu se

schimbă. Ne așteaptă un viitor bun. Bătrânul William prevede asta.

– Prevedeți și un magazin de unde pot cumpăra chiloți cu cincizeci de cenți?

– Mâine vei avea la dispoziție o oră între trenuri și știu locul potrivit. Așază-ți capul aici ca să vezi cerul când te vei trezi.

Atunci când călătorești cu un dragon care străbate kilometri întregi, lăsând în urmă locul de unde vii, nu există nimic mai plăcut decât să asculți o morsă cântând.

– Există un loc pentru tine, undeva. Liniște, și pace, și chiloți. Ia-mă de mână și-ți vom cumpăra o pereche...

Doamna Kramer de la Magazinul Universal Kramer este o găină care cloncănește despre situația mea. Noua mea pereche de chiloți este albă cu o floricică roz și o fundiță verde, așa că am tot ce mi-am dorit.

– Scumpo, e prea frig în Sydney în această perioadă a anului ca să umbli cu picioarele goale. Punte-ți ciorapii ăștia de lână.

Îmi trage pe picioare niște ciorapi așa cum își trage pe mâini mănușile doctorul Herbert.

Ar fi plăcut să trăiești sub aripa protectoare a unei găini.

– Aveți copii, doamnă Kramer?

– O grămadă.

– Oh. Îi întind monedele de cincizeci de cenți. Pot să vi-i trimit și pe restul odată ce mă voi instala.

Ea ia o monedă.

– Ajunge asta, îți rămâne mărunțiș pentru ceva dulce.

Morsa William îmi îndeasă în sacul de mână un sendviș.

– Trenul acesta te va duce direct la Sydney.

Eu îl îmbrățișez cu căldură.

– Mulțumesc, domnule. Mă bucur enorm că v-am cunoscut.

– Ascultă-l pe tovarășul tău de drum.

– Jasper?

– Te va conduce la alesul inimii tale. Îmi încheie nasturii de la jerseu. Unde ți-e locul.

Acum că șezutul îmi este încălzit de ciorapii albaștri de lână, sunt pregătită să înfrunt orice, chiar pe diavolul însuși. Cu ochii mari, caut un lup sau un șarpe.

– Bună, drăguțo. Ea se furișează prin spatele meu. Eu sunt Mary. Ce-ai mai crescut!

Deși s-a transformat într-o făptură blândă, Hariet Appleton știe ce zace în acea *ființă drăgălașă*.

– Sub jerseul acesta sunt mai sfrijită decât o nevăstuică înfometată. Doctorul Herbert zice că nu mi-a mai rămas cine știe ce carne pe oase și de bună seamă că am slăbit.

– Valiza ți-e înăuntru?

– N-am adus mare lucru cu mine.

– Tremuri. Haide, am o pătură în portbagaj.

Oricât de mult mă străduiesc să înghit, prânzul mi se adună în gât și aterizează la o aruncătură de băț de pantofii roșii ai mătușii.

– Ești în siguranță aici, îți promit. Ea îmi oferă o batistă. Haide să-i cunoști pe verișorii tăi.

– Ai copii?

Trei căței sar vioi din portbagaj.

– Ei sunt Hoover, Cork și Wabi-sabi.

– Pot sta în spate cu ei?

– Drumul e puțin cam accidentat, însă lui Wabi îi place să stea în față. Stai să-ți dau o găleată în caz că te va deranja iar stomacul.

Se mișcă lin, ca un fluture care zboară deasupra unei flori. Părul îi atârnă într-o coadă groasă până la fund, iar șuvițele desprinse din ea parcă dansează în loc să o deranjeze.

– Dacă ești sora mai mare a mamei, cum se face că ești mai tânără?

– Mama ta a trecut prin multe greutăți.

Wabi își ține o ureche ridicată, iar blana ei neagră are pete albe, ca de vopsea.

– Ar putea dormi cu mine?

– O să-ți încălzească patul înainte de culcare.

Uneori mă întreb unde i-a dispărut mamei zâmbetul, iar acum îl văd pe fața mătușii Mary.

În timpul călătoriei lungi, Jasper își înfășoară coada în jurul unei șuvițe rebele și e cât pe ce să-mi deșurubeze capul de gât. *Uite, acolo! Mmm, simți mirosul? O, ce-o fi?*

– Te simți bine, Hariet?

– Creșteți nestemate aici?

– Ce vezi acum sunt razele soarelui care se reflectă în ocean. Întâmplarea face că acesta se află în curtea din spatele casei noastre.

În față, un acoperiș vopsit pe un hambar mare și cenușiu arată de parcă tinicheaua ar fi fost înlăturată ca să le îngăduie peștilor să înoate pe cer. *O, nu ți-ar plăcea să locuim aici?* Ca și când zeii ne-ar fi auzit, camioneta virează pe o alee. Ne întâmpină o casă din piatră, cu ferestre ca niște ochi. Jasper își lipește nasul de parbriz. *Privește, are o ușă galbenă.*

– Am ajuns.

– Seamănă… seamănă cu casa cu surori.

– Asta unde-i?

– În interiorul camerei încuiate.

Ea îmi mângâie părul ca și când ar ști totul despre exterioare și interioare.

Jasper, undeva fierbe o oală, asta-i sigur.

DOI

Ca Gretel, aştept şi eu ca vrăjitoarele să mă vâre în cuptor. În a patra dimineaţă, la ivitul zorilor, prietena mătuşii, Nia, vine după mine. Este un urs polar înalt, cu blana albă şi lucioasă.

– Hariet, vino să-i cunoşti pe prietenii mei.

Jasper îşi pleacă fruntea. *Tatăl nostru care eşti în ceruri...*

– Uite, ia pe tine jerseul meu.

Iartă-ne nouă greşelile noastre...

– Să nu faci gălăgie.

Da, deşi mă pregătesc să fiu înfulecată de... nişte pui de căprioară?

Puii de căprioară se adună afară, în faţa uşii din dos. Mătuşa Mary este căprioara-mamă şi le oferă mere, pe care aceştia le iau în tăcere din mâna ei. Iarba înaltă luceşte ca nişte pene fermecate, iar oceanul arată de parcă dragonul şi-ar fi aruncat în el toată comoara. Hariet Appleton locuieşte împreună cu un urs polar şi cu o căprioară într-o casă care miroase aşa cum miroase cea a doamnei MacLaren de Crăciun.

– Ai copii, mătuşă Nia?

– Nu, dar mi-am dorit întotdeauna o fetiţă.

– Pe care s-o mănânci ca pe un *burrito* cu fasole?

– Doar s-o învăţ lucrurile pe care le ştiu. Iar ea să mă înveţe pe mine.

– Mă înveţi cum să hrănesc căprioarele?

O felie de măr îmi zâmbeşte din palmă.

– Apropie-te încet de ele. Dacă se sperie şi o iau la fugă, bucură-te de privelişte. Se vor întoarce.

Mătușa Nia împrăștie piesele de Scrabble.

– Exersează. Până în ianuarie, vei fi cu mult în fața celor din clasa a treia.

– Jacquie este cea mai deșteaptă din familie. Eu sunt proastă ca noaptea.

– Ai grijă cum vorbești, ai auzit? Ești deșteaptă, nu proastă. Mătușa Mary scoate fursecurile din cuptor. Un fursec la trei cuvinte.

Eu formez cuvintele: CĂLUȚ-DE-MARE, JASPER, MARY, NIA, INX.

– Vrei două fursecuri, bag de seamă.

– Mai vreau un „J" pentru „Jinx". Aveți nume frumoase.

– Numele meu de botez este Eugenia. Nu mi-a plăcut niciodată. Mary mi-a găsit un altul, Nia. Înseamnă „scop strălucitor".

O... un delfin argintiu.

– Mi-ai putea găsi și mie unul, mătușă Mary?

Ea amestecă piesele care compun cuvântul HARIET.

– Ce zici de RITA?

– Ce înseamnă?

Ea se uită într-o carte mare.

– Perlă.

– E frumos, presupun.

Jasper mă înghiontește. *Măruntaiele unei stridii nu sunt nici pe departe la fel de bune ca delfinii argintii.*

– Cerule Mare, uite ce stă ascuns în numele tău. Citește pe litere: A-R-I. Înseamnă „leu". Mai poate însemna și „vultur". Îmi ridică bărbia. Ari Leu-vultur. Ți se potrivește.

Învățătoarea de la clasa a treia și a patra din Pleasant Cove are stropi de vopsea pe tenisi și părul roșu-aprins.

– Doamnă Brown, ea este nepoata mea, Ari, zice mătușa Mary.

– Ce frumușică ești!

– Curcanii dumneavoastră sunt minunați.

– Poftim?

Arăt cu degetul spre curcanii cu capete de bezea aliniați de-a lungul pervazului.

– Întâmplarea face că-mi lipsește unul. Învățătoarea mă obligă să mă așez. Trece-ți mâna peste hârtie și păstrează tăcerea.

Se apropie amândouă de ușă, ies și vorbesc în șoaptă pe coridor.

Doamna Brown revine și se așază pe scaun.

– Mătușa ta se va întoarce la trei și jumătate. Ce-ar fi să ne cunoaștem înainte să sosească ceilalți. Ce-ai învățat la vechea școală?

– Păi... nu prea am avut timp de școală pentru că... am fost plecată în Siberia la vânătoare de urși panda.

– Și-ai prins vreunul?

– Nu, doamnă. Se pricep de minune să se ascundă.

– Și ce-ai făcut?

– Păi... tata s-a pricopsit cu degerături, așa că am prins niște câini husky sălbatici și am făcut o sanie din aripa unui avion prăbușit, apoi l-am tras prin tundră până la un spital din Mexic.

Doamna Brown mă înhață și mă ridică de pe scaun așa cum o șopârlă înhață o muscă.

– Măi să fie, ești povestitoare.

Pieptul ei se întunecă sub obrazul meu. *Uite, Jasper, cum bunătatea ei dă pe dinafara șezutului scaunului.*

Bățul meu se mișcă în apă, scriind în viteză o scrisoare surorilor mele. „Dragele mele Jennah, June, Jacquie, Joy și Jillianne: Corupția Morală se dovedește a fi un loc splendid unde să aștepți reunirea familiei Appleton. Mi-am găsit o slujbă care îmi aduce un dolar pe săptămână din colectarea comorilor de pe mal împreună cu cea mai bună prietenă a mea, Sadie O'Shaughnessy.

Vechiul hambar al mătușii este o galerie cu pești zburători, unde bucățile de lemn plutitoare se transformă în creaturi

mistice cu ochi de sticlă, iar praful roșu se transformă în broaște țestoase, care înoată din părțile laterale ale oalelor lucioase.

Există mai multe acorduri muzicale aici decât duminica în biserica penticostală, când se cântă *Aleluia, Isus a înviat.* Huey și Jake sunt jucăuși și m-au făcut să inventez dansul Leului-vultur. Te face să te întrebi de ce Domnul este atât de supărat pe mătuși."

Sadie se așază pe stâncă, lângă mine.

– Iar le trimiți surorilor tale scrisori pe valuri?

– Da. Îmi deschid palma în ochiul de apă din stâncă. Ia înoată, Jasper.

– Jasper este fermecat, nu-i așa, Ari? Pot să-l țin în buzunarul meu o vreme?

Sadie știe despre prietenii de buzunar. Locuiește două parcele mai încolo, împreună cu Huey Butters și soția lui. Huey și soția lui sunt ca o corabie cu fundul gros și catarg puternic, perechea perfectă să înfrunte tăvălugul vieții. Sadie mi-a povestit că au avut un fiu care nu s-a mai întors din război, că a pierit înghițit de mare, și o fetiță care zace îngropată în cimitir. În casa soților Butters trăiesc șase copii, ai altor oameni. Sadie zice că este cea mai primitoare casă în care a locuit vreodată și, la fel ca mine, a trecut prin multe case.

Sfârșitul zilei mă prinde într-o cameră cu miros de pădure, unde buștenii care formează pereții dorm unul peste celălalt. Mirosul oceanului plutește peste stâncă, se furișează printre firele de iarbă, prin fereastră și îmi pătrunde în nări. Mă întreb dacă nu cumva dragonul m-a ascuns în muntele lui și nimeni nu știe unde mă aflu. Nu că mi-aș dori să fiu găsită, dar aș vrea ca unele persoane să observe dispariția mea.

– Nu poți dormi? mă întreabă mătușa Nia.

Eu spun că nu, pentru că știu că îmi va aduce ceai de mușețel cu miere și vanilie și îmi va spune o poveste despre aventurile lui Ari Leul-vultur. Apoi o rugăciune șoptită, *ești o comoară de fată și nimic din ce-a făcut cineva, nimic din ce s-a întâmplat n-a fost vina ta.*

– Există o zeiță a mamelor noastre?

Mătușa Nia lasă să pătrundă strălucirea lunii prin fereastră.

– Firește. I-ai văzut răsuflarea pe iarbă, dimineața. Ea îmi dă la o parte de pe față claia de păr. Culcă-te acum.

– Mătușă, morsele știu secrete.

– Așa este. Ascultă și îți vor șopti până când vei cădea în visare.

Mătușa Nia face zgomot în bucătărie ca să mă anunțe că sunt bine-venită la vânătoarea de dimineață. Zice că am ochi pentru creaturile care se ascund printre buștenii plutitori pe care doamnele mării îi lasă pentru noi în timpul nopții.

– Mama soarelui țipă la el pentru că-și revarsă culorile?

Ochii ei deschiși la culoare absorb curcubeiele care invadează oceanul la început de zi.

– Ea este cea care-l dă jos din pat, spunându-i: „Pictează-mi un alt tablou frumos".

– Soarele are o mamă drăguță, eh. Eu împing în sus o scândură netedă și curbată, mai înaltă decât mine. Privește, un marsuin care dansează.

– Există un mod mai plăcut de a-ți începe ziua? Hai să-i dăm puțină culoare.

Când ajungem la Peștele zburător, mătușa Nia începe să făurească o zână a apelor dintr-un buștean plutitor, cu mâinile-i aspre ca șmirghelul pe care se află doi plasturi care îi acoperă tăieturile din ziua precedentă.

Mama are degetele ca acele creioane roz din papetăria lui Ted, ascuțite și perfecte.

Jasper călărește roata olarului pe care o învârte mătușa Mary, mâinile ei dând naștere unei oale. Bucățile de lut pe care le înlătură ea sunt ale mele. Uneori, o bucată zdravănă de lut, ca o felie suplimentară de tort, aterizează în calea mea, iar mătușa îmi face cu ochiul. Simt cum pulsează când îl turtesc. Fac stele, sau luni, sau sori cu lama subțire a cutterului și le împodobesc

cu bucăţi de scoică, cioburi de sticlă netezită de apa mării şi de faianţă. Mătuşa le bagă în cuptorul pentru ars ori de câte ori este loc. Nu se ştie niciodată ce surpriză va rezulta. Mănuşile mari îi protejează mâinile când scoate tava.

– Oalele tale sunt minunate, mătuşă.

– Pentru că Mary ştie că lutul are suflet de copil, spune Nia.

– Ca o fantomă?

– Nu, acesta se poate modela. Există o mulţime de posibilităţi. Lutul absoarbe apa, aşa cum absorbi şi tu tot ce-ţi iese în cale. Dacă adaugi puţin nisip, dar nu prea mult, lutul devine mai tare.

– Mă vei învăţa?

– După ce trimit comanda asta, începem lecţiile. Vei deveni un olar priceput.

Baloane galbene se ridică plutind din stomacul meu până la inimă.

– Vorbeşti serios?

– Uită-te la astea. Mary mişcă din loc bucăţile de pe tavă. Sunt suficient de frumoase ca să se vândă. Ce vrei să faci cu ele?

– Sunt pentru ziua mea de naştere. Aştept ceva de la Huey.

Scot din buzunar dolarul câştigat să-l dau pe douăsprezece inele de alamă şi aţă de pescuit. Huey îmi împinge mâna.

– Nu-i nevoie, scumpo. N-am plătit nimic pentru materiale. Le-am îndoit puţin şi le-am sudat.

Doamna Butters îmi smulge dolarul din mână şi îl vâră între sânii ei ca două săculeţe cu zahăr.

– Ce mai faci, fetiţo?

– Fac cadouri. Mătuşa Mary îmi citeşte „Hobbitul". Mătuşile îşi oferă cadouri de zilele lor de naştere.

Înainte ca orologiul să anunţe ora de culcare, doisprezece clopoţei atârnă de grinzi. Aceştia scot un clinchet feeric atunci când copilul adoptiv cel mai mare, Jake, deschide uşa, obosit şi ud leoarcă. Ridică privirea.

– Ce sunet frumos te întâmpină când vii acasă.

Îşi umple un bol cu tocăniţă de casă şi deschide cartea cu teme pentru acasă. Bate mereu ritmul cu piciorul, iar în ochii de culoarea cerului i se citeşte blândeţea. Jasper spune că mă voi mărita cu el atunci când voi deveni la fel de frumoasă ca şi Jennah. Ridică ochii din carte.

– Ies sâmbătă cu barca în larg, vino şi tu dacă vrei. Îţi voi arăta o familie de piloţi.

– Nu se vor îneca până atunci?

Obrajii lui capătă o nuanţă rozalie, ca a îngheţatei de zmeură.

– Sunt un fel de balene.

– Zboară?

– În felul lor.

Mâinile ocupate ale doamnei Butters întorc pe dos un ciorap gros.

– Huey te va conduce acasă acum.

Sadie mă ia de o mână, iar Huey de cealaltă şi pornim la drum. Noaptea vorbeşte prin foşnete şi ţipete, cerând un cântec care să lumineze drumul spre casă. Noi îi dăm ascultare.

Ochii-i strălucesc ca diamantele
De parc-ar fi regina tărâmului
Părul i se revarsă pe umeri
Legat cu o panglică neagră de catifea.

TREI

Ştiu despre scrisorile care sunt împăturite şi vârâte în buzunar.

Coada împletită a mătuşii Mary îmi atinge obrazul atunci când se apleacă peste canapea, unde este ascunzătoarea mea.

– Ce s-a întâmplat?

– Mă vei trimite înapoi?

– Mătuşa Elsie ne-a anunţat doar că Jacquie se simte bine.

– Spurcaciul?

Ea îmi întinde un pătrat mic.

– A născut un băiat.

Poza se roteşte în palma mea. Ştiu că durează ceva timp până când le cresc pene puilor, însă ce văd acolo seamănă mai mult cu un copilaş decât cu un spurcaci. Mătuşa se ridică încet.

– Copilaşul s-a dus să trăiască cu o familie drăguţă, iar Jacquie a reuşit să termine anul şcolar.

– Jacquie are un copil?

– Am crezut că ştii.

– Mătuşa Dolores a spus că are un spurcaci în ea.

– A folosit un cuvânt urât pe care îl folosesc adulţii pentru copilaşi.

Îmi amintesc de acea zi stresantă din Montreal care m-a făcut să mă zbârlesc ca un porc spinos gata să atace. Jennah a ridicat faţa de masă şi mi-a spus:

– Hei, surioaro, hai s-o ştergem de-aici!

Jasper bănuia că era o ademenire, ca „pis, pis, ți-am adus ton", care s-a dovedit a fi un șut dureros în fund. Preferam însă orice în locul grozăviei care se petrecea în jurul meu.

La magazinul din colț, Jennah a cumpărat bomboane de 5 cenți. Mi-a dat un pachet de Pixie Stix, iar eu mi-am prăfuit limba cu pudră dulce. Ea și-a golit în gură praf de lămâie verde, iar Jasper a râs când și-a supt obrajii și și-a făcut buze de pește. Fetele „J" Appleton sunt frumoase de pică, cu păr bălai și ochi albaștri care zâmbesc. Fata „H" Appleton are păr castaniu, ca al tatălui.

– Jennah, ești o zână, nu-i așa?

– Secretară.

Trebuie să fi fost la fel de bine, pentru că atunci când a luat primul salariu, Jennah mi-a cumpărat o minge, lui Jilliann, o coardă, lui Jory, o fundă de culoarea curcubeului, lui June, o carte, iar lui Jacquie i-a oferit un ursuleț cu urechi de satin. Ei și-a cumpărat un pulover pufos.

M-am uitat la Jasper, care stătea agățat de părul ondulat și lucios al lui Jennah. Două faruri semnalizau de sub puloverul albastru. Eu am întrebat înainte ca un băiat să se apropie:

– Ce s-a întâmplat cu Jacquie?

– Chestii de adulți.

– Tata e tot în râu?

– Pescuiește în ape adânci, surioară.

Am urcat scările bibliotecii. Jennah i-a zâmbit lui Scotty când acesta a deschis ușa.

– Când se întoarce tata acasă?

– Du-te și caută-ți o carte. Ne întâlnim aici la ora două și mergem să mâncăm o înghețată.

Și înghețată? A venit Apocalipsa, Jasper.

M-am dus la recepție.

– Mă scuzați, doamnă. Caut o carte despre... spurcaci, am continuat eu în șoaptă.

Bibliotecara s-a uitat la mine peste ochelari.

– Să fie spurcaci mai mari sau mai mici?

Cu toată agitaţia, ştiam că situaţia era serioasă.

– Mai mari, doamnă.

După ce-am parcurs cartea de zece ori, tot nu mi-am dat seama cum s-a întâmplat aşa ceva. Spurcacii erau păsări cu gât lung şi ochi ca mărgelele, nici măcar nu erau întâlnite prin părţile astea. Cum a intrat unul în burta lui Jacquie este la fel de misterios ca naşterea lui Isus din Maria.

– Va ieşi vreodată tata din râu?

– Nu se mai întoarce, Ari. A murit. Mătuşa Mary miroase a pijamale uscate la soare când mă ia în braţe. Spune-mi ce-ţi aminteşti din ziua aceea.

– Doar că... i-am aruncat mingea lui Jinxie. Tata a strigat: „Hairy, zâna mea". De departe, m-a salutat milităreşte, cum o făceam noi în joacă, apoi a... căzut, iar Jennah a ţipat întruna.

– Ştii de ce?

– Pentru că June a vărsat sucul pe ea, iar tata a căzut în râu. Scotty nu m-a lăsat să merg să-l salvez. Apoi au venit poliţiştii şi i-au dat lui Junie o pătură mare şi cenuşie pentru că îi era frig şi ne-am urcat în maşina neagră, deşi maşina noastră albastră era chiar acolo, cu cumpărăturile în ea. Jennah a spus că tata a plecat la pescuit. Nu-i adevărat, nu-i aşa?

– Nu, scumpo. Când vei mai creşte, îţi voi povesti tot ce ştiu. E o greutate prea mare pentru o inimă atât de mică.

– Va... arde de-a pururi?

– De ce crezi asta?

– Mătuşa Dolores a zis că l-a luat Diavolul.

Ea îmi mângâie părul.

– Ştiu că s-au întâmplat atât de multe lucruri urâte. Poţi să-ţi aminteşti de unul plăcut?

– Nu.

– Eu mi-l amintesc pe tatăl tău cântând „Oh! Susana" la pian şi din gură.

– Cântecele lui inventate erau cele mai frumoase.

– Poţi să-mi cânţi unul?

Vocea îmi tremură ca un viţel nou-născut pe picioare. *O, Hariet, ia-ţi trăsura. Vom merge la plimbare. Jory, nu te necăji, poţi veni cu noi...*

– Altceva?

– Atunci când mătuşa Dolores mi-a spus că dacă nu încetez naibii să vorbesc despre Jasper, îl va arunca în vasul de toaletă şi va trage apa peste el, tata mi-a spus să n-o bag în seamă. Mi-a spus că doar fetiţele care au magie în ele se împrietenesc cu căluţii-de-mare.

– Unde-i Jasper acum?

– Călăreşte coada lui Hoover.

– Ştii ce cred eu? Pe tatăl tău nu-l vor mistui flăcările iadului, căci ele ştiu că fetiţele lui iubite vor suferi.

– Pot rămâne aici cu tine pentru totdeauna?

– Dac-ar fi după mine, da, însă mama ta m-a învăţat două lucruri.

– Mama te învaţă lucruri?

– Fiecare om ne învaţă câte ceva.

– Şi ea ce te-a învăţat?

– Că lucrurile se schimbă mereu şi că undeva, în străfundul nostru, găsim forţa să vedem soarele oriunde ne-am afla. Mary se ridică în picioare. Vino să vezi ceva.

Mă ridic de pe sofa. Când mătuşa Mary deschide un album, văd o poză cu ea şi cu mătuşa Nia zâmbind pe malul mării şi ţinând în braţe un ghemotoc.

– Ai un copilaş?

– Tu eşti acela. Bunica ta a adus-o pe mama ta aici ca să se odihnească înainte să te naşti tu. Doamna Butters te-a cunoscut chiar în această casă.

– Ssst, ascultă.

– Ce?

– Jasper cântă şi se roteşte ca un titirez de fericire.

PATRU

Partea laterală a schifului răsturnat se curbează ca un ochi întredeschis. De sub ea, îl privesc pe Jake cum aruncă înapoi în ocean un peşte argintiu care se zvârcoleşte pe nisip. Mă ascund în umbră când mă strigă:

– Ari!

Îmi descoperă ascunzătoarea.

– Ari? Mătuşile tale sunt foarte îngrijorate. De ce-ai fugit de la şcoală? Din cauza doctorului Quinn?

Îmi vâr capul între genunchi.

Se aşază lângă mine, iar blândeţea lui îmi încălzeşte tremurul.

– A fost cât pe ce s-o iau la fugă ţipând când m-a luat să îmi pună plombe.

– Nu te cred.

– Ba da. Jake mă trage de coada împletită. M-a durut doar atunci când m-a înţepat cu acul ăla înspăimântător. Haide, vino! Vom îndrepta lucrurile.

Mătuşa Mary îmi smulge mâna din cea a lui Jake şi începe să mă dojenească.

– Să nu ne mai sperii niciodată aşa. Atâta tam-tam pentru un control stomatologic! Voi face o programare pentru mâine. Şi-acum, du-te în camera ta şi stai acolo până îţi voi spune eu.

Mătuşa Nia vine şi se aşază cu blugii ei albaştri pe patul meu. Părul ei alb, legat într-o coadă de cal, cade ca un semn de întrebare pe bluza ei albă.

– Îmi cer iertare, mătuşă.

– Nu sunt supărată. Înțeleg că ți-e frică de dentist. Își împinge afară proteza cu limba, apoi și-o vâră la loc. Cum te-ai comportat la celelalte controale?

– Ori de câte ori venea doamna doctor la școală, eu mă ascundeam.

– Mâine, vei face o plimbare.

– La doctorul Quinn?

– El seamănă mai mult cu o maimuță. Stomatologul meu se apropie mai mult de-o morsă. Nu vrei să-ți pierzi dinții, crede-mă. Eu am descoperit prea târziu cum să-mi înving fricile.

– Ție nu ți-e teamă niciodată.

– Of, copilă. Numai proștii nu se tem niciodată. Îmi ridică bărbia tremurândă cu o mână sigură. Se spune că ochii sunt oglinda sufletului. Eu cred că gura seamănă cu o ușă. Este greu să le deschizi ușa unor musafiri nepoftiți. Ea mă trage mai aproape de ea. Nu e nicio rușine dacă ți-e teamă, însă leii-vultur își iau inima-n dinți și o înfruntă.

În timpul călătoriei lungi, mătușa Mary e blândă din nou. Îmi îndeasă o găleată lângă picioare, având în vedere că am vomat ce mâncasem la micul dejun pe cărăruia ce duce la Peștele zburător. Mătușa Nia oprește mașina în fiecare loc de refugiu din cauza crampelor mele.

Doamna doctor Little este mai degrabă o morsă cafenie decât una ciocolatie. La primul consult, mă lasă să stau pe genunchii mătușii Nia.

– Voi aprinde o lumină ca să arunc o privire. Imaginează-ți că îți deschizi gura ca să muști din rulourile cu scorțișoară ale mătușii tale. Când deschid gura, ea zâmbește. Ei, e ca și când aș privi un cufăr care se deschide ca să lase la vedere comorile care se află înăuntru. Ți-ai îngrijit bine dinții.

– Jennah ne-a obligat.

– Vrei să te așezi pe scaun ca să mă pot uita mai îndeaproape?

Un motan roșcovan se cuibărește în scobitura scaunului.

– Swish poate să rămână?

– Da. De obicei, preferă să le ofere prietenilor mei suficient spațiu pentru dansul margaretelor. Când ea apasă pe un buton, se aude *Pop Goes the Weasel*[1] în timp ce culorile se ridică învârtindu-se într-un tub uriaș de sticlă, sfârșind printr-o explozie veselă de flori. Urcă-te pe scaun. Poți apăsa pe buton ori de câte ori simți nevoia de o pauză, iar eu mă voi opri înainte de explozia de margarete. În regulă?

Din tavan, mă privesc niște fețe obraznice, cu limbile scoase. Am o singură carie și tartru pe dinții din spate. După ce ia sfârșit totul, fețele de pe tavan îmi zâmbesc. Doamna doctor Little mă bate ușor pe mână.

– Cum te simți, Ari?

– N-a fost mare lucru.

– N-a fost mare lucru? Ai mârâit la diavol, iar acesta a luat-o la fugă ca o găină înspăimântată.

Îl aud pe Jasper plângând. Căluții-de-mare nu plâng niciodată. Apăs pe buton și margaretele explodează.

În drum spre casă, mătușa Mary privește pe geam, apoi merge la culcare fără să ia cina. Așternuturile mele sunt șifonate și parcă toată casa se clatină. Jasper își ițește capul, *Du-te și cere-ți iertare pentru tot tam-tamul.* Și paturile lor trebuie să fie incomode, pentru că sunt goale. Mi-e teamă că mi-am pierdut mătușile, însă aud șoapte care răzbat de pe veranda de sticlă. Știu că nu ar trebui să trag cu urechea, însă nu mă pot clinti din loc.

– Dacă n-ar fi deja mort, l-aș omorî eu.

Mătușa Nia o leagănă pe mătușa Mary.

– Nu lăsa ca lucrurile petrecute în trecut să ne umbrească bucuria clipelor petrecute cu ea acum.

– Nu știu cum s-o ajut.

– Ca să rezist, nu am avut nevoie decât de iubirea unei persoane de încredere și de activitate creativă.

---

[1] Cântec pentru copii (n.tr.)

CINCI

Tata își ura locul de muncă de la bancă, și pe cel de la Desjardins, dar mai ales pe cel de la Bombardier. A venit acasă, umbrind buna dispoziție a lui Jennah. El și mama s-au hârjonit și au mârâit unul la celălalt ca doi câini în lanțuri până când băutura și-a pierdut efectul.

La Peștele zburător, Jasper mă privește cum împachetez cu grijă un set de căni și dau restul de la o bancnotă de douăzeci. *Păcat că tata nu se juca la muncă așa cum facem noi, nu-i așa, Jasper?*

O sută cincizeci și doi de dolari se adună în Banca Nova Scotia din vânzarea clopoțeilor de vânt. Patru dintre oalele mele se află pe raftul *wabi-sabi*, cu prețuri cuprinse între un dolar și jumătate și trei dolari. Oalele *wabi* sunt frumoase, deși strâmbe. Când mâinile năclăioase ale mătușii le cuprind pe ale mele, oalele ies rotunde ca luna plină, însă în momentul în care și le retrage, oalele zboară în toate direcțiile. Acum, când am aproape zece ani și am terminat clasa a patra, oalele mele rareori sunt nereușite.

Mătușa Nia privește cum rulez bucățile de lut și le transform în biluțe.

– Faci cadouri pentru zilele de naștere și anul acesta?

– Sper să fie pe placul tuturor.

Anul trecut, de ziua mea de naștere, am crezut că trenurile își schimbaseră ruta spre India sau că poștașul se îmbolnăvise de ciumă bubonică sau dizenterie, asta până când mătușa Elsie

mi-a trimis o scrisoare în care îmi zicea că se gândea la mine de fiecare dată când boarea se juca printre clopoţeii de cristal, făcându-i să cânte. Bunica mi-a trimis o felicitare cu clovn cu un dolar în ea. Acestea au fost toate veştile pe care le-am primit din vest şi a fost aproape suficient.

– Ce îţi doreşti de ziua ta de naştere?

– Poftim?

– Un cadou? Ce să-ţi luăm Mary şi cu mine ca să-ţi placă?

– Tu ce-ai primit când ai împlinit zece ani?

– Bunica îmi făcea o rochie nouă pentru fiecare zi de naştere. În anul în care am împlinit zece ani, şi-a rupt mâna, aşa că bunicul m-a dus în Sydney ca să-mi cumpere o rochie. Ne-am întors acasă cu un set de dălţi de tâmplărie.

– Asta mi-ar plăcea şi mie.

– Ai suficient curaj să întrebi lemnul ce formă vrea să ia?

– Îmi plac oamenii din lemn. Mă înveţi cum să-i fac?

– Mai întâi, îi vom face lui Sadie o rochie pentru petrecerea ta.

Aleg o bucată albastru-movulie cu margarete albe din cufărul cu materiale. Mătuşa Mary seamănă cu o prinţesă africană cu acele prinse de-a lungul şoldurilor ei în timp ce potriveşte tiparul.

– Bunica ta m-a învăţat să cos.

Eu tai cu grijă toate bucăţile de hârtie.

– Cum de n-a învăţat-o şi pe mama?

– A învăţat-o. Pe toate ne-a învăţat să gătim, să coasem şi să cântăm.

– Mama poate cânta?

– Ea şi cu Elsie cântau în duet. Mereu câştigau la concursuri.

Nia îmi arată cum să potrivesc bucăţile, apoi se apleacă precum o trestie peste maşina veche de cusut Singer. Îmi îndrumă mâna în timp ce maşina de cusut scoate acorduri muzicale de cha-cha-cha.

– Opreşti când ajungi la capătul materialului, ridici piedica asta şi coşi înapoi. Ari?

– Mama cânta?

Sadie poartă rochia cea nouă la o petrecere dansantă organizată la Peștele zburător. Jake se mișcă aproape la fel de bine ca și Huey, deși mă tot calcă pe picioare până când luna ne trimite pe toți acasă. În drum spre ieșire, mă sărută pe obraz.

– Cea mai tare zi de naștere, Ari. Vino mâine la barcă dacă vrei.

– Pot fi secundul?

– Întotdeauna.

Mătușa Nia încuie ușa, apoi se întinde în mijlocul pardoselii galbene.

– Sunt prea bătrână pentru asta.

Eu mă întind lângă ea.

– Singurul lucru pentru care ești prea bătrână este prostia.

Mary se întinde în partea cealaltă.

– Niciuna dintre noi nu este prea bătrână pentru asta.

– Mătușa Dolores a spus că vă lipsește amândurora energia.

– Ce-a spus?

– Că nu aveți energie, dar eu cred că aveți foarte multă.

Mătușa Nia își oprește râsul în gât până când acesta izbucnește asemenea unui grup de maimuțe vesele. Mary râde ca și când cineva ar gâdila-o. Se șterge la ochi cu mâneca.

– Of, Doamne.

Chicotele își găsesc sălașul în grinzile vechi și uzate ale acoperișului.

– Cum de-ai botezat locul acesta Peștele zburător?

Nia își întoarce fața luminată de lună.

– Ai văzut vreodată un pește înotând pe cer? Am vrut să trăim acolo unde se întâmplă lucruri imposibile. După război, am transformat locul acesta în atelier cu mâinile noastre.

– Ați fost în război?

– Am patrulat de-a lungul coastelor. Asta-i o poveste pentru o altă seară.

Firele de iarbă tremură, iar imnul intonat de ocean pare bântuit în timp ce ne ducem înspre casă. Mătuşa Nia împrăştie pumni întregi de boabe de porumb.

– Te iubim, Ari Appleton.

– La asta ne pricepem. Mătuşa Mary se opreşte în loc ca să admire noaptea. Dacă lucrurile se vor schimba o vreme, să nu te temi. Ea ştie unde ţi-e locul.

– Cine? Zeiţa mamelor?

– Da. Mătuşii îi scapă un scâncet. Va picta frumos iarba în noaptea asta.

– Mă trimiteţi înapoi?

– Niciodată. Dar uneori, oricât de mult ne-am împotrivi, nu putem ţine piept furtunii.

ȘASE

Jake este mereu înconjurat de copiii adoptivi ai soților Butters care vor să-i asculte poveștile născocite. El zărește o arătare portocaliu-roșiatică printre stânci.

– Îți va plăcea asta, Ari. Este o meduză „coamă de leu".

Eu întind mâna să pipăi. El îmi înlătură mâna, destul de repede.

– Stai, frumusețea ei ascunde o înțepătură urâtă. O ajută să iasă din locul în care a rămas blocată și să ajungă în mare. Stai pe lângă mine și-am să-ți arăt ce poți atinge.

Picături din apa mării i se adună în păr, iar Jasper se duce să cerceteze micile nestemate.

– Ai văzut vreodată un căluț-de-mare, Jake?

– În aceste ape, sunt aproape o raritate, ca și leul-vultur. Dar ai putea zări unul dacă ai sânge de căluț-de-mare în tine. El mă ajută să mă ridic în picioare. Să mergem să vedem ce putem prinde pentru doamna Butters.

Nu mi-am făcut niciodată griji că mătușile își vor îndeplini comisioanele și vor uita să vină după mine, lucru care se întâmpla cu regularitate atunci când eram Hariet cu un „r". Călătoriile la Halifax pentru provizii mă lasă în grija soților Butters, la care dorm peste noapte alături de cea mai bună prietenă a mea. Cântecele lui Huey și ale lui Jake, care răzbat până în odaia de sus, îmi fac inima să tresară de bucurie – în cea mai mare parte a timpului. Îmi vâr capul prin gaura din tavan.

– Jake Tupper, nu mai cânta *Farewell to Nova Scotia*. Trupul acesta obosit nu mai suportă fără să plângă în hohote.

El ridică privirea, își lipește obrazul de vioară și îi cere să cânte *Tura Lura Lura* doar pentru mine.

– Spuneți-vă rugăciunile acum! strigă doamna casei.

Sadie mă strânge tare de mână.

– N-o spune, Ari. Nu și partea cu „dacă mor înainte să mă trezesc". Îmi dă fiori și nu voi mai putea închide un ochi. Spune rugăciuni ca mine:

Când în visare voi cădea
Locuri frumoase voi vedea
Înainte de trezire de voi dansa
Jake un pește îmi va da.

Doar cei care-i ascultă pe zei înțeleg „Jake mă va *săruta*". Sadie nu ar râde niciodată, însă casa asta are prea multe urechi. Ea își așază capul cu grijă pe umărul meu.

– Spune o rugăciune specială pentru mine.

– Ăă... stai să mă gândesc...

Sadie va călări... pe...
Aripă de vultur și coamă de val.
Dacă va cânta până la ivitul zorilor
Un frumos răsărit vedea-vom.

– Cred că ești cea mai deșteaptă poetă pe care a lăsat-o vreodată Dumnezeu. Sper că nu vor veni să te ia cum s-a mai întâmplat. Doamna casei zice că este un păcat de moarte felul în care te-au smuls de lângă Mary.

– Ce?

Acum sunt zăpăcită de-a binelea. Sper ca supa să n-ajungă pe așternuturi.

– Am auzit-o pe doamna Butters spunându-i lui Lizzy Harmer că tatăl tău a spus că poți rămâne aici, dar a venit mama ta și te-a luat de-aici. Hei, am făcut rime.

ȘAPTE

Cutia de lemn plină cu dălți se ascunde speriată sub perna mea. Citesc cuvintele de pe panglică. „Pentru Ari, copila mea, pe care am s-o învăț lucruri pe care le știu, iar ea are să mă învețe la rândul ei. Nia."

Îmi ascund capul sub plapumă. *Jasper, ne trimit înapoi. Ascunde-ne.*

Aerul îmi răcește pielea, iar mirosul persistent de iarbă arsă se amestecă cu aerul sărat. Cămașa mea de noapte adună stropii de rouă în timp ce mă plimb prin iarba de august. În casa de vacanță, lumina focului strălucește slab; siluetele mătușilor se contopesc devenind una în spatele ecranului. Sughițurile mătușii răzbat în noaptea strălucitoare.

– Nu mai pot trece din nou prin asta. Voi... voi... voi muri fără ea.

– Știu, iubito. Știu. Mătușa Nia încearcă s-o liniștească. Vom trece peste asta. Vom trece peste asta, cumva.

Jasper tremură când eu mă retrag. Mă ascund tremurând după banițele cu mere, care sunt așezate la umbră, și aștept să se facă întuneric.

Un elan băgăcios mă scoate din visare să mă ducă la cină.

– Hai să te încălzești.

– Mătușă? Unde-i mătușa Mary?

– Doarme în casa de vacanță. Nia mă instalează confortabil pe canapea. Văd că ți-ai găsit dălțile.

– Nu-mi place să primesc cadouri noaptea.

– De ce?

– Cu o seară înainte să... plece, tata a pus câte o medalie pe perna fiecăreia. Jennah le-a aruncat pe toate în sobă. Au ars cu toatele.

– Asta ţii în sticluţa pe care ai adus-o cu tine?

Eu dau din cap cu fruntea lipită de genunchi.

– Jasper mi-a spus să fac asta.

– Ce căluţ-de-mare deştept! Ştii, cenuşa face ca hortensia mea să înflorească.

– Am mai locuit aici?

– Ai locuit aici în primul tău an, până când mama ta s-a pus pe picioare. Apoi alte câteva luni frumoase când aveai doi ani.

– Mama chiar are probleme cu picioarele, nu-i aşa? Voi pleca, nu-i aşa?

– S-a mutat la Toronto, aproape de bunica ta, şi te vrea acasă.

– Eu vreau să rămân la voi.

– Peştele zburător va fi întotdeauna casa ta. Chiar şi atunci când vom fi despărţite o vreme.

Când rostesc cuvântul „Nu", acesta sună ca o sirenă de ceaţă.

– Mama mea a murit când eu eram mică. Tata lucra la calea ferată, aşa că m-a adus aici, în casa aceasta, ca să locuiesc cu bunicii mei. Priveşte. Nia ridică capacul unui cufăr, lăsând să se vadă o grămadă de panglici. El mi-a trimis comori prin scrisori. Anii pe care i-am trăit aici au fost frumoşi. Când am împlinit doisprezece ani, deoarece şcoala de aici avea doar şase clase, am fost nevoită să mă duc să locuiesc la nişte rude. Mătuşa Pru era ca un scai, iar unchiul Gene căuta mereu ceva pe sub rochia mea.

– Mătuşă Nia?

– Nu mi-a plăcut acolo, dar am ştiut mereu că acest loc este casa mea şi că mă voi întoarce aici. Dormi acum, iar mâine vom începe prima lecţie de sculptură şi îţi voi povesti cum fiecare loc întunecat în care am trăit mi-a oferit comori.

– Pot dormi cu tine?

– Voi sta lângă patul tău până când te vor găsi visele.

Mătușa Elsie și Jory vin să mă ia. Așa cum Peștele zburător m-a șlefuit și m-a făcut să strălucesc, tot așa și Jory a fost cizelată de mătușa Dolores. Ea împarte patul cu mine, iar Cork și Wabi nu mai au loc în el.

Eu ascult vocile șoptite care răzbat din bucătărie.

– Sunt de acord că așa ar fi mai bine, dar nu depinde de mine. Theresa a făcut o criză de nervi când a înțeles unde se află Hariet.

Nia pufnește.

– I-a luat douăzeci și două de luni să se obosească să afle?

– Voi găsi o cale prin care să țineți legătura, spune mătușa Elsie.

Fornăielile lui Mary mă fac să mă strecor din pat și să mă ghemuiesc în brațele ei.

– Totul va fi bine, iubito.

Nia mă apucă de umeri.

– Ține minte, Ari, te așteaptă o vânătoare de comori. Și-acum, du-te și adu-ți cenușa.

Mă întorc cu sticluța și, sub clarul de lună, plantăm un tei.

– Împrăștie cenușa în jurul copacului și ud-o ca să pătrundă în pământ. Rădăcinile o vor absorbi, iar aceasta va deveni parte din copac. Mătușa Nia își scutură mâinile de pământ. Și-acum, vino să vezi ce-am făcut pentru tine.

Mi-au făcut un cufăr de comori pentru vânătoare, iar pe el este sculptat un leu-vultur care zboară spre lună.

– Este făcut dintr-un lemn de la Peștele zburător și te va însoți mereu. Ochii lui Mary sunt plini de lacrimi. Vom veghea mereu asupra ta. Îți promit.

Jory mă urmează în timp ce îmi iau rămas-bun. Jake scoate capul de sub Buick-ul stricat al lui Huey.

– Te pregătești de aventură, hm?

Îi dau o carte.

– Asta este pentru tine.

– Lumea noastră, nu, Ari? Strânge în braţe *Marea ce ne înconjoară*. Cu siguranţă îmi va fi dor de tine.

– Serios?

– Eşti cel mai bun secund pe care l-am avut vreodată.

Mâinile lui unse cu ulei mă fac să simt ritmurile viorii în picioare până când el se uită peste umărul meu, la Jory. Părul ei de culoarea untului i se topeşte pe umeri. La paisprezece ani, are un piept spectaculos. Este frumoasă ca o felină. Pe lângă ea, eu sunt un gerbil cu blana zbârlită.

Păşesc în casă cu paşi greoi pentru acel rămas-bun înspăimântător. Când ies, Jory îşi scoate capul de sub capota Buick-ului chicotind şi bătând din gene.

– Pa, Jake! Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

– Pa, Ari! El îmi zâmbeşte cu tristeţe. Să-mi scrii, Ari. Bine?

El devine tot mai mare pe măsură ce distanţa se măreşte.

– E drăguţ. Păcat că miroase a peşte.

– N-ar fi trebuit să te apropii atât de tare de el. Are bube mici, foarte contagioase.

– Pun pariu că doar pe-astea le are mici. Ai văzut ce picioare mari are?

Cât ai bate din palme, prăjitura cu lămâie cu care m-a servit doamna Butters îmi ajunge în gât şi aterizează pe drum.

OPT

Scotocesc prin buzunar după o batistă și scot un bilețel. „Găsește comoara, Ari, și adu-o acasă."

– Văd că ești o mare plângăcioasă.

– Taci, Ari. Mătușa Elsie îmi dă o batistă. Dacă am sentimente profunde nu înseamnă că sunt plângăcioasă.

Îmi iau lucrul de mână și mă legăn în ritmul trenului.

– Mary te-a învățat să croșetezi?

– Nu. Doamnele din „Clubul de croșetat și rugăciune de miercuri". Nu există o povară a sufletului pe care niște mâini ocupate să nu o poată face mai ușoară.

– Vorbești ca o bătrână, dar îmi place fularul. Fă-mi și mie unul: portocaliu cu mov și cu roșu.

– Dumnezeule, Ari, e o combinație îngrozitoare.

– Nu-i adevărat, mătușă, ar trebui să vezi cum soarele își revarsă aceste culori pe suprafața oceanului.

Gândul că Jinxie își va ridica urechile pe jumătate și va da din coadă de bucurie îmi alină dorul – puțin. Mă apropii de casa doamnei MacLaren și bat la ușă. Ea își șterge mâinile de șorț.

– Hariet, cât ai mai crescut! Jillianne s-a dus la magazin. Trebuie să se întoarcă dintr-o clipă într-alta.

Abia aștept ca Jinxie să mă lingă și să sară întruna. Eu fluier.

– Aici, fetițo.

– Oh, Hariet, nu ți-a spus nimeni?

– Ce?

– Ăăă...Jinx s-a îndrăgostit de un câine frumos de la fermă și s-a mutat la țară.

Cine ar crede că doamna Iris MacLaren, preşedinta Ligii Femeilor Catolice, este o mincinoasă neruşinată? Alergatul pe ciment nu este nici pe departe la fel de plăcut ca şi zborul peste pământul roşu, iar casa mătuşii Dolores nu are muchiile frumoase de cedru ale Peştelui zburător. Scaunul incomod şi draperiile aurii îmi ascund hohotele de plâns. Mătuşile intră în salon. Nu vreau să trag cu urechea; dar aud tot.

– Să n-o strici. Se va întoarce de unde-a venit.

– O iau eu, zice Jory. Seamănă cu penele de păun.

Vorbesc despre una dintre cele mai frumoase oale ale mătuşii Mary. În ziua în care a scos-o din cuptor, ea a clătinat din cap şi-a zis: „Nu ştiu cum am reuşit asta".

– Dolores, ne-a trimis-o cadou, zise Elsie.

– Nu vreau nimic de la ea în casa asta.

– Of, încetează cu asta. Este sora ta şi nu ţi-a făcut nimic.

– Ştiu eu cine e ea.

– Ea şi Nia sunt doar partenere de afaceri.

– Sigur. Jory, unde-aţi dormit?

– Ştiu doar că eu m-am pricopsit cu „Scari" şi cu câinii ăia împuţiţi.

Draperiile se unduiesc când se deschide uşa.

– Unde-i Hariet?

Jillianne este ca o adiere de primăvară, aşa cum o ştiu eu.

– Am crezut că e cu tine. Aproape că simt asprimea din vocea mătuşii Dolores. Copila asta ne dă numai bătăi de cap, seamănă prea mult cu taică-său.

Se duc cu toatele în bucătărie, iar eu mă furişez afară ca să o jelesc pe Jinxie sub părul cu frunze ruginii.

Descopăr un bileţel în pijamale. „Ari: o mică comoară de la Emerson: *Ceea ce se află în spatele tău şi ceea ce se află în faţa ta pălesc în comparaţie cu ceea ce se află în tine. Mătuşile M&N*".

Şoaptele din bucătărie înlocuiesc cântecul de leagăn al oceanului. Canapeaua este învelită în plastic şi orice mişcare, oricât de mică, seamănă cu sunetul scos de un schif care se

freacă de docuri. Când sună telefonul, mă rog la Isus să fie mătușile M&N care vor să-mi ureze noapte bună. Mătușa Dolores pare a fi extrem de iritată.

– S-a mutat în Toronto. Nu, nu vă dau numărul ei de telefon. Nu vrea s-o vadă.

– Cine-a fost? întreabă mătușa Elsie.

– Cei de la St. Mary. Se pare că mama lui Vincent a ieșit. Vrea să le vadă pe fete.

– Poate-ar trebui s-o lași pe Theresa să hotărască.

– N-are rost să agităm spiritele. Cu cât familia asta va dispărea mai repede de pe suprafața pământului, cu atât mai bine.

– Taci, Dolores. Pereții au urechi.

De-a lungul anilor, am auzit mii de șoapte rostite după multe păhărele. „Pun rămășag că ea e singura rămasă din familia Appleton. Uită-te la ei, apoi uită-te la ea."

Știu drumul spre St. Mary. Mama ajungea acolo adesea când făcea crize de isterie, așadar am călătorit singură cu autobuzul până acolo. Pe drum, mi-o aminteam pe bunica, blândă ca un mieluțel. Era genul de bunică ce te lăsa să mănânci înghețată la cornet, asta până când își făcea apariția bunicul. Cu toții îl evitam când dădea pe gât sticla. Cu excepția lui June, care se strâmba dezgustată și îi spunea care era părerea ei despre el, că era un netrebnic. Atunci, bunicul se ambala ca un spirit rău și țipa: „Șterge-ți expresia aia de pe față!". Odată, a trântit-o de pe scaun. Ea s-a făcut roșie ca racul la față, însă nu și-a schimbat expresia.

Bunica pare mai bătrână cu o sută de ani și mai scundă cu optzeci. Asistenta medicală ridică partea de la căpătâi a patului.

– Doamnă Appleton, a venit nepoata dumneavoastră.

– Hariet?

Bunica gâfâie mai tare decât doamna Butters după ce dansează.

– Bună, bunico! Nu te simți prea bine, hm?

– Se mișcă greu, dar e cu mintea limpede. Vorbește cu ea.

Se luminează la față când încep să-i povestesc.

– ...și Huey are o barcă. Odată, o cocoașă a ieșit din apă și ne-a izbit cu atâta putere, încât m-am udat până la piele.

– Semeni leit cu Vincent. N-a făcut acele lucruri groaznice despre care vorbește lumea, nu-i așa?

Privirea ei devine pierdută când se așterne o ceață rece, iar fața ei se strânge ca o scrisoare începută, dar aruncată cât colo din cauza greșelilor.

O bat ușor pe mâna înțepată de ace.

– Uneori îl aud cântând. Știu că e el, pentru că nimeni nu știe să inventeze cântece cum o face el.

– Cheam-o pe asistentă.

– Sunt aici, doamnă Appleton.

Degetele bunicii îi caută urechea. Ea îi șoptește ceva, iar asistenta pleacă.

– Ar fi bine să plec și eu, bunico. O să-mi simtă lipsa.

– Așteaptă.

Asistenta revine cu un plic mic.

– Bunica ta vrea să-ți dea asta.

Lasă să-mi cadă în palmă un inel cu diamante și smaralde.

Bunica începe să vorbească.

– A fost inelul stră-străbunicii tale. Întotdeauna m-am întrebat cum să vă împart bijuteriile.

– Îmi voi aminti de tine ori de câte ori va străluci. Când o sărut pe obraz, mi se pare că miroase ca Hoover când se rostogolește pe o mortăciune. Am plantat un tei lângă ocean pentru tata. Când mă voi întoarce acasă, voi planta un copac și pentru tine. Ce preferi?

– O trestie.

– Unde-ai fost?

– Să cumpăr lână pentru fularul lui Jory.

– Nu poți pleca așa, de capul tău.

– Ia mai taci, Dolores, când n-a umblat Ari Appleton singură prin viață?

Zâmbesc la auzul noului meu nume rostit cu voce tare în Montreal. Mătușa Elsie se uită cu atenție la geanta mea.

– Ai dreptate, Ari. Culorile astea vor fi amuzante împreună.

– Jennah mai e aici?

– Ea și Roland vor veni la cină.

– Cine-i Roland?

Jory ridică ochii din cartea cu benzi desenate.

– Neisprăvitu' de bărbat-su.

– Jennah e măritată?

– A rămas cu burta la gură și și-a pus pirostriile în cap.

Mă retrag într-un colț, cu perna de la Peștele zburător. Jinx a plecat, iar Jennah are pirostrii în cap. Nu voi mai îmbrăca rochița promisă pe care o poartă de obicei fetița cu florile și nici nu voi mai purta pe cap cununița cu trandafiri.

Jennah a dispărut undeva sub obrajii bucălați, burta mare și gleznele umflate. Roland se așază în fotoliu și zice:

– Isuse, Jen! Ai fumat tot pachetul? Ține-ți labele murdare departe de buzunarele mele.

– Am un pachet în geantă.

– Du-te după ele. Și adu-ne mie și unchiului Gordo câte o bere dacă tot ești în picioare.

Jennah pare obosită. Împing perniță de îngenuncheat până la scaun, pentru picioarele ei umflate.

– Mă duc eu.

– Mulțumesc, scumpo. Adu-mi și mie una.

Jennah se joacă cu mărgelele de lut din jurul gâtului și-mi face cu ochiul.

– Pot să-l salut? Ea dă din cap, iar eu îi șoptesc burticii rotunde: Salut, copilașule. Eu sunt Ari. Ai un căluț-de-mare cu tine acolo, înăuntru?

Unchiul Gord mă lipește de canapea, trăgându-mă de betelie.

– Stai în fața televizorului, toanto.

Roland se scarpină la boaşe şi râde ca prostul în timp ce Jory îl tot bate la cap să-i dea un dolar. El ţine bancnota într-o mână, iar cu cealaltă o loveşte peste fund.

– Adu-mi o bere pentru el.

Îmi duc farfuria în bucătărie şi iau prosopul.

– Mulţumesc, mătuşă Dolores.

– Era treaba ta să speli vasele acasă la Mary?

– Era treaba tuturor. Până şi câinii le trăgeau o limbă.

– Aveai camera ta?

– O împărţeam cu câinii.

– Dormeai cu ei atunci când îţi era teamă?

– Nu prea mi-a fost teamă acolo.

– Mary şi Nia…

Mătuşa Elsie spune cu o voce piţigăiată:

– Dolores, ţi-am spus s-o laşi baltă.

În est am învăţat câteva lucruri despre pescuit.

– Eram precum cei trei urşi: mătuşii Nia îi plăcea patul tare, mătuşii Mary îi plăcea patul moale. Patul meu era exact cum trebuia.

NOUĂ

Privesc cu atenţie ceafa unchiului Marvin şi pe a mătuşii Elsie în timp ce el ne duce cu maşina la tren. Emană atâta căldură, ca o pereche de şosete călduroase. Mătuşa Dolores şi unchiul Gord sunt ca o pereche de şosete de sport, urât mirositoare. Mă întreb dacă s-au potrivit de la început ori s-au dat unul după celălalt. Mary şi Nia sunt ca nişte izmene călduroase de iarnă, făcute de mână, iar mama este cutia cu şosete ciudate, aşezată pe uscătorul de haine. Ea şi cu tata formau o pereche amestecată şi nepotrivită. Mătuşa Elsie se uită peste umăr.

– Eşti bine, Ari?

– Jennah nu şi-a găsit şoseta potrivită, nu-i aşa?

– Ce-ai spus, scumpo?

– Nimic.

Urc scările din metal şi mă afund în fotoliul de catifea.

Peisajul de septembrie admirat dintr-un tren care se îndreaptă spre Toronto nu este la fel de frumos ca acela de octombrie, când o iei spre est. Mătuşa Elsie mă strânge de genunchi.

– Vrei nişte suc?

Le vreau pe mătuşile mele, pe căţeii mei, şcoala mea şi pe Jake.

– Ce s-a întâmplat cu Jinx?

Jillianne îşi găseşte cuvintele.

– L-a muşcat pe Toby, iar mătuşa Iris a spus că nu poate ţine un animal periculos în preajma băieţilor.

Jinxie semăna mai mult cu un covoraş blănos decât cu un câine.

Jory își întinde pe buze mâzgă roz.

– Toby e un drac împeliţat. Sigur i-a vârât bietei căţele furculiţa în ochi.

– Taci. Mătuşa Elsie îi pune în mână lui Jory gume de mestecat ca să-şi umple gura cu ele. Unchiul Gord a dus-o la o fermă frumoasă.

– Corect, la „Ferma pentru câini morţi şi îngropaţi".

– Jory Appleton, ajunge! Unde-ai găsit bluza asta? E prea mică.

– Am şterpelit-o din geanta lui Scari. E radioactivă.

– Cum e?

– E confecţionată din batic, spun eu, înghiţindu-mi lacrimile.

Mătuşa Elsie o trage la loc pe Jory pentru a zecea oară.

– Stai jos şi nu te mişca până mă ocup de masa de prânz.

– Şi dacă trebuie să mă uşurez?

Mătuşa Elsie nu ţipă niciodată, însă cuvintele ei „stai jos" sunt ca o palmă usturătoare peste faţă.

Jory îşi trânteşte picioarele între Jillianne şi mine.

– Locul ăsta-i o adevărată mină de aur. Chelu' ăla bătrân mi-a dat doi parai ca să îmi pipăie sânul şi am şterpelit de prin buzunare cel puţin douăzeci de ţigări.

– Mătuşa Nia zice că ţigările sunt dăunătoare.

– Mătuşa Nia zice că ţigările sunt dăunătoare.

Jory crede că dacă mă imită este amuzantă, însă vocea ei seamănă cu ţipătul unui delfin.

Mătuşa Elsie ne aduce sendvişuri cu ton şi cutii mici cu lapte.

– Ştiaţi că un ton poate ajunge până la o lungime de trei metri şi poate cântări sute de kilograme? Jake mi-a spus asta.

– Şi-atunci cum îl îndeasă în conservele alea mici? O fi vreun tont şi el. Jory mă loveşte cu piciorul în fluierul piciorului. Hei, boşorogul ăla care stă lângă uşă îţi dă cinci parai dacă-l laşi să-ţi mângâie păsărica.

– Jory Appleton! Sper că noul tău tată o să-ți bage minţile-n cap.

Eu ies repede afară, însă stomacul îmi ajunge în gât înainte să ajung la toaletă. În timp ce privesc mizeria de pe coridor, nişte pantofi negri şi lucioşi îşi fac apariţia.

– Îmi cer scuze, voi curăţa.

Morsa William, în costumul lui cu nasturi de alamă, o îngroapă în rumeguş.

– Nu-ţi face griji, domnişorică. Se întâmplă mereu.

– Ei mă iau de lângă oceanul meu.

William se lasă pe vine şi îmi ridică bărbia.

– Orice nestemată strălucitoare rezistă unei lovituri puternice. Te aşteptă numai bine. Bătrânul William vede asta. Du-te şi spală-ţi feţişoara.

Mătuşa bate la uşă.

– Hariet, ieşi. Aşteaptă lumea.

Mă duc cu paşi hotărâţi spre locul meu, îi smulg lui Jory perna de sub cap şi îmi îngrop faţa în ea.

– Mama ta a vrut să-ţi spună cu gura ei. Am auzit că e un bărbat tare cumsecade.

Jory mă loveşte cu ceva pe umăr.

– Are un magazin. Vei fi bogată.

ZECE

În fiecare an, de Ziua Recunoștinței, fetele Appleton pozau frumos pe treptele casei bunicii. June bombănea mereu: „Nu se compară nimic cu o minciună Appleton servită la desert".

Jasper și cu mine privim cu atenție fotografiile înrămate, înșirate de-a lungul peretelui. În primele apare doar Jennah. Apoi Jennah ținând-o în brațe pe June. Apoi Jacquie șezând pe genunchii lui Jennah, iar June lângă ea. Doi ani mai târziu, este adăugată Jory. Peste alți doi ani, Jillianne. Apoi, în 1953, apar și eu în fotografii, arătând ca un mic trol la capătul unui șir de zâne cu părul bălai. Fotografia din 1961 lipsește, însă cea din 1962 atârnă acolo – fără mine în ea. Eu pipăi cu degetele treapta goală. *Nu că mi-aș fi dorit să vin, dar n-a observat nimeni că lipsește un membru al familiei, Jasper?*

În 1963, de Ziua Recunoștinței, mama se căsătorește cu Len Zajac. Oare ce vede ea privind fotografiile cu fetele ei înșirate de-a lungul scărilor cu această ocazie? Jennah este atât de umflată, încât doamna Butters ar obliga-o să stea în pat, să bea ceai din plante și să nu se streseze. Părul lui June a dispărut, ucis de negru, ca să se potrivească cu machiajul negru de la ochi. Jacquie este îngropată în tone de chipsuri și biscuiți Oreo; fața îi este „ciuruită" de parcă toate lacrimile din lume i-ar fi găurit tenul alb. Jory este ascunsă sub buzele roșii și machiajul verde. Jillianne ar putea fi pe Marte sau în Florida, oriunde, dar nu pe Bulevardul Leyton nr. 36. Iar eu? Eu am o anumită strălucire.

Mama râde când urmărește serialul *I Love Lucy*. Se agită din cauza lui Jillianne. Când îi spun: „Citesc cărți de clasa a șaptea și desenez ca un copil înzestrat", ea se uită la pata de cafea de pe covorul bunicii. „Ai moștenit talentul de la tatăl tău." Când o întreb dacă mă pot întoarce la școala mea din Pleasant Cove, se uită peste umărul meu. „O fată sensibilă ca tine nu-și are locul acolo."

Len Zajac cumpără casa de pe Bulevardul Leyton nr. 47 pentru noua lui soție. El vopsește cărămida galbenă cu cel mai puternic albastru pe care l-a lăsat vreodată Dumnezeu. Jory își alege camera cea mai mare, cu tăcuta Jillianne. June își găsește o ascunzătoare în cămara cu mărături de la subsol. Eu mă cuibăresc într-un colț din camera lui Jacquie. Ea este mai dezordonată decât o furtună pe mare; fiecare colț al camerei este ticsit cu cărți, pungi de prăjituri, ambalaje de batoane și grămezi de haine.

Aspectul cel mai traumatizant al situației în care mă aflu este acela că patul meu este lângă cel al noilor însurăței, iar camerele sunt despărțite doar de un perete subțire. Uneori, când dormeam acasă la Sadie, îi auzeam pe Huey și pe soția lui șoptindu-și dulce: „Vino aici și unge-mi instalația". Țipetele lor semănau cu cele ale balenelor. Acum, aud tăblia patului lovindu-se de perete înainte ca Len să geamă de trei ori. Apoi mama se furișează la duș și rămâne acolo până când apa caldă devine rece.

Dintre toți locuitorii casei, Len mă stresează cel mai puțin. Mă ajută să mă acomodez mai ușor în acest loc nou. Azi, când tânguielile, la fel de zgomotoase ca mugetul oceanului, au răsunat peste tot în jurul meu, el a fost singurul care a spus: „Asta nu-i pentru urechile unui copil". M-a dus la lac și mi-a spus că președintele țării învecinate a murit. Mi-a dat un steag de hârtie cu stele pe care să-l așez pe valurile liniștite. Mi-a spus că îl chema John Fitzgerald Kennedy, JFK, și nu trebuia decât să îl

onorăm cu prezența: cu prietenie și respect. Jasper crede că Len ar fi un președinte bun.

La un moment dat, ar fi putut spera că va fi chipeș dacă nu ar fi crescut atât de înalt încât să fie nevoit să-și aplece umerii pentru a-și feri capul de pragul de sus al ușilor. Indiferent cât de mult ar mânca, nu pune strop de carne pe coatele-i umflate ca o minge de golf. Cămășile cu mâneci lungi ar ajuta, însă el poartă mereu dintr-acelea flaușate, cu mâneci scurte, și pantaloni negri care lucesc puțin. Zâmbește mult, dezvelindu-și dinții ascuțiți, puțin cam lungi și strâmbi. Ori de câte ori rulează serialul *Bonanza*, mama oftează: „Nu-i așa că Micuțul Joe are un zâmbet perfect?"

În fiecare săptămână, bunica îmi dă o scrisoare de la mătușile M&N. Pregătește ceaiul în timp ce eu i-o citesc.

– Vin în vizită după Crăciun!

– Să nu-i sufli o vorbă mamei tale.

– De ce n-o place mama pe mătușa Mary?

– Crede că Mary este de vină pentru toate necazurile ei. Chiar și pentru diavolul din tatăl tău. Bunica pune pe cântar ingredientele pentru biscuiți. Mama ta avea cincisprezece ani când l-a cunoscut pe tatăl tău. El avea aproape încă o dată vârsta ei, însă era frumos ca Isus și putea scoate aur din piatră. Bunica pudrează blatul cu făină și întinde aluatul în timp ce eu curăț cartofi. Erau îndrăgostiți până-n vârful urechilor unul de celălalt, asta până când el a dat cu ochii de Mary. I-a fost de-ajuns o singură privire și Vincent n-a mai văzut pe nimeni. Mama ta era ca o prințesă cu părul de aur, iar Mary Catherine ca o coală maronie de hârtie. Însă Mary nici nu voia să audă de el, lucru care îl înnebunea. Bunica pomenește că bunicul Appleton avea probleme cu băutura și că era violent. Maică-sa l-a cocoloșit exagerat de mult.

– L-a alintat?

– Cocoloșit.

Ca pe un ou, Jasper?

Nu, cred că l-a răsfățat.

Mda, așa pare.

– Tatăl tău mergea la biserică de cinci ori pe săptămână și de două ori duminica, de parcă Dumnezeu ar fi putut repara încurcătura.

– Credeam că Dumnezeu poate rezolva orice.

– În toți cei șaptezeci și ceva de ani ai mei, nu L-am văzut o singură dată să vină și să rezolve ceva. Depinde de noi să facem cum credem de cuviință. Bunica îmi întinde un bol cu fasole ca s-o desfac. Când a început războiul, Mary Catherine s-a oferit imediat voluntară. Tatăl tău a mers după ea la centrul de înrolare. S-a întors din război mai țăcănit decât majoritatea celorlalți.

– Deci mama o urăște pe mătușa Mary pentru că tatei îi plăcea de ea?

– Of, n-ar fi trebuit să-ți spun. Unele lucruri nu sunt pentru copii.

– Însă ajung să se încarce cu ele oricum, nu-i așa?

Pielea fleșcăită de pe brațele subțiri ale bunicii se leagănă ca niște hamace atunci când mă trage aproape de ea.

– A stărui asupra lucrurilor nu face bine nimănui.

Atunci când repara bărci, Huey Butters șlefuia lemnul și înlocuia părțile putrezite. Obișnuia să spună că nici măcar o sută de straturi de vopsea nu puteau ascunde ce se afla dedesubt. Mătușile M&N nu făceau niciodată nazuri atunci când venea vorba despre a înlătura straturile.

– Mătușile M&N sunt bune, bunico.

– Nu e nevoie să-mi spui mie asta. Toți perii albi pe care-i am în cap mi i-au scos mama și tatăl tău. Bunica se grăbește cu pași mărunți când chiriașii intră tropăind. Aveți grijă la bocancii ăia să nu-mi aduceți noroi pe pardoseala curată.

Ascund scrisoarea în cutia de comori din spatele canapelei bunicii.

Când mă strecor pe lângă ea, bunica se lipește de cuier.

– E bine să poţi sta de vorbă cu o femeie, zic eu.

– Poţi pleca acum.

Când traversez strada, aud gălăgie în casa noastră. E ziua în care primim carnetele de note. Vecinul de alături curăţă zăpada de pe aleea din faţa casei lor.

– Bună ziua, domnule Hawthorne. Mă lăsaţi pe mine să fac asta?

– Pentru cinci cenţi?

– Aş prefera să vin în vizită la Sparky.

El îmi dă lopata.

– Vino ori de câte ori vrei să-l vezi pe Spark.

Când privesc în lungul străzii, îl văd pe Len apropiindu-se agale, cu mâinile în buzunar şi fluierând. Arunci când e afară, văd girafa din el când se plimbă şi admiră cerul.

– Bună seara, Ari. Se pare că vom avea un Crăciun cu zăpadă. Cuvintele i se adună în jurul mărului lui Adam. Vocea lui nu este la fel de blândă ca acasă, însă are în ea dulceaţa unei prăjituri. Ciuleşte urechile la sunetele din casă.

– Necazuri?

– E ziua în care primim carnetele de note.

– Tu cum ai terminat semestrul?

– Numai „A", cu excepţia educaţiei fizice. Nu mă prea descurc la dansurile populare.

– Vino mâine la magazin şi alege-ţi un cadou.

Uşa se trânteşte şi o văd pe Jory năvălind afară din casă, roşie la faţă. O ia în grabă pe stradă în jos şi ne înjură când o salutăm. Len ia şi el o lopată şi ne vedem de treabă până când nu mai rămâne niciun fulg de zăpadă pe alei, apoi, neavând de ales, intrăm în casă.

Mama se crispează atunci când Len o sărută.

– Ai întârziat. Nu pot să le fac eu pe toate în casa asta.

– Am curăţat aleile de zăpadă, mamă. Pe domnul Hawthorne îl doare genunchiul, aşa că am curăţat-o şi pe a lui. Îţi stă bine cu părul aşa.

În ciuda necazurilor, mama a rămas tot frumoasă, înaltă și mlădioasă și bine proporționată. Părul ei de culoarea coniacului are șuvițe aurii care se unduiesc asemenea valurilor oceanului la asfințit. Ochii ei sunt mai albaștri decât florile de nu-mă-uita din grădina mătușilor M&N.

– Fetele au nevoie de un tată. Jory are mai multe absențe decât prezențe la școală, iar Jacquie nici măcar nu se sinchisește.

Len se uită cu atenție la carnetele de note, apoi urcă scările ca să încerce să îi vorbească lui Jacquie, care s-a îngropat sub pături și perne.

– Ari, du-te și trezește-o pe June să meargă la muncă.

June însă nu dormea. Citea cărți triste sau scria poezii sfâșietoare cum ar fi:

Dumnezeu este o veveriță
care-și îndeasă ghinde
de i se umflă obrajii,
și dă din coada-i stufoasă.
Poruncind
din stejarul său impunător, „În genunchi!"
Eu rămân în picioare...

Lucrează în barurile din cartierul Village, unde poeții și muzicienii cântă despre libertate și dragoste și politicieni ticăloși. Trag aer pe nas înainte să bat la ușă. Dacă voi simți un miros dulce ca al focului de tabără, înseamnă că este mai mult degajată decât ursuză.

– June, vrei să-ți pregătesc un sendviș înainte să mergi la muncă?

Camera este înecată în ceață când ea deschide ușa. Poartă tricoul pe care i l-am făcut eu: e negru cu luni albe și stele argintii din mărgele.

– Du-te și stai de șase. Stinge și aprinde lumina ca să știu când pot trece de Gestapo.

June a depus un jurământ de tăcere până când oprimarea femeilor va lua sfârșit. Mama îi spune mereu printre

dinţi: „Dacă nu vorbeşti, o să-ţi smulg limba din gură ca să te fac să vorbeşti".

De asemenea, refuză să mănânce, protestând în privinţa războiului şi a sărăciei. A început să vorbească cu mine în ziua în care i-am dus o farfurie cu prăjituri de la mătuşile M&N, implorând-o:

– June, nu vreau să mori de foame înainte să aduci pacea în lume.

M-a privit cu ochii mijiţi peste carte, astfel încât fardul de pleoape semăna cu două prune care se holbau la mine:

– *Primăvara tăcută*. Şi asta-i tot despre mare? Eu am citit *Minunile mării*.

– Minţi că ai citit-o pe Carson.

– Jake mi-a citit cartea ei.

Fumul dulceag de plantă care plutea în aer în ziua aceea o făcea să pară binedispusă şi înfometată.

– Nu-s rele deloc.

De atunci, am început să vorbim despre chestii poetice în timp ce confecţionam tricouri pentru Malik, toboşarul, şi Crystal, cântăreaţa ocazională a trupei.

Însă ceea ce iubesc cel mai mult este zâmbetul ei sincer atunci când îi spun:

– Eşti o comoară, June, eşti ca un diamant negru.

UNSPREZECE

Prin 1959, am încercat să sap un tunel până în Cuba de Nord. Am adormit în soarele dogoritor și m-am trezit acoperită de roua nopții. În timp ce fugeam înspre casă, Jasper m-a ajutat să găsesc o explicație. *Spune-le că ai fost răpită de un cangur care a crezut că ești puiul lui pierdut*. Mă furișez în casa cufundată în tăcere. Tata era lățit pe canapea ca o pătură încâlcită. Mama stătea ghemuită ca o pisică pe covorașul din fața vasului de toaletă. Am acoperit-o cu un prosop și m-am dus la culcare.

Len este genul de tată care merge în căutarea fiicelor pierdute. El o aduce acasă pe Jory, care tună și fulgeră, iar mama sfârșește prin a țipa la Len. Peretele de lângă mine este din sticlă, iar eu îl văd pe Len întors cu fața la perete, iar pe mama, cu fața la ușă, iar peste ei domnește răceala. Mă întorc spre Jacquie.

– Vrei să-ți spun o poveste?

– Am șaptesprezece ani, ce Dumnezeu!

– Cum îl cheamă pe copilașul tău?

– Nu este al meu. Minutele se scurg prin întuneric, mutând umbrele aruncate de lună de la dulap la piciorul patului lui Jacquie, până când ea spune: Chris… ca să se potrivească și pentru băiat, și pentru fată.

Cuvântul rostit se răsucește ca un licurici în spațiul dintre noi, iar eu aud cum Jacquie rostește întruna „Chris".

– Este băiat.

Se propteşte într-un cot.

– De unde știi tu asta?

– Mătușa Elsie a trimis o fotografie. Avea părul bălai, iar o mână, nu mai mare decât laba lui Jinxie, îi ieșea din păturica albastră. Aștept. Tăcerea pare mai apăsătoare decât întunericul, așa că mă aventurez mai departe: Doamna Butters și-a pierdut cei trei copii. De-a lungul vieții, a avut grijă de zeci de copii adoptivi. Huey zice că nimic nu le-a adus o alinare mai mare. Familia care îl are pe Christopher simte la fel. Tu ai făcut asta pentru ei.

– Avea cinci degețele?

– Patru degete și un deget mare.

Len zice:

– Jacquie, vino cu Jillianne și cu Ari pe malul mării. Unchiul meu, Ignatius, a predat matematica în țara natală. Până la el, credeam că din rădăcinile pătrate cresc arbuști ornamentali.

Jacquie oftează gutural și își târăște picioarele în timp ce ne însoțește. Magazinul lui Len este o mare dezamăgire pentru Jory. E genul de loc unde găsești o duzină de batiste la un dolar, cu chilipiruri și reduceri, salopete verzi și bocanci de lucru.

Babcia este o bătrânică ce ne ciupește de obraji și ne îndoapă cu bunătăți făcute în casă. Unchiul Ignatius are povești și o încredere nestrămutată în munca unui copil de zece ani. Eu stau la casă, marcând cumpărăturile.

– Bună dimineața, doamnă. Aveți nevoie de ață ca să brodați prosoapele acelea? Uitați-vă la asta, cea mai frumoasă nuanță de albastru din câte s-au văzut vreodată. Len zâmbește atunci când doamna alege și ață galbenă, și verde. Vă costă doi dolari și unsprezece cenți.

– Du-te și alege-ți un cadou, Ari.

De fapt, Len vrea să o ajut pe Jillianne care se plimbă de colo colo, oarecum debusolată. Va da peste un tub de pastă de dinți și va începe să fredoneze: „Vă întrebați unde dispare gălbeneala când vă spălați pe dinți cu Pepsodent?". Eu nu mă clintesc din loc, deoarece borcane cu mărgele stau aliniate ca niște

bile de gumă sub tejgheaua cu vitrină și cutii cu acuarele de toate formele și mărimile. Len le-a cumpărat odată cu cutiile în timpul unei lichidări de stoc. Eu înșir pietre turcoaz și mov, despărțite de pietre negre.

– Ce faci acolo, *corka*?

Când Len îmi spune „fiică", parcă mă face să mă gândesc să-i încerc să-i spun „tată".

– Pictez margarete pe mărgeaua din mijloc.

Suflu ca să se usuce, apoi o așez pe tejghea ca să pot încasa cumpărăturile pentru mama lui Molly Harper.

– Bună Molly. Pălăria ta este minunată.

Molly este într-o clasă mai mare decât mine și poartă deja sutien ca să îi țină sânii de mărimea unui bob de strugure. Mama ei îmi explică în timp ce eu marchez în casă șosete, acadele, un briceag și un breloc.

– Niște cumpărături de ultim moment ca să pun în ciorapi.

– Excelentă alegere, doamnă. Vă costă trei dolari și șaptezeci și șase de cenți.

Molly o trage pe maică-sa de haină ca să-i șoptească ceva la ureche.

Doamna Harper întreabă:

– Șiragul acela de mărgele este de vânzare?

– Sunt niște mărgele unice. Lucrate manual din lemn de import. Preț de vânzare, doar azi, un dolar.

Ea îmi întinde un dolar ca și când ar fi fost o nimica toată.

Len rămâne cu gura căscată. După ce ele pleacă, el îmi spune:

– Ari, mai fă și altele.

Pe măsură ce trec orele, șiragurile se adună pe tejghea. Len mă întreabă:

– Ai mai vândut două?

– S-ar vinde și mai repede dacă le-am aranja în vitrină. Mătușa Mary spune că prezentarea face jumătate din vânzare.

– Pun-te pe treabă.

Len nu se plânge niciodată, însă nu îi este ușor să le hrănească pe toate fetele Appleton, iar afacerea nu mai merge atât de bine de când s-a deschis Shoppers World pe strada Danforth.

La etaj, Jacquie pare mai puțin stresată. Scaunul cu rotile al unchiului Iggy este înghesuit la masă. Eu îi sărut obrazul aspru.

– A, micuța mea Arishki. Nu ți-e teamă de-un bărbat fără picioare?

Jacquie i-o taie:

– Fetele Appleton se tem tare de bărbații cu trei picioare.

Babcia cotcodăcește ca o găină veselă și o îmbrățișează pe Jacquie din spate.

– Cum ți-ai pierdut picioarele, unchiul Iggy?

– În război.

– Mătușile mele au fost „pitulici", operatoare inteligente care au ținut dușmanul departe de coastele țării noastre. Eu golesc o cutie veche, sculptată. Babcia, mi-ai putea face o tăbliță pe care să scrie „Mărgele minunate, lucrate manual, un dolar"?

Len supraveghează vitrina în timp ce Babcia aranjează în valuri o bucată de satin sub o cutie și așază șiragurile de mărgele ca și când ar fi comoara unui pirat.

– Vino, *corka*.

Fulgi mari de zăpadă cad ca niște parașute pe lângă felinare. Șoseaua se întinde liniștită în fața noastră, iar eu îmi scot mănușile ca să îl țin de mână pe Len în drum spre casă.

Luni, sora mai mare a lui Molly Harper vine la Pennyworths și cumpără trei șiraguri de mărgele. Până la sfârșitul zilei, se vând toate. Marți, borcanele cu mărgele stau aliniate pe pervazul casei albastre. Toată lumea înșiră mărgele pe ață. Jory are înclinație spre combinații *excentrice*. Ale lui June sunt poetice, iar Jacquie pictează mici modele mai bine decât mine. Te face să crezi că este posibilă o revenire glorioasă a fetelor Appleton.

Mama numără când June își îndeasă în geantă câteva înainte să plece la muncă.

– Nu lua ce nu poţi vinde.

Privirea tăcută a lui June e ca o palmă peste faţă. Mama ridică mâna să lovească şi ea. June iese pe uşă înainte să primească palma.

– O să le vândă până dimineaţă, mamă. Cartierul Village e plin de viaţă, iar mărgelele sunt la modă.

Nu spun nimănui că June le vinde cu doi dolari şi vâră în buzunar profitul.

Len este iertat în dormitor pentru că a mers la şcoală şi a aranjat ca Jacquie să dea din nou testul la matematică. Ea a obţinut 70 de puncte. De fapt, 69, dar domnul Mathers i-a dat un punct în plus pentru încurajare. Iar după Crăciun, dacă va scrie un eseu spectaculos despre *De veghe în lanul de secară* şi despre cel de-al Doilea Război Mondial, va trece şi la engleză, şi la istorie.

Ne încălzim cu cidru şi ne îndopăm cu popcorn, urmărind serialul de Crăciun *Shoe*, când un taxi opreşte lângă casă, iar din el coboară Jennah şi copilaşul Dean. Mama se agită ca una dintre aspirinele efervescente pe care le bea ea.

– Dă băieţelul bunicii.

Îl voi îndrăgi de-a pururi pe Len pentru că a sărit în apă după Jacquie când aceasta a căzut peste bord, în apa rece ca gheaţa a oceanului. El pronunţă „ei bine" cam aşa: „*Vei* bine, Theresa, se pare că avem o casă prea mică. Jacquie şi Ari, le putem oferi camera voastră musafirilor, iar voi să dormiţi la Babcia?"

Jacquie nu mai aşteaptă să fie întrebată de două ori, a şi plecat.

Mama îl prinde de braţ pe Len.

– De ce mi-ai făcut asta? Ştii cât de mult am aşteptat să le am pe toate fetele lângă mine.

– Jacquie ar fi fugit undeva. E mai bine la magazin decât să revină la obiceiurile ei vechi. Las-o să-şi jelească pierderea o vreme, apoi o voi aduce acasă.

Mama răbufnește:

– Ce-a pierdut de trebuie să jelească?

Jillianne dă sonorul mai tare la televizor. Jory o conduce pe mama la canapea și îi aduce o sticlă de vin. Jennah se așază în apropiere, cu copilașul în brațe.

– Len încearcă doar să ne facă loc. Este timp suficient să petrecem împreună. Uită-te la micuțul acesta. Are tenul tău, nu ți se pare? Jennah arată cu bărbia spre sticlă. Un pahar și pentru mine, surioară.

Mama se mai relaxează puțin.

– Unde-i Roland? zice ea.

– Lucrează până în Ajunul Crăciunului. Eu abia am așteptat ca Dean să vă cunoască.

Len mă bate ușor pe umăr.

– Vino.

Vreau să-i spun lui Len că este o comoară din colecția mea. Vreau să-i cer iertare pentru povara Appleton. Vreau să-l îmbrățișez pentru că s-a dus și-a găsit-o pe Jory. Vreau să-i spun că mă ajută să fac față dorului. Însă spun doar:

– Cum ai cunoscut-o pe mama?

– A fost cea mai frumoasă clientă care a pășit vreodată în Pennyworths. A cumpărat o cutie mare de detergent, iar eu am ajutat-o s-o ducă acasă.

– Frumos din partea ta.

DOISPREZECE

Roland își face apariția în Ajunul Crăciunul și se dezlănțuie iadul până în „Ziua Pușculiței". Pare-se că Jennah l-a prins cu o fufă. Când țipetele se transformă în palme, Len îl apucă pe Roland de ceafă, aduce acasă un pătuț la mâna a doua și mută lucrurile lui Jacquie la magazin.

Faptul că dorm pe canapea îmi oferă un loc în față la crizele de nervi ale lui Jory. Când se furișează în casă după miezul nopții, lumina din hol se aprinde.

– Unde-ai fost?

– La rugăciunea de noapte.

– Ai luat bani din geanta mea?

– N-am luat niciun șfanț din afurisita ta de geantă.

– Jory, te rog nu vorbi așa cu mama ta.

– Du-te naibii. Nu ești tatăl meu.

– Du-te în camera ta, acum! țipă mama.

Jory trântește ușile dulapurilor din bucătărie.

Jennah coboară scările cu Dean în brațe. Băiețelul scâncește.

– Nimeni n-are pic de creier în casa asta?

Eu mă furișez la subsol, în cămara pentru murături goală a lui June. Cimentul igrasios îmi udă fundul, iar ușa îmi ține frig la spate. *Jasper, când vor veni mătușile M&N, ne vom întoarce acasă.*

Stau aplecată peste canapea, cu capul între draperii. Mama mă ceartă:

– Hariet, n-ai altceva mai bun de făcut decât să te zgâiești pe fereastră?

Jory şede îmbufnată în fotoliu.

– Le aşteaptă pe lesbiene.

Taxiul opreşte în faţa casei bunicii, iar eu îmi trag în grabă cizmele în picioare.

Mama se postează în uşă.

– Ce? Cine? Mary?

– Lasă-mă să ies, te rog.

– Du-te în camera ta.

– N-am cameră.

Eu ţâşnesc pe uşă afară, traversez strada şi sar în braţele mătuşilor mele.

Capotul mamei este pe jumătate descheiat, iar papucii de casă absorb fleşcăiala.

– Hariet, întoarce-te acasă – acum!

Mă prinde de ureche şi mi-o răsuceşte în aşa fel încât n-am de ales decât s-o urmez.

– Theresa, o doare.

– Să nu îndrăzneşti să te bagi în viaţa copilului meu!

Domnul Hawthorne priveşte întreaga scenă de pe veranda lui, iar eu, de ruşine, fug în cămara pentru murături. Len mă găseşte acolo după câteva ore.

– *Corka*, nu mai plânge.

– Pot să plec cu mătuşile mele?

– Cum aş putea trăi aici fără tine? El mă încălzeşte pe dinafară aşa cum o face Jasper pe dinăuntru. Voi găsi o soluţie. Promit.

June a lipsit mai multe nopţi la rând, iar cămara pentru murături este cel mai singuratic loc în care am stat vreodată. Cumva, ea ştie, se întoarce acasă şi mă îmbrăţişează din spate, părul ei căzând ca nişte alge peste umărul meu.

– Sunt nişte ticăloşi afurisiţi, nu-i aşa, Ari? Aprinde o ţigară rulată, trage din ea o vreme, apoi mi-o duce la buze. Trage şi tu, te va face să uiţi de griji.

– Mătușa Nia zice că țigările nu fac bine.

– Asta nu-i țigară. Îți va face bine. Ca spanacul. Eu tușesc și scuip. Vocea lui June mă liniștește ca atunci când m-a învățat să merg pe bicicletă. Ia-o ușurel. Nu te teme. Sunt într-o barcă, iar vocea ei e liniștitoare ca și clipocitul apei. Crezi că sunt frumoasă?

– Ca luna pe cerul nopții.

– Semeni cu tata. Ți-a tras-o?

– M-a... dus la pescuit.

– Pescuit, corect. De viermi afurisiți, ai?

– Nu-mi plac viermii.

Aerul se rotește încet în valuri.

– Mi-a tras-o cu degetul. L-am mușcat tare de ureche. Nu m-a mai atins de-atunci. Ea pufnește. Ticălos afurisit. Mi se clatină capul când ea sare în picioare și pornește radioul. O, ador cântecul ăsta. Ea cântă cu voce tare: „Aici, adânc în visele mele colorate..."

Îmi simt ochii grei și mi-i deschid după o lungă derivă. Lumina radioului strălucește în întunericul umed. June stă pe jos, agitându-și brațul cum am făcut eu când doctorul Herbert mi-a tras sânge.

– June, ești bolnavă?

– Mi-aș fi dorit să nu-l fi mușcat. Se târăște până în pat. Să nu ajungi o distrusă ca mine, Ari.

Dimineața, mama îl hrănește pe Dean cu laptele din sticluță.

– Mă lași, te rog, să merg la bunica acasă s-o văd pe mătușa Mary?

– Au plecat.

Îmi trag cizmele în picioare și traversez strada. Bunica îmi mângâie părul dezordonat.

– Au plecat. Nu au vrut să creeze probleme. Du-te acasă și îmbracă-te. Sunt -10 grade afară.

Mă îndrept spre casă, dar nu ca să mă îmbrac, ci ca să-mi fac bagajele. Mama stă în prag.

– Lasă valiza şi du-te şi te spală. Len are nevoie de tine la magazin pentru reducerile de ianuarie.

– Mă duc în est.

– Nu vezi cât de uşor au plecat? Nu-şi doresc o neisprăvită ca tine.

– Te urăsc! Te urăsc! Te urăsc!

– Ar trebui să fii mai acidă de-atât ca să mă las afectată.

Îmi îndes economiile de-o viaţă în buzunar. June şi cu mine ne vom muta în casa noastră. *Nu avem nevoie de ei, Jasper. Dar mai întâi, îi voi spune câteva lui Len pentru că şi-a încălcat promisiunea.*

Clopoţelul de deasupra uşii magazinului răsună cu putere. Babcia e la casa de marcat.

– Unde-i Len?

Ea ridică ochii spre etaj.

Braţele întinse ale lui Mary sunt primul lucru pe care îl văd.

– O, Ari, mi-a fost dor de tine.

– Am crezut c-ai plecat.

Mătuşa Nia mă cuprinde cu braţele ei mari.

– Nu am vrut să fii prinsă în mijlocul unui război.

– Luaţi-mă acasă.

Len se lasă pe vine.

– Vor ajunge la închisoare dacă te vor lua cu ele. Vor rămâne aici săptămâna aceasta. Vino după şcoală. Eu voi încerca să vorbesc cu mama ta, bine, *corka?*

Len negociază să dorm o săptămână la magazin, spunând că Jacquie nu poate dormi din cauza mea şi că trebuie să fie odihnită când merge la şcoală.

Mătuşile M&N îl ajută pe Len la magazin. Ele ştiu ce se vinde în New York şi în San Francisco şi îl conving pe Len să acapareze piaţa din Toronto. Etajul se transformă într-o fabrică de confecţionat fuste ţărăneşti, tricouri vopsite multicolor, bentiţe şi genţi cu franjuri. Rudele poloneze vin şi pleacă cu mai mult lucru de mână decât am văzut în doi ani la întrunirile

„Clubului de croşetat şi rugăciune de miercuri seara". Departamentul cu mărgele al operaţiunii îşi continuă activitatea la casa albastră. La parter, magazinul este împărţit în două – Aquarius Boutique la dreapta şi Pennyworth's la stânga. Este singurul magazin din oraş unde poţi cumpăra atât o vestă confecţionată din petice, cât şi hârtie igienică.

Capetele ni se ating atunci când eu şi mătuşile M&N vopsim noua siglă. Vopseaua auto nu străluceşte precum cioburile de sticlă de mare, dar se acceptă. Mătuşa Nia îmi admiră steaua.

– E frumoasă, Ari. Studiezi arta la şcoală?

– Am obţinut 99 de puncte. Domnişoara Glenn mi-a spus că nu-mi dă 100 de puncte, deoarece creaţia este în continuă dezvoltare.

– Şi ce comori ai dezgropat?

Le-am spus despre vizita mea la Nana Appleton, despre ceaiurile servite împreună cu bunica, despre June cea neagră, însă am omis să le spun despre fumat. Le-am mai spus că bibliotecara de la şcoală a pus o stea pe raft, pe care scrie: „Ari Appleton a citit toate cărţile de pe acest raft şi recomandă *Secretul scărilor ascunse*".

– Şi am un câine adoptiv pe care-l cheamă Sparky.

Mătuşa Mary îmi ia pensula din mână.

– Cum te înţelegi cu mama ta?

– E mereu cu nervii încordaţi, iar eu şi Len se pare că o călcăm mereu pe ei.

– Înainte să plecăm spre casă, avem două surprize. Mama ta a fost de acord să te lase să pleci în vacanţă cu mătuşa Elsie vara aceasta.

– Unde?

– Mama ta n-a întrebat, iar Elsie nu i-a spus, dar... ştiai că verişoarele tale n-au fost niciodată pe Coasta de Est? Îmi face cu ochiul. Len, suntem pregătite pentru următoarea surpriză.

La început, nu îmi dau seama ce ţine Len în îndoitura cotului. Seamănă cu căciula din blană moale de iepure a Babciei, pe

care o folosește în zilele geroase, până când un cățeluș își ridică ochii somnoroși și îmi zâmbește.

– Mama n-o să mă lase.

Jacquie îl mângâie.

– Voi avea eu grijă de el aici, în timpul nopții. Ce nume îi vei da?

– Zodiac.

Pentru că în el se află toată bunătatea din ceruri.

TREISPREZECE

Jennah mă trezeşte cu melodia *All Shook Up*. Pregăteşte terciul de ovăz în timp ce îmi calcă rochia. Bucătăria străluceşte, iar părul mamei arată ca nişte cozi de căluţi-de-mare prinse cu agrafe.

– Bună dimineaţa, mamă.

Închide ochii când trage din ţigară. Jennah toarnă whisky în două ceşti de ceai.

– Len a zis că nu este bine să amestece alcoolul cu pastilele.

– Încerc doar să fac lucrurile suportabile, surioară.

Îndepărtez scrumul de la ţigara lui Jennah de pe faţa bebeluşului Dean şi îi sărut căpşorul pufos.

Jennah este descurcăreaţă. S-a dus şi şi-a găsit o slujbă bună de dactilografă la Hydro şi un iubit nou pe care îl cheamă Wilf. Are burtă şi chelie în vârful capului, dar şi un Chevy Biscayne încăpător şi îi spune lui Jennah „prinţesă", iar la muncă oamenii i se adresează cu „Domnule Ferguson".

Îl duc pe Dean la bunica înainte de şcoală. Bunica îşi înăbuşe un oftat prelung până când pleacă Jennah.

– Imaginează-ţi doi dolari pe zi ca să ai grijă de mieluşelul ăsta. Ar fi bine să nu-şi desfacă picioarele şi cu ăsta. Ştii cum se spune, că trebuie să cumperi toată vaca.

– Cum?

Jory iese împleticindu-se din salonul bunicii, cu ochii încețoșați.

– Suntem în anii '60, bunicuţo. N-o să rămână cu burta la gură până n-o să găsească un bou mai bun.

– Spală-te şi du-te la şcoală sau caută-ţi ceva de lucru, altfel nu mai petreci o noapte în casa asta.

O bancnotă de douăzeci de dolari aterizează pe masă.

– Mi-am găsit de lucru.

– Unde?

– Nu dau laptele pe gratis.

Mă duc acasă să-mi iau cărţile şi o văd pe June vomând pe ienupăr înainte să intre în casă şi să coboare la subsol. Mama scotoceşte după aspirină în fundul dulapului din bucătărie.

– Să-i iei tema pentru acasă de la şcoală pentru Jillianne. O doare gâtul.

– Len a plecat?

– S-a dus în Buffalo după marfă.

Se pare că Len face călătorii tot mai lungi ca să găsească marfa pe care obişnuia să o ia din oraş. Îi duc nişte sirop Pepto lui June.

– Eşti bine?

Dă pe gât jumătate de sticlă şi se întoarce pe-o parte cu un „cui" mic aprins în mână. I-l iau, o acopăr cu o pătură şi o scap pe Ari Appleton de griji înainte să sting lumina.

În zilele de duminică, mama se agită pentru că Wilf Ferguson vine să ia cina cu noi. Nu contează că el are de două ori vârsta lui Jennah, pentru că e de trei ori mai bun decât Roland. Când buna lui mamă a murit, i-a lăsat o casă şi o poliţă de asigurare. Un diamant mare străluceşte pe degetul lui Jennah şi o mică umflătură i-ar putea creşte pe sub rochie. Mama se uită pe fereastră.

– Hariet, du-te şi spune-i lui Jory că o aşteptăm.

– Ai grijă să stingă lumina, îmi reaminteşte bunica.

Intru în casă pe uşa de la bucătărie, care e mereu deschisă. Gemetele mă fac să privesc pe sub bolta care dă înspre

canapeaua din salon. Sânii lui Jory lucesc asemenea ceştilor din cel mai fin porţelan al doamnei Butters, iar flăcăului nu pare să-i pese că îi va strivi cu mâna lui mare. Lumina se revarsă ca mierea prin fereastră pe umărul ei. În timp ce el îi soarbe dulceaţa, eu ies cu spatele din casă şi rămân între contorul de apă şi bujorii îmbobociţi înainte să înconjur casa, spre uşa de la intrare. Fata care îmi deschide într-un final uşa după bătăile mele insistente are un păr blond care îi cade ca o cascadă peste tricoul roşu şi mai are o dâră roz sub buză.

– Jory, masa este gata. Nu uita să stingi lumina.

Fetele Appleton sunt lăstarii unei transformări spectaculoase şi arătăm minunat în rochiile noi pregătite pentru nunta verişoarei Zara. Mama îşi verifică în oglindă părul coafat.

– O, eşti mai frumoasă decât mireasa, îi spun eu, însă cred, de fapt, că Jacquie este cea mai încântătoare în rochia ei de culoarea safirului, în formă de pară, dar arătând precum cel mai apetisant fruct din lume.

Rochia mea, roz-închis, foşneşte ca vântul printre plopi atunci când dansez. Nu ştiam că polcile poloneze şi ţopăiala sunt înrudite sau că oasele lui Len se pot lungi într-atât încât să cuprindă toate acordurile muzicale în ele. În afară de Len, următorul cel mai bun partener de dans este unchiul Iggy. Poţi face lucruri interesante dacă ai un partener în scaun cu rotile, care ştie cum să se învârtească.

Len se apropie de Jacquie, trăgând după el un băiat aproape la fel de înalt ca el.

– El este fiul vărului meu. Tot încearcă să-şi facă destul curaj ca să te invite la dans.

Jacquie zâmbeşte şi toţi ceilalţi pretendenţi rămân cu buzele umflate.

Eu mă mulţumesc cu vărul Alphonse. Nu e el cine ştie ce mare dansator, însă este mândru că l-am făcut să se desprindă de peretele de care stătea lipit. I-aş fi acordat lui Len fiecare

dans, însă el alunecă pe ringul de dans cu mama, în costumul lui frumos, iar mama se mişcă asemenea unei dansatoare profesioniste. Unchiul Petros încearcă să îi întrerupă, însă Len se îndepărtează cu ea în paşi rapizi de dans, iar mama râde zgomotos, oferindu-mi cea mai frumoasă comoară pe care am descoperit-o până acum.

PAISPREZECE

Pe măsură ce întorc filele din calendar, mai 1964, '65, '66, mă întreb dacă mama are vreo amintire legată de momentul în care mi-a dat naștere. Nu vede când împlinesc unsprezece, doisprezece, treisprezece ani... nu mă vede deloc. Călătoresc în cele mai întunecate colțuri ale minții mele, cartea mea fiind acum plină de comori și găsesc doar una de la ea. Oferită întâmplător, ce-i drept, dar tot comoară e.

În cea mai mare parte a timpului, chiriașii bunicii sunt o pacoste, cu excepția domnului Fountain, un colecționar de monede și timbre vechi. Cumpără și vinde lucruri, păstrându-le pentru el pe cele preferate. Niște sticle colorate stau înșirate pe pervazul ferestrei casei lui. Ochii îi sunt la fel de verzi ca sticla de parfum pe care mi-a oferit-o în dar când am împlinit doisprezece ani.

În fiecare luni o ajutam pe bunica să schimbe paturile. Și dacă ar fi o mie de zile de spălat rufe, el tot ar mai avea să ne povestească o aventură a lui. În ziua în care m-a întrebat: „Știi de ce nu cumpăr nimic în ziua de luni?", eu vâram o pernă în fața de pernă.

– De ce?

– Pentru că atunci nu aș vedea o raritate ca „Double Eagle"[1].

Când aveam doisprezece ani, sânii mei nu erau mai mari decât dolarii de argint, însă el avea grijă de ei așa cum avea

[1] Monedă de aur din Statele Unite care valorează 20 de dolari (n.tr.)

grijă de comorile pe care le ţinea în cutii. Lăsa să îi scape un „te iubesc" înainte să-şi desfacă fermoarul pantalonilor şi să-şi scoată chestia aia umflată.

Jasper mă atenţiona întotdeauna să strâng aşternuturile murdare şi să îi răspund bunicii când mă striga să i le duc ori de cât ori el îşi scotea mădularul.

Într-o vineri, am terminat şcoala mai repede, iar bunica era plecată să joace bridge. Voiam să-l văd fără să fie alte persoane în jur. Îmi imaginam că vorbea cu duhurile şi făcea măşti din *papier mâché*. Când am început să urc scările în vârful picioarelor, am auzit răzbătând din camera lui nişte sunete asemănătoare cu grohăiturile unui porc mistreţ. Picioarele mamei erau încolăcite în jurul lui ca nişte şerpi albi. Pe fund, el avea două coşuri roşii, din care puroiul stătea să ţâşnească şi, cel mai probabil, eu eram singura persoană de pe pământ care ştia că le avea.

Acum, schimb aşternuturile în zilele de sâmbătă.

Când se termină şcoala, Len mă urcă în tren cu un soi de durere în suflet că mă vede plecând. Mama va crede că merg la mătuşa Elsie, asta dacă va observa că am plecat.

Primirea de la Peştele zburător este un safir pe lângă mărgeluţele şi perlele înşirate de-a lungul unui an întreg. Mătuşile M&N şi cu mine ne plimbăm pe malul mării. Am pornit atât de devreme, încât soarele e doar o promisiune îndepărtată. Strângem comori, apoi urcăm pe panta stâncoasă, întorcându-ne la Peştele zburător, unde ne aşteaptă o nouă zi. Cu ajutorul lor, învăţ cum să modelez lutul şi lemnul; şi lumea, bănuiesc.

În cea de-a treisprezecea vară a vieţii mele, Jake observă valurile de sub cămaşa mea şi părul lung şi cârlionţat care îmi ajunge până la fund. Uneori, în timpul plimbărilor noastre pe malul mării, mă ajută să cobor de pe vreo stâncă, ţinându-mi mâna într-a lui mai mult decât este nevoie, dar mai puţin decât mi-aş dori. Ne punem întrebări până când găsim un loc unde să ne aşezăm, ne citim din cărţi unul celuilalt.

– Fiecare specie este înrudită cu celelalte și toate au legătură cu pământul. Ridică ochii din *Marea ce ne înconjoară*, se uită în zare, peste apele Atlanticului, apoi la fața mea bronzată. Nu mă simt legat de tine, cât mă simt liber alături de tine.

– Eu mă simt mai degrabă văzută.

– Ce vrei să spui?

– Totul este atât de mare aici, cerul, oceanul nostru, aceste stânci așezate unele peste altele ca să se potrivească în peisaj, însă eu nu mă simt niciodată invizibilă, mai ales când sunt cu tine. Nu mă simt ca acasă, înghesuită pe lângă mama. Mai degrabă ar observa că i s-a ciobit oja de pe o unghie decât pe mine. Îmi așez capul pe umărul lui; obrazul lui plutește deasupra părului meu. Tu m-ai văzut dintotdeauna. Iar eu te-am văzut în toate transformările tale.

– Crezi că sunt schimbător?

– Ești ceața de pe mare și stânca dură, muzică și tăcere, războinic blând, bucurie tristă, o poveste scrisă în apă, imposibil de citit, dar ușor de cunoscut.

– Cuvintele tale ar putea face algele aduse de apă la mal să creadă că sunt un delfin.

– Eu nu sunt schimbătoare, spun doar lucrurilor pe nume.

Privește înspre nord-est, înspre Stâncă.

– Ai aflat ceva despre mama ta? îl întreb eu.

– Nu. Nia a dat de urma unui unchi. Se pare că ultima oară a fost văzută îndreptându-se spre un loc numit Pensacola, în camioneta unui individ.

– Dar surorile tale?

– Au plecat cu ea. Sare în picioare ca o surpriză pe arcuri dintr-o cutie. Hai să vedem papagalii de mare.

Verile se sfârșesc întotdeauna cu o petrecere la Peștele zburător și cu Jake cântând la vioară, acordurile muzicale împrăștiindu-se din fiecare mușchi al trupului său de șaptesprezece ani, bine lucrat datorită muncii grele. El este în centrul atenției:

– Am să cânt un cântec pentru cea mai drăguță fată care a venit pe malul mării.

Părul ud de transpirație îi ascunde ochii, dar nu și roșeața din obraji atunci când înalță spre grinzi acordurile unui vals lent.

Zăbovim în prag când trebuie să ne luăm rămas-bun. Două degete ale lui le ating pe ale mele, îmi îndepărtează cu blândețe părul de pe față, îmi dă un sărut, nu pe obraz, ci pe buze.

După petrecere, stau întinsă pe pardoseală, alături de mătușile mele M&N. Nu le spun că fetele Appleton au luat-o pe căi greșite sau că mama dispare cu zilele și se întoarce lipsită de vlagă. Le spun că în eseul meu am scris că ele sunt eroinele mele. Le spun că mă simt în siguranță cu Len. Le spun că în ziua în care voi împlini șaisprezece ani mă voi întoarce acasă, iar ele îmi spun că îmi vor pregăti camera. Mătușa Elsie călătorește cu mine din Montreal la Toronto ca să o viziteze pe bunica.

– Te-ai distrat?

– Verile acestea înseamnă foarte mult pentru mine.

– Vei avea parte de ele atât timp cât voi putea aranja lucrurile.

– Doamna Butters mi-a spus că mătușile M&N au vrut să mă păstreze când eram mică. Ce s-a întâmplat?

– Mama ta o disprețuiește pe Mary.

– Cum ar putea?

– Așa e ea. Datorită vârstei, Mary e cu trei pași în fața mamei tale. Nu îi convenea că Mary ieșea mereu învingătoare. Bunicul tău și Mary erau cei mai buni prieteni. Acest lucru a deranjat-o și mai mult. Theresa aștepta să primească totul de-a gata fără să facă nimic. Ea nu greșea niciodată. Nu și-a cerut niciodată iertare nimănui pentru nimic. Și e încăpățânată ca un catâr, of, Doamne! Poate că i-am îngăduit prea multe, însă a fost mult mai ușor decât să ne luptăm cu ea. Elsie își îndreaptă umerii. Uite cum bat câmpii. Te rog să nu mai spui nimănui despre lucrurile astea. Ce mai fac surorile tale?

– Jennah s-a măritat cu un alt netrebnic.

– Poftim? N-ar trebui să îndure una ca asta.

– Jennah mai mult negociază decât îndură. „Dacă mă loveşti, atunci îmi rămâi dator vândut". Pare să funcţioneze. Ultima oară i-a adus o maşină roşie, lucioasă. Şi-apoi a rămas iar cu burta la gură. Ar fi bine să fie băiat de data asta ori Wilf îşi va planta iar sămânţa.

– Jennah este prea deşteaptă pentru asta.

– Nu te prea ajută mintea atunci când gândeşti cu inima.

– Şi June?

– Tare-aş vrea să ştiu. N-am mai primit veşti de la ea de mai bine de un an. Însă Jacquie a fost prima din clasă la facultatea de economie şi a cunoscut cel mai blând băiat.

– O, cât mă bucur să aflu că este fericită! Şi Len ce mai face? Lumea se amestecă printre fâşii verzi presărate cu vaci, copaci şi biserici. Ari?

– Ce e mai rău? Să fii tolerat sau urât?

– Nu ştiu.

– Să fii invizibil sau dispreţuit?

Ea ridică din umeri.

– Len este atât de blând şi de cumsecade! Fetele Appleton au mare noroc să-l aibă ca tată vitreg.

– Mama voastră...

– Îşi bate joc de el.

– Tatăl tău a făcut-o să-şi schimbe părerea despre bărbaţi.

– Ne-a distrus pe toate, am moştenit inteligenţa de la el, dar ne-a lăsat sufletele goale.

– Cu excepţia ta.

– Asta doar pentru că el a plecat înainte să-mi distrugă complet sufletul.

– Nu ne face bine să vorbim despre astfel de lucruri.

– Ba da. De ce crezi că Jacquie nu se îndoapă cu prăjituri mai rapid decât reuşeşte domnul Christie să le coacă? Pentru că Babcia înţelege. Când a fost de vârsta lui Jacquie, a fost violată de soldaţi. A născut un băiat pe care tatăl ei i l-a smuls din

braţe. Nu ştie dacă acesta l-a aruncat în râu sau dacă l-a lăsat singur în pădure. Babcia şi Iggy o ajută pe Jacquie să scape de tot rahatul ăsta.

Elsie încearcă să evite subiectul privind pe fereastră.

Eu îi înghiontesc genunchiul.

– Uneori, un copil are nevoie de cineva ca tine care să îl facă să creadă în bine.

– Nu mi-ai spus cum o duc Jory şi cu Jillianne.

– Cred că tata a pus stăpânire pe sufletele lor mai mult decât îşi dau ceilalţi seama.

CINCISPREZECE

Jacquie poartă o rochie de mătase de culoarea fildeșului și un evantai din pene cu perle în păr. Îmi așază pe cap o cunună de floarea miresei.

– Așa. Frumoasa mea domnișoară de onoare.

– Știu că ești fericită, dar nu ți-e teamă?

Jacquie ia în mână un buchet de cale albe.

– Sunt prea plină de speranță; nu mai e loc de teamă.

Doar Len și cu mine mergem la primărie ca să le fim martori ei și lui Franc.

După-masă, ne vom strânge la Chan's Garden. Jennah nu poate veni pentru că ieri a dat naștere băieților gemeni: Dakota și Dylan, care s-au alăturat fratelui vitreg Dean și surorilor, Darcy și, Dumnezeu s-o ajute, Diamond.

June nici măcar nu știe că viața lui Jacquie a luat o turnură fericită. June a dispărut pur și simplu, cum se întâmplă în piesele de teatru, atunci când cineva spune „fă-te nevăzut". Atunci când Jasper întreabă unde este, mi-o imaginez în Paris, scriind poezii pe malul Senei, nu prăbușită pe vreo străduță lăturalnică, și cu un ac înfipt în braț.

Uneori, cutreier străzile din Yorkville și o caut pe June prin cafenele. Îmi vâr în buzunar o bancnotă de zece dolari în caz că o voi zări pe Jory ghemuită pe pragul vreunei uși. Ea locuiește împreună cu noua ei „familie" pe unde apucă.

Jory a promis că va fi prezentă la nunta lui Jacquie, dar, de obicei, este atât de drogată, încât nu este prezentă mai multe

zile la rând. Ea zice că se distrează de minune, însă atunci când se face frig, știe că i-am lăsat o cheie în magazie și o pătură în cămara cu murături.

Jillianne este MBUV: mereu beată în ultima vreme. Mai bine așa, pentru că cel mai probabil ar face o scenă în timp ce ar gusta din carnea de porc cu sos dulce-acrișor.

Bunica întreabă mereu:

– Unde mi-e geanta? Dolores, ai oprit fierul de călcat?

– Eu sunt Ari, bunico. Am verificat fierul de călcat, iar geanta ți-e în poală.

Len ridică un pahar de Champanade.

– Jacquie, mama ta și cu mine suntem mândri că ai devenit o femeie frumoasă. Franc, s-o prețuiești mereu.

Jasper își încolăcește coada în jurul unei șuviţe din părul lui Jacquie și cântă: „Iubire adevărată, leagănul iubirii, călcâi-deget, inimi-vindecare".

Len și cu mine am botezat scările din spate zona „demerizată". Mai nou, Jillianne este cea care ne face să ne ascundem. Tocmai l-a făcut „polonez nenorocit" când a întrebat-o de ce îi lipsesc bani din portmoneu.

Îi aduc haina.

– Hai să-l luăm pe Zodiac și să mergem la lac.

– Spune-i mamei tale că plecăm.

– Doarme. Habar n-ai avut în ce te-ai băgat, nu-i așa?

– Tu și cu Jacquie faceţi ca totul să merite. Vorbim tot drumul până la marginea apei, apoi ne așezăm pe o bancă. Știi unde a fost mama ta azi?

În vreun bar, sau pe vreo banchetă din spate, sau în vreun pat.

– Nu.

Len se apleacă în față și își așază capul în mâini, sprijinindu-și coatele pe genunchi cu toată greutatea.

– I-am adus masa de prânz, dar nu era acasă. Mi-a zis că a fost la secția de poliție ca să vorbească despre Jillianne,

care a furat dintr-un magazin, însă am rezolvat eu totul săptămâna trecută.

Eu îmi aşez mâna pe spatele lui, încercând să îl consolez.

– Hai să facem autostopul spre est şi să nu ne oprim până când vom ajunge la Peştele zburător.

– Bunica ta are nevoie de noi.

Îmi întoarce mâna într-a lui, trasând cu degetul cicatricele în formă de semilună lăsate de loviturile de curea pe care mi le-a administrat reverendul Lowry în palmă.

– În vara aceasta, vom merge cu toţii la Expo, apoi puţin mai departe ca să îţi văd oceanul.

ȘAISPREZECE

Domnul West îmi spune să aștept după ora de engleză. Este un profesor nou, tânăr și plin de speranță.

Sâmbătă l-am văzut pe promenada din lemn, îmbrăcat în blugi strâmți, fundul ieșindu-i în evidență asemenea stâncilor rotunjite de apă. A fost cea mai spectaculoasă priveliște pe care o văzusem vreodată, asta până când el s-a întors, iar eu nu am știut la ce să mă uit mai întâi, la pieptul lui de sub tricou sau la gropițele din obraji, atunci când a zâmbit. Și-a ridicat ochelarii de soare pe frunte.

– Bună, Ari. Locuiești prin apropiere?

– Nu, vin aici atunci când mi-e dor de ocean.

– Așa e, ești din est. Am parcurs pe bicicletă Cabot Trail în urmă cu patru ani, înainte să încep facultatea.

Jasper a făcut calculele. *A terminat liceul la optsprezece ani sau în vest îl termini la șaptesprezece, ca în est? Trei ani de facultate. Unul la școala de profesori. Douăzeci și unu? Douăzeci și doi? Nu-i prea bătrân.*

– Probabil că ați pedalat chiar prin fața peluzei mele.

Se apleacă și îl mângâie pe Zodiac.

– Ce câine frumos! Știe vreun truc?

– Știe să facă un truc spectaculos.

– Care?

– Îi face pe oameni să se simtă mai bine.

– Îmi voi aduce aminte de asta atunci când voi avea o zi proastă.

Eu mă retrag. Părul îmi este dezordonat ca al hipioților, iar tricoul vopsit în culori multicolore îmi scoate în evidență sânii mai bine decât pe cei ai lui Jory, care are treisprezece ani și jumătate.

– Ăăă, am teme de făcut. O să mă certe profesorul dacă mă duc cu ele nefăcute.

Râde zgomotos.

– Ne vedem luni.

Acum mă cheamă la catedră.

– Da, domnule?

Alege eseul meu dintr-un teanc de foi și mă privește drept în ochi.

– Tu l-ai scris?

Eu verific să văd dacă este al meu: „În pantofii unchiului Iggy".

– Da, spun eu.

– Te-a ajutat cineva să-l scrii?

Nu mă pot hotărî dacă mă simt mândră sau dacă îl urăsc. Citește cu voce tare:

– „Este un pantof-fantomă, dar îl văd luând-o la fugă odată cu imaginația lui. Este un pantof înaripat, iar trupul lui nu poate ține pasul cu toate câte sunt de creat. Este un pantof vrăjit care lovește o fată paralizată, propulsând-o mai departe pe drumul ei. Este un pantof care mărșăluiește și pe care războiul nu l-a readus la tăcere și care își găsește ecoul în inimile pustiite, pompând sângele în ele atunci când nu pot bate singure."

Mă întorc și ies din clasă.

– Ari, așteaptă! Mă ajunge din urmă pe hol. Îmi smucesc brațul. Nu am vrut să te supăr. Te rog să înțelegi, unele dintre aceste concepte nu par a fi de vârsta ta.

– Unii copii trăiesc în lumi adulte. Ar fi trebuit să vă avertizeze despre noi la școala de profesori. Trebuie să merg la lucru.

Zodiac fuge în întâmpinarea domnului West când acesta intră în magazin cu câteva minute înainte de închidere.

– Pixurile roşii sunt pe peretele îndepărtat, *domnule*.

Ridică privirea în timp ce îl mângâie pe Zodiac.

– Speram să mă bucur de trucul pe care îl face câinele tău.

Len vine ca să închidă magazinul.

– Bună seara. Vă pot ajuta cu ceva?

– El este profesorul meu.

– E vreo problemă?

– Nu. Ari este o elevă minunată. Am venit doar să-i cer permisiunea să îi înscriu eseul într-un concurs de literatură.

– Ari ar fi onorată. Vom fi mândri.

– Nici pomeneală. În urmă cu câteva ore, nici măcar n-a crezut că l-am scris eu.

Mă duc să număr banii din casă.

– Nu fi aspră, *corka*. De multe ori, nici mie nu-mi vine să cred ce ai făcut. E vorba despre povestea pantofului?

– Da.

– V-ar plăcea să-l cunoaşteţi pe unchiul Iggy?

– Ăăă... da, mi-ar plăcea.

El urcă agale scările ca să împartă o felie de pâine cu mac împreună cu membri Zajac ai circului meu. Încerc să îl ignor când se apropie de locul unde eu atârn cămăşile. Priveşte cu atenţie una pe care parcă a explodat un tigru.

– Foarte mişto.

Len strânge chitanţele.

– Tot ea le-a făcut şi pe acelea. Alegeţi-vă una dacă doriţi.

– Mă ierţi?

– Presupun că da. Arăt înspre pachetul înfăşurat în folie din mâna lui. Babcia vă trimite acasă cu sărmăluţe?

Când schiţează un zâmbet, i se văd gropiţele din obraji, iar el începe să recite pe dinafară cuvintele *mele*:

– „N-are importanţă că pantofii lui sunt goi. Valurile argintii ale oceanului îl duc până la masă, iar acolo, el se hrăneşte cu

pierderi până când toată lumea se satură." Ari, e de-a dreptul genial! Dacă te-am descurajat să mai scrii, atunci n-ar trebui să mai predau.

Pleacă, însă imaginația mea îl ține aproape. Deși nu se mai aud zgomote înfundate din camera alăturată, mâna mea curioasă explorează pe sub așternuturile cu acadele, iar în capul meu se aprind licurici.

ȘAPTESPREZECE

Mama înghite pastile care îi amorțesc sufletul cu *ceai-de-whisky*. Nu pare să mă urască chiar atât de mult atunci când e înconjurată de marțieni, dar nici nu observă că are rahat de câine pe pantofi.

Len strigă în susul scărilor pentru a cincea oară.

– Jillianne, trezește-te!

Singurele dăți când ajunge la școală este atunci când Mike Fudge, „Vânzătorul de dulciuri", are bunătăți.

– Las-o în pace. A stat trează până târziu, zice mama.

Len se luptă cu mâneca hainei lui. Îl ajut să își vâre mâna în ea.

– Trebuie să aduc niște tricouri și rămășițe de piele din Windsor. Dacă mă aștepți, vom ieși împreună la plimbare cu Zodiac.

El se strecoară pe ușă afară și o ia de-a lungul străzii fără să fluiere sau să-și ridice ochii spre cer.

Eu scotocesc în spatele condimentelor.

– Unde mi-e prânzul?

În fiecare seară, Babcia îmi pregătește un regal într-o pungă de hârtie, cele mai delicioase sunt cuvintele pe care unchiul Iggy le scrie pe partea împăturită. Punga zace mototolită pe jos, însă citatul a scăpat în urma raidului nocturn al lui Jillianne. „Adevărata călătorie constă nu în a căuta noi peisaje, ci în a privi cu alți ochi" – Proust.

Citatele de pe pungă ne-au făcut pe domnișoara Standish și pe mine să ne împrietenim oarecum. Ea m-a observat în

timpul orei de istorie când am încercat să îi dau o pungă lui Nick Potter.

– Domnişoară Appleton, ridică-te în picioare şi spune-ne şi nouă ce lucruri importante aveţi de împărţit dumneata şi domnul Potter.

Eu citesc:

– „Nu merge pe unde te duce drumul, mergi pe unde nu există drum şi lasă o urmă."

Ea îmi smulge punga din mână.

– Cine-a scris asta?

– Unchiul meu. Emerson, am vrut să spun, doamnă.

– Şi tu ai crezut că Nicholas avea nevoie de asta?

– De obicei i le dau la prânz, dar a avut antrenament de baschet.

Colegii au scos la unison un „Oooo" prelung, iar Sharon Murdock, prietena lui, a vrut să mă pălmuiască aşa cum o fac fetele.

Domnişoara Standish a pus capăt tachinării, apropiindu-se de prima bancă din primul rând.

– Tom, spune-mi un citat care te inspiră.

Tăcerea s-a aşternut pe rând peste fiecare bancă, până când ea a ajuns în dreptul lui Nick.

– Domnule Potter?

– „Doar cei care riscă să meargă prea departe vor afla cât de departe pot să ajungă", T.S. Eliot.

Părul negru al lui Nick îi atârna neîngrijit, încadrându-i faţa mereu bronzată. Pe cât e de drăguţ, pe atât e şi de deştept. Dacă nu i-aş fi iubit pe Jake şi pe domnul West, l-aş fi putut iubi şi pe el.

După ore, el aşteaptă lângă gard.

– Hei, Ari!

– Îmi cer scuze pentru neplăceri.

– Nu este tocmai o neplăcere să primeşti bileţele de la cea mai mişto fată din şcoală.

Eu îmi analizez repede situația: blugii vârâți în cizme îmblănite, pe care sunt cusute mărgele, puloverul Babciei cumpărat de la festivalul Ucrainei și panglici, ca o coadă de tamburină, în părul împletit care îmi atârnă peste umăr. Mi se pare că aduc mai degrabă cu o ciudată a universului.

– Vrei să petrecem timp împreună?

– Și Sharon?

– Ne-am despărțit.

– Trebuie să merg la lucru.

– Lucrezi?

– Meșteșugărie și vânzări.

– Mișto.

– Iar în weekenduri sunt chelneriță în Village.

– Serios?

– Da, la Riverboat. Am căutat-o de atâtea ori pe sora mea acolo, încât șeful ei m-a pus la treabă.

Îmi zic că nu e nimic rău în a lua în calcul opțiunile pe care le am cât timp sunt în exil, departe de Peștele zburător, și cât timp îl aștept pe domnul West. Zâmbetul meu îl face să se desprindă de gard. De atunci, în fiecare zi, după școală, Nick mă conduce până la magazin. Și, la începutul fiecărei ore de istorie, domnișoara Standish întinde mâna după punga de hârtie.

Poate că licărul de speranță pe care profesorii îl au pentru ziua de mâine îi face mai puțin morocănoși azi. Cu toate acestea, faptul că Nick a devenit aproape iubitul meu i-a făcut pe Sharon și pe adepții ei sataniști să pună la cale un sacrificiu uman.

Când mama își varsă ceaiul, acest lucru îmi distrage atenția de la crucificări și mi-o îndreaptă spre botezul cu alcool de 90 de grade.

– Te simți bine, mamă?

Ochii ei caută ceva.

– Când a devenit atât de aurit părul tău, Hariet?

– Nu e nici pe departe la fel de frumos ca al tău. O sărut pe obraz. Ea se șterge cu mâneca. S-au terminat șiragurile. Găsești

lângă televizor mărgele dacă ai chef să faci câteva. Mă duc s-o văd pe bunica înainte de școală.

Bunica îmi deschide ușa.

– Când ai ajuns aici, Dolores?

Îmi dau seama că e o zi proastă înainte să-mi spună „Dolores". Seara îi aleg hainele ca să știe cum să se îmbrace. Astăzi, s-a îmbrăcat de-a-ndoaselea. Mă întreb cât timp i-a luat să-și tragă dresul peste rochie. Chiloții de bumbac și sutienul alb îi întregesc ținuta.

– Hai să te îmbrăcăm cum trebuie, bunico.

Mă așez la locul meu chiar înainte de *O, Canada*. Am înălțat o rugăciune spre Dumnezeu în timp ce goneam înspre școală. „Tatăl nostru, care ești în Ceruri, bunica nu-și amintește cum o cheamă. Vie Împărăția Ta s-o trezească pe mama înainte să-l distrugă pe Len. Dă-mi azi pâinea cea de toate zilele, pentru că soră-mea mi-a furat prânzul. Lasă-mă să cad în ispită în spatele sălilor de clasă și scapă-mă de fete părăsite ca Sharon. Căci ai mei sunt hormonii, florile și povestirile. Pentru joi. Amin."

Domnul West își încrucișează brațele la piept când elevii ies pe ușă în șir indian, îndreptându-se spre ora de matematică.

– E a treia oară când întârzii săptămâna aceasta, Ari.

– Ați avut vreodată de-a face cu o bunică dezbrăcată, domnule?

– Nu.

– Ei bine, poate că dacă ați avea de-a face cu așa ceva, ați fi mai îngăduitor.

Întreaga structură Appleton este șubredă, în cel mai bun caz. Însă eu mă bucur de unele răgazuri bine-venite: un moment de veselie în est, câteva cvartale la sud, un magazin plin de *Zajaci*[1] și un domn West care îmi face semn cu capul să plec.

– Mi se pare corect.

Rămasă fără masa de prânz, o iau înspre nord să văd ce face bunica, apoi mă duc acasă să înfulec un sendviș. Mama coboară

[1] Iepure de câmp în limba slavonă (n.tr.)

scările cu primul nasture în a doua gaură, în timp ce eu întind muștarul pe pâine.

– Hariet, nu te așteptam acasă până la cină.

– Jillianne mi-a mâncat sendvișul, iar bunica s-a comportat ciudat în dimineața asta.

Un individ care seamănă cu fratele urât al domnului Clean își coboară trupul mătăhălos pe scări, fără ca acestea să scârțâie.

– Hariet, el este domnul polițist Irwin. A venit să îi bage mințile în cap lui Jillianne.

Broboane de sudoare se adună pe un nas borcănat care, odinioară, ar fi putut fi folosit pe post de perniță de ace. Întind mâna după clanță în timp ce mă retrag cu spatele spre ușă.

– Hariet?

O iau înspre școală, dar Jasper vrea la magazin. Zodiac și atelierul mă fac să mă simt în siguranță. Când Jacquie aprinde lumina, stau pe podea, cu spatele rezemat de perete.

– Ari? De ce nu ești la școală?

– Se va duce totul de râpă.

– Mă mir că nu s-a întâmplat până acum. Privește lucrurile astfel, atunci când se va duce totul de râpă, fie vei rămâne aici, fie vei ajunge la mătușile M&N. Voi suna la școală și le voi spune că ai crampe. Unchiul Iggy are nevoie de ajutor să înșire mărgele pe ciucurii genților.

– Dar Len, eu...

– Len știe că nu a fost niciodată a lui. Va fi bine atât timp cât te va avea pe tine.

Când mă ridică de jos, observ că Jacquie este atât solidă, cât *și* translucidă.

– La fel și tu.

– Cine-ar fi crezut că tu și cu mine vom fi vlăstarii buni ai familiei Appleton?!

– Mă tem pentru Jillianne.

– Eu mă tem pentru tine dacă tu crezi că este treaba ta să le salvezi pe careva dintre ele. Ea se duce la fund. Nu va face decât să te tragă după ea.

– Dar și tu te duceai la fund.

– Aşa e, doar că mie mi-a mai rămas speranţa. Nu cred că ei i-a mai rămas vreuna.

După şcoală, Jacquie îl lasă pe Nick în atelier. El mă priveşte cum înmoi un tricou în vopsea.

– Te simţi mai bine?

Încuviinţez din cap.

– Te-aş putea ajuta cu lecţiile.

– Mă voi ocupa de ele mai târziu. E agitaţia de Crăciun.

– O!

– Eşti îndemânatic?

– Poftim?

– Len îmi dă un dolar şi jumătate pe tricou. Doi, pentru cele mai extravagante. Se vor vinde ca pâinea caldă până la Crăciun. Împărţim profitul.

– Duminicile sunt ocupat, dar pot să te ajut de miercuri până sâmbătă. Îmi ţine părul în timp ce eu netezesc un tricou uscat pe presă. Ai grijă să nu ţi-l prinzi.

Ai crede că după ziua pe care am avut-o nu voi fi tentată să sărut un băiat, însă când i-am simţit pieptul lipit de umărul meu, am uitat complet de mama mea uşuratică. Ridic faţa spre el, iar el mă sărută scurt. Mă întorc cu totul, cerând mai mult, fiindcă îmi place senzaţia care se răspândeşte din buze până în stomacul meu.

Mă prinde de degetul mic.

– Sharon dă o petrecere vinerea viitoare. Vrei să mergi?

Jasper mă îndeamnă: *Spune da. Ne plac petrecerile.*

Băieţilor le place să se joace pe sub tricouri mai mult decât să le confecţioneze. Am deja un avans de patru tricouri în faţa lui când doamna Potter trece pe la atelier să vadă unde lucrează Nick. El pare pregătit să azvârle cu colţunaşii Babciei în intrusa maternă.

Din fericire, sânii nu mi se leagănă pe sub maiou aşa cum se întâmplă uneori după ore îndelungate de călcat cămăşi. Arăt ca o fată Amish cu şorţul şi baticul de pe cap.

– Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă Potter. Ajutorul lui Nick este o binecuvântare.

La un moment dat, printre săruturi, Nick pomenește că părinții lui sunt foarte religioși.

I se strânge stomacul când o aude pe doamna Potter spunând:

– Poate vei veni cu noi la biserică duminică.

Mă uit la Len.

– Tată?

– Dacă-ți vei termina treaba și temele, copilă.

Ea pleacă, liniștită că fiul ei îi ține companie lui Ari Ingalls în Micul Magazin din Marele Oraș.

Nick este tăcut în drum spre petrecerea lui Sharon.

– Ascultă, dacă te îngrozește gândul că voi veni duminică, voi spune că am varicelă.

– Nu e vorba despre tine. Părinții mei sunt prea exagerați.

– Mda, ei bine, tata e momeală pentru pești în St. Lawrence. Viața e o curvă. De fapt, mama e o curvă.

În comparație cu o petrecere din est, aceasta seamănă cu o programare la dentist, cu pufuleți cu brânză și suc de portocale, muzică lentă, perfectă pentru giugiuleli, și o fostă iubită care este inteligentă ca un agent Gestapo. Dansul pe *If I Fell* este plăcut până când Sharon zice:

– E rândul tău, Ari. L-am ales pe Randy pentru tine. Ne împinge spre o debara. Aveți zece minute.

Randy este genul de băiat capabil să jupoaie de vie o pisică. Înainte ca ea să ne îmbrâncească înăuntru, mă desprind de el în pași de dans.

– Nu, mulțumesc.

Lucrurile o iau razna atunci când Randy mă apucă de braț, iar susținătorii lui Shanon mă împing înspre debara. Devine evident de ce femeilor le plac bărbații înalți și nu cei pitici. Nick pune capăt agitației îmbrâncind în stânga și-n dreapta și răsucind brațe.

– Ari nu va face nimic dacă nu vrea. El își aranjează ținuta în drum spre ieșire. *Noi* nu trebuie să ne ascundem în debara ca să ne sărutăm.

Îmi așază pe umeri haina lui, în timp ce eu vărs prostia aia portocalie pe peluza lui Sharon.

– Mi s-a părut mie că te aud aici, jos. Ari, plângi? Jacquie îmi ridică bărbia. Ce-ai luat? Vocea ei răsună, iar părul bălai îi atârnă ca niște pene rupte. Eu îmi îngrop fața în genunchi când ea se așază lângă mine. Ce-ai consumat?

– O porcărie pe care mi-a dat-o Malik.

– Ce?

– Soare galben. Cuvântul trosnește, iar eu mă las purtată de val. E atât de întuneric.

– Nu începe cu asta, Ari.

– Sunt de partea cealaltă a călătoriei. Îmi pare rău. Mi-aș fi dorit să fiu oriunde altundeva, dar nu aici.

Râsetele îmi țâșnesc pe nas.

– Ei bine, e un bilet dus-întors, eu ar trebui să știu. Aruncă pătura cât acolo și îmi trage capul în poala ei. Len știe că ești aici?

– Știe că sunt la magazin, nu că zac aici ca o distrusă. Să nu-i spui, te rog.

– Nu va fi nevoie. Va simți el. Mă mângâie o vreme ca pe o pisică. Cum a fost petrecerea?

– Luni îmi voi recâștiga statutul de ciudată. Au văzut cu toții cât de mult detest spațiile închise.

– Mama chiar ne-a stricat pe toate, nu-i așa?

În copilărie, de multe ori, o odaie încuiată era „Ușa-a", ce servea drept dădacă. Atunci când surorile erau încuiate cu mine, nu mi se părea chiar atât de rău, însă dispreţuiam momentele când rămâneam doar eu cu Jasper, zile și nopți la rând. Făceam în pantaloni până mă goleam, iar gura mi se usca.

– Nu am avut niciodată un cămin, însă mama și-a găsit întotdeauna un loc. Jacquie îmi șterge lacrimile de pe obraji și îmi ține o batistă la nas. Hai la culcare.

Când se ridică anevoie în picioare, cămașa de noapte îi plutește în jurul burții care îi crește asemenea ceții maritime.

– Ori de câte ori mă aflam în odaia încuiată, Jasper desena casa cu surori. June reprezenta pereții solizi. Jennah, ferestrele. Jory era acoperișul, iar Jillianne, pardoseala. Tu ai fost mereu ușa galbenă. Stăm față în față. Știu că tu ai stat între ei și noi ori de câte ori ai putut.

OPTSPREZECE

Biserica din pădure și sanctuarele din ocean mi se potrivesc mai bine decât stranele. Când pastorul poruncește: „Plecați capetele și închideți ochii", eu îl ridic pe-al meu și îmi casc ochii pentru că un șir de nestemate se întinde în întuneric, de la cea mai mare la cea mai mică, și îmi amintesc cum tata a ales-o pe cea mai strălucitoare ca să o ducă la prânz după biserică.

Domnul Potter se uită în oglinda retrovizoare.

– Ți-a plăcut liturghia, Ari?

Ne-a întors mațele pe dos, bombăne Jasper.

– Da, a fost foarte frumoasă, mulțumesc, domnule.

– Ce scriai în timpul liturghiei? mă întreabă doamna Potter.

– Muzica de Crăciun m-a inspirat să scriu un poem pentru școală.

– O, s-auzim.

– Păi... mai trebuie să lucrez la el.

Nick îmi smulge hârtia din mână și își mușcă buzele în timp ce citește.

Noapte nesfântă

Doamne,
Dă timpul cu două mii de ani în urmă,
Trimite-ți fiica pe pământ,
Preamărește-o
ca prințesă a păcii

Ca lumea să-i simtă
meritul.
În nopțile tăcute,
nopți nesfinte
ea se lasă
în genunchi
în fața bărbaților ce se cred regi
și cred c-a fost trimisă să aducă desfătări.

– Ari este o scriitoare plină de talentat. Îmi șopțește la ureche. Îmi pare rău în legătură cu petrecerea lui Sharon.

– Am auzit că îi faci concurență lui Nick pentru premiul întâi.

– Nici pomeneală, domnule Potter. E mai bun decât mine la matematică și științe.

Un câine care seamănă cu un papuc păros cu picioare se apropie de ușă lătrând, aproape înnebunit de mirosul de friptură înăbușită. Mama lui Nick agață hainele și își trage pe ea șorțul.

– Nick, lasă-l pe P.P. în curtea din spate.

Nick se face verde la față.

– E prescurtarea pentru Puf de Pudrat.

Ne așezăm la o masă aranjată frumos. Fiecare îmbucătură de friptură este însoțită de o întrebare.

– Ai frați sau surori, Ari?

– Am cinci surori, doamnă.

– Cinci! Mai mari? Mai mici? Cu ce se ocupă?

– Mai mari. Jennah a fost directoare la Hydro, dar a considerat că e mai important să stea acasă cu copiii ei. Ăă, June este scriitoare... și trăiește în Paris. Jacquie este femeie de afaceri. Se ocupă de afacerea de familie. Jory este... terapeută. Iar Jillianne studiază... farmacia.

– Cum de numele tău este Ari?

– Este numele mijlociu. Prea mulți de „J" pot fi derutanți.

– Care este prenumele tău?

– Ăă... Jewel.

– Ce ți-ar plăcea să devii după ce vei termina liceul, Jewel?

– Olar, doamnă. Coboară o groază post-nucleară. Nu, nu *Potter*[1]. Mă refeream la olar dintr-acela care mânuiește lutul și cuptorul de ars. Îmi petrec verile învățând de la un artist de pe Coasta de Est.

– Mi se pare un hobby minunat. Nicholas va studia medicina. Iar prietena lui, Sharon, vrea să se facă asistentă medicală.

Perfect, după ce-o să-ți scoată ochii, o să-ți pună un plasture peste ei, zice Jasper.

Ssst.

– Asta mă ajută să strâng bani pentru școală. Vreau să mă fac... biolog marin. Să mă ocup de balenele care sunt pe cale de dispariție. Echilibrul ecologic afectează toate creaturile, până la vietățile microscopice.

Mă las purtată de minciuni până când Nick mă conduce acasă.

– Îmi cer iertare pentru interogatoriu. Ridic din umeri. Este adevărat că tatăl tău s-a înecat încercând să salveze un delfin prins într-un năvod?

– Ceva de genul. Eu mă îndepărtez de casa albastră și o iau înspre cea a bunicii. Ne vedem mâine.

Descopăr că bunicile care nu își pot aminti de ce au scos lingura din sertar își amintesc povești pe care nu ar trebui să le spună. Eu îi pun întrebări, înainte să își revină. Lucrurile se mai îmbunătățesc după ce o îmbrac și pregătesc ceaiul. Invoc o veche amintire în timp ce împăturim hainele.

– Era primăvară când s-a născut Hariet, nu-i așa? Ai dus-o acasă la Mary, nu-i așa?

Până acum am aflat că mama bea puțin, iar tata bea mult. Înainte să mă nasc eu, surorile mele au fost date în plasament, iar bunica a urcat-o pe mama în trenul spre Peștele zburător.

– Tot drumul, Theresa a fost îngrijorată și spunea: „Îi voi naște lui Vincent un băiat și vom fi din nou o familie fericită".

---

[1] Olar (n.tr.)

Eu mi-am dat seama după burta ei că urma să nască încă o fată și nu mă puteam gândi decât la faptul că acel copilaș va fi în siguranță doar cu Mary.

– Mama trebuie să fi fost dezamăgită.

– Când n-a fost fata asta dezamăgită? A primit în dar o frumusețe de spiriduș, care cred că nu cântărea mai mult de 3 kg, cât un sac de zahăr. Mary îi pregătea laptele, iar cealaltă înaltă, Nia, o plimba noaptea când plângea. Bunica se întoarce în urmă cu paisprezece ani. Mary Catherine a botezat-o pe micuță Joy[1]. Aproape că și-a ieșit din minți într-o zi când Theresa a scos copilașul la plimbare. După câteva ore, un bărbat voinic a venit ducând-o în brațe pe Joy. O găsise pe malul mării. Am crezut că Theresa se înecase până când am găsit-o la Legion. Atunci am decis ca Joy să rămână cu Mary.

– Cum de eu... ea n-a rămas acolo?

– A rămas o vreme. Când Vincent a venit s-o ia pe Theresa acasă, Mary i-a dat cinci mii de dolari pentru cheltuieli, iar cei doi au plecat fără să provoace neplăceri. După un an au revenit, zicând că Dumnezeu le-a spus că nu trebuie să lase copila să crească în corupție morală. Bunica își sărează ceaiul cu lacrimi. Mary și Nia o iubeau atât de mult.

Jasper, vreau să uit toate astea.

Dar, Ari, ne-am aflat numele care începe cu J.

---

[1] Bucurie (n.tr.)

NOUĂSPREZECE

Dacă provoci o Appleton, asta nu duce niciodată la nimic bun. Sharon și SS (Susținătorii Sharon) încearcă o ambuscadă. Sharon primește un cap în stomac, iar eu îmi curăț gălbenușul de ou de pe haină și i-l îndes în gură. Restul țipă când îi nimerește rucsacul meu.

Cred că m-au pârât, deoarece domnișoara Standish îmi spune să rămân după ore. Ea-i spune lui Nick:

– Domnule Potter, închide ușa în urma ta.

Își deschide agenda și scoate la iveală poezia *Nopți nesfinte*. Ultima oară când am văzut-o, era la domnul West.

– Ari, e totul în regulă acasă?

– Poftim?

– Cu tatăl tău vitreg?

– Da.

– Ari, femeile nu mai trebuie să îndure toate nenorocirile.

– Poate că femeile nu, dar un copil nu are putere de decizie.

– Poate ar trebui să vorbesc cu mama ta.

– Ați înțeles greșit. Ea este cea care mă supără.

– Ce vrei să spui?

– Pot pleca, vă rog? Voi întârzia la muncă.

– Bine, dar să nu uiți că poți vorbi cu mine. Despre orice.

Bătăile inimii pot fi ascunse, dar nu și ceața de pe ochi.

Ea așază poezia mea într-un jurnal din piele, cu cotor aurit, pe care mi-l întinde.

– Un asemenea talent la scris merită o agendă specială. Îți doresc vacanță plăcută.

Domnul West l-a încolțit pe Nick lângă ușa de la intrare. Eu ies pe ușa din spate.

Nick mă ajunge din urmă când mai am un cvartal până să ajung la magazin.

– Hei, ce se întâmplă? Ai probleme?

– Ce vrei să spui?

– Nimic. Standish te-a reținut înăuntru. West a făcut pe părintele cu mine.

– Ce-a zis?

– Mi-a spus că ești deosebită și c-aș face bine să te tratez cu respect.

– Asta ne mai lipsea, alți părinți afurisiți.

În magazie, Nick mă sărută prea apăsat și își vâră mâna pe sub cămașa mea drept răspuns la cadoul lui: un dragon albastru-argintiu irizat vopsit pe un tricou negru. Brățara mea nouă cu pandantive zornăie când îi mulțumesc umflăturii din blugii lui.

– Mi-aș dori să poți veni cu noi în Florida.

Fetele Appleton nu sunt genul care să urce în RV-uri și să călătorească spre sud ca să-și viziteze bunicii care locuiesc acolo.

– Îmi aduci o scoică ce poartă în ea sunetul mării?

Rafturile din Acvariu se golesc de îndată ce le umplem. Len îl lasă pe domnul West să intre în magazie ca să mă vadă.

– O, pentru Dumnezeu, n-aveți propria familie pe care s-o deranjați?

– Ari, fii politicoasă, mă ceartă Len.

Len se scuză pentru agitația din magazin, iar eu continui să împăturesc tricouri.

– Am venit să-ți cer iertare pentru că i-am arătat poezia ta domnișoarei Standish. Ar fi trebuit să-ți cer voie. Doar că n-am știut ce să mai înțeleg.

Poartă blugi și geacă de piele, iar eu îl iubesc în continuare mai mult decât pe Nick.

– Nu știam că profesorii trebuie să-și ceară voie.

– Aș spune că avem și o obligație aparte. Tu n-ai scris despre vâsc și clopoței, precum ceilalți douăzeci și nouă de copii.

– Am fost la biserică. Și asta mă irită mereu.

El râde ca o persoană obișnuită, însă o tachinează pe Babcia când aceasta aduce cafeaua.

– Speram să mai gust din rulada ta de varză.

Eu scotocesc prin rucsac și îi întind un cadou învelit în hârtie maro.

– Ce-i asta?

– Lectura dumneavoastră din *Crăciunul deosebit al lui Papa Panov* m-a înveselit.

Mă chinuisem de mai bine de zece ori înainte să reușesc să pictez tricoul așa cum mi l-am imaginat: șopârle roșiatice cățărate pe umerii lui, care apoi coboară și dispar printre stâncile și crevasele de sub blugii lui.

Despachetează cadoul cu grijă.

– Uau, e un cadou mult mai frumos decât tarta cu fructe și apa de colonie. Să nu spui nimănui c-am spus asta. Îmi doresc cu ardoare ca el să-și dea cămașa jos și să probeze tricoul. Mă duc la Winnipeg de Crăciun. Poți să alegi două pentru surorile mele?

– Câți ani au?

– Șaisprezece și optsprezece.

Eu îmi dau jos șorțul, doar pentru că pe tricou se vede ultima mea creație.

Mincinoaso, mincinoaso.

Taci, Jasper.

– Am perfecționat un fluture. Se vând ca pâinea caldă de cum le fac.

– Ca pâinea caldă?

– Lăsați-mă zece minute. Voi presa două și voi coase mărgelele. Alegeți niște curele și niște genți cu franjuri și veți fi cel mai de treabă frate din lume.

Ca să îl rețin mai mult, înfășor fiecare tricou în hârtie de împachetat, pe care o fixez cu un cadou de la mătușile M&N, un sigiliu uriaș în formă de soare, care conține cuvintele: „Acvariu Boutique, designer Ari". Adaug la capete funde de rafie și mărgele mici în formă de stea. El îmi strecoară în buzunar treizeci de dolari.

– Ești într-adevăr o tânără uimitoare, Ari. Sper să ai un Crăciun minunat.

Când aveam șase ani, Crăciunul a venit fără ca mama să observe măcar. Tata s-a întors acasă din Calgary, unde lucra. În timp ce gătea ultima cutie de Red River Cereal, ne-a povestit despre un Crăciun în vreme de război. În 23 decembrie 1943, îi văzuse pe cei doi prieteni ai lui explodând în mii de bucăți. Frigul umed îi intrase în oase și renunțase să mai culeagă târâtoarele din merinde, le înfuleca așa, cu gândaci cu tot. În Ajunul Crăciunului, familiile din toată Europa îi primeau pe soldați în casele lor. Nu trebuia decât să-și închidă ochii ca să simtă căldura focului, gustul tocăniței delicioase și al prăjiturilor dulci și să audă colindele cântate în surdină. Se culca pe jos, cu o pernă sub cap și cu pătura trasă până sub bărbie și se trezea într-o zi fără de război.

În 1967, de Crăciun, Jillianne primește cadou o excursie la Montreal, departe de iubitul ei, care-i face doar probleme, și aproape de mătușa Dolores, care o să-i bage mințile în cap. Jory sună din San Francisco și zice: „Viața-i frumoasă" și „Să acordăm păcii o șansă". Apartamentul de deasupra magazinului este scăldat în lumina lumânărilor și împodobit cu ghirlande de brad și fursecuri în formă de îngeri cu aripi, pudrați cu zahăr. Mama zice: „Nu-i așa că e cel mai frumos brad din câți există?" Ea strălucește într-un pulover pe care i l-a cumpărat Len de la Holt Renfrew. Bunica știe că este Crăciunul și că eu sunt mezina Appleton. Jennah și Wilf vin cu copiii cuprinși de spiritul Crăciunului. Jennah închină un pahar pentru fericire, nu pentru tristețe. Zodiac se cuibărește în spațiul din spatele

picioarelor mele când mă întind pe canapea, iar Jacquie mă înveleşte. În mână ţin o piatră netezită de apele oceanului, în formă de inimă, pe care mi-a trimis-o Jake. Mă doare gâtul, iar Babcia îmi dă să beau zeamă cu lingura.

Cel mai frumos moment este atunci când Len cântă la chitară lângă foc, ca un ţigan. El şi unchiul Iggy cântă genul de cântece care le-ar face pe doamnele cu cercei de aur şi fuste largi să se învârtă sub cerul înstelat. Mamei îi sclipesc ochii, dar nu îşi fereşte braţul atunci când i-l mângâi uşor.

– Este cel mai frumos Crăciun din viaţa mea.

A doua zi de Crăciun, soldatul Appleton se întoarce la război. A doua zi după Anul Nou, mătuşa Dolores o aduce acasă pe Jillianne, iar viaţa bunicii se transformă într-o bătălie crâncenă.

DOUĂZECI

Mintea bunicii a luat-o complet razna. Ea ştie că lucrurile îi sunt sortate şi aruncate şi că pe pancarta pe care scria „Camere de închiriat" acum scrie „De vânzare".

Eu cer îndurare. Len se oferă să o aducă în casa albastră, însă mătuşa Dolores zice că Sunny Crest este cel mai potrivit loc.

În timp ce privesc cum bunicii îi este eviscerată viaţa, îmi imaginez că la fel trebuie să se fi simţit şi tata când a văzut măruntaiele prietenilor lui atârnând într-un dud. O vreme, mă las pradă stresului provocat de toate astea. Altminteri cum aş fi putut fi atât de neatentă încât să îmi las cutia cu comori după canapea?

Nick mă însoţeşte acasă după şcoală ca să mă ajute să mut lucrurile mai grele. Când ieşim pe uşă, mama ţine inelul bunicii Appleton între degete.

– De unde? De unde... îl ai?

– Mi l-a dat bunica.

Dosul de palmă pe care mi-l aplică mama nu doare la fel de mult ca prezenţa lui Nick, care poate vedea acum că sunt odrasla unei nebune de legat. Theresa Appleton nu a fost niciodată o mamă foarte violentă. E mai degrabă genul care îţi întoarce spatele, care te priveşte cu dezgust. Nu şi azi.

– Tatăl tău i l-a oferit lui Mary. Mereu a fost Mary.

– Ba nu, m-am dus s-o vizitez pe bunica la spital înainte să moară.

– Cum mi-ai putut face una ca asta?

Ține în mâini un mănunchi de scrisori. Le aruncă în șemineu.

– Mamă, nu!

Mă lovește în cap cu vătraiul de metal, țipând ca o hienă isterică, apoi azvârle în foc scrisorile de la mătușile M&N în care, timp de trei ani, ele mă asigurau că totul va fi în regulă. Cutia mea cu comori le urmează în flăcările flămânde. Eu mă arunc după ea. Fragmentele de metal mi se lipesc de mâini, iar părul meu pârlit miroase ca un popândău împuns cu un băț și mort de trei zile.

– Ari!

Nick mă trage afară și-mi vâră mâinile în zăpadă. Picăturile de sânge care mi se scurg din cap înfloresc ca niște maci pe o pânză nouă. Eu încep să tremur. Vreau să dorm.

Vecinul nostru, domnul Hawthorne își face apariția.

– Du-te după domnul Zajac, îi spune lui Nick. Spune-i că ne întâlnim la spitalul East General.

Are mâini puternice, iar scaunele din mașina lui sunt din piele moale, ca geaca domnului West. Uneori, și mătușa Dolores poate fi blândă.

– Lasă-mă să văd, scumpo. Ea îmi întoarce mâinile în timp ce domnul Hawthorne conduce. Te vei face bine.

Mama stă în sala de așteptare și citește revista *Woman's Day* din 1963, iar mătușa Dolores mă duce în cabinetul medical. Doctorul Paulin îmi coase rana de deasupra sprâncenei.

– Ce s-a întâmplat?

– Făceam curățenie în casa mamei și ardeam niște hârtii vechi. Hariet s-a întors acasă de la școală și a încercat să salveze niște scrisori vechi pe care nu știam că le voia.

– Și fața ei?

– S-a lovit de suportul pentru bușteni sau de ceva în toată agitația.

– Sau de ceva?

El se uită la mine. Eu ridic din umeri.

– Hmmm... în fine, dacă-ţi vei ţine mâinile ridicate, nu te va durea atât de tare. Puneţi-i gheaţă pe faţă şi aveţi grijă ca bandajele să fie curate şi uscate. Vă dau o reţetă pentru calmante şi antibiotice. Să o duceţi la doctorul de familie peste două zile.

Primesc un tratament regesc, cuibărită în patul Babciei. Până şi Zodiac are voie să urce în pat. Jacquie îşi vâră capul pe uşă.

– Nick e jos. Poate să urce?

– Spune-i că m-am mutat în Bucureşti.

– Ţi-a adus garoafe roşii.

– Spune-i c-am murit şi că poate să le dea drumul odată cu cenuşa mea pe lac.

– Are cutia ta.

Eu îmi ridic trupul de treisprezece ani şi ceva, cu carnea arsă.

– Îmi piepteni părul?

Nick mi-a salvat cutia şi poate că îl iubesc mai mult decât pe domnul West, dar niciodată mai mult decât pe Jake.

– Ari, eşti bine?

Îmi muşc buzele ca să nu mai tremure.

– Le-am păstrat pentru ziua de Sfântul Valentin, dar m-am gândit că ţi-ar plăcea oceanul în momentul acesta. Deschide cutia cu comori, iar în ea se află două scoici mici, una lângă cealaltă. Mă sărută pe frunte, de parcă aş muri de tuberculoză. Îţi voi aduce temele după antrenament. Deschide uşa şi se opreşte. Mama ta e aici. Vrei să rămân?

Salvează-mă. Scoate-mă de-aici.

– Nu.

De ce naiba m-am trezit în camera fără fereastră, de unde nu pot sări? Îmi cufund faţa în blana lui Zodiac atunci când vocile se înteţesc.

– Pleacă şi lasă-ne naibii în pace, zice Jacquie.

– Mai las-o câteva zile, Theresa, zice Len.

– Voi suna la poliţie dacă va trebui, zice mama.

În vocea ei se simte acel ton pătrunzător, iar eu nu ştiu dacă are de gând să spargă ceva sau să înghită pastile.

Poliţistul Irwin mă azvârle pe umărul lui şi, în timp ce mă cară, magazinul îmi apare dinaintea ochilor. Mă îndrept spre fotoliul din camera de zi, ridic genunchii la piept şi strâng în braţe o pernă.

Poate că şi mama îşi imaginează acelaşi lucru, având în vedere faptul că stă aproape calmă pe măsuţa de cafea.

– Hariet, te rog să înţelegi, şocul de a descoperi că Mary a ţinut legătura cu tine fără ştirea mea a fost devastator. Întotdeauna mi-a luat ce mi-a aparţinut. Este o persoană foarte rea. L-a corupt pe tatăl tău.

Eu mă abţin să nu spun „Prostii".

– Mă cheamă Ari.

Ea se preface că-şi şterge o lacrimă inexistentă.

– Mi se frânge inima când te aud cum vorbeşti. Eu ţi-am dat numele acesta.

– Mi-ai dat doar durere neînţeleasă.

Scâncetul ei fals îmi provoacă greaţă.

– Vreau inelul. Bunica mi l-a dat mie.

– Mary m-a rănit atât de mult, încât mi s-a frânt inima când l-am văzut. L-am aruncat.

Minţi, minţi.

– Mătuşa Mary nu ar putea răni vreodată pe cineva. Singura persoană care te răneşte eşti chiar tu! Eşti o... o... meduză prefăcută.

Nu îmi stă în fire să plâng, însă uneori se dezlănţuie potopul biblic.

Mătuşa Dolores ridică receptorul telefonului care sună de parcă ar fi stăpâna casei.

– Alo? Cine e? Mary? De unde ai numărul ăsta?

– Len, şi tu m-ai păcălit? zice mama.

Jacquie înhaţă receptorul.

– Eu i l-am dat. Nu-mi poţi interzice să vorbesc cu ea. Bună, mătuşă. O porcărie. Nenorocita a făcut o criză de nervi, a pocnit-o pe Ari şi, în timpul încăierării, Ari s-a ales cu arsuri pe mâini.

Mama ridică celălalt receptor din bucătărie.

– Mary Catherine, dacă vei mai lua vreodată legătura cu Hariet, voi trimite poliția să te aresteze pentru corupere de minori. Fără scrisori, fără telefoane, fără vizite. M-ai înțeles? Dacă voi afla că încerci să mă păcălești, o voi trimite undeva unde n-o va găsi nimeni. Trântește receptorul, apoi îl ridică din nou, apoi iar îl trântește. Len, ai grijă să fie acasă când Dolores și cu mine ne vom întoarce de la Sunny Crest.

În timp ce coboară scările, mama se plânge că lumea a nedreptățit-o, apoi iese pe ușă.

Len ia receptorul din mâna lui Jacquie, bombănind ceva greu de înțeles. Mi-l întinde mie.

– Dar mama a spus că va trimite poliția s-o aresteze.

– Nu ți-a interzis să vorbești cu Nia, și-apoi, niciunul dintre noi n-o să-i spunem.

Îmi mânjesc bandajele cu muci.

– Mătușă?

– Ce face fetița noastră?

– Bine.

– Vom veni în vizită în vacanța de primăvară, însă chiar acum îmi vine să dau buzna și s-o învăț minte pe femeia asta.

– Ar face-o Jacquie dacă nu ar avea burta așa de mare.

– Va veni pe lume un copilaș, gândește-te la asta. Îți voi trimite o carte. O voi trimite la magazin.

– Nu. Mai bine să nu riscăm. Vă iubesc. Pa!

Len îmi pune pe față o cârpă răcoroasă.

– Te simți mai bine, *corka*? Dau afirmativ din cap. Unchiul Iggy te va ajuta cu lecțiile. Nu vreau să rămâi în urmă.

Iggy știe când să îmi umple capul cu cifre și când să îmi umple inima cu speranță. Scrie un bilețel pentru cutia mea goală. „Ceea ce se află în spatele tău și ceea ce se află în fața ta pălesc în comparație cu ceea ce se află în tine."

– Asta mi-au scris și mătușile M&N pe bilețelul pe care l-au trimis cu mine. L-am găsit în buzunarul pijamalei.

– Vezi ce-ți amintești, *corka*? Vezi ce zace în tine. Ești deținătoarea unei comori. Când am venit în țara asta, am venit fără Katarina mea, fără fiii mei fără picioare, n-aveam un ban în buzunar și, ca și tine, nici măcar chiloți pe sub pantaloni. Însă indiferent ce mi s-a furat din trecut sau ce mi se va fura din viitor, nimeni nu ne va putea lua dragostea ce ne unește.

Iggy îmi împărtășea de multe ori oroarea pe care a simțit-o când a aflat că familia lui fusese dusă în Belzec[1] și tristețea că nu le dăduse încă de urmă. Unchii fără picioare și inimile frânte nu primesc niciodată suficiente îmbrățișări și, de fiecare dată când i le ofer, mă simt întotdeauna mai bine.

---

[1] Primul lagăr de exterminare nazist (n.tr.)

DOUĂZECI ȘI UNU

Domnul West se lasă pe vine lângă banca mea, uluit și supersimpatic.

– Ești sigură că poți sta la școală, Ari?

Îmi ascund copcile, care mă fac să semăn cu o suricată mirată, sub bandajul din jurul mâinii.

– Sunt bine.

– Cum se simte bunica ta?

– Minunat, asta dacă iadul ar fi o distracție.

– Nu-ți face griji dacă nu vei putea lua notițe. Nick poate folosi copiatorul ca să le copieze pe ale lui.

În ziua următoare, sunt pe punctul de a ieși pe ușă când domnișoara Standish mă înhață.

– Domnișoară Appleton, intră și închide ușa.

Eu mă zgâiesc la gresia de culoarea rahatului.

– Voi întârzia la ora de engleză.

– Domnul West va fi îngăduitor cu tine.

– În momentul acesta chiar n-am nevoie de îngăduință.

– Am înțeles. Voiam doar să știi că sunt aici dacă vei avea vreodată nevoie de ajutor.

Ridic ochii, dar nu și obrazul distrus.

– Aș putea folosi adresa dumneavoastră ca să primesc scrisori de la cineva?

– Nu se cuvine să transmit scrisori unui elev.

– Atunci bănuiesc că nu mă puteți ajuta.

– De la cine?

Pun mâna pe ușă ca s-o deschid.

– De ce vă interesează?

– Pentru că trebuie să fie o persoană importantă dacă m-ai rugat acest lucru.

– Sunt mătușile mele. M-au luat la ele când... după... s-o lăsăm baltă.

– Ari, cum ți-ai ars mâinile?

– ...n-am vrut decât să-mi recuperez scrisorile de la ele.

– Mătușile tale sunt un ajutor pentru tine?

Încuviințez din cap și-mi mușc interiorul obrazului, tare.

– Du-te la poștă și deschide-ți o cutie.

– Un copil poate să facă asta?

Domnișoara Standish se duce și deschide ușa.

– Dacă ai număr de asigurare socială și îți permiți să renunți la câțiva dolari pe lună.

Pare genul de plan care l-ar putea determina pe domnul West să se gândească să mă invite la teatru. La urma urmei, femeile mature au propriile cutii poștale. Consider că ajung douăzeci de parai ca să acopere cheltuielile și să-i fac cinste lui Nick cu niște cartofi prăjiți. Îi întind funcționarului cecul bancar și formularul de retragere. Aparatul face zgomot. O fi Nick mai bun decât mine la matematică, dar am și eu suficiente cunoștințe încât să știu că patru mii șapte sute optzeci de dolari minus douăzeci nu este egal cu fonduri insuficiente.

– Îmi pare rău, dar trebuie să fie o greșeală. Nu am mai retras niciun ban din vara trecută și am făcut un depozit de trei sute de dolari imediat după Crăciun.

– Balanța este de nouă dolari și șaptesprezece cenți.

– Este o greșeală, asta dacă n-a căzut cumva bursa și nu știu eu.

– Banii au fost retrași, domnișoară Appleton.

– Nick, te duci după Len?

Facultate, Expo 67, o excursie în Paris pentru luna iunie trec prin fața ochilor mei când directorul îmi arată o grămadă de file cec. Un alt funcționar spune:

– Nu e Hariet Appleton. Ea are părul blond.

Eu privesc cu atenție semnătura exersată. Cea prin care imitam stilul lui Picasso.

– Pot să văd un act de identitate? Eu îi arăt ceea ce are un copil de treisprezece ani: abonamentul la bibliotecă. Te-ai bătut? Asta este semnătura ta? Tu ești Hariet Appleton?

Pardoseala îmi fuge de sub picioare. Cum va rezista Jillianne în închisoare? Atunci când nu se comportă ca un diavol tasmanian, este o căprioară speriată în ceața dimineții. Mă așez greoi pe bancă, gândindu-mă la cei cinci ani de muncă ce s-au dus pe apa sâmbetei. *Sper c-a meritat, Jillianne.*

Len ajunge cu sufletul la gură.

– Ai probleme, Ari?

– Mari cât Hiroshima.

Domnul polițist Irwin îi face mamei o favoare. Doi polițiști o înhață pe Jillianne de pe stradă, îi pun cătușele și o aduc acasă, speriată de moarte. Eu stau jos, trăgând de coaja care mi s-a format pe podul palmei. Dedesubt, pielea este rozalie, iar eu nu-mi amintesc să fi folosit această culoare pe vreun tricou. Len oftează îndelung.

– Theresa, trebuie să fie acuzată, să fie trasă la răspundere pentru faptele ei.

– Vorbești de parc-ar fi vreo criminală.

– Fapta ei nu înseamnă cinci dolari din geanta ta, zece dolari din portmoneul meu. Înseamnă fraudă și jaf de mii de dolari. A furat de la sora ei fără să aibă mustrări de conștiință.

– Hariet nu trebuia să-și lase carnetul de cecuri la îndemâna lui Julliann. Simt înțepături în mână când desprind o bucată mare de coajă de pe degetul mic. Doar se preface. Nu cred că nu vede că îi ții partea lui Hariet.

– Va primi îndrumare. Va învăța să fie disciplinată și să respecte regulile. Va fi tratată ca un minor și va primi ajutor suplimentar.

– Pentru asta există familia. Hariet, lui Jillianne îi pare rău. Va munci şi îţi va da banii înapoi. S-a hotărât.

Jillianne nu-şi cere niciodată iertare, nu se uită niciodată la mine. Ea este dulce, are acea dulceaţă a fumului de vară care se ridică din cămara cu murături. Ea este supusă, genul de supunere care rezultă din golirea sticlelor de whisky. Ea este tăcută, genul acela de tăcere enervantă care rezultă în urma unei supradoze media. Şi este neliniştită. Genul acela de nelinişte pe care ţi-o aduce dorul de un băiat care te rănește rău de tot.

Tony, golanul, nu este dispus să vâre iarbă prin fereastra celulei fără să-i iasă şi lui ceva. Mama îşi ascunde pastilele şi băutura în cutiile decoraţiunilor de Crăciun. În portmoneul lui Len se află un singur bilețel: „Jillianne, te iubesc. Lasă-mă să te ajut, te rog". Bunica şi chiriaşii ei nu mai pot fi „mulşi", iar Ari Appleton e lefteră. Jillianne a dat de fund, iar latrina unde totul a fost îngropat cu grijă dă pe dinafară.

Domnişoara Standish nu ridică privirea.

– Doreşti ceva, Ari?

– Ăăă... mi-aţi spus că dacă voi avea nevoie de ajutor...

Lasă creionul jos, iar eu arunc o privire peste hârtiile ei.

– Am... am o prietenă care are probleme... se droghează şi fură... ea... chestia asta s-a întâmplat... şi...

– Câţi ani are?

– Şaisprezece.

– Este sora ta?

Eu încuviinţez din cap, încercând să-mi înghit şuvoiul de lacrimi.

– Există un centru de tratament pentru femei, Springwood, la nord de Toronto. Dacă fac nişte aranjamente, ai putea-o duce acolo?

– O voi băga într-un geamantan şi-o voi târî până acolo dacă voi fi nevoită.

Jacquie arată de parcă ar fi înghițit un pepene roșu întreg, dar tot urcă scările legănându-se și intră în cușca leului. Len și cu Franc așteptă pe hol, pregătiți s-o înhațe pe Jillianne dacă va încerca să fugă. Eu mă așez pe scări, pentru orice eventualitate. Jacquie se folosește de înțelepciunea Niei.

– Jillianne, indiferent ce-ai face, indiferent cât de mult ai încerca să te ascunzi, problema există. Tata te-a trădat, a furat de la tine. Nu vreau să te pierd. Vreau ca acest copilaș să o cunoască pe mătușa Jillianne.

Un scâncet, genul care îți scapă fără să vrei, răzbate din cameră. Eu îl privesc cu atenție pe Len de unde stau, pe scări. Înălțimea lui se proiectează pe perete, lacrimile i se adună în ochi, iar eu nu îmi amintesc cum arată la lumina zilei tatăl meu decedat.

– Franc și cu mine am găsit un loc frumos, unde sunt niște oameni tare drăguți cu care poți să vorbești. Te ducem acolo.

Mama iese din dormitorul ei, pufăind ca o locomotivă aflată în viteză.

– Ce faceți?

– Jillianne are nevoie de ajutor.

– Știți ce sunt locurile alea? Te fac varză în timp ce toți stau cu mâinile-n sân și te judecă.

– N-au decât. Pe Jillianne o vor considera o eroină pentru că a supraviețuit.

– M-am săturat să vă tot plângeți de milă. Fetelor, ați avut mai mult decât alții, iar tatăl vostru...

Jillianne profită de acest moment de ezitare, o răstoarnă pe Jacquie într-un munte de haine, țâșnește pe lângă Len, sare peste mine și iese pe ușă afară. Până când am ridicat-o pe Jacquie și am ajuns pe trotuar, ea s-a făcut nevăzută. Am luat-o în toate direcțiile, căutând-o zile în șir până când Jacquie a intrat în travaliu. Len și cu mine continuăm să o căutăm, însă Jillianne nu vrea să fie găsită.

DOUĂZECI ȘI DOI

Strada de dincolo de fereastră înverzește. O pereche de măcăleandri își construiește cuibul la adăpostul becului ars de pe verandă. Mama stă ghemuită pe canapea, chinuindu-se de o jumătate de oră să înșire patru mărgele pe ață. Mâinile îi tremură ca la un cutremur de cinci grade pe scara Richter. Vocea ei se rostogolește ca un păianjen care atârnă de un singur fir de pânză.

– Mă duc s-o caut.

Știu exact unde se duce când se dă cu ruj pe buze. Mai întâi, o va căuta în Zanzibar. Acolo îl va găsi pe polițistul Richard Irwin bând un pahar după orele de muncă. Apoi îi va căuta în pantaloni.

– Trebuie să stai acasă, în caz că se va întoarce, spun eu. Mă duc s-o caut în Village.

– Trebuie să iau o gură de aer.

– Atunci du-te la bebeluș.

– Mă voi duce. Își fixează ochii pe o vază cu flori din spatele meu. Ar fi trebuit să o oblig să meargă cu Jacquie.

De fiecare dată când merg în Yorkville, văd mai mulți oameni pierzându-se și regăsindu-se. Lumea mă cunoaște aici. Sunt chelnerița de la Riverboat care ți-ar da și cămașa de pe ea. Nu este un gest depravat în stilul lui Jory, ci o strategie de marketing. În weekend, hipioții au bani de la părinți, iar eu port mereu maiou pe sub marfă.

Mă plimb printre mese și trupuri înfierbântate.

– Salut, Bernie! N-ai văzut-o pe Jillianne pe-aici?

El întinde două căni peste tejghea, arătând cu capul spre masa din colţ.

– Ţi-ai mai pierdut o soră?

– Da.

– N-am văzut-o pe Jillianne. Dar s-a întors Malik. S-a întâlnit din întâmplare cu June undeva în vest.

– Serios? Eu îmi închei nasturii la haină. Mersi. Ne vedem vineri.

– Să mai aduci marfă.

– Fii sigur de asta. Am rămas fără bani.

Două uşi mai încolo şi două scări mai sus, îl găsesc pe Malik în apartamentul lui închiriat. Seamănă cu un câine ciobănesc pe jumătate mort.

– Salut, puştoaico!

Desface braţele, stând întins pe salteaua de pe jos.

Cum îmi plac câinii, mă arunc în braţele lui.

– Bernie mi-a spus că ai văzut-o pe June.

Când cască, respiraţia lui urât mirositoare îmi mângâie obrazul.

– Da. Într-o comunitate din Coombs. Abia dac-am recunoscut-o. E blondă.

– Este bine?

– Dacă ţi se pare normal că mănâncă seminţe şi trăieşte cu unul care îmbrăţişează copaci. Are un copil.

– Serios? Ce e?

– Fată. Cred c-o cheamă Spring.

– A întrebat de mine? A trimis vreo scrisoare?

– Nu-mi amintesc prea multe. Se ocupă cu chestii sănătoase. Îşi aprinde ţigara, inhalează adânc şi expiră amintiri cu June. Părul ei avea culoarea untului topit.

Întinde ţigara spre buzele mele, iar Ari Appleton se detensionează.

Copilaşul grohăie ca un porc la sânul lui Jacqui. Eu mă smiorcăi la capătul patului ei.

– Se pare că și-a găsit locul, Ari.

– De ce nu scrie, de ce nu-mi trimite o vedere, nu sună...

– Nu ți-ai dorit niciodată să începi o viață nouă? Să lași viața de Appleton în urmă, ca și când n-ar fi existat? Tata a distrus-o rău pe June. A convins-o să meargă la râu în ziua aceea. „Te rog, Junebug. Nu mă trăda și tu Jacquie".

– Tata a crezut că l-ai trădat?

– I-am spus doctorului Herbert că el era vinovatul, deși i-am promis că n-o voi face. N-am avut încotro. Am văzut cum se uita la Jillianne și... la tine.

– June crede că tata n-a iubit-o.

– Nu ne-a iubit pe niciuna. S-a ținut departe de June pentru că ea îl respingea. Însă în ziua aceea, ea mi-a spus că el a implorat-o să meargă cu tine la râu.

– De ce?

– Pentru că i se înfundase, fusese prins și voia să facă de petrecanie cuiva. Și de ce să nu fie ea, Jennah și tu. Mi-a spus că el i-a zâmbit, și-a scos arma și *poc!* Ea s-a umplut toată de sânge... pe tricou, pe păr.

– Jennah a spus că i-a explodat... paharul cu înghețată.

– A umplut-o de sânge intenționat pe frumoasa June.

– O să scot din rădăcini copacul pe care l-am plantat pentru el.

– N-o face. Plantează alți cinci pentru cele șase surori care au devenit puternice.

Jacquie e înconjurată de o aură, dar și de melancolie. Nu mai este drăguță. Este frumoasă, ca saltul grațios al unui delfin.

– Șterge-ți lacrimile. Nu merită să le verși pentru el.

– Le vărs pentru June.

– Știi de ce am botezat-o pe fetiță Arielle? Pentru că reprezintă îngerul unor noi începuturi, iar, cumva, tu reușești să faci asta indiferent ce s-ar întâmpla.

– Tu ai reușit mai bine decât oricare dintre noi. Mă târăsc lângă ea și mângâi cu degetul capul catifelat al lui Arielle. Sper să aibă părul lui June, nu al meu. Mama a venit să vă vadă?

– Nu. Dar a venit Nick să te caute.

– Da, e întrunirea pentru rugăciunea de seară.

Singura seară în care părinții lui nu ne dau târcoale.

Merg pe jos până acasă la Nick după ora de închidere. N-aș face-o dacă n-aș simți nevoia de o îmbrățișare. Nu suntem chiar atât de neastâmpărați. El se teme de Dumnezeu, iar eu nu-mi doresc să fiu sedusă. Sărută bine și îmi atinge sânii de parc-ar fi niște ouă pe care se teme să nu le spargă. Prima oară când mi-am vârât mâna în blugii lui, și-a dat drumul mai repede decât sosul picant la cină. Acum, el geme încet timp de cinci, poate zece minute.

Seara aceasta este una pentru îmbrățișări și are nevoie de mai mult timp ca să se relaxeze. El trage apa peste hârtia igienică. Eu îmi închei sutienul. În camera de recreere este frig, iar el îmi dă un pulover și își trage pe cap o căciulă. În timp ce pregătește ciocolata caldă, eu găsesc la televizor emisiunea „Marțianul meu sonat" și scot manualul de matematică. Așa ne găsesc părinții lui, învățând, nu copulând. Ei se întorc acasă cu o oră și jumătate mai repede decât de obicei.

– Ăăă... mamă? Tată? Ce căutați acasă?

– Pe mama ta o doare capul. Nick, care sunt regulile referitoare la a invita prietenii acasă în lipsa noastră?

– Îmi pare rău, domnule Potter. Din cauza problemelor cu bunica, am rămas în urmă cu matematica.

– Cum se simte?

Eu îmi strâng cărțile.

– Ultima oară când am văzut-o mi-a spus Ethel și m-a lovit pentru că i-am furat geanta.

– Poți să rămâi. O să fac niște popcorn.

– Nu, mulțumesc. Am o mulțime de lucruri de făcut. Nu vă supărați pe Nick. A fost prea drăguț să mă refuze când i-am cerut ajutorul.

– Te duc cu mașina.

– Trebuie să scriem poezia despre primăvară. O plimbare pe jos mă va ajuta să o compun în minte.

DOUĂZECI ȘI TREI

Cuvintele „Ari, aşteptă“ sunt prea mult pentru nervii mei slăbiţi.

– Unde este poezia ta despre primăvară?

– Încă mă mai gândesc la ea.

Domnul West întinde mâna.

– Trebuia s-o predai azi.

Îmi scoate ochii din ce în ce mai des. De cele mai multe ori, mă simt mai bătrână decât el. Azi, balanța înclină spre egalitate.

– Cuvintele care te fac pe tine sau pe alții să se simtă inconfortabil nu ar trebui rescrise pentru amuzament.

– Nici măcar nu l-ați citit.

– Cunoscându-te, va fi un dezastru într-un fel sau altul. Îmi ia foaia din mână și o așază pe teancul de hârtii. Pot să te întreb care e treaba cu Sharon?

– Nick își petrece timpul cu mine, așa că eu sunt dușmanul ei. Am fost poreclită și mai rău.

– Nu-mi imaginez ce-ar putea fi mai rău.

– Ce ziceți de Hariet, scris greșit?

– Oamenii care sunt unici și talentați sunt batjocoriți întotdeauna. Ia-o ca pe un compliment.

– Mda, nu mai pot de bucurie.

Recunosc că nu mi-a picat bine când am văzut „Ari este o târfă“ scris pe ușa de la intrare a școlii. Deși, datorită acestui incident, se prea poate să-mi fi făcut prima prietenă de când am venit în Toronto, Rhonda Pace: genul de fată cu care nu vrei

să te pui, care are iubit cu mașină, un tată cu bani și o mamă decedată. Este cu un an mai mare decât toți, deoarece a călătorit în Orientul Îndepărtat. Are o poveste excepțională.

Când directorul a intrat în clasă în dimineața asta, cu fața împietrită de furie, întrebând: „Știe cineva ceva despre vandalizarea școlii noastre?" Rhonda a spus tot.

Se poate să o fi făcut din bunătate, curaj sau, pur și simplu, pentru că simțea nevoia să tragă un fum, iar nouă ni se spusese să rămânem în clasă în timpul pauzei.

– Sharon Wilson a făcut-o.

Toate capetele s-au întors spre Rhonda. Sharon protestează cu inocența lui Scarlett O'Hara, însă Rhonda insistă.

– Nu mă credeți. Întrebați-o pe doamna King, și ea a văzut.

Acestea fiind zise, Sharon a început să mărturisească tot, iar roțile justiției de clasa a opta s-au pus în mișcare.

În drum spre atelier, cu o jumătate a creierului îmi imaginez un model de geantă cu franjuri cu o cobră argintie pe ea și ochi verzi de mărgele în semn de recunoștință. Cu cealaltă jumătate a creierului, mi-l imaginez pe domnul West șezând într-un fotoliu de piele în apartamentul lui de pe malul lacului și citind poezia mea și îmi doresc să dispar.

Iunie negru, iunie galben

Înainte de primăvară
El
a forțat vara,
acoperind începutul de iunie
cu verdele-închis al lui august.

Apoi toamna dizgrațioasă
a transformat iunie
în octombrie ruginiu.

Ea sângera,
frunzele picurând
ca blestemele din fiecare lună.

Iarnă necruțătoare
înzăpezind adânc
ultima zi de iunie.

După iarnă,
totul arată mort,
acele ramuri lungi și negre
ca lemnul iarna.

Rădăcinile se înfig adânc în pământul negru,
unde ea a găsit soarele, plângând după frunzele
îngălbenite,
dând naștere
primăverii.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Gheaţa de la mal se crapă, plutind înspre leviatani cu gurile căscate. Len își mută privirea de la lacul întunecat la soarele timid.

– O săptămână pe cinste.

Nia îi oferă o ceaşcă de cafea.

– Da.

Eu îl iau de braţ pe Len.

– Sunt categoric o norocoasă.

Mary se ghemuieşte mai aproape din cauza răcorii de martie.

– Norocoasă?

– Tu eşti aici, iar Nick a plecat spre Myrtle Beach înainte să vadă cum salvarea o duce pe mama.

Mama a înghiţit un pumn de pastile cu whisky. I s-a părut o variantă rezonabilă după ce poliţia a sunat-o să-i spună că Jillianne fusese arestată pentru intrare prin efracţie şi vătămare corporală.

Nia se uită la ceas.

– Len, ar trebui să plecăm.

Privesc cum siluetele lor zvelte se îndepărtează prin zloată.

– Nu vreau ca Jillianne să ajungă la închisoare.

– E o treabă gravă. Va fi judecată. Mary oftează. Poate de asta are nevoie ca să se schimbe. Sam Lukeman este cel mai bun. O să fie de ajutor.

Unde-a dispărut Jillianne? Jillianne cea dulce, tăcută şi încântătoare a intrat prin efracţie într-o casă împreună cu Tony,

iubitul ei oribil. Nu e numai faptul că a furat, dar a lovit cu piciorul o doamnă în vârstă și-a băgat-o în spital.

– Vreau să merg acasă cu tine.

– Mama ta nu poate gândi limpede în momentul acesta.

– Dar tot așa am fost expediată și dățile trecute.

– Dacă Len va reuși să obțină custodia, atunci te-am putea lua la noi.

Jasper intervine înainte să apuc să-i închid gura. *Va veni și Len, nu-i așa, Ari?*

– Este suficient că te afli aici, acum. Putem să mergem s-o scoatem pe bunica de la Sunny Crest? S-o auzi pe colega ei de cameră, Gladys, cum retrăiește zilele în care obișnuia să meargă la bingo. Jur că toată ziua nu auzi decât „B-6, O-74, N-37, G-52". Până și eu aș lua-o razna.

Bunica scapă patru zile din iad. Uneori ne recunoaște, alteori nu, dar are zâmbetul pe buze și geanta în mână.

Spre norocul lui Jillianne, polițistul Irwin nu i-a întocmit dosar și pentru faptele anterioare. Tony va merge la „mititica", însă prietenul Niei, domnul Lukeman, zice că există speranțe pentru Jillianne. El stă la masă și se îndoapă cu prăjiturile Babciei.

– Va fi judecată ca minoră. Având în vedere că este prima abatere, am încredere că vom putea negocia condițiile, eliberarea condiționată și despăgubirile. Dar va trebui să promită că se va îndrepta.

– Pot vorbi cu ea? întreabă mătușa Mary.

– Voi aranja o întâlnire.

– Vreau s-o văd și eu.

– Tu ești prea tânără, Ari. Însă cred că ar ajuta dacă o va vedea pe Jacquie. Domnule Zajac, este convinsă că o urâți, dar dacă...

– Voi fi acolo. Oricând va avea nevoie.

Domnul Lukeman face o reducere în privința onorariului său, dar Len tot trebuie să scoată din buzunar șapte sute de dolari.

– Îi furişezi o scrisoare de la mine? Într-o prăjitură sau ceva de genul?

– Ce-ar fi s-o băgăm într-un baton de ciocolată?

Pe domnişoara Standish a ars-o soarele şi împarte portocale în clasă.

– Ce-ai făcut în vacanţa de primăvară, Ari?

Sora, arestată. Mama, legată şi dusă. Vizită pe ascuns la mătuşa. Am scos-o pe bunica din iad. Am schimbat scutecele unui fund nou-născut şi unuia foarte bătrân. Am câştigat o sută cincizeci de parai împărţind tricouri la Riverboat...

– Nimic.

– Ari Appleton, tu faci mereu câte ceva.

– Am învăţat o nouă tehnică a baticului.

Pe banca mea se află o cutie mică şi albastră, în care se află o brăţară cu o scoică din argint. „Îmi este foarte dor de tine. Cu drag, N."

Sharon şi SS vor să-mi scoată ochii şi să mă îngroape într-un muşuroi de furnici, dar Rhonda bagă spaima îi ei. Când m-a salutat azi-dimineaţă, am crezut că ne-am putea împrieteni, dar ea dispare întotdeauna înainte să-mi încep discursul.

Colţunaşii Babciei dansează polca în stomacul meu când mă apropii de uşa Rhondei. Faptul că înăuntru câinii latră ca nişte lupi turbaţi mă linişteşte oarecum. Îmi plac oamenii care iubesc câinii. Ea deschide uşa, încercând să stăpânească doi boxeri, care dau vioi din coadă.

– Pot să le dau un fursec?

– Ce? Eşti cercetaşă?

– Nu, am venit să-ţi dau asta. Îi întind un cadou împachetat în hârtie. Am din întâmplare nişte biscuiţi pentru câini în buzunar.

– Mi-ai plăcut de la început, Appleton. Ea strânge în pumn pachetul. Pentru ce e?

– Pentru că mi-ai luat-o pe Sharon de pe cap. E ca un junghi în coastă.

– Scoate-ți haina și lamele din picioare.

Eu mă uit la ghetele mele.

– Cred că sunt reni.

Ea rupe hârtia.

– Oho, ce geantă mișto.

Îmi prezintă un băiat, cu gura pe jumătate plină, ca fiind iubitul ei, Tyler.

El vorbește cu gura plină.

– Și tricoul e mișto.

Eu port un batic Picasso pe care mi-l scot și îl arunc în direcția lui.

– Mi-l dai mie?

– Reclamă bună. Spune-le oamenilor că-l ai de la Acvariu, de pe Danforth.

– Și dacă aș spune că vreau maioul tău?

Când mă întorc, dau cu ochii de un tip drăguț, ce seamănă cu McCartney, care stă în pragul ușii de la bucătărie. Ține o carte la piept, *Aventurile lui Augie March*, cu paginile îndoite ca și când ar fi citit-o.

– Atunci va trebui să vii la magazin ca să-ți dau unul.

– Ari, el e fratele meu, Chase. Chase, Ari.

– Chase Pace?

– De fapt, mă cheamă Cecil, dar dacă vei spune cuiva, va trebui să-ți tai limba.

Eu mă duc și-i șoptesc la ureche.

– Al meu este Hariet, iar cartea asta este spectaculoasă.

– Unde este magazinul?

DOUĂZECI ȘI CINCI

Fetele Appleton se zbat în continuare. Jillianne este închisă. Un tip o colorează pe Jory cu cerneală permanentă. De când s-a născut Arielle, Jacquie are dureri crunte de cap. June este în continuare fugară, iar Jennah se mişcă încet când urcă scările.

– Te simţi bine?

– Prostuţa de mine, am căzut de pe punte. De ce ai nevoie pentru întâlnirea ta?

– Păi, este Duminica de Paşte, aşa că trebuie să arăt decent.

– Rochia albă este cea mai potrivită şi îţi voi împrumuta puloverul meu mov de caşmir.

Soţii Potter măresc masa din sufragerie ca să încapă toată lumea. Fratele lui Nick, Dennis, care a venit acasă din Queens, mă urmează în timp ce aşez tacâmurile pe masă.

– Deci, tu eşti gagica lui Nicky. N-arăţi de paisprezece ani.

Degetul îi alunecă pe partea laterală a trupului meu asemenea unui păianjen.

Eu mă feresc.

– Iar tu *te comporţi* ca toţi cei pe care i-am cunoscut.

– Uşurel. Nicky mi-a spus că îţi place să te distrezi.

– Iar mie mi-a spus că eşti deştept, bănuiesc că a minţit în ambele privinţe.

Din fericire, stau la masă între unchiul a cărui proteză se mişcă atunci când vorbeşte şi mătuşa care este mai interesată de mâncare decât să-mi scormonească prin viaţă. Două felii

generoase de şuncă aterizează în farfuria mea. Culoarea şuncii îmi provoacă greaţă. O ascund sub cartofi în timp ce răspund întrebărilor despre credinţa mea în Isus, ţelurile mele şi părerea mea despre Pierre Elliott Trudeau.

– Te simţi bine? mă întreabă Nick.

Eu dau negativ din cap.

Doamna Potter îl vede pe Nick când ia carnea cu furculiţa din farfuria mea.

– Nu-ţi place şunca, Ari?

– Totul este delicios. Doar că m-am cam săturat. Cum de vă ies aceste fursecuri atât de pufoase? Trebuie să-mi daţi reţeta.

– Sper că ai lăsat loc pentru plăcinta cu mere.

Dennis îşi linge furculiţa.

– Apropo de mere, eşti cumva rudă cu Jory şi Jillianne Appleton[1]?

– Da, sunt surorile lui Ari. Le cunoşti, Denny?

– Da, le *cunosc*. Am auzit că Jillianne a ales dreptul.

– Farmacia, nu-i aşa, Ari?

Doamna Potter începe să adune farfuriile.

– Şi-a schimbat opţiunea principală, doamnă. Aţi terminat de mâncat, unchiule John? Mătuşă Nora? Bunică Potter?

Ai crede că, având atâţia oameni în jur, l-aş putea evita pe „Dennis pericol public". El îmi ţine calea pe hol şi mă împinge în baie.

– Deci Nicky şi-a ales o tartă Appleton.

Nu e niciodată o idee prea bună să închizi o Appleton într-o cameră atunci când are stomacul plin de şuncă.

– Da-mi drumul.

– Fii cuminte şi n-am să spun nimic. Vreau şi eu puţin din ce îi oferi lui Nicky.

– Dă-te naibii la o parte!

– O, da, ai şi gura spurcată.

---

[1] „Apple" în limba engleză înseamnă „măr" (n.tr.)

De obicei, detest faptul că îmi golesc măruntaiele cu atâta ușurință, însă nu mă deranjează când șunca îmi țâșnește pe gură.

– Ticăloaso!

Eu mă strecor afară, ies din casă și o iau de-a lungul străzii cu pași repezi.

Nick mă ajunge din urmă pe la jumătatea cvartalului.

– Ari, ce s-a întâmplat?

– Eu... familia mea. Suntem niște ciudate și niște ratate.

– Te iubesc. Puțin îmi pasă ce spune lumea.

Dacă distrusele pot fi dirijate, atunci el mă dirijează, însă nu spre casa albastră, ci spre locul unde se află Zodiac și Jacquie.

Jacquie mă așază lângă Iggy și plantează între noi un coș plin cu scutece ale lui Arielle.

– Apucați-vă de împăturit. Eu pregătesc ceaiul.

– În clipa în care Dennis le va spune părinților cine sunt, Nick nu va mai avea voie să vorbească cu mine.

– Habar n-are niciunul cine ești, zice Jacquie. Cum ar putea? Tu ești din oceanul adânc, iar ei nu știu nimic decât că plutesc într-o piscină frumoasă.

– Nu vreau să fiu o Appleton.

Iggy împăturește un scutec cu precizie militărească.

– Din Hariet te-ai transformat în Ari. Ai tot viitorul în față, *corka*. Lutul din care ești plămădită este cel mai frumos pe care l-am văzut vreodată.

– Pentru familia Potter sunt doar noroi.

Și astfel ia sfârșit prima mea poveste de dragoste. Cel mai probabil, el și-ar dori să fie un Romeo, însă presiunea părinților de a-l face să meargă în vacanță în tabăra de baschet este prea mare. Nick îmi lasă un bilețel pe bancă. Mă întreb cât timp i-o fi luat să găsească aceste rânduri jalnice.

„Să nu ne-nvinuim – și-așa suntem destul de învinuiți altundeva; mai bine să ne silim, pe căile iubirii, ca unul pentru celălalt oleacă să ușurăm povara urgisirii pe care pe din două o-mpărțim – Milton. Mi se frânge inima că nu te mai pot vedea. Nick."

– Este citatul de azi? mă întreabă domnişoara Standish.

– Da.

– Să-l auzim, atunci.

Nick îşi înăbuşă un geamăt când îşi îngroapă faţa în palme.

Mintea mea îşi croieşte drum printre tristeţile care plutesc la mal, înspre cutia mea cu comori. Scot una la iveală.

– „Peste douăzeci de ani vei fi mai dezamăgit de lucrurile pe care nu le-ai făcut decât de cele pe care le-ai făcut. Aşa că, ridică ancora. Navighează în larg, departe de siguranţa portului. Prinde vântul care să umfle pânzele. Explorează. Visează. Descoperă", Mark Twain.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Luna mai se instalează, transformând iarna în amintiri îndepărtate. Eu împlinesc paisprezece ani. Mătușile M&N îmi trimit un aparat de șlefuit pietre, adresat pe numele de Bucuria Pură și semnat de Wabi-sabi. Sadie și soții Butters vâră bilețele în același pachet ca să economisească banii pe timbre, însă Jake cheltuiește zece cenți ca să îmi trimită o scrisoare. Printre cuvinte mâzgălite despre pescuit și navigat, scapă câte un „mi-e dor de tine" și încheie scrisoarea cu paisprezece căluți-de-mare.

Jory vine la cină pentru că știe că va mânca tort. Să tot cântărească vreo patruzeci de kilograme, are un tatuaj cu un porumbel de la umăr și până la mână și este obsedată de Isus. O ajut să facă o droaie de tricouri pe care scrie „Isus este drogul meu", „Rock'n'Roll pentru totdeauna", „Lăsați-l pe Fiu în inimile voastre". Biserica ei a înlocuit vinul sfânt cu oala divină și se împărtășesc *des*. Crede acum în iubirea *fără constrângeri*, dar zice că nu strică niciodată să dai mai departe cutia milei.

Nick își face apariția; intră în atelier.

– Voiam să-ți dau asta. Bine cunoscuta cutiuță albastră alunecă de-a lungul presei. Nu am avut ocazia de Paște și știu că azi e ziua ta.

– Dă-i-o lui Sharon.

– Puțin îmi pasă de ea. Prezența ei îi face pe părinții mei să tacă. El ridică o cruciuliță de pe bumbacul alb. Este pentru brățara ta. Ca un jurământ secret între noi. Ne putem întâlni în șopronul din curtea din spatele casei tale.

Jasper intervine: *Poate că Hariet ar face-o, dar un Leu-vultur nu se ascunde ca un laş după îngrăşământ.*

– Ţi se pare că semăn cu o lopată? Împăturesc un batic cu vultur. Întinde-o până când nu te vede cineva că te spurci cu mine.

– Ari, te iubesc...

– Da, da, da... ia nişte şosete pentru sutienul lui Sharon la plecare.

Jasper şi cu mine ne revenim mereu după ce facem o baie lungă în cada veche cu gheare. Eu îmbrac cadoul pe care l-am primit de la Babcia, o ie brodată care cade ca o cascadă.

Len îşi face apariţia în spatele meu şi îmi zâmbeşte în oglindă în timp ce-mi prinde un colier în jurul gâtului.

– La mulţi ani, *corka*. Este cea mai apropiată variantă de leu-vultur pe care am găsit-o.

Un grifon atârnă de un lănţişor de argint.

– Mulţumesc, tată.

Uneori, cred în „poate". În vise cu ochii deschişi, cum ar fi că poate lucrurile se vor schimba între mama şi tata. Mama a venit la magazin, iar prin lumina slabă a înserării o priveşte pe Jacquie care aranjează grămezile de mărgele colorate pe care tocmai le-a adus. Nu mai bea şi este frumoasă în rochia albastru-închis pe care i-a cumpărat-o Len din călătoria lui în State. Clinchetul clopoţelului o determină să facă un pas în lateral, fără să se clatine, atunci când Chase intră în magazin.

– Deci, în sfârşit, ai venit după tricou. Cumpără unul, primeşti o cină gratuit.

Babcia anunţă că e ora închiderii.

– Avem *pieczen siekena-klops*.

– Ce-ai zis?

– Friptură. Şi e şi ziua mea, aşa că va fi un tort în patru straturi.

Chase a fost pus la curent în legătură cu gaşca Appleton şi crede că viaţa mea este o poezie ce poate fi transpusă pe note

muzicale. Membrii familiei Pace sunt şi ei ca o cutie de alune amestecate cu fructe.

Noii spectatori îl fac pe unchiul Iggy să danseze cu graţie, chiar dacă n-are picioare. Jory împarte pâinea cu noi, purtând cuvintele „Hrăniţi-vă cu Dumnezeu" peste sânii ei fără sutien. Babcia îl dojeneşte pe Len pentru că îi dă de mâncare lui Zodiac la masă, apoi îi aruncă şi ea nişte resturi. Mama dă aprobator din cap, nu clatină din el când Chase vorbeşte despre politică, anarhie şi salvarea planetei. Arielle îmi suge umărul în timp ce eu îl privesc pe Len, iar când ne zâmbim este, poate, cel mai frumos moment din viaţa mea.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

– Ari, așteaptă!

Domnul West poartă o cravată neagră de piele și arată atât de bine, încât simt mii de fluturași în stomac.

– Am nevoie de acordul tău pentru excursia de absolvire.

– Am văzut Montrealul de-atâtea ori, încât m-am săturat de el, domnule.

– Vei fi ghidul nostru. Voi avea grijă să împarți camera cu Rhonda.

– Len are nevoie de mine la magazin.

– Excursia nu va fi la fel de frumoasă fără tine. Lasă-mă să vorbesc cu el.

– Nu, lăsați-mă pe mine să mă ocup de asta.

Dau cei șaptezeci de dolari, deși aș prefera să mi se facă un tratament pe canal cu briceagul. Cu două zile înainte de excursie, Rhonda își luxează genunchiul în timp ce face surfing pe capota mașinii lui Tyler. Când urc în autocar, văd un scaun pe care este prinsă o foaie de hârtie pe care scrie: „Rezervat pentru Harriet Sperioasa". Mă holbez la Nick. Dintre toate citatele geniale pe care le știu, eu rostesc:

– *Et tu, Brută?* E cu un singur „r".

– Poftim?

– Ai scris greșit cuvântul.

Mă trântesc lângă Margaret Mink, singura persoană mai josnică decât mine de la Oakridge. Și astfel încep coborârea de

trei zile în iad. Rimele nemiloase sunt de-a dreptul enervante: „Harriet sperioasa cu fundul cât casa. Harry e fioroasă și n-o va lua nimeni de nevastă". Pe măsură ce străbatem kilometri, cântecul din capul meu: „Hariet, ia-ți caleașca și hai la plimbare" devine tot mai asurzitor și mi-aș dori ca Sharon să poată invoca stafia tatălui meu.

Domnișoara Standish izbucnește:

– Sharon Wilson, oare trebuie să-ți reamintesc că ești sub supraveghere?

– Măcar eu sunt sub supraveghere, nu chinuită.

Sper că a meritat pentru Nick că mi-a dat în vileag problemele.

Deoarece am anticipat că această excursie va fi una de genul *Împăratul muștelor*, am împrumutat *Stăpânul inelelor* de la Chase. Pot face orice în timp ce citesc: să merg, să mă ușurez, să mănânc. Când facem o oprire, Nick îmi oferă un baton de ciocolată:

– Chiar îmi pare rău. Sharon a promis că nu va spune nimic. Ari? Te rog, nu mă urî.

Eu întorc pagina și mă urc în autocar.

La hotel, sunt informată că voi împărți camera cu Margaret, Bernice și Trixie, cele trei grații. Randy Crawford îmi șoptește la ureche:

– Ce-ai zice dacă noi doi ne-am distra puțin?

Zăresc cuiul pe care îl ține în mână. Ar fi nemaipomenit să mă relaxez puțin, dar cum Randy nu ar trăda-o niciodată pe Sharon, știu că s-au copt planuri care să mă dea peste cap. Mă simt mai în siguranță cuibărită lângă Trixie Lizaro, alias „Fata-șopârlă".

Nici nu intrăm bine în cameră, când Margaret zice în șoaptă:

– Să nu spui nimănui c-am spus eu, dar l-am văzut pe Randy furișându-ți ceva în buzunar și am auzit-o pe Sharon spunându-i lui Wendy că vor face în așa fel încât să fii exmatriculată.

Încep să scotocesc cu atenţie prin buzunare şi în rucsac, chiar și în pachetul de tampoane. Margaret priveşte cu mirare.

– Ţi-a venit menstruaţia?

– De două luni.

– Uau!

Găsesc un cui în buzunar și o punguliță în rucsac. Le arunc în WC, descotorosindu-mă, astfel, de dovezi.

– Margaret, eşti supertare. Îţi rămân datoare. Ea pipăie punga cu lucrul manual în timp ce eu îmi scot lucrurile din rucsac. Vrei să înșiri nişte mărgele?

Nu mă deranjează să stau pe pat, să mă îndop cu mâncarea altora și să meşteşugesc. Ba chiar îmi place să stau de una singură și să fac cutii de bijuterii ornate cu macaroane. Mă aştept să aud o bătaie în uşă, însă colegele mele de cameră au uitat de asta, iar paturile lor sunt răvăşite.

Domnul West, domnul Thorpe şi domnişoara Standish stau unul lângă celălalt. Domnul Thorp ştie că nu-s bună de nimic și abia aşteaptă s-o dovedească.

– Domnişoară Appleton, am aflat că ai droguri asupra ta.

Eu mă dau la o parte ca bădăranii de pe hol să poată vedea mai bine.

Domnişoara Standish spune:

– Ari, intră în baie. Trebuie să-ţi verificăm buzunarele.

Eu le dau mai întâi puloverul, apoi blugii.

– Ari! În baie, te rog.

Îmi scot tricoul şi îl arunc.

– Ari, încetează!

Încă de la vârsta de opt ani îmi aleg cea mai frumoasă lenjerie intimă. Perechea pe care o port are dungi portocalii și mi se mulează perfect pe fund.

– Vreţi să mă aplec?

Domnul West se întoarce cu faţa la fereastră. Domnul Thorpe scoate nişte sunete de parcă se îneacă. Domnişoara Standish rosteşte nervoasă un „nu".

– Am găsit, într-adevăr, niște droguri asupra mea. Le-am aruncat în WC. Poate ar trebui să o întrebați pe persoana care a „ciripit" cum au ajuns aici, mai exact.

Domnișoara Standish îmi așază puloverul peste umeri. Domnul Thorpe pune capăt haosului de pe coridor. Eu îmi trag blugii pe mine.

– Mă duc la mătușa.

– Nu poți, Ari, spune domnișoara Standish. Ești în grija noastră.

– Știți cât trebuie să muncesc ca să câștig șaptezeci de parai? N-am nevoie de rahatul ăsta.

Colegele mele de cameră, „Tweedledee", „Do" și „Don't", croncănesc când mă aud înjurând în fața profesorilor.

Domnul West se îndreaptă spre ușă.

– Tur cu autocarul. Jos. Cincisprezece minute. Și tu, Ari.

Dacă domnișoara Standish țipă uneori, domnul West nu ridică niciodată tonul. Sharon și cu Randy stau în autocar în timp ce motorul huruie, iar noi, ceilalți, așteptăm afară. Domnul West își face apariția, prefăcându-se vesel.

– Îmbarcarea! Munte Royal, venim! Îmi zâmbește forțat. Înveselește-te, Ari. Nimeni nu te va mai supăra.

O, domnule West, cât de puține știi despre o femeie umilită!

Tăcerea domnește cât timp facem un tur al orașului, dar trebuie să recunosc că la cină noi, cele patru ratate, ne distrăm de minune. Nimeni de la celelalte mese nu știe de ce chelnerul flirtează cu mine, însă asta se datorează faptului că este Ian MacLaren, unul dintre frații MacLaren. Fratele lui, Toby, este managerul localului, iar noi primim cea mai gustoasă înghețată pe care am mâncat-o vreodată. Și cireașa de pe tort? Ian, student în anul întâi la McGill, mă îmbrățișează înainte să plecăm.

– La revedere, Ari! Ai numărul meu de telefon. Vino și tu, Maggie, și-o să-ți fac o lipeală.

Domnul West așteaptă momentul potrivit.

– Te-ai distrat, Ari, acum dă-mi numărul acela de telefon.

– Liniştiţi-vă, domnule. Am crescut cu ei. M-a ajutat să le fac în ciudă celor din grupul SS. Am mototolit bileţelul şi l-am aruncat.

Telefoane sună în fiecare cameră, cu un avertisment şoptit: „Cineva va muri... o.... fiţi cu băgare de seamă".

– Vă cred şi eu, tăntălăi nenorociţi.

Apelul telefonic le face pe Bernice să scotocească după medicamentele de respiraţie şi pe Trixie după crema pentru psoriazis. Eu pun receptorul jos, apoi ascund telefonul într-un sertar, sub nişte perne.

– Dacă sună cineva şi o să creadă că ne-am furişat afară? zice Trixie, pe un ton plângăcios.

– Atunci vei deveni brusc o tipă mişto fără să fi făcut vreo trăsnaie.

Ea adoarme cu această posibilitate în gând. Alifia ei miroase ca doamna Butters, iar acest lucru e de-ajuns ca să mă relaxeze.

Niciun tur al oraşului Montreal nu este complet fără Notre Dame. Ori de câte ori mama se gândea la izbăvire, ne aplica o doză de catolicism. Muzica îmi mai răsună în cap, „Bucură-te Marie, cea plină de har, Domnul este cu tine". Mama se lăsa purtată de acordurile muzicale şi se mai lumina puţin. Aceste amintiri mă pătrund şi simt o apăsare pe suflet. Nu este cea mai bună cale de a revedea râul. Cele mai frumoase amintiri ale mele cu tata sunt aici: privind ambarcaţiunile, inventând pe rând poveşti despre ce transportă sau încotro se îndreaptă.

– E încărcată cu bijuterii pentru prinţesa Siberiei.

– Ba nu, iubito, toate bijuteriile din lume sunt chiar aici, lângă mine.

O plimbam pe Jink, mâncam cartofi prăjiţi, îmbibaţi în ulei, pescuiam de pe ponton, fără să prindem vreodată ceva, exceptând o singură dată, când tata a pescuit o pereche de ochelari.

– Vai de mine, am agăţat ochelarii unui delfin. I-a aruncat în apă. Îmi pare rău, amice, n-am făcut-o intenţionat.

Domnul West își dă seama că rămân în urmă.

– Mișcă-te, Ari. Ne așteaptă picnicul.

– Nu mi-e foame.

– Haide, nu mai sta bosumflată.

Știu că nu e bine să las garda jos, dar tot o fac.

– Tata a murit aici.

– E încă o povestea a ta?

Cuvântul „rahat" mi se oprește în gât, însă el îl simte când trec nervoasă pe lângă el, pășind direct în capcană. Randy îl împinge pe Nick când acesta strigă: „Ari, întoarce-te!", iar restul avertismentului îi este înăbușit de o încăierare. Pe malul râului, în dreapta mea, două bețe sunt legate în formă de cruce. O ureche falsă și un pistol de plastic zac într-o baltă de ketchup. Pe piatra funerară din carton scrie:

Domnul Appleguts
Odihnească-se în pace
Rupt în bucăți.

Petalele ofilite, împrăștiate ca niște felii de șuncă ce mânjesc piatra, mă rănesc mai mult decât restul.

Micuța Hariet din mine se zgâiește. Însă leul-vultur se retrage fără să scoată nicun sunet, fără să simtă nimic. Nici măcar micul dejun nu are voie să-mi părăsească stomacul. Profesorii țipă, ordonându-mi să mă întorc, însă doar Hariet, cu un „r", i-ar băga în seamă.

Știu că orele s-au scurs după lumina care pătrunde prin vitraliu atunci când domnul West se așază în strană lângă mine, într-o parte, iar domnișoara Standish, în partea cealaltă. Eu îmi strâng genunchii și mai tare la piept. Domnul West îmi atinge pantoful.

– Ari, despre ce-a fost vorba? Tăcere. A avut legătură cu tatăl tău? Calm, liniște. Nu se aude decât scârțâitul ușor al vreunei strane în care se așază sau din care se ridică cineva. Ari, te rog, îți va face bine să vorbești.

Aerul îmi pufnește afară pe nări. Jasper mă ciupește. *Ssst, nu-i lăsa să știe că auzim, că simțim.*

– Știu că Nick ți-a trădat încrederea, zice domnișoara Standish. Îți promit că ceea ce ne vei spune nu va ajunge la urechile altor persoane. Aaron?

– Îți promit, zice domnul West.

Undeva, în lăuntrul meu, mă înduioșez. Numele lui, Aaron, aduce puțin cu al meu.

Domnișoara Standish renunță la unele aere de profesoară.

– Știi de ce mă simt atât atrasă de tine? Obișnuiam să-mi doresc ca tata să se sinucidă. Bea toți banii pe care îi câștiga mama. Iar noi nu primeam decât scatoalce. Sora mea și cu mine arătam ca niște copii ai străzii. Porecla cu care m-am pricopsit a fost „Sally Belly". Ea mă cuprinde cu brațul după umăr. Înțeleg prin ce-ai trecut mai mult decât crezi.

Se aude o voce plăpândă.

– Când aveam opt ani, credeam că tata s-a înecat pentru că a încercat să salveze ceva sau pe cineva. Acum, când închid ochii, îi văd sângele împroșcat pe părul blond și pe fața lui June. A pătat-o pentru că ea nu îl iubea așa cum trebuia.

O las pe domnișoara Standish să-mi așeze capul pe umărul ei.

– Cum așa?

– Ea s-a împotrivit.

– Iar tu crezi că l-ai iubit cum trebuie?

Mâna mea, îmi văd întotdeauna mâna, mică într-a lui, împinsă spre pantalonii lui ca să simtă viermii și măruntaiele de pește și cârtițe dezbrăcate, mângâieri mereu însoțite de: „Așa, iubita tatii". Eu rostesc în șoaptă.

– Jacquie are un copil.

Nu-mi dau seama că plâng până când domnul West nu îmi oferă batista lui.

– Știu.

– Nu pe Arielle. Pe Christopher. Este nepotul și fratele meu.

– Doamne... Isuse!

Domnişoara Standish oftează, e un oftat prelung.

– Nick ştie asta?

Noroc că multe secrete au rămas ascunse.

– Nu, dar a fost acolo când a avut loc treaba aia cu focul şi a văzut-o pe mama cuprinsă de panică. Bănuiesc că urmează s-o facă pe mama nebună de legat.

Domnul West sare în picioare ca ars. Este extrem de furios, iar mie mi-e teamă.

– Aaron, rămâi cu Ari. Eu mă duc să vorbesc cu ei.

– Vă rog, lăsaţi-mă să mă duc la mătuşa. Cunosc drumul. Ea mă va duce acasă.

– Aaron, poţi s-o duci tu ca să te asiguri că totul este în regulă? Domnişoara Standish se apleacă înspre urechea mea. Predau de douăzeci şi şapte de ani, iar tu eşti o nestemată de care îmi voi aminti mereu. După ce nu îţi voi mai fi profesoară, sper să îţi fiu prietenă.

Paşii ei răsună ca o replică a unui cutremur.

Domnul West se apleacă şi îşi îngroapă faţa în mâini.

– Casa mătuşii tale este un loc bun?

– Ori de câte ori eram alungate, speram să locuiesc la ea. Până când am fost trimisă în est. Pastorul şi doamna Lowry au fost cei mai răi.

– De ce?

– Îmi încrucişau picioarele în fiecare dimineaţă drept avertisment să fiu cuminte. Degetele mi se desfac şi rămân ţepene din cauza amintirii. Apoi, noaptea, îmi legau mâinile ca să fie siguri.

– Pentru tata, orice bătaie era un fel de luptă în joacă. Mama credea că era o cruzime să ascundă prăjiturile. Obrazul meu se odihneşte în palma lui atunci când îmi şterge o lacrimă cu degetul mare. Poemul despre primăvară se referea la sora ta?

– Am auzit că are din nou părul blond și că are un copilaș pe care îl cheamă Spring. Mi-aș dori să văd din nou părul bălai al lui June.

– Nu-mi pot imagina cum ar fi să nu-mi mai văd surorile. Rămânem așa, în tăcerea care domnește în biserică. Ar fi bine să te duc la mătușa ta.

– Putem aștepta puțin până când mi se dezumflă fața?

El mă bate ușor pe picior în timp ce ascultăm tăcerea.

DOUĂZECI ȘI OPT

Visul bunicii este să scape de la Sunny Crest. Când ești o doamnă bătrână și ofilită, legată de un pat, nu prea ai de ales. Mătușa Elsie rămâne după ce mă aduce înapoi în Toronto, iar eu sunt liniștită știind că este cu bunica. Mă ajută să trec peste suferințele de acasă, dintre care cea mai rea fiind vânătaia de sub ochiul lui Len.

Jacquie împăturește și despăturește scutecele lui Arielle.

– Mama a dispărut la câteva zile după plecarea ta și a revenit la vechile-i obiceiuri.

– O, pentru numele lui Dumnezeu, jur c-am s-o pocnesc. Eu îmi strâng cărțile. Spune-i lui Len că voi fi la magazin la ora trei și jumătate.

Nick mă așteaptă pe terenul de baseball.

– Ari, îmi pare sincer rău.

– Taci naibii din gură! Încetează să mai vorbești cu mine sau despre mine.

– N-am vrut să...

– Dar ai făcut-o și e aiurea.

Când intru în sala de clasă, un costum mărimea patruzeci și doi, cu dinți galbeni și papion din stofă, ne poruncește să ne așezăm.

Se aude interfonul; parcă ar fi un mesaj SOS de pe un submarin avariat.

– Domnule Fffruger, fffă rog, trimiteți-o pe Fffari Fffappleton în birou.

O scuză din partea SS, poate? O rambursare pentru neplăcerile îndurate?

Directorul, domnişoara Standish şi un bărbat pe care nu îl cunosc stau într-un birou mic. Domnul West stă aplecat în faţă, privindu-şi îndelung pantofii. Domnul Barrett îi invită pe ceilalţi să ia loc.

– Ari, există nişte acuzaţii grave referitoare la excursie.

– Vă jur, domnule, că nu am avut droguri la mine.

– Ni s-a adus la cunoştinţă că vineri ai fugit.

– Da, domnule.

– De ce?

– A fost prima oară când am revenit în locul unde a murit tata... n-am vrut decât să stau în biserică.

– Am înţeles că nu ai fost în cameră vineri noaptea.

– M-am dus la mătuşa.

– Te-a însoţit domnul West?

– M-a condus pe jos până acolo.

– Şi?

– A plecat. Mătuşa m-a dus acasă cu trenul de ieri.

– Te-ai dus să te întâlneşti mai târziu cu domnul West?

– Ce? N-am înţeles, domnule.

– Te-ai întâlnit ulterior cu domnul West?

– Nu.

– Mătuşa ta poate confirma acest lucru?

– Da, domnule.

– Ai fost singură cu domnul West în ziua aceea?

– Nu, domnule.

– Dar când a plecat domnişoara Standish?

– Erau de faţă preoţi şi femei care se rugau.

– Te-a atins vreodată domnul West?

– Doamne... nu!

Bărbatul pe care nu îl cunosc spune:

– Poate-ar fi mai bine ca domnul West şi domnişoara Standish să aştepte afară.

Pereții și tavanul încep să se apropie. Eu mă ridic în picioare.

– Ia loc, domnișoară Appleton.

– Nu... eu...

– Nu va dura mult.

– Fie rămân, fie îi chemați pe părinții ei, spune domnișoara Standish.

– Nu încercăm decât să lămurim lucrurile. Domnul Barrett bate ușor cu degetul pe carnețelul lui. West, te rog, așteaptă afară și închide ușa.

– Nu am nimic de ascuns. El s-a comportat foarte cuviincios cu mine. M-a bătut ușor pe pantof și mi-a oferit batista lui când am început să plâng, atâta tot.

– Te-ai întâlnit vreodată cu domnule West în afara școlii?

– Nu, domnule, sau... da, domnule. A venit la magazin ca să îl întrebe pe tata dacă poate să-mi înscrie compunerea în concurs – și odată mi-a mângâiat câinele la lac.

Bărbatul pe care nu îl cunosc spune:

– Credeam că tatăl tău a murit.

– Len este tatăl meu vitreg.

– De ce ar aduce cineva astfel de acuzații?

– Ce acuzații?

– Că domnul West este, poate, prea implicat în treburile voastre.

– O, pentru numele lui Dumnezeu! Nu există cursuri pentru profesori despre răutățile de care sunt capabile fetele? Sharon mă urăște, iar domnul West a certat-o pentru că m-a chinuit.

– Doar atât?

– Doar atât, domnule Barrett. Jur.

În acel moment, domnișoara Standish se ambalează.

– Este absurd. După cum spuneam, domnul West a vrut să meargă și să vorbească cu ei despre gluma proastă pe care au făcut-o despre tatăl lui Ari. Eu am crezut că e mai bine să se calmeze. Eu am luat hotărârea ca domnul West să o ducă pe Ari la mătușa ei. Nu a existat niciun fel de indecență. În orele în care

domnul Thorpe spune că domnul West a lipsit din camera lui, acesta s-a aflat în biserică, stând de vorbă cu mine. Domnișoara Standish mă conduce spre ușă. Dacă vreți să-i adresați alte întrebări lui Ari, insist ca tatăl ei vitreg să fie de față. Pe răsfățata aceea trebuie să o puneți la punct.

Jasper bombănește: *Aceștia sunt educatorii noștri? Până și găinile au mai mult creier.*

Mă opresc pe coridor, în dreptul locului unde domnul West stă cocoțat.

– Îmi pare rău, domnule. Familia Appleton vă provoacă mai multe necazuri decât meritați.

Fiara din lăuntrul lui ripostează cu o oarecare sfidare, probabil prima din viața lui.

– Atunci ești o pacoste, Ari Appleton, pentru că valorezi mai mult decât luna, soarele și stelele.

Sunt salvată de clopoțelul care anunță pauza. La prânz, o mașină de poliție pândește ca un hoț casa albastră. Eu privesc îngândurată pistolul pe care polițistul Dick îl ține în tocul aruncat peste scaun și mă întreb ce culoare ar avea boașele lui dacă acestea s-ar împrăștia pe covorul verde. Grăbesc pașii spre magazin ca să servesc o infuzie de Arielle și prânzul cu Len.

– N-ai școală, *corka*?

– Mi-am uitat prânzul.

– Vino să vezi ce ți-am adus din Londra, pentru absolvire.

Scoate dintr-o cutie un artefact.

– Mama mia! Este cea mai frumoasă rochie pe care-am văzut-o vreodată!

Mă îmbrățișează la rândul lui, iar pe mine nu mă lasă inima să-i spun că aș prefera să fiu fiartă în borș decât să merg la bal.

După prânz, privesc pe lângă *Mândrie și prejudecată* și îl văd pe domnul West stând la catedră. După oră, domnișoara Standish mă așteaptă la ușa ei, cu brațele încrucișate la piept.

– Domnișoară Appleton, nu ai voie să pleci fără să anunți. Unde-ai fost?

– Acasă.

– N-a răspuns nimeni când am sunat.

Mamei ei i s-au pus cătușele.

Taci, Jasper.

– Acasă, la magazin. Mirosiți voma lui Arielle de pe umărul meu. Îi privesc cu atenție trăsăturile feței. E totul în regulă?

– Situația s-a lămurit.

Trei zile mai târziu, se aude din nou acel bâzâit familiar din biroul directorului, care-mi provoacă greață.

– Vă vorbește domnul Barrett, directorul vostru. Mereu ține să clarifice acest lucru. Mai sunt trei săptămâni până la absolvire, iar pe această cale am plăcerea să vă anunț că șeful de promoție de la Oakridge este.... Nick pufăie pe scaunul lui. Are de ce. În ciuda faptului că este un trădător, are și note bune. ... Ari Appleton.

Vai, tăiați-mă în bucăți și aruncați-mă la rechini!

– Domnule, mă retrag, abdic și, prin urmare, refuz.

– Nu poți. Este tradiția școlii.

Domnule West se uită la Sharon.

– Cuvintele au un impact puternic. Pot fi distructive sau constructive. Pot începe războaie sau le pot pune capăt. Vom beneficia cu toții de pe urma cuvintelor tale înțelepte.

Se așterne tăcerea. Nici măcar Rhonda nu poate respinge privirile ucigătoare care se împlântă ca niște săgeți în țintă.

Rareori se aude interfonul după *O, Canada*. Mă enervează la culme când sunt chemată în biroul directorului. Poate voi fi încoronată Regina Liceului Oakridge. Prima mea grijă, în calitate de alteță, va fi să le interzic celor care o susțin pe Sharon să intre în liceu. Jacquie și Franc stau acolo, clătinându-se pe picioare și albi la față ca varul, iar eu știu că mama a înghițit prea multe pastile.

– Ari, Len a suferit un atac de cord.

Len e palid la faţă şi prea tăcut, însă ştiu că el ştie că mă aflu acolo după felul în care îşi strânge degetele când îl ţin de mână.

– Va muri? îl întreb eu pe doctor.

– Primele douăzeci şi patru de ore sunt critice, răspunde el.

Asistenta spune că programul de vizită s-a încheiat. Jacquie nu spune nimic când eu mă furişez între dulapuri şi uşa grea, aşteptând momentul propice când pot sta cu el.

Nu ne va părăsi, Ari.

Noi nu îl vom părăsi, Jasper.

Noaptea, în spital, sunetele se intensifică: tusea se transformă în huruit, şoaptele, în strigăte, zgomotul de paşi, în teamă. Respiraţia lui Len se transformă în speranţă.

Asistentele care vin şi pleacă marchează orele lungi, douăzeci şi patru, douăzeci şi trei, douăzeci şi doi... Mut scaunul şi noptiera astfel încât să pot fi mai aproape de colţ şi de ascunzătoarea mea din spatele draperiilor grele. Una dintre asistente fredonează atunci când intră – cântece de război pe care tata le cânta mereu.

Este cântecul privighetorii, Ari.

Lumea este cu susul în jos. Străzi pavate cu stele. Îmi amintesc, Jasper.

Eu îmi ţin respiraţia atunci când asistenta trage draperia ca să blocheze lumina de pe stradă să pătrundă prin fereastră.

– Odihniţi-vă, domnule Zajac. Se apropie dimineaţa.

E drăguţă.

Mama nici măcar nu s-a obosit să vină. Notele muzicale o urmează pe asistentă când aceasta iese pe uşă, dispărând în lumina slabă de pe coridor. *Mătuşile mi-au spus că mama avea o voce frumoasă. Ai auzit-o vreodată cântând, Jasper?*

Nici măcar o notă.

Mă aşez pe scaunul de lângă patul lui Len şi-mi odihnesc capul pe pieptul lui.

– Tu eşti tatăl meu adevărat.

Când ridic capul, văd că am o pătură pe umeri, iar lumina soarelui se răsfrânge peste pat. Asistenta care fredonează îi

verifică tensiunea arterială lui Len. Îi ridică puţin capul, schiţează un zâmbet şi pleacă.

Len este la fel de alb la faţă ca perna, iar distanţa dintre noi mi se pare greu de suportat. În timp ce îi umezesc buzele, îl implor pe Dumnezeu să nu îl ia pe bărbatul care mă face să cred că există bine în lume. Atunci când îi vâr pătura sub bărbie, îl rog pe Dumnezeu să aibă milă de fiica lui Len. El deschide puţin ochii, iar eu îi şoptesc:

– Te iubesc, tată.

Se scurg douăzeci şi patru de ore, iar doctorul zice:

– Nu se lasă învins.

Asistenta care fredonează revine pentru tura de noapte şi, după ce îl monitorizează pe Len, lasă pe pervaz două pachete cu fursecuri din fulgi de ovăz şi o cană cu ceai aburind şi o pătură pe scaun. Zgomotele de afară îl fac să se schimonosească.

– E în regulă, tată. Sunt aici.

Se scurg patruzeci şi opt de ore. Doctorul se uită peste paginile cu rezultatele analizelor. Felul în care dă aprobator din cap îmi dă speranţă. Se uită la Jacquie.

– Soţia lui va veni mai târziu?

– Depinde. Este o chestiune de viaţă şi moarte?

– De viaţă, cred.

Jacquie îşi trece degetele prin părul îmbâcsit al lui Len.

– Atunci, mă îndoiesc.

În a treia zi, el se ridică în capul oaselor şi mănâncă gelatină din lămâie verde, iar eu ascult de el când îmi zice:

– Du-te acasă şi dormi, *corka*. Asta o să mă facă să mă simt mai bine.

Mama este ACOL: comite Adulter Cu Ofiţerul Letch, aşa că eu mă mut la magazin. Aud vocea lui Chase şi pe Jacquie spunând:

– Doarme.

– Sunt trează.

Chase urcă la etaj şi se aşază lângă mine pe canapea. Zăresc ceva dincolo de nebunia lui, ceva dulce precum ciocolata Cadbury.

– Cum se simte tatăl tău?

– Doctorul zice că a fost un infarct ușor și că se va face bine.

– Cred că asta a scos-o din sărite pe mama ta.

– Ești perspicace, Chase Pace. Jacquie a surprins-o căutând asigurarea lui Len. Nici măcar nu a fost la spital.

– Nenorocita. Chase îmi mângâie părul dezordonat. Apropo de nenorocite, Rhonda spune că mama lui Nick a luat-o razna când a aflat că ești șefă de promoție. A făcut o petiție.

– Împotriva mea?

– E de părere că notele de la engleză și de la lucru manual ar trebui să cântărească mai puțin, pentru că matematica și științele sunt materii mai grele și mai importante.

– Ce vrea să spună, de fapt, este că gunoaiele n-ar trebui să reprezinte școala. Dă-mi telefonul. Formez numărul. Alo, doamna Potter? Sunt Ari Appleton. Tata este bolnav, iar eu nu voi participa la ceremonia de absolvire. Oricum, Nick este cel care merită să fie șef de promoție. Sora mea va suna la școală ca să îi anunțe. Mulțumesc. Mi-aș dori totuși să-mi dați rețeta dumneavoastră de fursecuri. La revedere!

– Ești o luptătoare.

– Dacă am învățat ceva ca olar, este că pe unele bucăți le poți salva, iar pe altele trebuie să le arunci. Nu-mi pasă.

Ceremonia de absolvire e joi, Len este acasă și se simte bine.

– Pot măcar să te văd în rochie? mă întreabă el.

Partea de sus, de culoarea indigo, îmi cuprinde sânii aproape spectaculoși, iar fusta cade în falduri, în culorile curcubeului, oprindu-se la câțiva centimetri deasupra genunchiului.

– Lasă-mă să-ți fac ceva la păr, zice Jacquie.

Mi-l coafează ca de sărbătoare, împletind în el floricele.

Apoi, spre surprinderea mea, mătușile M&N se furișează la etaj.

– Am putea-o vedea măcar pe fetița noastră absolvind școala?

Mă întorc spre Jacquie.

– Unde-i mama?

– Cu ciudatul ăla de Irwin. Absolvirea ta nu se află în programul ei, crede-mă. Jacquie scoate niște pantofi strălucitori dintr-o cutie. Nici măcar nu știe în ce clasă ești.

Ce bine, nu-i așa, Ari?

Mda, al naibii de spectaculos.

Trei scaune cu rotile stau aliniate în spatele amfiteatrului: unchiul Iggy ocupă unul. Bunica, dichisită, ocupă un altul, iar al treilea este pentru Len, în caz că va avea nevoie. Nia și Mary stau în picioare, cu aparatele de fotografiat pregătite. Jacquie și Jory, care, din fericire, și-a înlocuit tricoul inscripționat „S-o facem lată, Doamne!" cu o rochie de in, stau împreună.

Ovațiile nebunilor sunt stânjenitoare, dar îmi plac atunci când primesc premiul pentru engleză și lucru manual.

Nick își ține discursul cu o grație exersată. Exagerează puțin cu citatele siropoase, dar nu e rău deloc.

Domnul West se apropie de podium ca să încheie ceremonia.

– Înainte să încheiem ceremonia, am onoarea să prezint un ultim premiu. Ari Appleton, vino pe podium, te rog.

Simt cum mi se înmoaie picioarele. Nu-mi amintesc ce am în stomac, dar dansează mazurka.

– Anul acesta, am înscris un eseu în concursul organizat de Biblioteca Națională. Eseul scris de Ari, „În pantofii unchiului Iggy", a câștigat locul întâi la secțiunea de juniori. Îmi întinde un plic și o carte. Ari a câștigat un premiu în valoare de o sută de dolari, iar eseul ei a fost publicat în această antologie. Sper ca Ari să-și găsească cuvintele ca să ni se poată adresa în seara aceasta.

Doamna Potter rânjește când vede că tac. *Jasper, spune ceva, te rog.*

– Ăăă... nu de mult, domnul West a spus: „Cuvintele pot fi constructive sau distructive". Eu mă simt norocoasă, deoarece,

pentru fiecare cuvânt distructiv care mi-a fost adresat, am primit o mulțime de altele constructive. Următoarele cuvinte aparțin mătușilor mele: „Nu sunt noroi. Sunt lut. Și pot face ceva spectaculos din el". Iar acestea aparțin profesorului meu: „Valoarea ta este mai mare decât problemele pe care le creezi". Acceptați aceste cuvinte și păstrați-le în inimile voastre pentru că sunt valabile pentru toți cei care vă aflați aici. În special, nestemata aceasta care îi aparține unchiului Iggy: „Când viața îți retează picioarele, ia-ți zborul".

După ce scaunele sunt strânse, absolvenții, felicitați și punciul și prăjiturile, servite, domnul Barrett anunță:

– Conform tradiției de la Oakridge, tinerii absolvenți să-și caute mamele, iar tații să-și caute fiicele pentru primul dans.

Nu-mi pasă dacă nu voi mai primi nimic în viața asta. Ritmul bătăilor inimii lui Len care îmi răsună în ureche este mai frumos decât melodia *What a Wonderful World* pe acordurile căreia dansăm.

– Gata cu distracția, tată. Haide să mergem acasă. Mai am nevoie de tine.

– Rămâi la petrecere. Chase a spus că te va conduce el acasă.

Se pare că m-am pripit când am spus că nu-mi mai doresc nimic. Vreau să dansez și să strig în cea mai frumoasă rochie, alături de cel mai drăguț băiat din oraș.

Nu sunt invitată la petrecerea de după, pe care Sharon o ține la ea acasă, însă Rhonda și cu mine suntem invitate la Red Barn să mâncăm hamburgeri și să bem *shake*, apoi la sala de bowling, unde eu arunc bilă după bilă, fără să nimeresc popicele, încălțată în niște pantofi urâți și îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie, dar cred că nu m-am mai distrat niciodată atât de bine.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Un fragment din poezia lui June îmi stăruie în minte, „Ce spun acele rânduri scrise pe pielea albă? Appleton plânge, Appleton plânge". Fiecare dintre noi, surorile, avem câte o poveste scrisă pe braț, fire de păianjen prin care am încercat să punem ordine în dezordine. În vacanța de vară de la sfârșitul clasei a șaptea, când mătușile M&N au descoperit-o pe a mea, m-au dus cu mașina la un depozit murdar unde se ține lutul. Ne-am vopsit trupurile goale ca niște spirite ale pământului și am dansat ca niște regine africane.

– Sunteți supărate pe mine? le-am întrebat.

Mătușa Mary și-a așezat cu blândețe mâna roșie pe obrazul meu și mi-a zâmbit trist.

– Pământul este mânjit cu sângele femeilor.

Mătușa Nia mi-a plantat pe creștet un bulgăre mare de noroi.

– Ai multă bunătate în tine, scumpa mea. Nu uita să arăți bunătate față de cei pe care îi iubim cel mai mult. Alină-ți durerea, dar treptat.

După aceea, nu am mai simțit niciodată nevoia să mânjesc pământul cu sânge, dar am simțit o dorință arzătoare să-l ating.

În fiecare săptămână, o vizităm pe Jillianne la clinica de dezintoxicare desemnată de tribunal. În urmă cu trei săptămâni, Jacquie a văzut cărțile închise, fața inexpresivă a lui Jillianne și tăieturile de pe brațul ei. Jacquie a început să facă săpături și nu a renunțat până când Jillianne nu i-a mărturisit că

unul dintre asistenții sociali, Tom, își făcea de cap cu ea. Până la sfârșitul săptămânii, Jacquie a făcut vâlvă cu avocați, reporteri și anchetatori. Persoanele importante au fost amenințate cu un scandal monstru dacă nu o scot pe sora mea de acolo.

Jillianne a fost mutată la Springwood. Jacquie îi aduce cărți. Eu îi ofer în dar un batic cu o pasăre Pheonix, iar Len îi dă de meșteșugit.

Ea se joacă cu mărgelele.

– Doamna pe care am... se simte...?

Len îi ia mâna.

– Și-a revenit.

– Poți să întrebi dacă aș putea să-i scriu cât de rău îmi pare?

– Voi întreba. Chiar dacă nu îi vei putea trimite scrisoarea, îți va face bine s-o scrii.

Când suntem pe punctul de plecare, ea ne întreabă dacă o vom aduce pe Arielle în vizită, iar atmosfera se umple de magie.

E vara lui '67 și toată lumea din Toronto caută tricouri colorate și șiraguri de mărgele. La etaj, Babcia și Iggy confecționează genți cu franjuri ca pe bandă rulantă. E un noroc chior când terapeutul de la Springwood sună ca să ne întrebe dacă pot face și alte femei ceea ce face Jillianne. Este un noroc chior pentru Len, pentru că este epuizat.

Chase îi pune lesa lui Zodiac, iar eu îl iau pe Len să mergem să mâncăm ceva la Maple Leaf Dairy. Mergem pe jos până acasă ca să ridicăm corespondența. Mama și-a luat lucrurile și s-a mutat cu Dick Irwin și toate surorile au plecat.

– Len, nu crezi că a sosit timpul să vinzi casa asta? Probabil că June și cu Jory nu se vor mai întoarce niciodată acasă. După ce Jillianne va ieși din clinică, voi împărți camera de la magazin cu ea.

– Care-i treaba cu albastru? întreabă Chase.

– Când ne-am cunoscut, mama lui Ari a spus că i-ar plăcea să fie albastră, așa că am zugrăvit-o în culoarea asta pentru ea.

– Firma tatălui meu ar putea-o zugrăvi în culoarea nisipului într-o zi contra cost. S-ar vinde mai bine.

– Vorbește cu el, te rog. O vom scoate la vânzare după ce ne vom întoarce din călătoria noastră.

– Promite-mi că de mine nu te vei descotorosi niciodată.

– Tu vei fi mereu *corka* mea, Ari.

Verișorii lui Len, Sabina și Otto, preiau conducerea magazinului. Mătușa Dolores se ocupă de bunica. Jennah promite să o viziteze pe Jillianne. Noi vom fi plecați toată luna august. Microbuzul nostru este plin până la refuz, doar că în locul unui balansoar avem un scaun cu rotile și în locul unui banjo avem două chitare și o concertină.

Niciodată, în cei paisprezece ani de când mă aflu pe acest pământ, nu am știut că poți râde din tot sufletul. Cântăm și dansăm tot drumul, umplându-ne pașapoartele și burțile. Apoi, la sfârșitul zilei, de la Babcia și până la bebeluș, ne botezăm cu toții în piscina hotelului. Odată ce unchiul Iggy plonjează în apa caldă, îl scoatem cu greu din ea, nu pentru că nu are picioare, ci pentru că doar atunci simte că poate zbura. Eu șed cu picioarele atârnând și o privesc pe Jacquie, care stă pe treptele piscinei strălucind în stropii de apă pe care Arielle îi împroașcă entuziasmată cu mâinile. Franc o sărută pe obraz și îi șoptește ceva la ureche, iar ea se lipește plină de iubire de pieptul lui. Len împroașcă cu apă lângă mine.

– Te distrezi, *corka*?

– De minune.

– Prietenii tăi sunt o companie plăcută. Ai prefera să te însoțească Chase până acasă la Mary? Știu că o tânără preferă brațul unui tânăr.

Len și cu mine plănuim să luă trenul spre est în timp ce microbuzul se va întoarce la Toronto. Eu alunec în apă și îl iau de braț.

– Asta vreau.

– Tu și cu Chase... El tace. În timp ce el caută cuvântul potrivit, eu mă pregătesc să aud cuvântul „sex" din gura lui Len. Sunteți în perioada de... curtare?

Cum să-i explic ce trăiesc cu acest băiat și cât de mult îmi place?

– El pune mai degrabă preț pe suflet decât pe trup. Caută o femeie cu care să trăiască o experiență existențială.

– O ce?

– O întâlnire a minților. Pentru noi funcționează.

Len admiră peisajele de august în timp ce călătorim cu trenul prin Quebec.

– E atât de frumos! Sunt în Canada de mai bine de douăzeci de ani și este pentru prima oară când o văd cu adevărat.

– N-ai văzut încă nimic.

– Ai văzut-o pe mama ta înainte să plecăm?

Oare o vede cineva pe mama sau înțelege de ce a dat vrabia din mână pe cioara de pe gard?

– A venit s-o vadă pe Arielle, dar tremura mai tare decât un bolnav de Parkinson. Jacquie n-a vrut să-i dea să țină în brațe copila. Mi-a luat douăzeci de dolari din buzunar, apoi s-a întors și i-a mai cerut și lui Jacquie.

– Tu și Jacquie munciți din greu pentru bani. Nu-i mai dați ca să aibă cu ce se distruge și mai mult.

– Gena de rahat pe care o am mă sperie de moarte.

– Când mă uit la tine, ești atât de diferită de mama ta, încât nu-mi vine să cred că ești copilul ei. Urăsc tot ce știu despre tatăl tău. Însă la tine nu urăsc nici măcar un fir de păr, așadar, ești total diferită și de el. Len îmi zâmbește când se ridică în picioare. Babcia spune că ai fost creată de zâne și dăruită ca o surpriză, o surpriză pentru mine. Întinde mâna. Prânzul?

De când călătoresc cu trenul, nu am stat niciodată în vagonul-restaurant, cu porțelan alb, față de masă și ceai în ceșcuțe. Un băiat stă în partea cealaltă a vagonului. Mai nou, observ

întotdeauna când este vreun băiat prin preajmă. Pare a fi student, are barbă nerasă de-o zi și fața bronzată și mă privește cu atenție. Eu port blugi strâmți, iar bluza pe care am primit-o de ziua mea de la Babcia cade ca o cascadă. Coada împletită îmi trece de fund, iar câțiva cârlionți desprinși îmi încadrează fața și știu sigur că dacă mi-aș dori un sărut, l-aș putea obține. Însă masa de prânz servită într-un tren în luna august împreună cu Len mă satisface mai mult decât o mie de băieți drăguți.

Prezența lui Len la Peștele zburător mă întregește. Ne plimbăm pe mal, gustând, atingând, mirosind, și revenim mereu la Peștele zburător. Atunci când Len modelează lutul pe roată, Mary înclină capul într-o parte, descriind curbura grațioasă a unei oale.

– Ai un talent înnăscut la asta.

– Inima îmi bate cu putere atunci când lutul se mișcă sub mâinile mele.

Eu ridic privirea când aud zgomot la ușă, iar inima începe să-mi danseze în piept. Jake pune jos ce are de livrat și își aranjează părul.

– Ari Appleton, cum se face că ești mai frumoasă decât vara trecută? El mă prinde când îi sar în brațe și mă rotește în cerc. Vii la focul de tabără în seara asta?

– Trebuie să-i ceri voie tatălui meu.

Mă pune jos, își șterge mâna de pantaloni și i-o întinde lui Len. Len nu știe ce să facă cu mizeria de pe mâna lui, dar Jake i-o strânge oricum.

Mary, Nia, Len și cu mine înaintăm agale prin iarba lui august către soarele portocaliu care apune, ca să facem o baie în ocean. Apa lui ne lovește, iar femeile exclamă la unison. Chitara lui Len se odihnește pe umărul meu și deja celulele din trupul meu dansează pe ritmul muzicii ce răzbate de pe țărm. Nici n-a trecut o oră și Len a devenit un membru al formației Butter.

Câţiva băieţi îi dau târcoale lui Sadie. Ea este o sirenă cu părul castaniu şi ochi verzi şi genul de prietenă care te lasă să înţelegi că valorezi mai mult decât un milion de băieţi. Fetele au pus ochii pe domnul Tupper. O fată trebuie să fie pregătită pentru rivalitate atunci când vine vorba despre un violonist cu trup atletic. El mă priveşte peste focul de tabără şi mi-e greu să spun ce văd. Este ca şi când ai încerca să defineşti ce se reflectă în oceanul învolburat. Părul său de culoarea nisipului seamănă cu nişte ardei galbeni, iar în ochi i se citesc atâtea întrebări, încât abia mai suport să mai privesc în ei. Dulceaţa lui îmi provoacă dureri de dinţi, iar gustul său sărat îmi arde limba. Muzica răzbate; cu toate astea, ştiu că tăcerea se întinde în interior. Faţa lui este umbră şi lumină, soarele întâlnindu-se cu întunericul beznă.

Când Len şi Huey încep să cânte cântece de leagăn, Jake pune vioara jos şi dispare după o stâncă. Annie Crawley îl urmează, iar eu simt un junghi în partea stângă. Însă briza mării îi poartă vocea înspre mine.

– Doamne, Ann, nu poate omul să se uşureze liniştit?

Jasper se întinde ca să se uite de ce durează atât de mult. *Este la malul mării și se spală pe mâini. Uite-l că vine. Uite-l că vine.*

Abandonează vioara şi se caţără pe un buştean deasupra umărului meu, suficient de aproape încât să se joace cu degetele prin părul meu. Simt întrebări referitoare la direcţie: Înspre tribord? Să întorc barca? Să păstrez direcţia? Toată lumea cască şi se îndreptă spre case. Mătuşa Mary ne aruncă o pătură.

– Stingeţi focul, de tot.

Când vine vorba de mătuşile mele, nu ştiu niciodată la ce se referă. La focul de tabără sau la cel lăuntric? Probabil la amândouă.

– Ţi-e frig? mă întreabă Jake.

– Oceanul se furişează înăuntru. Ţie?

– Puţin.

Întind pătura pe buştean.

– M-ai învățat că două trupuri înfășurate într-o pătură pot produce 200 de wați de căldură. El zâmbește, se așază. Mă poziționez între picioarele lui, înfășurându-mă cu pătura și cu brațele lui. Întotdeauna am trăit cele mai frumoase aventuri cu tine.

Își pune obrazul pe creștetul meu.

– Care este cea mai frumoasă?

– Poate cea cu papagalii de pe Insula Păsărilor. Ridic fața înspre el. Sau poate chiar acest moment.

Nu am simțit niciodată ca lui Jake să-i fie teamă de ceva, însă acum își înghite teama și privește focul.

– Îți place în Toronto, Ari?

– Când voi împlini șaisprezece ani, mă voi întoarce acasă.

– Știu că eu voi împlini optsprezece ani, iar tu abia ai împlinit paisprezece, dar când vei fi pregătită... dacă vei dori vreodată... te voi aștepta.

– Vorbești serios?

– Pe cine altcineva aș putea să aștept?

Cred că mă tachinează, dar simt un „te iubesc" în felul în care mă ține în brațe.

Mă urc în pat între Mary și Nia, bucurându-mă de fiecare minut pe care îl petrecem împreună. Mătușa Mary îmi mângâie părul.

– Ari, dac-ai urma liceul aici?

Eu sar în fund.

– Serios?

– Elsie zice că nu ar trebui să stai prin preajma bărbatului ăluia cu care umblă mama ta, iar Len este îngrijorat că ea va hotărî că nu poți rămâne cu el. Nu ne place să te dezrădăcinăm din nou, dar dacă Len va obține custodia, ai vrea să te întorci aici?

– Îmi doresc atât de mult să mă întorc acasă. Poate să vină și Len?

– Poate să vină și să plece oricând va dori. Cu toții ne dorim să te vedem statornicită într-un singur loc.

Wabi și Cork se furișează în mijlocul patului, între noi, iar eu adorm, visând la „poate".

Nia îmi șopteşte dis-de-dimineață.

– Du-te după Len.

Mă strecor în cameră și îl mângâi pe umăr.

– Haide, tată. Să umbli în vârful degetelor.

Sfârșitul de august le fac pe căprioare să se gândească la iernile în care vor muri de foame și vreo șase vin să se delecteze cu nişte mere zemoase. Nia face o poză când o căprioară cu ochii căprui îl lasă pe Len să-i atingă botul.

El zâmbeşte cu blândețe.

– Cine-ar fi ştiut că raiul se află la o scurtă distanță parcursă cu trenul.

Mirosul de rulouri cu scorțișoară și cafea, care face să-ți lase gura apă, soseşte înaintea mătușii Mary. Căprioarele o cunosc și nu se sperie. Îl plac și pe Len, chiar dacă n-ar avea mere în poală și boabe de porumb în buzunar. Aud o comoară, înainte ca aceasta să dispară în urechea căprioarei.

– După *corka* mea, tu eşti cea mai frumoasă făptură pe care am văzut-o vreodată.

Îmi place să-l privesc pe Jake cum cântă la vioară pe scenă, însă fata asta vrea să danseze. Nu primesc decât un pupic pe obraz când el pleacă. Noaptea trecută, am întrebat-o pe mătușa Mary dacă ar trebui să îl iubesc atât de mult, iar ea mi-a spus că noi doi suntem ca lutul și roata olarului din care ar putea ieși ceva spectaculos. M-a avertizat să nu mă grăbesc, însă vântul îmi sufla deja în plete.

Len s-a întors, iar Mary, Nia și cu mine tocmai ne terminăm siesta de pe pardoseala Peștelui zburător.

– Nimic nu se compară cu locul acesta.

Când Nia închide ușa, Jake sare din camioneta lui Huey.

– M-am întors după vioară.

Mary râde.

– E prima oară când se întâmplă asta. Închide bine ușa în urma ta.

Eu aștept, ca să mă asigur că ușa este încuiată. Un zâmbet trist îi înflorește în colțul gurii.

– Să-mi scrii, bine?

Un deget pe nasture, limba care-i umezește buzele și o privire în ochii aceia căprui – o fată nu poate fi mai explicită de-atât. Mă ridic pe vârfuri ca să ajung la buzele lui. Acestea sunt crăpate de vânt, iar respirația îi este proaspătă ca menta. El se înfruptă cu blândețe din buzele mele, așa cum mă înfrupt și eu din ale lui.

În tren, la întoarcere, mă cuibăresc sub aripa protectoare a lui Len, iar reflexia noastră este surprinsă de kilometrii care aleargă.

– Am văzut adeseori girafa din tine, însă a trebuit să te duc într-un loc unde să te poți manifesta ca să vezi jumătatea cealaltă.

– Și ce-ai descoperit?

– De la cine am moștenit trăsăturile de vultur.

– Jake al tău mi-a spus că mă va ajuta dacă vreau să deschid un magazin.

– Jake al meu?

– Imaginează-ți bucuria unui tată când poate să-și elibereze căluțul-de-mare într-un ocean de bunătate.

TREIZECI

Fiecare elev de clasa a opta oprimat îndrăznește să viseze, ba chiar crede, că liceul va fi un loc mai bun.

– Te străduiești prea mult. Jacquie îmi scoate bentița. Renunță la fustă. Ia-ți pe tine blugi, un maiou negru și mocasini. Îmi netezește părul rebel. Să ai mereu o carte la tine ca să pară că nu-ți pasă că ești singură. Să pari misterioasă.

Scotocesc prin grămada de cărți pe care Chase continuă să mi le dea, și aleg *Străinul*, de Camus.

– Perfect. Și-acum, bea-ți micul dejun. Dacă vei vomita, nu vrei să plutească prin el cerealele.

În timp ce stăm pe bancheta din spate a mașinii lui Tyler în drum spre școală, Chase îmi dă inelul lui.

– Ce-ar fi ca noi doi să ocupăm acest loc de-acum înainte?

Agăț inelul de lanțul meu de argint, pentru că el îmi oferă siguranță în Toronto.

Ierarhia începe înainte de intrarea în școală: primii sosesc cei populari, în propriile mașini, în continuare un prieten, care consideră că meriți să te ducă cu mașina lui, apoi apare autobuzul, apoi cei care vin pe jos și, cea mai dezastruoasă variantă, te aduce mama cu mașina și-ți spune: „Sharon, iubito, ți-ai uitat prânzul".

Sharon pare cam apatică, nu ți se pare?

De-a dreptul insipidă, Jasper.

Situația de la *masă* este testul suprem. Elevii nou-veniți în școală abia dacă au voie să intre în cantină și nu pot decât să viseze la oportunități, asta dacă vor supraviețui. Cei care speră

să meargă la Harvard, sportivii, drogații... au locurile rezervate. Apoi există masa la care aspiră cu toții: cea a elevilor populari, rebeli cu o cauză, care spun ce trebuie și poartă hainele potrivite. Dacă aceștia cântă la vreun instrument, atunci este saxofon sau tobe. Sportul pe care îl practică este fotbalul și ocupă cele mai tari poziții, cum ar fi cele de fundaș. Ei fac parte din consiliul studenților care luptă pentru pace în lume sau să se servească în cantină cartofi prăjiți organici.

Într-o răsturnare spectaculoasă de situație, eu descopăr că Chase este aspirant la statutul de rege al școlii și avansează în ierarhia din cantină spre masa supremă a elevilor populari.

Poate n-o fi corect să sar niște trepte, însă faptul că trec pe lângă opresorii mei de mână cu Chase e ca și când aș savura un tort de ciocolată, iar Ari este cireașa.

Victimele stau înșirate de-a lungul coridorului: cei mici, tocilarii, ochelariștii; și e de-abia a doua zi. Margaret Mink își ia mapa, iar conținutul ei se împrăștie pe jos. Eu strâng hârtiile, iar Chase îmi dă o mână de ajutor. Margaret seamănă cu un pisoi scos din apă.

– Chase, ea este prietena mea, Margaret. Mi-a salvat viața anul trecut.

– Salut, Mags! Candidez pentru vicepreședinte. Vrei să faci parte din echipa mea de campanie?

Ea își ridică ochelarii pe nas și dă aprobator din cap.

– Prima întâlnire, joi la ora 3.10. În sala de consiliu a elevilor.

Margaret se înveselește, apoi se îndepărtează plutind ca să înfrunte ororile din vestiarul fetelor.

– Pentru asta, Chase Pace, am să-ți fac cele mai mișto tricouri pentru campanie din istoria politicii. Mai bine mă duc să mă asigur că n-o vor atârna de maiou.

Stau în fața casei și mă simt puțin ca Margaret. Speriată, dorind să evit anumite coridoare.

Casa, care nu mai este albastră, se vinde repede. Len fluieră când vede profitul.

– Simt mirosul oceanului, *corka*.

Mama are tupeul să-şi facă apariţia împreună cu ofiţerul Dick şi să ceară jumătate din sumă. Mama a fost întotdeauna atrăgătoare, lucru care a făcut-o să se uzeze, dar şi să obţină iertare, poate de prea multe ori. În seara aceasta, se clatină pe tocurile subţiri ale sandalelor argintii. Pielea expusă, poate prea multă, îi este bronzată ca o canapea din piele maro. Şi-a făcut permanent lejer la păr, fie asta, fie un pudel alb i-a explodat în cap. Fusta neagră este atât de scurtă, încât mi-e teamă că nu mai există loc şi pentru chiloţi pe dedesubt, iar sânii îi stau strânşi într-un maiou galben minuscul. Aş râde dacă nu mi-ar fi greaţă.

Len i se adresează cu demnitate.

– Theresa, dacă vrei să divorţăm, înţeleg. Ne vom întâlni cu avocaţii noştri ca să negociem pe cale amiabilă.

Ea strânge din buzele date cu ruj roz-aprins.

– Jumătate din casă este a mea. Scrie-mi un cec şi gata.

Len i-ar da banii într-o clipită dacă nu ar şti că mama se va întoarce peste o săptămână să-i mai ceară.

– Nu, Theresa. Sunt convins că domnul poliţist Irwin va fi de acord că este mai bine să rezolvăm lucrurile pe cale juridică.

Irwin îşi suge burta şi îşi aranjează pantalonii.

În fiecare zi, mama îşi face apariţia clătinându-se. Este îngrozitor, înspăimântător de-a dreptul, să am o mamă care se comportă ca un copil de vârsta mea. Ieri purta un sutien negru pe sub o chestie roz din plasă. Irwin o trimite în fiecare zi să-şi ceară partea din imperiul Zajac, care, în ochii lui, a luat proporţiile imperiului Rockefeller.

Len îmi aruncă rucsacul.

– Tocmai au parcat mai jos, pe stradă. Ieşi prin spate.

– Pot să rămân la Rhonda?

– Ai grijă să-ţi faci temele.

Lucrurile iau o întorsătură anapoda. Conform legii, Len nu trebuie să îi dea nimic mamei. Magazinul este pe numele lui

Iggy, cum a fost dintotdeauna. Len a fost proprietarul casei înainte ca ei să se căsătorească și a plătit pentru ea cu vârf și îndesat. Banii din vânzarea ei se află în contul lui Iggy. Păcat că ofițerul Dick și proasta de gagică-sa și-au dat seama că Len mă vrea și au hotărât că dacă mă vor închide în sediul central al lui Dick, îl vor obliga să cadă la înțelegere.

Ideea de a avea o casă departe de casă la fel de ciudată, dacă nu chiar mai ciudată decât Azilul Appleton, este aproape reconfortantă. Tatăl lui Chase se îmbracă la costum în fiecare zi ca să meargă la birou, însă la sfârșitul zilei se transformă într-un tip de gașcă. LSD-ul este împărțit ca euharistia, însă pentru mine este un bilet spre iad. Viața mea este și așa ca un carusel. Dacă-mi bagi demoni în cap, nu mai am unde să merg. Toți fumează marijuana ca pe tutun și consideră că a o împărți cu cineva este o chestie spirituală. I-aș face lipeala lui Jory cu domnul Pace, dar el împarte deja patul cu o hipiotă. N-are nimic împotrivă că Tyler își face de cap cu Rhonda atât timp cât „iubărețul" poartă protecție. O duzină de astfel de mijloace de protecție se află într-un bol lângă ușa de la intrare.

Prima oară când am dormit în patul lui Chase, am simțit un gol în stomac până când mi-am dat seama care este treaba asta cu dragostea existențială. M-am mai relaxat în timp ce ședeam pe canapeaua cea moale. Chase se juca în părul meu, apoi și-a lipit buzele de urechea mea.

– Dormi cu mine în noaptea asta, Ari.

L-am urmat, crezând că asta trebuia să facă o fată ca să păstreze un bărbat ca el lângă ea. M-am dezbrăcat până la chiloți – albaștri cu un soare galben pe fese. El m-a oprit când am dat să-mi dau jos maioul și să-mi dezvelesc pielea.

– Nu, nu așa. Am simțit furnicături în tot corpul când el m-a îmbrățișat din spate, lipindu-mă de el. Mâine am să-ți citesc. În seara asta nu vreau decât să-ți simt bătăile inimii.

Mai auzisem replica asta, însă el părea într-adevăr mai interesat de ritmurile de sub pielea mea decât de sânul care se

afla între inima mea și mâna lui. Din combina muzicală răzbăteau acordurile melodiei *Rubber Soul*, iar eu am adormit.

Ca și când faptul că ne-am ținut în brațe ar echivala cu un mare eșec, păstrăm secret ce s-a întâmplat în așternuturi, un secret doar de noi știut, însă el tânjește după prezența mea, iar brațele lui liniștesc tumultul continuu din viața mea.

TREIZECI ȘI UNU

Chingi. Cine o fi ales numele acesta pentru tortura nazistă? Asistentele o întind pe bunica pe pat și o leagă de mâini și de picioare. Chase nu este un sclifosit ca majoritatea băieților. El crede că fața ridată a bunicii este ca o hartă a comorilor, iar moartea, o călătorie frenetică. Eu cred că este mai rău decât să afli că acea cameră de hotel pe care ai rezervat-o este mai jalnică decât o latrină. Asistentele îl lasă pe Chase să cânte *Blowin' in the Wind*, deoarece, ori de câte ori cântă el, Gladys se oprește din strigat numere de bingo.

Eu îi desfac legăturile bunicii. Nu-mi pasă dacă plonjează cu capul înainte din pat. Mai bine decât asta. Len vine în jur de ora opt.

– Ari, mergi cu Chase. Rămân eu cu ea până va veni Dolores.

Chase îi dă chitara lui Len și mă sărută pe obraz, pentru că știe că voi rămâne și eu.

Len zdrăngăne la chitară, chemând în cameră îngerii țigani, iar eu mă așez pe locul de lângă bunica. Pe mâinile bunicii nu se mai simte nici urmă de căldură.

– Știai că bunica a învățat-o pe mătușa Mary să facă rulouri cu scorțișoară? Mâinile bunicii seamănă o învălmășeală de viermi mov și reci. Crezi în rai, Len?

– Cred că există ceva dincolo, dar nu știu exact ce înseamnă. Nu pot accepta gândul că moartea este ultimul capitol pe care îl scrie această viață minunată. Nici gândul că iubirea se termină cu durere. Eu cred că murim ca să ne reîncarnăm într-o altă viață.

– Eu am senzaţia că m-am născut de o sută de ori şi că niciuna dintre aceste naşteri nu este a mea.

– Te înţeleg.

Mătuşa Dolores îşi iţeşte capul de după draperie.

– Hariet, n-ar trebui să stai pe pat. Nu este igienic. Len, du-o acasă. Mâine merge la şcoală.

– Bună, mătuşă Dolores! O îmbrăţişez cu căldură. Mă bucur atât de mult să te văd.

– Ia uite ce mare ai crescut!

– Mâncarea Babciei.

– Du-te, acum. Rămân eu cu ea.

– Să nu-i laşi s-o lege din nou.

Mătuşa Dolores zâmbeşte, e un zâmbet trist.

– Mai bine o leg eu pe asistentă decât să permit aşa ceva.

Eu sărut obrazul zbârcit al bunicii.

– Nu mai ai picioare, aşa că zbori – naşte-te din nou.

E o noapte răcoroasă de septembrie. Mâna lui Len îmi încălzeşte umărul.

– Pot să o scot pe fata mea preferată în oraş?

Mergem pe jos până la The Goof, restaurantul local cu un „D" şters în sigla Good Food. În timp ce savurăm sendişurile cu brânză şi cacao cu lapte ascultăm melodia *All I Have to Do Is Dream*.

– Deci, e nevoie să avem o discuţie despre păsări şi albine, *corka*?

– Ştii că Zodiac este cel mai bun medicament din lume. Chase este Zodiacul meu.

Pe fruntea lui Len se citeşte nedumerirea.

– Stai liniştit. Relaţia noastră este metafizică.

Vorbim despre magazinul pe care vrem să-l deschidem în timp ce mâncăm negrese şi ascultăm melodia *Heartbreak Hotel*. Între noi se aşterne tăcerea, ca şi când am trece pe sub un pod în timpul furtunii. Scaunul din vinil roşu scârţâie sub fundul meu şi simt miros de mâncare proaspăt gătită. Glazura prăjiturii mi

se întinde pe limbă și mă înfior când simt pe cineva în dreptul ferestrei celei mari. Privesc dincolo de cuvintele vopsite: „Mic dejun cald 1,50 $“ și o văd pe bunica tânără privind înăuntru, zâmbind, apoi mergând mai departe. Porcăria aia de mâncare grețoasă de la Sunny Crest este înlocuită cu flori care nu știu că prea multe dulciuri nu sunt deloc sănătoase. Nimeni nu i-a spus mamei că verdele-neon și decolteul nu sunt cea mai potrivită alegere pentru o înmormântare sau că nu e bine să plângi atunci când machiajul tău nu e rezistent la lacrimi.

Toată lumea fumează. Jasper tușește, *Bănuiesc că nimeni n-a citit că fumatul te trimite mai repede pe lumea cealaltă.* În curtea din spate este un copac, unde pot să iau o gură de aer și să mă gândesc la bunica mea, care croșeta mănuși roșii, nu uita niciodată o zi de naștere și vorbea cu mine ca de la femeie la femeie.

– Len mi-a spus că s-ar putea să fii aici. Domnul West îmi întinde o batistă. Îmi pare rău pentru bunica ta.

O înmormântare care mi-l scote pe domnul West în cale înseamnă că pot primi o îmbrățișare, iar el poate să-mi ofere una. Brațele lui sunt extrem de reconfortante și te fac să te simți mai ușoară. El îmi șoptește în păr.

– Domnișoara Standish este înăuntru.

Eu am mai crescut. Fețele noastre ar putea ajunge la același nivel dacă el s-ar apleca vreo doi centimetri, iar eu m-aș întinde un centimetru.

– Vreți s-o cunoașteți pe mătușa Mary?

– Mary cea de pe Coasta de Est? Mi-ar face plăcere.

Mult, mult timp după ce a plecat el, poate chiar și acum, îi simt căldura mâinii pe spatele meu când m-a condus cu blândețe înspre casă.

– Jennah, te-ai aranjat bine, zice mătușa Dolores.

Este o casă mare, care oferă mari satisfacții. Jennah o menține într-o stare perfectă pentru Wilf. Copiii sunt liniștiți și cuminți. Dean, care tocmai a împlinit patru ani, ne servește cu cârnăciori.

Mă reazem de gard și le privesc pe surorile mele. Jennah este îmbrăcată ca Grace Kelly. Seamănă la față cu mătușa Dolores, iar strălucirea din ochi este exact precum cea a mamei; mă rog, precum cea dinainte de situația cu machiajul curs. Jillianne, într-o dispoziție melancolică, se cuibărește pe un șezlong și privește cum se reflectă cerul în apa din piscină. Părul ei tuns scurt o face să semene cu un pui de pasăre care abia a ieșit din ou și căruia îi e frică să-și ia zborul. Jory și-a mai făcut un tatuaj, un fluture, antenele încolăcindu-i-se în jurul ochiului, iar sub rochia de in i se zărește burtica umflată. Franc îi strecoară lui Jacquie ochelarii lui fumurii și îi netezește liniile de pe frunte, provocate de durerile de cap.

Mătușa Nia oftează peste umărul meu.

– Migrenele lui Jacquie sunt la fel de rele?

– Mai rele.

– Ce spune doctorul?

– Analizele spun că n-are nimic.

– O tăvăleală strașnică în nămol roșu i-ar face mult bine. Ai vreo veste de la June?

– Trimit mereu vederi la Cooms în speranța că cineva o cunoaște și i le va da.

– Voi, fetele, sunteți o colecție impresionantă de oale wabi-sabi. Să vedem dacă n-o pot convinge pe Jory să mănânce o mâncare caldă dacă tot sunt aici.

Eu mă așez confortabil, când unchiul Gord se apropie și mă privește cu ochi lacomi.

– Ia uită-te la tine, Hariet! Cine-ar fi crezut că vei deveni fotomodel? Eu mi-aș fi dorit să aduci mai degrabă cu o călugăriță, nu cu Mary Quant. Îmbrățișează-l pe bătrânul tău unchi.

Eu mă retrag, încercând să scap și dau peste mătușa Mary, care se află chiar în spatele meu.

– Haide să mănânci ceva.

Nu sunt o plângăcioasă, însă de data asta îmi dau lacrimile. Mătușa M. mi le șterge cu mâneca.

– Ce s-a întâmplat?

Plâng din cauza unui unchi care îmi atinge fundul, care își vâră mâna pe sub bluza mea și care mormăie cu respirația mirosind a bere: „Drăguț din partea lui Vincent că și-a dresat fetele pentru noi, restul". Plâng din cauza lui Jory, care flutură o bancnotă de zece dolari, „Uite ce mi-a dat unchiul Gordo". Însă spun:

– Mi-e dor de bunica.

Acum, plâng din cauza unei mame care chicotește și al cărei păr se răsfrânge peste brațul polițistului Irwin.

Mătușa Mary mă conduce printre îndoliații beți.

– Hai să-i spunem lui Len să te ducă acasă.

Bob Dylan, rahat de calitate superioară și presatul de tricouri pentru campania electorală n-or fi cea mai potrivită cale de a petrece ziua în care a fost înmormântată bunica, însă toate acestea fac ca durerea să nu mai fie atât de mare, iar cugetările lui Chase despre moarte să fie mai poetice.

– Iubito, toată această energie explodează în univers ca o bombă nucleară a iubirii. Nu simți cum iubirea învăluie întreaga omenire?

Simt asta până când Jacquie își vâră capul pe ușă.

– Ascunde-te și rămâi acolo până când îți vom spune noi.

Închidem tot, strângem toate dovezile, apoi de ascundem în mijlocul unei grămezi de cutii.

– Ssst. Nu mai râde. Chase ne așază sub capete niște tricouri. Ssst, ești în siguranță cu mine. Ce naiba facem?

– Habar n-am.

Epuizarea mă izbește ca un pumn și mă simt mai obosită ca oricând.

Ascultăm vocile care răzbat prin gurile de aerisire.

– O iau cu mine acasă până când vei plăti.

– Nu e aici.

Tocurile mamei împung fiecare treaptă pe care o urcă la etaj. Câteva minute mai târziu, acestea împung treptele care

coboară la subsol. Îmi acopăr gura cu mâna dreaptă a lui Chase și inima cu mâna lui stângă ca să îi înăbuș bătăile. Când ușa se deschide, o lumină movulie pătrunde înăuntru, apoi o lumină galbenă când se aprinde becul de deasupra mesei de lucru.

Polițistul Dick adulmecă aerul.

– Ce-i mirosul ăsta?

Jacquie este la fel de fină ca și fundul Ariellei.

– Fibre de cânepă, de la presatul tricourilor.

Detectivul Dick investighează.

– Presa asta este încinsă.

– Babcia a presat marfa. Ari nu-i aici.

– Unde-i? Mergem după ea.

Exact. O să te pipăie.

O, Jasper. El e spurcăciune, iar eu voi fi noroi.

– Probabil se plimbă pe malul lacului.

– Nu, este în Sunny Crest, zice Len. S-a dus să-i ducă flori lui Gladys.

Jasper, de ce nu ne-am gândit să facem asta?

O vom face mâine dacă nu vei fi întemnițată.

Mama țipă ca o nebună.

– N-am de gând să mă las păcălită și de data asta!

– Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, nu te-a păcălit nimeni. Sunny Crest a costat mult. După înmormântare, doar atât a mai rămas.

După ce pleacă dușmanii, eu ies la suprafață ca să iau o gură de aer, întrebându-mă de ce mama, care este atât de influențată de bărbatul ei, nu a împrumutat puțin și din bunătatea lui Len.

– Despre ce-a fost vorba? mă întreabă în șoaptă Chase.

– Probabil au crezut că bunica a lăsat ceva bani.

– Și ce legătură are asta cu faptul că vor să te înhațe?

– Sunt un mijloc de a-l stoarce de bani pe Len.

TREIZECI ȘI DOI

Definiția umilinței supreme: un polițist care te înhață din fața școlii, izbindu-te cu capul de tocul de sus al ușii mașinii lui când te împinge pe bancheta din spate. Mă duce într-o magherniță din centrul orașului Toronto. Polițistul Dick îi zâmbește cu subînțeles amicului său împuțit.

– Mersi, O'Toole. Îți sunt recunoscător că ai adus-o acasă.

Cele două odrasle ale lui Dick stau pe veranda uzată și se holbează. Mama desface brațele.

– Hariet, mulțumesc lui Dumnezeu că ești aici.

– Nu mă atinge, afurisito!

Polițistul Dick îmi trage un dos de palmă peste față, tare.

– Ai grijă cum vorbești cu mama ta. Intră în casă.

Eu îmi calculez opțiunile: o mamă care se îndoapă cu pastile, în șlapi cu sclipici, un polițist cu burta plină de bere, un traficant și un drogat desculț împotriva unei fete iritate, cu picioare lungi, care are de străbătut cel mult douăsprezece cvartale până în Yorkville. *Călăreții ăștia* din Poliția Regală Canadiană nu vor pune mâna pe femeia asta.

O iau la fugă spre Village, intru în restaurantul Riverboat și mă ascund în spatele rafturilor cu condimente din magazie. Crystal vine după mine.

– La naiba, Ari. Ce-ai pățit la ochi?

– Satana și odraslele lui sunt pe urmele mele.

În Yorkville, compasiunea pentru cei oprimați de ticăloșii ăia de reprezentanți ai legii este la ordinea zilei.

– Ţi-aduc nişte gheaţă, zice ea.

Crystal vine însoţit de Bernie.

– Ce s-a întâmplat, scumpo?

Eu le expun toată drama.

– Poţi rămâne în apartamentul de sus cât vrei.

Cât timp stau în ascunzătoarea mea, sunt copleşită de dovezi de omenie, mai multe decât ar da vreodată dovadă poliţistul Dick, însă tot singură mă simt. Mi-e dor de Zodiac şi de Chase. Însă cel mai mult mi-e dor de Len. O, şi îmi lipsesc hainele. Nu pentru mine. Jory mi-a adus nişte lucruri. Însă unele persoane care rămân aici peste noapte se dezbracă şi nu-şi mai amintesc unde şi-au pus hainele. Acum, nu sunt vreo mironosiţă, dar nu văd nimic frumos în nişte mădulare enorme care se bălăngănesc. În trecut, ţineam ochii închişi atunci când vreo sculă ieşea la iveală, însă acum văd nişte „gâscani" mişto şi mă întreb dacă, sub blugii lor, domnul West şi Jake o au la fel de mare ca şi tipii ăştia. Steve mă surprinde privindu-i „dotarea", iar chestia aia se ridică, arătând fix spre mine. Sper că nu este nimic ciudat dacă cred că fetele sunt mai plăcute vederii – au sânii obraznici, dar aceştia nu li se scoală niciodată.

Jory îmi aduce cărţi. Eu mângâi copilul care îi creşte în burtă în timp ce ea îmi ţine predici despre izbăvire.

– La întrunirea de săptămâna trecută, pastorul a profeţit că acest copilaş va ajuta la stabilirea păcii în această lume stricată.

– Poate îl va ajuta pe Len să-mi negocieze eliberarea.

Lucru care nu se va întâmpla prea curând. Nimeni de aici nu îşi face de cap cu mine, dar, uneori, câte un nespălat care se rătăceşte când merge să se uşureze se întinde pe cealaltă jumătate a saltelei mele, confundându-mă cu copilul său din flori.

– Scuze, Ari, am crezut că eşti Cheyenne.

Chase vine pe la ora unsprezece, pentru că nu mai are răbdare până mâine să mă vadă. Mă va duce mâine acasă pentru o masă civilizată. Prietenul avocat al mătuşii Nia, domnul

Lukeman, a venit și mi-a făcut o poză extrem de reușită. Însă când vine vorba să rămân cu Len, totul se rezumă la bani. Domnul Lukeman i-a explicat mamei că nu va primi nimic, având în vedere că totul aparținea familiei lui Len, iar ea a fost cea care a comis adulter și a plecat. Len a fost de acord să sacrifice jumătate din veniturile obținute din vânzarea casei dacă va primit custodia mea.

– Se pare că vei putea locui la magazin și te vei întoarce la școală.

Eu mă agăț de brațul lui Chase cu care îmi cuprinde mijlocul.

– Mi-e frică să mă întorc. Voi fi ciudata școlii.

– Faptul că ai fost săltată de pe trotuar de poliție și ai fost dată dispărută o săptămână te-a făcut să pari super cool în ochii celorlalți. Și-apoi, vicepreședintele școlii îți ține spatele.

Eu mă întorc, iar dragostea plutește în aer.

– Dar fața?

– Am mintea și sufletul tău, Ari. Este conexiunea supremă.

– Măcar pot primi un sărut?

Îmi sărută ochii, nasul, obrajii, apoi buzele i se lipesc de ale mele, într-o conexiune care nu seamănă deloc cu cea pe care o am cu Jake.

– Te iubesc atât de mult, Ari.

– Și eu te iubesc.

Domnul Lukeman pune la punct ultimele detalii legate de divorț. Vor fi sacrificați treisprezece mii de dolari în schimbul custodiei mele. De îndată ce actele vor fi semnate, Len și cu mine vom pleca în est.

Domnul Russell îmi dă înapoi eseul despre caracterizarea personajului pe care l-am avut de scris pentru ora de engleză.

– Fascinantă lucrare, Ari, dar trebuia să fie non-ficțiune.

– O, domnule Russell, chiar mi-aș dori să fi fost ficțiune. Îndes în rucsac lucrarea pe care am intitulat-o: „Oameni goi". Încă mai am coșmaruri din cauza tipului cu burta cât un butoi.

– Cei fără haine sunt plini de culoare, însă paralelele pe care le faci cu goliciunea spirituală sunt profunde. Dick este o metaforă, nu-i așa?

– Păi, presupun că da, dacă un Dick[1] mare este echivalent cu un ticălos de prim rang. El a fost cel care a pus să fiu înhățată și târâtă până în *Latrină*.

– Îmi va lipsi contribuția ta la ziar. Când te vei muta?

– Ați oprit un dezastru, săptămâna viitoare.

---

[1] „Dick" se traduce și prin „penis" (n.tr.)

TREIZECI ȘI TREI

Len îmi dă puloverul.

– Nu vor mai fi prea multe seri atât de frumoase înainte să plecăm.

Iubim serile cu lună plină și aerul răcoros al sfârșitului de octombrie. Când ajungem pe malul apei, ne așezăm pe o bancă și admirăm drumul pe care lumina lunii îl pictează pe luciul lacului.

– Este greu să-ți schimbi numele? Mi-ar plăcea să mă cheme Ari Joy Zajac.

– Te-ai putea căsători cu vărul Alphonse.

– Mă gândeam să fiu fiica lui Len.

El îmi mângâie creștetul cu obrazul.

– Ești Ari Zajac prin dragoste. Deși, într-o bună zi, vei fi Ari Butters.

– Pe Jake îl cheamă Tupper.

– E un Butters în adâncul inimii, iar tu ești o nestemată pentru el. Zâmbetul lui mă însuflețește. Vino, *corka*, mâine ai școală.

Len pășește din nou cu fruntea sus. Ba și fluieră, dar nu-și ține mâinile în buzunare. Într-una o ține pe-a mea, iar în cealaltă, lesa lui Zodiac, în timp ce înaintăm de-a lungul promenadei de lemn. Se oprește să admire stelele, dă drumul lesei și se apucă de braț.

– Len? El mă strânge de mână. Tată? El se lasă în genunchi, trăgându-mă după el. Nu, te rog, nu! Ajutor! Cineva să ne ajute! Chemați ambulanța! țip eu.

Oamenii încep să se agite, făcând ceea ce fac cei care vor să ajute.

El își odihnește capul pe pieptul meu, chiar sub inimă, și îmi șoptește:

– Cele mai frumoase clipe le-am petrecut cu tine.

– Nu mă părăsi, Len, te rog. Tată, nu mă părăsi.

Nu își ia mâna de pe brațul meu când lumile noastre se despart.

Oamenii se foiesc, însă în strane domnește liniștea. Aud: „Fiica lui Len, Ari, ar dori să spună câteva cuvinte". Mătușa Mary îmi dă drumul la mână și o fată, cu picioarele și părul meu, se ridică – pantofii negri pe covorul roșu, un pas, doi pași, trei... trec pe lângă crini și frezii, care încearcă din răsputeri să-și aștearnă mireasma dulce peste tristețea mea. Vor fi primele mele cuvinte în patru zile. Aș tăcea pentru totdeauna, însă acesta este singurul moment în care pot să le spun sutelor de persoane adunate aici că l-am iubit pe Len.

Ei mă grăbesc să termin mai repede. Mă aflu pe promenada din lemn uzat, ținându-l în brațe și sperând că nu mă va părăsi. Mă holbez la firul de iederă care se revarsă peste stejarul lăcuit și mă adresez lui o vreme.

– Tata credea că fiecare zi pe care o trăim ne apropie mai mult nu de moarte, ci de renaștere; fiecare renaștere legându-ne de trecut și deschizându-ne spre mai multă dragoste, spre evoluție. Eu îi priveam chipul în timpul plimbărilor noastre sub clar de lună și mă întrebam de câte ori trebuie să se fi reîncarnat ca să devină această persoană extraordinară, plină de blândețe și bunătate. Șase fiice. A luat în grija lui șase fiice, dar nici măcar o singură dată, indiferent câte probleme i-am creat, nu a ridicat mâna sau vocea. Ne-a iubit, pur și simplu. M-a iubit pe mine.

Simți atunci când vine frigul. Eu încerc să împiedic sângele să ajungă în locurile înghețate.

– În prima mea zi în casa albastră, am șezut speriată pe treptele din spate. El a venit cu fursecuri cu ghimbir și lapte și s-a așezat lângă mine. Eu l-am întrebat: „Cum să-ți spun?

Tată?" El mi-a răspuns: „Să începem cu Len. *Tată* este un apelativ care trebuie câștigat".

Eu aștept și înghit cu noduri, înghit și înghit... Franc, timidul Franc, urcă pe podium și își așază mâna pe spatele meu când trag aer în piept.

– Vara trecută, la răsăritul soarelui, am luat micul dejun împreună cu câteva căprioare. O căprioară frumoasă s-a uitat la Len când el a spus: „Sunt onorat că îmi mănânci din palmă..." Gheața se sparge, iar eu cedez. Tată, sunt onorată că mi-ai spus *corka*, fiică. Familia ta m-a învățat să zbor fără aripi. Acum *tu* trebuie să îmi arăți cum să trăiesc cu o jumătate de inimă aici și cu cealaltă jumătate renăscută cu tine...

Domnul West îmi atinge umărul.

– Ari, tu și Zodiac veți veni cu mine.

Len mi-a zugrăvit peretele în albastru, pentru că amândoi iubeam oceanul. Eu m-am îndepărtat de mal, plutind în derivă zile la rând, cred. Vocea îmi este subțire și fragilă.

– Au lămurit lucrurile?

– Sunt sus, vorbesc.

Îmi trântesc trupul obosit pe un scaun.

– V-a sunat mătușa Mary?

– Eu am sunat. Mi-am făcut griji pentru tine de la înmormântare.

Vocile se intensifică la etaj, din nou. Eu îmi așez capul pe umărul lui.

– Mama crede că magazinul este al ei. Le-a spus Babciei și unchiului Iggy că au două săptămâni la dispoziție să se mute. Mamei nu îi pasă de durerea și tristețea lor. Îi aud plângând amarnic în fiecare noapte. Nu mai suport.

– Nu vor fi nevoiți să se mute.

– Domnul Pace spune că s-ar putea să aibă dreptul, deoarece ea și Len erau căsătoriți încă.

– Domnul Lukeman este pe drum. A vrut ca tu să ajungi pe Coasta de Est înainte să deschidă testamentul lui Len, dar va trebui să ne mulțumim cu casa domnișoarei Standish.

După criza de nervi a mamei de seara trecută, rucsacul meu este făcut, pregătit de plecare. Îl urmez pe domnul West afară, oprindu-mă o clipă ca să ascult. Mătușa Dolores vorbește de parc-ar fi bunica:

– O, pentru numele lui Dumnezeu, Theresa, nu mai fi atât de egoistă și gândește-te măcar o dată la binele lui Ari. Las-o să plece cu Mary.

– Și s-o las să-i distrugă viața lui Hariet așa cum a distrus-o pe-a mea?

– Dacă ai o viață jalnică, e numai vina ta. A ta.

– Richard și cu mine avem nevoie de ea aici, la magazin.

– Ea are nevoie de stabilitate, de aer curat și de școală. Doar Dumnezeu știe că are nevoie și de liniște, mai ales din partea tâmpitului ăluia cu care te-ai înhăitat.

– Sunt mama ei.

– A, ți-ai dat seama într-un final? Atunci nu te mai comporta ca o răsfățată și oferă-i copilei ceea ce are *nevoie*.

Mătușa Dolores are intenții bune. Dar ar avea mai multe șanse să se înțeleagă cu un nap decât cu mama.

– Mama a fost la înmormântare, că nu-mi mai amintesc?

Domnul West mă conduce cu blândețe înspre ușă.

– Nu am văzut-o decât la masă.

– Cu Irwin?

– Singură. Era trează și făcea pe văduva.

Zodiac își alege locul între scaunele din jeepul domnului West.

– Pe domnișoara Standish nu o deranjează că vine și el?

– Iubește câinii.

Viața unui copil se complică atunci când este prins la mijloc într-o luptă pentru bani. Sunt surprinsă să o văd pe mătușa Mary șezând pe canapeaua din camera de zi a profesoarei mele și bând ceai dintr-o ceașcă de porțelan.

Domnul West îmi atinge cotul.

– Să mă suni dacă ai nevoie de mine. Eu întind mâna după a lui, iar el mi-o ia așa cum făcea Len atunci când mi-era frică. Totul este în regulă.

Se prea poate ca domnișoara Standish să fie mai în vârstă decât mama, însă cu cât o cunosc mai mult, cu atât devine mai grațioasă. Mă conduce la un scaun.

– Ce-ai zice dacă ai rămâne aici până când se vor lămuri lucrurile? Voi aranja să faci școală acasă, astfel încât să ai puțină liniște.

– Nu pot merge cu tine, mătușă Mary?

– Înțelegerea privind custodia nu a fost semnată, iar mama ta se va înfuria când se va citi testamentul.

– De ce?

– Afacerea le va rămâne lui Franc și lui Jacquie. Restul, cu excepția câtorva legate, îți revine ție.

– Atunci să ia mama tot, iar eu vin cu tine.

– Banii se află într-un fond. Cu excepția unei alocații, nu te poți atinge de ei până când nu vei împlini optsprezece ani.

Perna mea miroase a lavandă. Din respect pentru dantelă, Zodiac doarme pe covor, însă îi simt blana sub mână.

– Noapte bună, Ari. Să mă chemi dacă ai nevoie de ceva.

Le vreau pe mătușile M&N. Îl vreau pe Chase. Îl vreau pe Len.

– Mulțumesc, domnișoară Standish. N-am nevoie de nimic.

– Crezi că-mi poți spune Belle acum că am devenit prietene?

– E un nume frumos.

Ar trebui să am parte de un somn bun într-un astfel de loc liniștit, însă coșmarurile mă încolțesc ca niște porci spinoși de aruncă cu ace.

– Ari? Ce s-a întâmplat?

Vocea mea seamănă cu un metal care vibrează.

– Mama va moșteni banii dacă voi muri eu?

– Cred că îi vor rămâne lui Arielle.

– Și dacă el o va omorî pe Arielle?

– Nimeni nu vă va face niciun rău, nici ţie, nici lui Arielle.

– Nu se va gândi la nimic altceva decât la cum să mă elimine, iar Arielle este atât de mică. I-ar fi simplu, ca şi când i-ar suci gâtul unui pisoi.

– Domnul Lukeman va aranja lucrurile. Haide, voi pregăti ceaiul.

Eu stau pe scaun, dărâmată, distrusă. Mama vede doar un ou de aur atunci când domnul Lukeman citeşte testamentul. Bileţelele lui Len mă fac să cred că a bănuit că îl aşteaptă o renaştere. Faptul că nu i-a fost teamă mă face să fiu mai puţin speriată. O mie de dolari pentru Jennah: „Doar pentru că eşti preţioasă, nu pentru că îmi pare rău". O mie de dolari pentru June, când va fi găsită: „Bucură-te de primăvară. Eşti o altă persoană, bună". O mie de dolari pentru Jory: „Nu-mi doresc decât să vezi cât eşti de valoroasă". Pentru Jillianne: „Ţi-ai plătit păcatele. Ia-o de la capăt ştiind că eşti fiica mea îndrăgită". Jacquie şi Franc primesc clădirea, afacerea şi bani de cheltuială pentru Babcia şi unchiul Iggy. „Jacquie, oare sunt chiar atât de binecuvântat cu cea mai potrivită femeie care să devină mama familiei mele? Doar bunătate am simţit din partea ta".

Revin la biletul pentru Jillianne, gândindu-mă la darul de a o lua de la capăt, şi nu îmi doresc decât să mă plimb de mână cu tata. Domnul Lukeman vorbeşte despre profituri şi asigurare, despre vânzări de case şi economii.

– Nouăzeci şi opt de mii de dolari vor rămâne într-un fond pentru Ari.

– A lăsat vreun bileţel?

El îmi întinde o cutie. Înăuntru descopăr cea mai frumoasă oală făcută de Len, verde marin cu nuanţe de albastru. „Ari, *corka*, copilul meu de suflet. Eşti cel mai de calitate lut. Atunci când vei crea, să ştii că mă găseşti în pământ, în mare şi în cer, iar mâinile şi inima ta se vor uni cu ale mele. Tata."

Două scaune mai încolo, mama clocoteşte, gata să explodeze. Eu mă furişez în camera Babciei, îmi ascund comoara în

cufărul de sub aşternuturile de sărbătoare, apoi mă ascund după uşă. Mama explodează:

– Şi eu? Cum rămâne cu înţelegerea noastră?

– Procedurile de divorţ nu mai au nicio relevanţă acum. Nu s-a semnat nimic. Testamentul lăsat de domnul Zajac nu poate fi atacat.

– Hariet este a mea, aşa că banii aceia sunt ai mei.

– Cu excepţia unei alocaţii mici, nimeni nu se poate atinge de ei în următorii trei ani şi jumătate. Îi voi gestiona eu în numele ei.

– Sunt mama ei. Îi voi gestiona eu.

– Nu aveţi niciun cuvânt de spus în această chestiune, doamnă.

– Richard, fă ceva.

– Ia, ascultaţi aici, văduva are dreptul la partea ei. Aveţi aici adresa unde va sta fata. Trimiteţi cecurile pentru cheltuieli aici.

– Mamă, nu poţi primi banii de cheltuială. Las-o pe Ari să rămână aici, aproape de şcoala ei.

Nu ştiu ce zboară pe-acolo, dar izbucneşte o explozie de cioburi.

– Tu... tu şi ticăloasa aia mică şi împuţită. Mai întâi mi-l luaţi pe tatăl vostru cu linguşelile şi flirturile voastre. Acum, Hariet fură ceea ce mi se cuvine de la scuza aia patetică de...

Eu ies repede pe fereastră, cobor scara de incendiu şi o iau de-a lungul aleilor, peste garduri şi prin tufişuri care mă înţeapă. Găsesc cheia de la casa lui Belle sub dala de piatră, îmi îndes lucrurile în rucsac şi cobor în fugă treptele ce duc la subsol. Variantele pe care le am sunt spaţii mici: camera tehnică, spălătoria... Aleg spaţiul îngrămădit de sub scări.

Am cămaşa din flanelă moale a lui Len sub cap, iar braţele puloverului său lăbărţat îmi îmbrăţişează umerii. Scot lanterna şi grămada de scrisori de condoleanţe şi o recitesc pe cea la care revin mereu.

Mă plimb pe țărm, mai neliniștit decât valurile. Am lăsat frâu liber imaginației în aceste ultime luni în timp ce am căutat o locație pentru magazin. Ne-am imaginat ca o familie.

Ședeam lângă bușteanul nostru în dimineața aceasta, gândindu-mă că, pentru mine, familia este singura dorință care va dispărea în momentul în care mă voi întinde spre ea. Și, chiar în acea clipă, a trecut pe lângă mine un vultur. Pur și simplu. Își ținea aripile lipite pe lângă corp, așa cum își ținea Len mâinile în buzunare. El s-a oprit și m-a privit în ochi, jur. O întreagă carte, cu capitole nescrise, se afla în privirea aceea, un îndemn să sper în continuare. Mai că m-am așteptat să lase în urma lui o pană ca eu să pot continua să scriu povestea noastră.

Dacă aș putea veni ca să te ajut să treci prin această întristare, aș face-o. Alți copii orfani au sosit ieri – gemeni, cei mai neastâmpărați din câți am văzut. Stau liniștiți doar atunci când le cânt la vioară, așa că n-o pot lăsa singură pe doamna Butters.

Len era la fel de blând ca Huey, nu crezi? Când tata s-a îmbătat și a căzut din barcă, am simțit mai mult ușurare decât tristețe. Doar gândul că va veni vremea când va trebui să-mi iau rămas-bun de la Huey mă face să mă întreb cum de nu ți s-a rupt inima în mii de bucăți. Dacă dragostea îi va menține bătăile, atunci vei fi bine, pentru că ți-o trimit în fiecare minut. Jake.

Împăturesc scrisoarea. *Tată, vreau să plec acasă. Te rog, vreau să plec acasă cu tine.*

Ațipesc, dar sunt trezită de niște zgomote: clinchetul veselei, țârâitul telefonului, șuieratul ceainicului, apoi o bătaie în ușă și o voce hotărâtă de polițist.

– Am venit după Hariet Appleton.

– Nu este aici.

– Vrem să aruncăm o privire dacă nu vă deranjează, doamnă.

– N-aveți decât.

Ei tropăie de colo colo ca un pluton militar. Cred că Isus a făcut o minune și i-a asurzit de nu mi-au auzit bătăile puternice ale inimii sub scări.

– Dacă primiţi veşti de la ea, sunaţi la numărul acesta.

– De ce? Ca poliţistul Irwin s-o poată cafti? Este un copil bun care tocmai şi-a pierdut tatăl. Lăsaţi-o în pace şi mergeţi şi faceţi-vă treaba pentru care vă plătesc contribuabilii.

– Este o chestiune serioasă, doamnă.

– Nu faceţi pe prostul. Este o elevă premiantă de paisprezece ani. Şi-acum plecaţi până nu îl sun pe şeful poliţiei. Apoi se aude din nou vocea domnişoarei Standish, mai blândă de astă dată. Mary, ai găsit-o?

– Nu, am sperat ca Zodiac să-i dea de urmă.

Ghearele clămpănesc pe scări în jos, iar eu mă rog ca sticleţii să fi plecat, deoarece Zodiac zgârie uşa spaţiului auxiliar ca Len şi cu mine să-l scoatem la plimbare.

TREIZECI ȘI PATRU

Jennah pune pe masă cel mai frumos serviciu de porțelan pe care îl are.

– Voi semna, sigila și expedia lucrurile înainte să se coacă fursecurile.

– De ce vrea pe cineva pe care urăște?

– Ca să se răzbune pe Len așa cum are impresia că s-a răzbunat el pe ea.

– Mereu s-a comportat frumos cu ea.

– Își imaginează tot felul de lucruri. Mereu îi greșește cineva. Jennah împăturește șervețelul din pânză în formă de coroană. Tu să rămâi ascunsă. E mai ușor să uite de tine dacă nu te vede.

Jennah taie lămâile cubulețe cu exact aceleași mâini ca ale mamei. Seamănă leit cu ea, până la părul ondulat. Deosebirea este că Jennah este stăpână pe viața ei. Nu știu ce face atunci când nu se întâmplă asta, dar anul trecut m-a învățat să țip pe sub apă în piscina ei. Se pricepe de minune la asta. Umple o farfurie de cristal cu țigări.

– Am crezut că te-ai lăsat.

– Fumul alungă albinele. Camioneta veche oprește pe alee. Ia-ți cartea și ascunde-te în vizuină. Jacquie și cu mine ne vom ocupa de asta.

Aerul rece de noiembrie se strecoară înăuntru când Jacquie soseşte cu mama. Seamănă cu o barmaniță, încărcată de fumul și problemele oamenilor.

– Unde-mi sunt nepoţeii cei scumpi? Bunica le-a adus bomboane.

– Sunt la grădiniţă. O, bună! Nu ştiam că aduci un musafir, mamă.

– Ea este fiica lui Richard, Ronnie. A vrut să-şi cunoască noile surori.

Rahat, Jasper, Dick infiltrează o turnătoare. Mă aşez confortabil într-un fotoliu de piele, mai interesată de acţiunea care se desfăşoară în sufragerie decât de cea din *La răscruce de vânturi.*

După cincisprezece minute de mâncat sendvişuri cu castraveţi, Jennah spune:

– Îţi plac jocurile mecanice, Ronnie? Există un aparat în camera de recreere. Găseşti chipsuri şi Cola în spatele barului.

După ce uşa care duce în subsol se închide, mă furişez de-a lungul holului şi arunc un ochi în camera de zi. Jacquie şede tăcută, apăsându-şi tâmplele cu palmele ca să-şi alunge durerea de cap. Mama se uită pieziş la ea în timp ce trage din ţigară.

– Fata aia e o bombă ca şi tine, Jennah. N-ai douăzeci de parai? Sunt cam strâmtorată până când se rezolvă încurcătura asta cu banii.

– Ştii, mamă, pun pariu că l-ai putea convinge pe domnul Lukeman să accepte o înţelegere referitoare la bani dacă ai fi de acord ca Wilf şi cu mine să primim custodia lui Hariet.

– Ce fel de înţelegere?

– Să primeşti, poate, cei treisprezece mii de dolari care trebuiau să îţi revină în urma divorţului.

– Nu-i mai vreau acum. Nenorocit zgârcit. M-am mulţumit cu puţin pentru că îmi zicea că are probleme financiare, când, de fapt, stătea pe o mină de aur. Sunt văduva lui, deci îmi revine totul.

Jur c-am să-i vin de hac.

– Haide să nu vorbim despre bani acum. Nu mi-am dat seama cât e de greu să creşti copii până când n-am avut şi eu unul. În ciuda luptelor pe care le-ai dus şi a neajunsurilor, ai avut grijă să ne fie bine.

Cu cine vorbeşte, Ari?

Doar o îmbunează.

– Şi iată-ne, mami. Eu am această casă minunată. June călătoreşte prin lume. Jacquie este femeie de afaceri. Jory împlineşte lucrarea Domnului. Jillianne urmează un curs de design, iar Hariet a fost prima la învăţătură anul trecut. A fost mutată de colo colo mai mult decât oricare dintre noi. Las-o să locuiască la magazin în liceu.

– Va trebuie să-l întreb pe Rick.

– El n-are nicio legătură cu toate astea, mamă. Gândeşte-te la Hariet.

– Dar ea s-a gândit vreodată la mine?

– Cum poţi spune asta? Este bunătatea întruchipată, mai ales cu tine.

– Cu mine? Prin felul în care s-a căţărat întotdeauna pe tatăl vostru? Să nu crezi că n-am ştiut că a încercat asta şi cu Len. Mary aia a stricat-o.

Jacquie şuieră printre dinţi:

– Eşti... poftim? Eşti...

Jennah o opreşte.

– N-ar trebui să te întorci la Arielle? Wilf o va duce pe mama cu maşina acasă. Ia pachetul din hol cu tine. Jennah îi umple mamei cana cu whisky. Având în vedere toate necazurile pe care le-a cauzat, ce-ar fi s-o luăm de pe capul tău?

– Deci ea obţine ce vrea, iar eu nu mă aleg cu nimic? Din nou?

– Vei primi mii de dolari dacă ne dai custodia. Dar dacă o vei lua la tine, nu te vei alege decât cu un junghi în coastă. Trebuie să ai grijă de tine.

– Râde de mine.

– Cine?

– Din mormânt, râde, râde, râde... Ei bine, cine râde la urmă va râde mai bine.

Nu ştiu de ce vreau să aud mai mult, dar vreau să aud tot. Jacquie mă trage pe uşă afară.

– Nebuna naibii. Vino, Ari!

Jacquie mă așază cu mâini ferme în vechiul Ford. Se mai simte umbra lui Len și puțin din parfumul lui.

– Dacă îndrăznești să pui la suflet un singur cuvânt pe care l-a rostit nenorocita aia, jur c-am să te arunc în scaieți.

– Întotdeauna a fost dusă cu pluta?

– Întotdeauna i-a invidiat pe cei care au avut mai mult decât ea. Lacrimile îi înăbușe cuvintele. Len a fost atât de bun cu ea! Nici măcar nu se sinchisește să-i rostească numele.

– Nu vreau ca numele tatălui meu să ajungă pe buzele ei.

– O urăsc. O urăsc, la naiba. Ticăloasa asta oarbă nu vede nimic, nici măcar pe ea. Isuse, arată ca o târfă uzată.

Bagă schimbătorul de viteză într-a doua, apoi camioneta cârâie când intră într-a întâia.

O monedă de-un cent se ivește de sub pantoful lui Jacquie. Îmi amintesc că i-a căzut lui Len din buzunar atunci când și-a scos cheile, doar luna trecută. *Jasper, nu-mi vine să cred că nu mai e.*

– Mi-aș fi dorit ca ei să-i fi stat inima în loc.

Jacquie iese pe șosea.

– Ar trebui să aibă una ca să se întâmple asta.

Mă ascund într-un bungalow cu două dormitoare și mi-e teamă să răspund la telefon sau să trag apa la toaletă în caz că sunt puse microfoane. Nu există nici magazin, nici școală, nici familie, doar Zodiac, care mă protejează de hăul deschis care a luat forma tatei.

La audierea preliminară, mama este îmbrăcată în stilul lui Audrey Hepburn și coafată în stilul lui Marilyn Monroe, iar polițistul Dick este dichisit și plin de decorații ca un erou de război.

Negocierile mă fac să cred că judecătorii sunt proști de dau în gropi. Și nu gropi mici, ci dintr-alea adânci. Toată lumea are ceva de spus, doar pe mine nu mă întreabă nimeni nimic. Apoi

este împotriva legii să stau cu cineva care mă iubeşte până când judecătorul decide cine mă iubeşte mai mult, aşa că sunt trimisă la o fermă-orfelinat până când se va lua o hotărâre.

O doamnă mă măsoară din priviri, mă urcă într-un Lincoln negru şi mă transportă spre purgatoriu.

– Soţii Guthrie locuiesc aproape de şcoala ta şi sunt doi dintre cei mai experimentaţi îngrijitori. Provii dintr-o familie numeroasă, aşa că nu vei duce lipsă de fraţi şi surori aici.

– Cât de tâmpit trebuie să fie un protector să lase un copil în grija unor străini când acesta are rude iubitoare?

– Este spre binele tău.

– Dumneavoastră nu aţi avut personal plăcerea de a fi dată în plasament, nu-i aşa?

– Am o experienţă de treizeci de ani.

– O, pentru numele lui Dumnezeu! Aţi putea ţine un şarpe de coadă şi o sută de ani şi să nu aveţi nici cea mai vagă idee cum e să faci cunoştinţă cu colţii lui, doamnă.

O buclă lată de vopsea roşie face să pară că uşa de la intrare scoate limba. Restul lemnăriei arată de parcă ar fi acoperită de o eczemă. Mirosul de pipi mă readuce la realitate lângă alţi copii aflaţi în plasament, doar că simt că aici, „părinţii" vor întâmpina greutăţi în a deschide o cutie de cereale. Nu ştiu câţi copii au în grijă, dar au doi fii biologici, Donny şi Doolie, şi o fetiţă care se uită cruciş, Donna. Măcar surorile „J" sunt mai inventive.

Având în vedere spectrul de posibilităţi, eu am parte de o pauză spectaculoasă. Tatăl Guthrie are mădularul ascuns sub burta ce i se revarsă şi parcă e lipit de canapea. Legea cere să-mi dea un pat al meu, ceea ce şi fac: un pat pliant pe veranda din spate. Aş putea îngheţa de la vârful degetelor de la picioare şi până în creştetul capului pentru că nu dau doi bani pe mine. Însă, atât timp cât ei îşi iau caşcavalul de la guvern, suntem chit. Le spun că mă duc la bibliotecă să învăţ. Ermmaline se scarpină în fund drept răspuns. Când mă întorc cu colţunaşi, mă trimite să mai aduc, încurajându-mă să studiez non-stop.

După ore, lucrez la magazin și savurez mâncarea gustoasă pe care o gătește Babcia – lucru pe care îl face toată ziua și, uneori, noaptea, ca și când asta i-ar ajuta inima să bată în continuare. Mă bucur cât pot de mult de Zodiac și de oamenii cărora le e dor de Len, trec pe la soții Guthrie, las o jertfă, mă furișez pe ușa din dos și aterizez în patul cald al lui Chase.

Astăzi a avut loc o audiere. Eu nu am fost invitată. După ce aceasta se încheie, mătușa Mary arată mai mult stresată decât însuflețită. Îmi repetă de cel puțin cinci ori:

– Totul va fi bine, scumpo.

– Ce s-a întâmplat?

Lacrimile i se strâng în ochi.

– Mama ta a spus niște lucruri care pun la îndoială faptul că aș putea fi un tutore potrivit.

Eu știu că este vorba despre dragostea pentru Nia, despre care nu este voie să vorbești sau să spui că este adevărată, pentru că Dumnezeu și societatea o consideră un lucru dezgustător.

– Când îmi vine rândul să spun cum stau lucrurile, de fapt?

– Nu cred că îți va veni rândul.

– Îi spui domnului Lukeman că trebuie să îl văd?

Chase stă pe pat și cântă un cântec pe care l-a scris despre dragostea lui care este mai lungă decât părul meu. Eu îi zâmbesc leopardului de zăpadă din lăuntrul lui, știind că, atunci când este cu mine, este aproape fericit că este o creatură cu pete unice. Cu câteva săptămâni în urmă, am încercat din nou să fac pe seducătoarea, furișându-mă în spatele lui în costumul Evei și sărutându-i spatele. El s-a retras repede în partea cealaltă a patului.

– Isuse, Ari! De ce vrei să strici lucrurile între noi?

La început, mi-a venit să plâng, apoi m-a bufnit râsul și nu m-am mai putut opri. A început să râdă și el.

– De ce râdem?

– Suntem amândoi atât de distruși, încât nu mai e nevoie să ne-o tragem. Ne potrivim al naibii de bine.

În seara asta, el se urcă în pat și îmi sărută genunchiul.

– Cum stai cu scrisoarea?

– Cred că nu contează ce spun. Oricum nu va asculta nimeni. Vrei să scriu pe canapea ca să poți dormi?

– Eu citesc *Război și pace*, iar tu îl scrii. Se întoarce cu ciocolată caldă și chipsuri. Să-mi spui dacă ai nevoie să te ascult.

Eu ronțăi în timp ce compun, sper, o epopee de întinderea celei a lui Ben-Hur.

> Stimate domnule judecător: număr și, din câte îmi amintesc, sunt unsprezece locuri în care am locuit. Mi-a fost teamă când am călătorit singură ca să ajung la mătușa Mary, însă acolo am găsit o mamă pe care ar trebui s-o aibă orice copil și pe care rareori o are.

Urmează trei pagini în care descriu, cu toată smerenia care poate fi așternută pe hârtie, momentele binecuvântate petrecute alături de M&N.

> Când am plecat de acolo a fost cel mai greu lucru din viața mea de zece ani pe acest pământ. Însă aici l-am întâlnit pe Len, tatăl pe care ar trebui să-l aibă orice copil și pe care rareori îl are.

Paginile surprind perioada Zajac.

> Pe mama am văzut-o învăluită în aburii de whisky de când mă știu. În momentele ei de luciditate, speranța înflorea. Am renunțat să mai sper pentru că asta o face să se piardă din nou.

Deși ar putea fi o epistolă, aloc doar o pagină pentru sentimentele ei.

> Dumneavoastră trebuie să hotărâți unde voi locui și simt cum mă cuprind fiorii la gândul că nimeni nu va auzi glasul unui copil. La urma urmei, ce știm noi? Știu că mama s-a

afişat în faţa dumneavoastră în costumul ei de Grace Kelly şi poliţistul Irwin, în haina lui cu nasturi de alamă spunând că mă iubesc doar pe mine. Este o minciună, iar eu ştiu adevărul. Dacă sunteţi un judecător nepărtinitor, genul care cântăreşte dovezile, îmi veţi cere să vă dau răspunsul înainte să luaţi o hotărâre. Cu sinceritate, Ari Appleton.

Este important cu ce te îmbraci atunci când apari în faţa unui judecător. O ţinută hippy este prea rebelă. Rochia scurtă, prea vulgară. Fusta ţărănească, prea Amish.

– Jennah, trebuie să mă ajuţi să găsesc o ţinută potrivită.

Mă îmbracă într-o fustă plisată bleumarin, ciorapi bleumarin, mocasini şi jerseu pufos, alb. Lanţul lui Len pentru putere şi o coadă împletită care îmi cade pe spate.

– Dă-i pe spate, surioară.

Domnul Lukeman mă duce într-un loc din centrul oraşului Toronto care confirmă că judecătorii sunt regi ai castelelor, iar copiii doar nişte amărâţi murdari.

– Ce ai în cutia aia, Ari?

Vocea mea răsună pe hol ca o coardă a chitarei lui Chase.

– O dovadă.

O doamnă mă conduce într-o sală mare, care arată pe interior ca exteriorul sicriului bunicii.

– Ia loc. Judecătorul Learner va veni în scurt timp.

Aşez cutia pe un fotoliu din piele prinsă cu nituri din alamă, apoi mă plimb prin încăpere în căutare de comori care se ascund lângă cărţile importante ale judecătorului. O uşă, pe care n-am observat-o, se deschide. Un bărbat în cămaşă albă şi bretele îşi drege glasul ca un pistol-mitralieră. Îmi doresc să fi şezut, aşa cum mi se spusese, deoarece sunt mai înaltă decât el cu câţiva centimetri.

– Îmi cer scuze, domnule. Vă admiram vaza. Este din America de Sud?

– Costa Rica.

– Este spectaculoasă.

El schițează un zâmbet.

– Ia loc, te rog. Trebuie să fiu la tribunal peste o oră.

– Da, domnule. Vă mulțumesc că m-ați primit.

– Scrisoarea ta a fost convingătoare. Așadar, susține-ți cazul.

Sperasem să sporovăim puțin la început, însă nu te pui cu un judecător care are program.

– Mătușa Mary mă vrea pentru că este bună și vrea să-mi ofere un cămin. Domnul polițist Irwin mă vrea pentru că vrea să fie cu ochii pe bani până când găsește o cale să pună mâna pe ei. Iar mama mă vrea doar de ciudă.

– Ciudă?

– O urăște pe mătușa Mary și știe că nimic nu o va răni mai tare decât să mă vadă suferind. E furioasă și pe Len și vrea ca el să sufere pe lumea cealaltă văzându-mă pe mine suferind aici.

– Ai o părere despre mama ta care nu-i face cinste.

– Ajungi la această părere atunci când toată viața ești o Hariet nedorită, aflată la capătul unui șirag de nestemate.

Aerul îi țâșnește pe nas ca unui câine care adulmecă probele.

– Ce ai în cutie?

Eu o așez pe sugativă.

– Nu este mită, domnule. Vreau doar să vedeți ce devine o puștoaică ce crede că este noroi atunci când are o Mary și un Len care îi arată că este lut.

El ridică oala, o întoarce, iar culorile soarelui și oceanului se amestecă precum lacrimile. El se oprește în dreptul păsării Pheonix care renaște.

– Este minunată. De unde-o ai?

– Eu am făcut-o, cu ajutorul mătușii Mary, care m-a îndrumat. Există doar o ferestruică unde lutul este moale și maleabil și pe unde pot ieși spiritele dinăuntru.

– Nu pot accepta…

– Eu zic că orice judecător cu putere de decizie ar trebui să aibă, pe lângă toate aceste cărți, ceva care să-i reamintească faptul că există o Mary în viața unui copil și că trebuie să-l trimită repede acolo înainte să se întărească lutul.

– Domnişoară Appleton, legea spune că trebuie să existe dovezi foarte întemeiate ca unei mame să i se suspende dreptul la copilul ei.

Îi spun ce ştiu despre naşterea mea.

– S-a întors după tine, nu-i aşa?

– Ştiţi ce i-a spus mătuşii când m-a luat de la ea? Abia dacă pot rosti cuvintele. I le-a scuipat lui Mary drept în faţă: „O iubeşti din tot trupul şi sufletul, nu-i aşa? Ei bine, n-ai decât să ştii că tot atât de mult o dispreţuiesc eu".

– N-ai de unde ştii asta.

– Doamna Butters a fost acolo, la fel şi bunica. Şi chiar dacă nu mi-au spus asta, am simţit-o toată viaţa.

– Sunt doar zvonuri. Am nevoie de dovezi.

– În paginile scrisorii mele există dovezi, iar surorile, mătuşile şi profesorii mei au depus mărturie. Dacă o să ajung bătaie de joc înainte ca dumneavoastră să faceţi dreptate – mă ridic în picioare –, atunci domnul Bumble are dreptate, *legea este de rahat*.

Judecătorul Learner porunceşte să se facă linişte strigând de câteva ori.

– Această decizie nu a fost una uşoară. Deşi legea spune... Oftează îndelung înainte să recunoască că nu poate face nimic şi că sunt proprietatea soţilor Dick. Recomand cu tărie să se ia în considerare educaţia copilei şi să i se permită să meargă în continuare la Birchmount, locuind la sora ei, Jacquie Zajac, în timpul săptămânii. Mi se pare remarcabil că, în ciuda atâtor pierderi şi factori de stres, domnişoara Appleton a reuşit să îşi păstreze notele bune, să scrie în ziarul şcolii şi să aibă două slujbe cu jumătate de normă. Este o tânără inteligentă şi realizată. După ce a revizuit probele, instanţa este de părere că acest lucru se datorează în mare parte influenţei exercitate de către familia Zajac şi de către Mary Trembley. Nu am găsit

nicio dovadă de imoralitate, prin urmare, am hotărât ca... Eu îmi ridic privirea. Inima îmi bubuie în piept, iar stomacul mi se strânge.... minorei să i se permită să muncească după orele de curs și în timpul weekendurilor la magazinul familiei și să își petreacă lunile iulie și august la mătușa ei.

Această mică victorie mi se pare aproape cea mai mare din viața mea.

TREIZECI ȘI CINCI

Faptul că mătușa Mary a obținut ceva o face pe mama să-și înece amarul în whisky. Avocații, mama, Dick, Jackie și cu mine ne strângem într-o încăpere. Domnul Lukeman începe:

– Conform hotărârii judecătorești ca Ari să rămână la școala ei, propun ca ea să locuiască cu Jacquie.

Mama are o criză nouă, nu știu de care, dar o face să fie mai degrabă tăioasă decât agitată.

– Hai să lămuresc lucrurile, pe ea o cheamă Ha-ri-eeeet. În al doilea rând, n-avem ce discuta până nu se renunță la tâmpenia asta ca ea să meargă să locuiască la perversa aia.

– Asta a fost hotărârea judecătorului Learner și nu are legătură cu discuția aceasta.

– Nu va merge niciodată acolo. Vom apela la Curtea Supremă dacă va fi nevoie.

– Aceasta este instanța pentru probleme de familie, doamnă Zajac. Și-apoi, sunteți pregătită să suportați cheltuielile de judecată dacă doriți să contestați hotărârea judecătorului? Domnule Daniels, vă rog să îi aduceți la cunoștință clientei dumneavoastră că nu se pune la dispoziție asistență judiciară din oficiu pentru astfel de acțiuni.

– La naiba cu el. Vom angaja un alt avocat. Vom primi niște bani.

– Înțelegeți că nu vă puteți atinge de banii din fond? Chiar dacă s-ar întâmpla ca Ari să pățească ceva înainte să împlinească vârsta de optsprezece ani, banii îi vor reveni lui Arielle Zajac, dumneavoastră nu aveți acces la ei.

– Ha-ri-eeeet, luate-ar naiba! Cât de proastă poţi fi? Ea se uită la mine. Eşti prea bună pentru numele pe care ţi l-am dat? Urcă în maşină. Acum!

– Dacă nu sunteţi pregătită să respectaţi condiţiile custodiei, atunci Ar – domnişoara Appleton va fi redată în grija soţilor Guthrie şi se va stabili un alt termen de judecată. Vă asigur că judecătorul Learner nu este o persoană răbdătoare.

Mama se ridică în picioare.

– Richard.

– Hai să auzim propunerea mai întâi, Theresa. Cât primim dacă o vom lăsa să locuiască cu sora ei?

– Poftim? Domnul Lukeman îşi freacă ceafa. Nimic. Alocaţia o va primi tutorele ei, indiferent unde va locui.

– Perfect, fă-ţi bagajele, copilă.

– Cât vor primi pentru cheltuieli?

– Având în vedere faptul că Ari va mânca deseori la magazin împreună cu familia Zajac şi că munceşte şi îşi cumpără singură haine şi lucruri, tutorii vor primi două sute douăzeci şi cinci de dolari pe lună. Şi acesta este un calcul generos.

– Mamă, îţi dau eu două sute cincizeci de dolari dacă o vei lăsa să stea cu mine.

– Ce fel de mamă îşi lasă copilul să doarmă pe străzi, pentru că, domnişorică, fix acolo vei ajunge.

– Scuteşte-mă. Nu te poţi atinge de magazin. Nu te poţi atinge de bani. Chiar vrei să-ţi pierzi surorile, fiicele şi nepoatele din cauza asta? Ne-am săturat toate de tine.

Jacquie a tăcut de dragul meu până replica mamei despre cum am fost „călare pe tata" i-a aprins fitilul şi a făcut-o să răbufnească.

– Dacă o muţi pe sora noastră în casa aia, vei pierde totul.

Mama se zburleşte atât de tare cum nu am mai văzut-o niciodată.

– Voi, fetelor, n-aţi avut niciodată nimic decât...

– Taci naibii din gură! Am avut parte de o târfă proastă care şi-a dat inima pe o sticlă de băutură, creierul pe pastile,

conştiinţa pe bărbaţi şi fetele pe ce? Pe nişte parai împuţiţi? Eşti cea mai jalnică...

Domnul „Asistenţă juridică" înclină un dosar care ridică un *clipboard* care răstoarnă o cană pe jumătate plină cu apă. Tot el trage concluzia în timp ce şterge apa.

– Plasamentul copilei la soţii Guthrie este în vigoare până în 31 decembrie. Până la acea dată, părţile trebuie să ajungă la o înţelegere. Doamnă Zajac, vă sugerez să daţi curs recomandărilor instanţei.

Întotdeauna m-am bazat pe faptul că mama poate da dovadă de un comportament civilizat, de doamnă. Acum ne trezim într-o situaţie de genul „Doamna Hyde".

– Du-te naibii! zice ea, îi arată degetul din mijloc şi pleacă.

Îmi doresc atât de tare să rămân la liceul Birchmount, încât sendvişul cu şuncă pe care l-am mâncat dansează mazurka în stomacul meu. Mă agăţ de Chase ca o găină care e dusă la tăiere. El îmi ridică bărbia.

– Du-te şi rezolvă situaţia.

Încep cu sportul. Am lipsit de două ori mai mult decât am fost prezentă. Profesoara îşi ridică ochii de la şireturile pe care şi le leagă, cocoţată pe o minge de baschet.

– Trebuie să mă treceţi, domnişoară Mitchell. Conducerea nu îmi va acorda permisiunea să vin la şcoala asta în continuare chiar dacă locuiesc în afara zonei şi dacă am corigenţe.

– Ştiu că ai avut un semestru dificil, Appleton, dar nu-ţi pot da notă la sport pe două eseuri. Şi ridică o altă minge de baschet cu atâta uşurinţă de parcă ar avea degetele lipicioase. Chiar dacă îţi voi da un FB, va reprezenta doar 40% din notă.

– Am sărit peste barierele legii. Se pune?

– Trei puncte. Ai nevoie de cinzeci de procente ca să treci.

– Mi s-au rostogolit lacrimi amare pe obraji.

– Cinci puncte.

– M-am aplecat şi l-am pupat în fund pe un judecător.

– Şapte puncte.

– Am întrecut la viteză un poliţist şi doi băieţi adolescenţi pe o distanţă de doisprezece cvartale.

Ea cade de pe minge râzând, iar eu mă aleg cu şaizeci şi trei de procente acordate cu generozitate.

Următoarea oprire e la redacţia ziarului. Doamna Russell oftează când vede demisia mea.

– Ari, te vei întoarce semestrul următor.

– Chiar dacă o voi face, va trebui să călătoresc o oră şi la dus, şi la întors. Între muncă şi şcoală, n-o să scoateţi mare lucru de la mine.

– Vom aştepta şi vom vedea.

Secretara şcolii vorbeşte la interfon.

– Mă scuzaţi. Ari Appleton este aici?

Doamna Russell apasă pe buton şi se apleacă înspre difuzor.

– Da.

– Surorile ei sunt în biroul directorului.

– Vine acum. Doamna Russell se întoarce spre mine şi mă întreabă îngrijorată: S-a întâmplat ceva?

– O scoatem pe Jillianne în oraş ca să sărbătorim pentru că a absolvit cursul de design.

– O, ce frumos! Du-te, distracţie plăcută!

Nu cred în prostiile alea cum că cosmosul complotează împotriva fetelor Appleton. Nu suntem decât nişte reactoare chimice, care putrezesc, se descompun... şi suntem ţinta viermilor şi a altor asemenea creaturi, însă azi am impresia că este o zi primăvăratică în toiul iernii.

Jillianne şi cu mine ne înghesuim pe scaun, iar ea îmi arată portofoliul ei, plin cu modele de costume.

– Sunt spectaculos de electrizante.

Pentru prima oară, întrezăresc visurile pe care le-a ţinut ascunse sub penele-i de pasăre speriată.

– Mătuşa Dolores mi-a găsit o slujbă la Théâtre du Rideau Vert.

– Mi-aș dori să locuiești aici.

– Îmi lipsește Montrealul și ar fi frumos să locuiesc la mătușa Dolores.

Jacquie râde.

– Ar trebui s-o ducem înapoi la Springwood. E nebună.

– Nu, Dolores mi-a scris în fiecare săptămână. Am vorbit despre chestii și.... unchiul Gord a plecat.

Strigăm la unison:

– Ce?

– A părăsit-o pentru una mai tânără.

– Călătorie sprâncenată! răbufnește Jennah. Sper că ea a rămas cu casa.

– A fost mai deșteaptă decât el și a rămas aproape cu tot.

Când Jacquie parchează camioneta în parcarea bisericii „Isus este calea", Jillianne întreabă:

– Când trebuie să nască Jory?

– Săptămâna viitoare.

Urcăm scările, iar Jasper se rotește plin de entuziasm. O ia razna de-a dreptul când o găsim pe Jory înconjurată de enoriași care se roagă. Arde toată, își dă ochii peste cap, e plină de sânge și e pe moarte. Jennah strigă ca o apucată:

– La o parte! De când e în starea asta?

– De două zile.

Enoriașii încep să trăncănească despre protecția divină.

– Ticăloși nenorociți! Jennah, adu niște pături. Jacquie, adu camioneta în față. Ari, ridic-o de cap. Jill, de picioare.

Eu stau în spate și încerc să o încălzesc cât pot de mult în timp ce gonim cu mașina spre spital.

La spital, este luată și dusă și mi se pare că trec câteva zile până când o asistentă vine și ne conduce în salonul ei. Îndopată de calmante și cu burta pe jumătate cât era, Jory privește pierdută pe fereastra înghețată. Jacquie iese după asistentă pe coridor. Când revine, pe fața ei se citesc toate răspunsurile la întrebările noastre.

– Te rog, Doamne, îmi vreau copilul înapoi, zice în șoaptă Jory.

Jacquie se prinde cu palmele de cap de parcă și-ar fi putut stoarce durerea din el, apoi iese repede din salon. Câteva minute mai târziu, pe hol se aud voci răstite.

– Ce crezi că faci? Oprește-te sau chem paza.

Vocea lui Jacquie e tăioasă ca sticla.

– Ți-ai pierdut vreun copil fără să apuci să-ți iei rămas-bun?

– Nu, dar dacă vor vedea... va înrăutăți și mai mult lucrurile.

– Habar n-ai ce greutăți vor mai apărea.

Când Jacquie își face apariția de după draperie, Jory își deschide brațele, întinzându-se după ghemotocul înfășurat în păturică. Buzele lui sunt ca o inimioară albastră pe fața lui perfectă; genele formează zâmbete pe ochii lui închiși.

– De ce, Doamne? De ce? E rece. E atât de rece.

Noi ne strângem în jurul lui, botezându-l cu lacrimi amare.

Indiferent de calea care o fi adus-o pe mătușa Dolores în salonul lui Jory, prezența ei mă face să cred nu atât în Dumnezeu, cât în bunătatea care curge prin venele femeilor. Se ivește tăcută de după draperie.

– Of, Jory, îmi pare atât de rău. Aproape că îi ridică pe Jory și pe copilaș în brațele ei. Îmi pare atât de rău, scumpa mea.

– E rece, mătușă.

– Uite ce-am adus. Scotocește prin geantă și scoate la iveală un trusou, iar lâna își schimbă culorile în toate nuanțele curcubeului. Când am văzut-o pe Elsie că îl croșetează, mi-am zis că este perfect pentru copilașul lui Jory.

Jacquie ia copilașul în brațe.

– Ai un nume pentru el?

– Jet.

– E perfect. Ari, umple ligheanul cu apă caldă.

Jacquie îl așază pe pat și desface cadoul în timp ce cântă un cântec de leagăn, pe jumătate în poloneză, „Cerul se zărește

prin noaptea-ntunecată..." Jennah o ajută pe Jory să se ridice în capul oaselor astfel încât să îi poată atinge cu degetul mânuța. Degețelele i se îndoaie asemenea unui dirijor care invită muzica în salon.

– Jennah, am nevoie de rujul tău.

Jacquie îi unge talpa lui Jet cu Peach Passion și o imprimă pe pătura din flanelă. A doua amprentă o oglindește perfect pe prima. Mătușa Dolores o ajută să facă și mâinile. Jory leagănă pătura moale, în vreme ce Jacquie îl ia în brațe pe Jet și îi spală trupul vinețiu. E ca și când ar îmbrăca o păpușă țeapănă din porțelan, însă înfășurată în trusou arată de parcă ar fi fost botezată într-o găleată de vopsea.

Jory se ține bine până când mătușa Dolores îi spune:

– Sărută-ți îngerașul și lasă-mă pe mine să mă ocup de restul. Dormi.

Jory mi-l dă mie.

– Îți place numele lui, Ari?

– Jet. O strălucire pe cer, care dispare, iar când o face, știi că a plecat spre un loc îndepărtat, magic.

TREIZECI ȘI ȘASE

Jory este asemenea unei vedete care suferă în parohia ei, o preoteasă în slujba suferinței umane. Se pare că un copil mort este parte din planul minunat al lui Dumnezeu de a o face pe Jory părtașă la Gloria Lui. *Te-ai gândit vreodată că Dumnezeu este un ticălos, Jasper?*

Jacquie este cea care nu se mai poate opri din plâns, iar lacrimile, ca printr-o magie, îi opresc durerile de cap, ba chiar le țin departe câteva zile. Ridică ochii de la Arielle, cu care se joacă „cucu-bau".

– Succes în seara asta!

– Mersi.

Jennah vine ca să mă ia la cină la Chan's Garden, într-o ultimă încercare de a-mi negocia libertatea.

Marele Dick, gagica lui Dick și trei imbecili minori stau la masă. Ricky-Dicky Jr. este un drogat cu părul uns. Dick doi, Todd, îl face pe domnul Chan să-și numere pierderile la bufetul suedez. Însă progenitura numărul trei mă face să tremur ca tăieșeii *chow mein*. Este o fată de mărimea paisprezece, îndesată într-o rochie croșetată albă, mărimea doi, trasă peste lenjerie de corp neagră. În fața lui Dick, ea afișează un zâmbet de genul „abia aștept să fim o familie fericită". Dar când ei privesc în altă parte, ochii ei de Cleopatra mă privesc pătrunzător: „Ești terminată, afurisito". Și nu asta este partea cea mai rea. Pe degetul ei strălucește inelul cu smarald și diamante al bunicii. Inelul meu.

Wilf adoptă un ton profesional. Jennah, o voce mieroasă. Nu are loc nicio negociere. Ei refuză cei trei sute cincizeci de dolari ca să nu mă ia, în favoarea celor două sute douăzeci și cinci de dolari ca să mă ia la ei.

Mama își tamponează buzele.

– Hariet, n-ar fi frumos să împarți camera cu o soră?

Îi privesc cu atenție fața în căutarea unei urme de umanitate și îmi dau seama că nu privesc specia potrivită.

În ajunul de Anul Nou soseşte un colet: un inel, trei pietre pătrate, un diamant negru cu diamante albe pe fiecare parte. „Ari, acest inel a fost al bunicii mele. Voiam să ți-l dau când vei împlini șaisprezece ani, dar cred că ai nevoie de el acum. Vânătoarea de comori în locuri întunecate este o treabă periculoasă. Nia." Plicul conține pagini de binecuvântări de la toată lumea. Eu citesc și recitesc bilețelul de la Jake.

> La petrecerea de sfârșit de vară de anul trecut, Huey a îndreptat arcușul spre tine și a spus: „Domnița aceea este cadoul oceanului pentru tine. Te va face să dansezi tot restul vieții". Știam deja că este adevărat. Am știut de când eram copii. Și mai știu că tu, Ari, ești muzica. Doar alături de tine mă simt cu adevărat acasă. Jake.

Și eu, Jasper. Vreau să plec acasă.

Toată lumea s-a dus la o petrecere de Anul Nou. Deși nimeni n-a vrut, Jacquie a sperat că o doză de bunătate poloneză îi va mai ușura puțin durerea Babciei. Întotdeauna a purtat negru, jelind multe iubiri pierdute, însă de când Len a murit, negrul îi copleșește silueta micuță. Jacquie a fost de părere că mi-ar face bine și mie, însă doar gândindu-mă la muzica săltăreață poloneză simt o apăsare pe piept. O țin pe Arielle strâns în brațe, bucurându-mă de ultimele mele ore petrecute acasă și pregătindu-mă pentru anul care urmează fără Len alături.

Îmi împachetez puţine lucruri: perna de la Peştele zburător, o plapumă uşoară, o carte, un rând de haine, o perie de dinţi şi, desigur, un briceag.

– Nu plânge, Jacquie. Nu poate fi mai rău decât în tabăra aceea când au vrut să bage frica în noi.

Franc mă duce cu maşina până la magherniţă, înarmat cu zăvoare şi nituri, promiţându-mi că va găsi un colţ în casă doar pentru mine. Apoi caută peste tot.

– Pivniţa e plină de jos până sus cu cutii mucegăite şi rahat de rozătoare peste tot.

– Ce zici de pod?

– Acolo sunt veveriţe, poate lilieci. Nu este izolat bine.

Se pare că nu există nici măcar o debara pe care să o revendic, aşadar sunt nevoită să locuiesc în bârlogul Diavoliţei. Toată casa miroase a urină de şoarece şi fum stătut. Pereţii bucătăriei sunt mânjiţi cu un strat gros de grăsime. Nu se vede nici măcar un petic de suprafaţă curată sub toată mizeria care domneşte acolo. Singurul loc curat din toată casa este colivia uriaşă a papagalului jumulit, pe care îl cheamă Cunt. Rahatul depozitat de şase ani în colivia păsării este cea mai mare realizare din viaţa familie Dick.

– Ronnie te-a ajutat să te instalezi?

– Se pare că o deranjez, mamă. Te rog, lasă-mă să stau la magazin.

– O cheamă Veronica, dar preferă să i se spună Ronnie.

O ţigară mocneşte în scrumieră în timp ce ea îşi aprinde alta.

Eu îmi flutur mâna prin faţa ei.

– Pe mine mă cheamă Hariet, dar prefer să mi se spună Ari.

– Ştii, Jacquie l-a convins pe Len să treacă magazinul pe numele ei. Acum o întoarce pe Jennah împotriva mea. Parc-ar fi Mary; mai întâi ni l-a luat pe tatăl tău, apoi pe Len. Am ştiut ce pune la cale atunci când el a mutat-o la magazin. Richard va obţine ce este al nostru, ascultă ce-ţi spun.

– Ce vrei să spui…

– O, uite-l pe Richard. Ne aduce ceva bun de Anul Nou.

Mirosul de pizza îi aduce pe toţi în bucătărie. Poliţistul Dick trânteşte cutia peste vasele murdare. Ochii i se subţiază atunci când rânjeşte.

– Bine-ai venit acasă, Hariet! O felie subţire de pizza rămâne în cutie. Dick tună: Todd, nesătulule, adu pizza înapoi.

– Eu am mâncat înainte să vin, domnule, spun eu.

– Vei mânca atunci îţi voi spune eu să mănânci.

Todd revine cu paşi greoi, ţinând pe braţ patru felii de pizza. Eu mă servesc cu felia subţire din cutie.

– Mie-mi ajunge.

Prefer să rămân cu semne pe fund stând pe o cutie de plastic răsturnată decât să mă aşez pe canapeaua pătată. În timp ce mama îşi bea cina, fumul îi înconjură capul asemenea ceţii de pe mare, iar eu mă minunez că o casă albastră cochetă, mobilată din catalogul Sears, şi un domn care îi aducea trandafiri nu au mulţumit-o. Prima îmbucătură refuză să coboare pe gât. Todd mă salvează bucuros atunci când Dick se duce să-şi mai aducă o bere. Ricky îşi înfulecă partea, îşi înşfacă geaca jerpelită şi o întinde. Ronnie îmbracă o salopetă portocalie, evazată în jurul gleznelor.

– Tati, îmi trebui zece parai pentru role.

Dick îşi deschide portmoneul şi scoate o bancnotă de cinci.

– Atât mai am.

Mama îşi toarnă lichior în cană.

– Hariet, dă-i cinci dolari lui Ronnie.

– Îmi pare rău, băncile au fost închise azi.

Mama se ridică încet, gata să explodeze. O bătaie în uşă o face să se aşeze la loc pe scaun.

Ronnie răspunde şi vorbeşte cu o voce mieroasă, de parc-ar fi în călduri.

– O caut pe Ari Appleton.

Sar în sus când aud vocea lui Chase.

– Nu e nimeni aici cu numele ăsta.

Ronnie îl împinge cu spatele în direcţia patinoarului.

Ţâşnesc afară pe uşă şi străbat în fugă veranda, sărind în braţele lui.

Comandantul Dick tună:

– Treci naibii înapoi în casă!

Chase mă urmează înăuntru şi îi întinde mâna lui Dick.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule. Mă bucur să vă revăd, doamnă Zajac. Vă rog să mă iertaţi că am venit neinvitat, dar nu am avut ocazia să vă văd de Crăciun. Îi întinde mamei o cutie uriaşă de Pot of Gold. Îmi daţi voie s-o scot pe Ari la plimbare?

Mama se uită la Dick înainte să răspundă, iar eu simt că va fi un răspuns negativ.

– Ăăă, poate Chase vrea să ne ducă pe Ronnie şi pe mine la patinoar.

Mama zice:

– Ce zici, Toddie? N-ai vrea să mergi şi tu? Să fie o întâlnire în patru?

Ronnie îmi aruncă haina.

– Minunat! Înseamnă că tu vei fi partenerul meu... Chase, nu-i aşa?

Todd nu se clinteşte, doar îşi aranjează hanoracul, vrând parcă să spună că face suficientă mişcare desfăcând ambalajele de ciocolată.

– Să fiţi acasă înainte de miezul nopţii, dacă nu trimit poliţia după voi.

Fraţii Dick pufnesc la gluma lui.

Eu mă agăţ de Chase de parcă ar fi o bucată de lemn plutitor rămas din Titanic. El îşi îngroapă faţa în gâtul meu.

– Isuse, deja mi-e atât de dor de tine!

– Mi-e greaţă. Ronnie mă trage de coadă. Dacă îndrăzneşti să-i spui babacului că n-am fost la patinoar, te tai în bucăţi în timp ce dormi. Întinde palma deschisă spre Chase. Dă-mi banii de bilet.

Negociem trei parai ca să scăpăm de ea. Salopeta ei evazată o urmează după colțul străzii.

– Încântătoare, zice Chase.

– Ce mă fac?

– Oricine poate fi cumpărat, trebuie doar să-ți dai seama care e moneda lor.

– A ta care este?

Ne este greu să ne îmbrățișăm din cauza hainelor de iarnă, însă el reușește să-mi cuprindă spatele cu brațele.

– Acceptarea, răspunde el.

Chiar îl iubesc, cu toată ființa.

– Atunci, Chase Pace, poți să te consideri adjudecat. Ai chef de muzică?

– Dacă mergem la Riverboat, Bernie o să ne pună la treabă.

– Voi avea nevoie de fiecare bănuț ca să le țin în lesă pe mama și pe Ronnie. Pe Todd îl pot cumpăra cu niște pâine cu mac. Pe ceilalți doi, n-am nici cea mai vagă idee.

Restaurantul Riverboat e întotdeauna plin-ochi, dar niciodată atât de plin ca atunci când Sonny Terry și Brownie McGhee cântă pe scena micuță. Muzica blues mă face să mă relaxez. Las comenzile și iau altele.

– Nu vreau pâine de mălai, mazăre și melasă neagră...

Chase zice:

– Ari, e 11.30. Ar fi bine să plecăm.

Când îmi dau jos șorțul, Bernie mormăie:

– Nu, păpușă, doar nu mă lași baltă?

– Îmi pare rău, Bernie, un tâmpit cu armă mi-a stabilit ora de culcare. Pot lăsa ceva la tine în seif?

– Pe bune?

– Doar niște bănuți și un inel.

El deschide seiful din birou.

– Ai putea lucra în restul săptămânii?

– Voi încerca să vin.

Acordurile harpei lui Sonny intră prin ușa deschisă, iar Brownie strigă: „Ura! Ura! Femeile astea mă omoară..."

Îmi las în seif și lănțișorul de la gât.

Chase și cu mine fugim prin noapte precum Cenușăreasa, cu obrajii îmbujorați și râzând. Ajungem în fața ușii dărăpănate a magherniței cu câteva minute înainte de miezul nopții. Dick deschide ușa.

– Unde-i Ronnie?

Rahat. Jasper, am uitat să ne pregătim o poveste. Pășim încet înăuntru.

– Păi... la patinoar... o prietenă a ei a căzut pe spate și-a dat cu capul. Ronnie s-a dus cu ea la spital. Noi nu cunoșteam pe nimeni acolo, așa că ne-am dus și am lucrat o tură la cafenea.

– Ar fi bine să pleci. Dick ridică bărbia spre Chase. Transportul în comun nu circulă toată noaptea.

– Am venit cu mașina tatei, domnule.

Mama se ridică de pe canapeaua pătată, îmbrăcată doar în combinezon; chiloții îi zac pe jos, lângă măsuța de cafea.

– V-ați distrat, copilași?

– Am primit bacșiș gras. Mami, aș putea să mă întorc cu Chase în Scarborough? Trebuie să fiu la lucru la ora șapte, ca să mă pregătesc pentru reducerile din ianuarie, și nu știu dacă autobuzele circulă atât de devreme.

– Nu stai la Jacquie, ți-am spus.

– Tatăl lui Chase este acasă. Mă lasă să dorm în camera de oaspeți.

Scot din buzunar un pumn de bancnote mototolite.

Mama se uită peste umărul meu pentru acord. Dick îmi smulge din mână cei cinci parai.

– Ai terminat cu plimbările aiurea. M-ai înțeles, domnișoară?

– Da, domnule.

Unchiul Iggy mi-a povestit despre vremurile când a fost dus pentru a fi interogat. Și-a văzut vecinii săltați și nu s-au mai

întors niciodată. După ce l-au bătut, i-au dat drumul. Chiar și acum își amintește sunetul ușii care se închide în urma lui, cărămida roșie sub picioarele lui, gustul sângelui de pe buza lui, cum își învelește copii și cum se întinde lângă Katarina lui. Știu că nu se poate compara, însă sentimentul de eliberare pe care îl simt în prima zi a anului 1968 mi se pare cel mai plăcut moment din câte îmi amintesc.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Duminică seara nu mai găsesc motive să fiu în altă parte. După ce am dus o viață liniștită, nu pot supraviețui aici. Va trebui să fac un sacrificiu și să renunț la școală. Biserica lui Jory este cea mai bună variantă unde să mă ascund. Fac un plan pentru evadare în timp ce curăț blatul mobilei din bucătărie. Ricky deschide frigiderul, căutând din priviri mucegaiul și resturile care au dispărut.

– Hei, Hairy, tu ai făcut asta?

– Ți-ai pierdut vreun prieten?

O palmă m-ar fi surprins mai puțin decât:

– Arată bine. Mersi.

Se servește cu o Cola și cu prânzul meu pentru mâine, apoi pleacă la slujba lui de noapte. Din fericire, am luat citatul unchiului Iggy din pungă înainte s-o ia el.

Todd stă îmbufnat în camera lui după ce-a primit o cafteală de la Dick. Ronnie se dă jos din pat și se îngrămădește în niște haine de petrecere. Cel mai frumos moment al zilei: Dick intră în bucătărie îmbrăcat în uniformă. E în tura de noapte timp de două săptămâni. De îndată ce pleacă el, plec și eu. El ridică receptorul când telefonul începe să sune.

– Da. Isuse, nu începe din nou. Mă doare-n cot dacă e sinucigaș. Dacă într-o jumătate de oră nu e la ușa mea, pun să fie săltat și n-o să mai ai parte de el.

Trântește receptorul și împrăștie seminițele când se lovește de colivia păsării.

– Taci din gură, prostănacule! Se aşază la masa curată. Unde-i maică-ta?

– Doarme.

– Ce-avem de mâncare?

Sacrific friptura Babciei şi mai fac o încercare să evadez.

– Aş putea rămâne la Chase în seara asta ca să nu întârzii la şcoală?

– Eşti aici ca să-l trezeşti pe Mikey şi să-l pregăteşti pentru şcoală.

– Pe cine? Pe Todd?

– Todd poate să-şi scoată şi singur fundul gras pe uşă. Nu că ar face-o. Friptura încearcă să scape din gura lui plină până la refuz. Fă nişte cafea. Umple termosul. Şi mai vreau şi un sendviş.

Scaunul scârţâie atunci când el se ridică în picioare ca să răspundă la uşă.

Se aude o voce rugătoare de femeie.

– Te rog, Rick. Îl poţi vedea în weekend.

– L-ai avut toată vacanţa. Mikey, mişcă-n casă.

Arunc o privire de-a lungul holului şi văd o replică a mamei mele stând pe verandă şi două mânuţe care se agaţă din spate de fusta ei. Dick mârâie:

– Mikey, acum!

Un băiat zvelt, de vreo şapte ani, intră în casă fără tragere de inimă. Faţa îi este udă de lacrimi de la atâta implorat să nu vină aici.

Eu străbat holul plin de mizerie şi mă las pe vine.

– Mă laşi să te ajut cu haina?

El se holbează la granulele de sare de pe ghetele lui.

– Ea cine-i? întreabă mama.

– Fata Theresei. Pleacă, acum.

– Pa, Mikey! Mama te iubeşte.

Dick trânteşte uşa şi îi ridică bărbia lui Mikey.

– Hei, puştiule, Moş Crăciun a fost darnic cu tine?

Copilul încuviinţează forţat din cap, înainte să-şi târască valiza galbenă pe scări în sus. Dick îşi ia haina pe el.

– Ai grijă să-l trezeşti şi să-l pregăteşti pentru şcoală până la 7.30.

– Dar eu trebuie să plec la 7.00 ca să ajung la şcoală.

– Atunci fă treaba asta înainte să pleci. Trebuie să-ţi plăteşti cumva chiria aici. Ai auzit?

– Da, domnule.

Sayonara, gândac împuţit, corect, Ari?

Corect. Încui uşa şi o iau în direcţia de unde răzbat ţipetele lui Todd.

– Dispari, vierme greţos!

Mikey iese cu spatele din cameră şi se ghemuieşte înfrânt lângă perete.

– Împarţi camera cu Todd şi Ricky? El oftează când mă aşez pe jos, lângă el. Eu trebuie s-o împart cu Ronnie. Ăsta este cel mai rău loc pe care l-am văzut vreodată. Ţi-e foame? Scutură din cap. Eu mă uit la ceas. E abia 6.30. Ai cărţi? El îşi lipeşte fruntea de genunchi. Du-te şi îmbracă-te în pijama, spală-te pe dinţi şi îţi voi arăta pozele mele.

El tace, însă mă ascultă, apoi se face puţin mai comod pe patul meu. Eu deschid albumul.

– El este câinele meu, Zodiac. Len este... a fost tatăl meu vitreg. Aici suntem noi la Expo. Iar acestea sunt mătuşile mele M&N. Mi-aş dori să pot locui cu ele, însă judecătorul zice că o mama are drepturi indiferent cât de proastă ar fi. Mă uit la faţa lui. Să nu-i spui că i-am zis aşa, bine? El se aşază pe perna mea. Pare că îi este frig, aşa că îl acopăr cu plapuma. Faci în pat? El dă din cap că *nu*. Pentru că Babcia mea a făcut minunea asta din pene şi nu vreau să ajungă pipi pe ea. Îi vâr plapuma până sub bărbie şi îmi iau albumul. Pa, Mikey. Mă bucur că te-am cunoscut. El mă prinde cu mânuţa de mânecă. Trebuie să plec. El strânge mai tare de ea.

Jasper zice: *E speriat, Ari. Dick a plecat.*

– Sunt jos, pe canapea.

Jacquie mă găseşte dormind în atelier.

– Ari, du-te sus şi dormi.

– Trebuie să termin de scris un eseu, iar mâine am test.

– Iggy ţi-a aruncat notiţele, iar eu le-am scris la maşină.

Urc scările împleticindu-mă. Iggy stă rezemat de canapea, încercând să se relaxeze. Ne îmbrăţişăm des în ultima vreme. Braţele lui mă ajută să mă relaxez.

– Mulţumesc pentru eseu.

– Nicio problemă. Du-te la culcare, *corka*.

Nici nu cred că a trecut un minut, când Chase îmi atinge umărul.

– Trebuie să plecăm, iubito.

– Nu. Te rog.

– Aici o să te caute prima dată. Îmi atinge uşor vârful nasului. Dacă vrei să fugi, vin cu tine.

– Cum l-aş putea lăsa pe Mikey singur în văgăuna aia împuţită? Trebuie doar să-i găsesc un loc în camera băieţilor. E ca şi când ar dormi într-o fosă septică pe canapeaua aia.

– Haide. Îi vom face o cameră cum visează orice băieţel.

Chase încarcă în maşină alimente, aşternuturi curate şi echipament de camping. Jacquie îmi dă eseul.

– Vei lua nota zece pe el.

– Ai putea să-mi torni şi biologia în cap?

Chase îmi dă nişte fişe.

– Îţi voi explica ideile principale până când vom ajunge pe Strada Main.

Ocolim lucrurile aruncate la capătul holului de la etaj şi desfacem cortul lui Chase, echipat cu saltea gonflabilă, sac de dormit, lanternă şi un ursuleţ de pluş. Mikey se furişează repede înăuntru şi, de atunci, abia dacă îl mai vedem.

Săptămâna a doua mă face să cred că aş putea supravieţui fără să fug. Ronnie este plecată de-acasă în mare parte a nopţilor. Eu plec la şcoală înainte ca Dick şi Dickette să se trezească dimineaţa, iar ei sunt plecaţi care încotro când mă întorc eu

acasă, cu excepţia lui Ricky, care cred că se învârte prin zonă aşteptând un prânz sau un mesaj de pe pungă. Astăzi, stă pe treptele înghețate din fața casei, terminându-și țigara. Îi întind o pungă, iar el și-o îndeasă în buzunar.

– Cine scrie mesajele astea pe pungi?

– Unchiul Iggy.

El recită nestemata de ieri. „Orice crezi că poţi face, fă-o. Faptele au magie şi putere în ele."

– Vino la magazin sâmbătă ca să îl cunoşti şi să citeşti peretele meu cu nestemate.

– Crezi că ar putea...

Mama deschide uşa, arătând mai mult ca o doamnă decât ca o uşuratică, îmbrăcată în pantaloni negri şi pulover.

– Hariet, intră în casă. Trebuie să îl ajuţi pe Mikey la teme. Ricky îi trage decolteul în formă de „V" când ea îl sărută pe obraz, apoi îi şterge urma de ruj cu degetul mare pe care şi l-a lins. Serviciu uşor, iubitule.

Eu fac slalom printre lucrurile împrăştiate prin hol.

– Îţi stă bine cu părul prins.

– Lui Richard îi place desfăcut şi răvăşit.

Mi-o amintesc pe mama doar ca pe o piele întinsă peste aşteptările unui bărbat şi, deşi este ciudat, pare să se simtă cel mai confortabil în această costumaţie de pipiţă fără minte. Uneori, aud în râsul ei cât e de fericită atunci când Dick o loveşte peste fund sau o strânge de-o ţâţă înainte să iasă împreună în oraş, la Zanzibar.

Îmi pregăteşte ceaiul şi se joacă puţin cu părul meu când priveşte peste umărul meu.

– Să asculţi de Hariet, Mikey. Este foarte deşteaptă.

O urăsc pentru cuvintele astea. Era mai bine când ne dispreţuiam din tot sufletul.

– Mamă, cade scrum pe hârtie.

Ceasul biologic al lui Todd îl anunţă că e timpul de-o gustare pentru că începe emisiunea *Red Skelton*. Scotoceşte prin bucătărie şi îşi umple mâinile înainte să aterizeze pe canapea.

– Todd, chiar atât de greu ți-e să pui capacul la loc pe borcanul cu unt de arahide?

– Dispari.

– Eu l-am cumpărat. Să nu te mai atingi de el dacă nu-i pui capacul.

– Ai de gând să mă oprești?

Îmi arată degetul mijlociu, iar papagalul cârâie: „Dispari, dispari".

E o treabă periculoasă să fac slalom printre schimburile de tură ale lui Dick. Dorm iepurește, pentru că Ronnie este o nesuferită, genul de fată care ar fi în stare să-ți taie părul sau să-ți deseneze pe frunte simboluri satanice cu cerneală permanentă în timp ce dormi. În nopțile în care Dick își face de cap, pot conta pe ea că îmi va scotoci prin rucsac după nocturnul: „O, o, o, da, Theresa, Isuse Cristoase, târfă mică, o, iubito, la naiba, așa, iubito...", care se aude din dormitorul lui Dick. Ronnie vâră în buzunar cei doi parai, oferta de îmbunare a diavoliței, lăsați pentru ea înainte să iasă pe fereastră. Sunt atentă la traseul ei, în caz că voi avea nevoie s-o iau și eu din loc.

E înspăimântător cât de repede devine totul rutină în magherniță asta. Chiar și lacătul pus de Dick la ușa cămării. Când l-am întrebat dacă îl pot încuia, Dick și-a lins buzele satisfăcut la gândul că îl va împiedica pe Todd să înfulece toată haleala. Veselia lui neînfrânată a dat un aer imoral întregului plan, așa că acum las o pungă de Fritos lângă televizorul lui Todd ca o scuză pentru că am fost răzbunătoare.

Cel mai greu îmi este să înțeleg ce vrea Dick de la mine. Tocmai a terminat de țipat la mama lui Mikey înainte ca ea să îl ia în weekend la ea. Acum sparge fereastra de la bucătărie când se apleacă roșu ca racul la față deasupra chiuvetei. Ronnie intră unduindu-se, îmbrăcată într-o rochie mini verde-neon atât de scurtă încât i se văd fesele.

– Tată, îmi trebuie zece parai.

– Atunci du-te și câștigă-i, târfă leneșă. Scoate portmoneul și îi aruncă o bancnotă de cinci dolari, iar eu mă întreb cu ce îl are la mână. Apoi își îndreaptă atenția asupra mea. Puștiul a vorbit cu tine?

– Nu.

– Ar trebui să-l ajuți cu temele.

– Îl ajut. Știe să scrie fără probleme. Ăăă... trebuie să merg la muncă.

– Începând de luni, ești acasă la ora șase. Degetul îi este butucănos ca nasul. Și să-l faci pe puști să vorbească.

– Dar lucrez până la șase.

– Ești acasă la șase, dacă nu, o să am eu grijă să nu mai ai de lucru.

– Dar... Într-o clipită, nasul lui scârbos îl atinge pe-al meu, iar respirația îi miroase a salam și ouă. Mă ciupește de braț atât de tare, încât îmi vine să plâng în hohote. Da, domnule.

Îmi iau haina pe mine și ies pe ușă.

Ricky râde când mă lovesc de el, cu cărțile în brațe.

– Lectură plăcută?

– *Regele Lear* nu este preferata mea, dar am test.

Privește peste umărul meu.

– Cum e pe frontul de acasă?

– Ca de obicei, una e leșinată, celălalt e iritat.

– Vrei să mergem să mâncăm ceva?

– Dacă vii la bibliotecă mai întâi. Din câte se pare, calotele glaciare garantează o trăncăneală de cinci pagini.

Mă însoțește până la bibliotecă, apoi îmi face cinste cu o pizza.

– Pot să te întreb ceva?

– Dă-i drumul.

– Cu ce îl are la mână Ronnie pe tatăl tău?

– Nimeni nu știe. Nici măcar Ronnie. Cola sfârâie pe fundul sticlei. Au avut o altercație în urmă cu mulți ani; Ronnie a spus că a văzut ce-a făcut el și că va spune.

– Ce-a văzut?

– Nimic. Dar el are conștiința încărcată. Se prea poate să o fi împins pe mama pe scări în jos.

– Unde este mama voastră acum?

– La Holy Cross.

– Bănuiesc că nu e călugăriță.

– Îngrășământ. Nenorocitul a adus-o pe mama lui Todd la scurt timp după înmormântare. Apoi a mai fost Lucille, ce femeie de treabă! Zâmbetul lui este blând și trist. Mama lui Mikey era OK. Atunci când nu se droga.

– Cum se face că tatăl tău are drepturi asupra lui Mikey?

– Laura are probleme, iar cea mai gravă dintre toate este babacul meu. De obicei, el obține tot ce vrea.

Ricky învârte înghețata topită în pahar.

– Trebuie să mă întorc la muncă, așa că ai face bine să întrebi.

– Ce să întreb?

– Ce ai vrut să mă întrebi deunăzi.

– Nu poate omul să mulțumească pentru masa de prânz, pur și simplu?

– Arareori.

TREIZECI ȘI OPT

Stau în genunchi la Acvariu și fac ordine pe rafturile de jos, când intră Ricky.

– Salut! Ai venit să-l cunoști pe unchiul Iggy?

– Da... nu... bine, voiam să te întreb ceva. Scoate un plic. Mă ajuți să completez asta? Conține câteva întrebări. Trebuie să învăț pentru testul acesta de aptitudini.

Citesc cu atenție hârtiile.

– Te înrolezi în armată?

– Îmi doresc atât de mult, încât nu mai am liniște. Aș putea obține o diplomă de mecanic.

– Vom face totul atât de poetic, încât o să te implore să te înrolezi.

– Să nu spui nimănui. Tata o să mă omoare.

– N-ar fi mândru?

– El a fost dat afară. Nimic nu l-ar face să se ambaleze mai tare decât înrolarea mea. Într-o bună zi, când voi fi sergent sau căpitan, voi mărșălui în secția de poliție, îmbrăcat în uniformă, și îi voi oferi un salut regal. Până atunci, te voi proteja pe tine.

– Nu pot să spun decât că e de mare ajutor să ai Forțele Armate Canadiene de partea ta. Iggy te va ajuta să înveți până când vei ști cartea din scoarță-n scoarță.

Chase ne lasă cu mașina pe mine și pe Ricky în fața casei și mă sărută ușor și tandru.

– Ne vedem mâine, iubito. Ai grijă de ea, Ricky.

Mikey dă buzna afară din casă doar în şosete şi se lipeşte de mine.

– Ce s-a întâmplat?

– Poate i-a fost teamă că nu te vei mai întoarce, zice Ricky.

– N-ai tu norocul ăsta, Mikey, te-ai pricopsit cu mine. Ai petrecut un weekend frumos împreună cu mama ta? Ridică din umeri, lipit de mine. Hai să intrăm înainte să-ţi îngheţe picioarele.

Păşesc peste uşa de la cămară, care zace pe peluza din faţa casei. În cele două zile cât am lipsit, totul s-a transformat într-o chestie scârboasă. Nu există niciun centimetru curat pe blatul mobilei de bucătărie, unde să poţi pune ceva, iar în casă e mai mult fum decât în Pompeii. Dick tună din sufrageria care nu este niciodată folosită.

– Fato, vino aici şi salută!

Mama şi Ronnie sunt suporterii entuziaşti ai unui joc de pocher. Eu rămân în prag în timp ce Dick îşi îndreptă trabucul spre musafiri.

– Murdock, Norman, O'Toole, Jonesie, ea este fiica mai mică a Theresei.

O'Toole, poliţistul care m-a înhăţat din faţa şcolii şi care m-a percheziţionat în căutare de arme ascunse, îmi face cu ochiul. Trabucul îmi arată bucătăria.

– Du-te şi-adune ceva de ronţăit.

Am două variante în închisoarea asta: să evadez sau să ascult şi să sper că voi fi graţiată pentru bună purtare. Trântesc feliile de parizer şi muştarul pe feliile râncede de pâine albă.

– Ricky, du-te şi ascunde prânzul nostru.

Mama intră unduindu-se ca să pună pe tavă sticle de bere.

– Nu-i aşa că-i distractiv?

– Da, superdistractiv. Trântesc sendvişurile pe tavă şi mă îndrept spre scări. Am de învăţat.

O'Toole tocmai își trage fermoarul de la pantaloni când se întoarce de la baie.

– Hei, dulceață. Îți plac filmele?

– Nu.

El mă împinge cu spatele înspre balustradă.

– Atunci, ce-ți place?

– Oamenii care se spală pe mâini după ce folosesc toaleta.

El dă să mă prindă de păr când Todd dă buzna ca un tsunami printre noi, oferindu-mi șansa să scap. Îmi face cu ochiul când trece pe lângă mine.

– Am nevoie la baie.

Nu voi mai ascunde niciodată mâncarea de Todd.

Tocmai când cred că am înțeles situația, lucrurile se schimbă. Nu mă deranjează să vin acasă puțin mai devreme, deoarece Ricky stă pe lângă mine înainte să intre în tura de noapte și mai flirtăm puțin. Doar ne căutăm din priviri și stăm aproape unul de celălalt când ne uităm la televizor.

Dick-nemernicul dă buzna în cameră mai nefericit ca de obicei și îi smulge din mână lui Ricky cartea mea *Fahrenheit 451*.

– Ce naiba faci?

– Citesc.

– Mincinos afurisit, du-te la lucru! Se întoarce spre mine. Iar tu ai terminat-o cu magazinul.

– De ce?

– Pentru că așa zic eu.

– Judecătorul a zis că pot să merg.

Vine înspre mine cu dosul palmei pregătit.

Ricky se interpune între noi și încasează palma peste obraz.

– Nu te pune cu mine, băiatule.

Ricky explodează și îl împinge pe Dick cu pieptul, urlând la el.

– Tu, ditamai namila, te legi de o fetiță. Vrei să-ți bați joc de ea așa cum ai făcut cu mama? Las-o naibii în pace sau o să spun tot.

– Dispari din ochii mei, ingrat nenorocit!

Dick azvârle o scrumieră care nimereşte tencuiala înainte să aterizeze pe o grămadă de ghete.

Fug afară, urmându-l pe Ricky în picioarele goale.

– Ricky, aşteaptă!

Se întoarce şi merge cu spatele.

– O să te lase în pace o vreme.

Ating firicelul de sânge ce i se scurge din buză.

– Îmi pare rău.

– Nu-i mare lucru.

– Ce ai de gând să spui?

– Despre buzunarele din care fură. Trebuie să plec.

– Te mai întorci?

– Ne vedem mâine.

Picioarele mele îngheţate îmi spun că trebuie să fiu mai bine pregătită pentru fugă. Mikey tremură pe scări. Îi mângâi părul ca lins de vacă.

– Totul e în regulă.

Mama se plimbă de colo colo iritată, cu mâinile în şold.

– Să nu-mi strici ploile, Hariet.

Taci din gură, târfă ordinară.

– Ce naiba stric?

– Richard face doar ce i-am cerut eu. Când te ştiu prin preajma lui Jackie, sunt cu nervii la pământ. Nu mai vreau să mergi la magazin.

– N-ai decât. Legea îmi dă voie.

Urc scările cu paşi hotărâţi doar ca să descopăr că Ronnie m-a încuiat pe dinafară. Dick străbate cu paşi repezi palierul şi mă ridică de coadă.

– Puţin îmi pasă de ce spune un fătălău de judecător. Am puterea să-ţi fac viaţa frumoasă un calvar. Îmi vâră în ureche ţigara pe care o ţine între dinţi, arzându-mi pielea şi topind ceara din interiorul ei. M-ai auzit?

Din cauza durerii insuportabile, vomit cina pe jumătate digerată.

Dă drumul cozii, iar eu cad cu genunchii în vomă.

– Curăţă mizeria asta.

Poate că mizeria scârboasă din ureche mă împiedică să aud semnalele de avertisment. Merg la muncă toată săptămâna cu fruntea sus. Ora trei dimineaţa, duminică, Chase şi cu mine ne întoarcem obosiţi spre casă de la Riverboat, doar ca să descoperim că Armaghedonul a lovit magazinul – vitrinele sunt sparte, Acvariul, golit, totul a fost furat până la ultima mărgea, iar partea de băcănie este devastată. Jacquie se află înăuntru, ţinând-o strâns în braţe pe Arielle.

– Unde-i Franc?

– S-a dus la spital cu Iggy.

Simt cum îmi fuge pământul de sub picioare.

– De ce?

– Scaunul cu rotile e greu de cărat pe scări până la etaj, aşa că doarme jos, în camera ta. Poliţia crede că a auzit un zgomot şi a strigat. L-au bătut, l-au lovit zdravăn în cap.

– Este vina mea.

– Este doar a mamei. Nu trece o zi fără să sune şi să spună că eu îmi voi primi partea şi ea pe-a ei.

– Unde-i Zodiac?

– Sus. Chase, o duci pe Ari la tine, împreună cu câinele? Noi vom sta la Sabina.

– Cine vă duce acolo?

– Poliţia.

– Lasă-i s-o ducă pe Babcia. Nu le spune poliţiştilor unde mergi pentru că va afla şi Dick.

– Şi unde să mergem?

– Nu se vor gândi la domnişoara Standish. Mi-a spus că pot sta la ea ori de câte ori va fi nevoie.

Franc stă aplecat deasupra tărgii. Pe faţa lui se citeşte cât de gravă este situaţia. Eu nu întreb. Nu vreau să ştiu că

încă cineva mă va părăsi. Nu folosesc niciun cuvânt din cele cu care mă hrănesc mai bine decât cu mâncarea pe care Babcia o pune în pungă. Îmi ţin capul pe pieptul lui, spunându-i în şoaptă ce înseamnă el pentru mine, până când se aşterne tăcerea.

Asistentele decuplează, închid, acoperă.

Franc mă mângâie pe păr.

– Vino, Ari. Acum fuge. În sfârşit, poate fugi.

TREIZECI ȘI NOUĂ

Domnişoara Standish are o curte cu un gard înalt. Umezeala iernii de pe banca de lemn îmi pătrunde prin haină. Jacquie vine cu o pătură şi se aşază lângă mine. Rămânem cufundate în tăcere.

– Ai vorbit frumos azi. Chiar putea să danseze, nu-i aşa?

Încuviinţez cu capul lipit de umărul ei moale.

– Iggy nu mai putea să meargă singur la toaletă. Îi era atât de ruşine că Franc sau eu trebuia să îl spălăm. Iar rănile de la saltea îl chinuiau îngrozitor. Un bărbat care a fost erou în două războaie şi-ar dori să moară în luptă. El a murit luptând cu singurul lucru care i-a mai rămas, vocea.

– Cum voi putea trăi fără ea?

– Nu va muri niciodată. Ai să-i transcrii citatele ca să le aibă şi Arielle?

– Mi-ar face plăcere. Îmi şterg nasul cu mâneca. Vrea să se întoarcă acasă, astfel încât cenuşa lui să fie aproape de Katarina.

– Ştim. Franc se va duce împreună cu Babcia. Se va bucura să-şi revadă părinţii.

– Trebuie să plecaţi şi voi, tu cu Arielle.

– Nu te las aici cu ei.

– Babcia are nevoie de tine. Are nevoie de Arielle ca să meargă mai departe. Nu-mi pot purta de grijă dacă nu vă ştiu pe voi în siguranţă. Au reuşit să mă facă să joc după cum cântă ei pentru că te-au ameninţat pe tine. O iau de braţ pe sora mea, care îmi este şi prietenă. Doar imaginează-ţi, Jacquie Appleton urcând într-un avion spre Europa.

– Și magazinul?

– Len ți l-a lăsat ție ca să îți asigure viitorul. I s-ar frânge inima dacă ar ști că acesta îți va pune în pericol acest viitor. Vinde-i-l unchiului Otto. Îți va da prețul corect pe el. Apoi, când vă veți întoarce, Franc poate restaura case așa cum și-a dorit mereu.

Uneori, speranța este cel mai logic lucru dacă ești cu capul pe umeri.

– Ești sigură? Știu ce înseamnă Acvariul pentru tine.

– Otto și Sabina mă iubesc. Voi fi mereu bine-venită acolo.

Lacul se umflă ca și stomacul meu. Monștri de gheață vin din spate cu gurile căscate, înghițind val după val. Am făcut multe lucruri grele. Păcat că acesta mi se pare cel mai greu dintre toate.

– Ari? Belle a spus că vrei să mă vezi. Domnul West îmi atinge umărul. Ce s-a întâmplat?

– Domnișoara Standish mi-a spus că, în vacanța de primăvară, veți merge cu mașina în Winnipeg. În ziua aceea, în biserica din Montreal... mi-ați spus că părinții dumneavoastră sunt blânzi.

– Așa e.

– Domnișoara Standish mi-a spus că acolo există un iaz și câmpii care se întind cât vezi cu ochii.

El mă întoarce și îmi alungă tremuratul și lacrimile.

– Vă rog să-l luați pe Zodiac cu... Mucii mei ajung pe jacheta lui frumoasă.

– Nu, ai nevoie de el aici, cu tine.

Îmi simt degetele reci și țepene când scot un plic alb din buzunar. El se uită înăuntru și vede un smoc din blana aurie a lui Zodiac.

– După ce-a avut loc jaful, am găsit asta sub perna mea. Dacă Zodiac s-ar îneca în iazul dumneavoastră urmărind o rață, m-aș împăca cu ideea, dar dacă i s-ar tăia gâtul ca eu să primesc o lecție, asta m-ar dărâma.

– În regulă, îl voi lua cu mine. Hai să mergem acasă la Belle ca să te încălzești.

– Voi sta ascunsă până când Jacquie și Zodiac se vor afla în siguranță. Plec, pur și simplu.

– Unde?

– Ar trebui să merg la școală să văd dacă mai pot salva ceva din semestrul acesta.

– E ora șase dimineața. Vino la mine și-am să-ți pregătesc ceva de mâncare.

– Nu. Nu vreau să vă creez probleme. Mă voi ascunde acasă la Chase.

– Te las acolo.

Dă drumul la căldură la maximum și mă bate ușor pe mână când schimbă vitezele, nu într-un fel necuviincios, ci mai mult ca să mă asigure că sunt mai degrabă o valoare decât o pacoste.

– Lăsați-mă în spatele pieței ca s-o pot lua prin curți. Și Chase este hărțuit. A primit două amenzi săptămâna asta.

– Pentru ce?

– S-a deschis sezonul de vânătoare a susținătorilor lui Ari Appleton.

– Ari, nu este în regulă ce se întâmplă.

– Și ce propuneți să fac? Să sun la poliție? Dacă Zodiac și Jacquie vor fi în siguranță, nu va mai avea cu ce să mă pedepsească.

Domnul West mă privește în ochi.

– Vino la lac, duminică, după vacanța de primăvară, în jur de ora zece, și-am să-ți povestesc cum o duce Zodiac.

În redacția ziarului, doamna Russell îmi atinge umărul.

– Ari, vei întârzia la ora de istorie.

Mă desprind greu de bătrânul Underwood.

– Mulțumesc. Doar câteva minute.

– Fetițo, pari epuizată. Mănânci ceva?

– Tot mi se așază ca un nod în stomac.

– Lucrurile sunt bine acasă?

Bate uşor cu unghia lăcuită pe titlul unui articol: „Văzut, dar neauzit", din ultima ediţie a cotidianului *Examiner*. Cobor privirea şi citesc:

– „Uneori, singurul lucru pe care îl poţi controla sunt vorbele, poţi alege să vorbeşti sau să taci."

– Ce se întâmplă, Ari? mă întreabă ea.

– Sincer? Habar n-am. E ca şi cum Dick ocheşte toate lucrurile care mă ţin la suprafaţă şi le elimină rând pe rând. Pieptul mi se umflă, însă îmi stăpânesc lacrimile. Trebuie să plec.

– Vino după ore şi vom sta de vorbă.

– Nu pot. Trebuie să merg direct acasă.

– Nu mergi la muncă?

Mă scoate din sărite faptul că îmi tremură buzele.

– Magazinul a fost vândut.

– Sora ta unde este?

– Va fi plecată o vreme.

– Încă o pierdere, Ari. Îţi voi face o programare la psihologul şcolar.

– Vorbele nu vor schimba situaţia. Ăăă... nu pot lipsi de la ora asta.

Franc şi Jacquie investesc banii primiţi pe magazin în două clădiri dărăpănate din Village. Mâine, vor pleca în Polonia cu Babcia şi cu cenuşa unchiului Iggy în urnă. Am luat puţin din cenuşa lui pentru când voi planta un stejar în amintirea lui, alături de arţarul lui Len. Franc va reda splendoarea clădirilor când vor reveni în Toronto, iar Jacquie va deschide un Acvariu nou şi îmbunătăţit.

E ciudat s-o văd pe Jacquie intrând în Riverboat.

– Poţi să-ţi iei o pauză?

– Bernie, pot să-mi iau o pauză?

– Sigur. Câte surori frumoase ai?

– Îmi iau cinci minute de pauză pentru fiecare ca să-ţi poţi da seama câte am.

Jacquie mă scoate pe ușa din spate și mă duce pe o străduță, printr-o poartă, sus pe niște scări de incendiu, până când ajungem într-un apartament mic de la al treilea etaj, amenajat cu lucruri cunoscute din apartamentul din magazin.

– Jacquie, ce – Ce?

– Franc l-a înregistrat pe numele unei companii tutelare ca să nu afle nimeni de el. Cafeneaua și apartamentul de jos sunt închiriate, însă acesta este al tău dacă va trebui să te ascunzi. Franc l-a securizat cu grilaj și uși metalice ranforsate.

Oala făcută de Len încununează un raft și cea mai călduroasă plapumă din pene a Babciei acoperă un pat de dormitor. Fotoliul meu preferat, unde stau și citesc, pare a fi din aur lichid în lumina slabă a veiozei.

– Nu există decât o plită și un minifrigider, iar dacă te apleci sub duș s-ar putea să rămâi blocată, dar îți va fi cald sub plapumă.

Cărțile mele sunt înșirate într-o bibliotecă, iar cutia de la mătușile M&N stă deasupra. Într-un colț al bucătăriei stă atârnată o plăcuță:

Cuibul vulturului
Bârlogul leului

– Este aprovizionat cu alimente neperisabile. Poți sta ascunsă aici mai multe săptămâni dacă vei fi nevoită. Jacquie ridică capacul cufărului de la capătul patului. Scrisorile tale și citatele lui Iggy sunt aici. Am înființat o cutie poștală. I-am dat persoanei potrivite informațiile de contact. Acestea sunt cheile tale. Belle are și ea un rând de chei.

Sar în sus de bucurie și o îmbrățișez atât de tare, încât cădem amândouă pe pat. Dau din picioare ca și când aș avea cinci ani și aș fi primit de Crăciun un castel de prințesă.

– Este cel mai spectaculos lucru dintre toate.

Dick crede că rămân la Riverboat în weekend, așa că nu mă caută nimeni. Chase descoperă un prăjitor de pâine și un fierbător.

– Pregătesc micul dejun.

Cred că raiul înseamnă: un prieten, un pat moale, o ceașcă de ceai, o carte și... sentimentul de siguranță.

Tocmai beau și ultima înghițitură de ceai din cana albastră pe care o țin în mână când sună telefonul.

– Am telefon?

Chase răspunde, imitând vocea reginei Angliei:

– Reședința MacArthur. O, salut, Jacquie! Da, e chiar aici.

Iau receptorul.

– Jacquie, n-am mai dormit atât de bine de șase luni. Trebuie să plătesc factura de telefon?

– Mă ocup eu de asta. Promite-mi doar că nu va ști nimeni în afară de Chase și Belle de locul acesta.

– Asta este o promisiune ușor de ținut.

Jacquie o ia pe Arielle din brațele mele și o înlocuiește cu un câine retriever din pluș.

– Îți mulțumesc, Jacquie.

– E de la domnul West. Spune-mi că vei fi bine.

– Știindu-te în siguranță, mă pot răzvrăti, mă pot răzvrăti împotriva întunericului.

Dacă n-am fi întârziat să ne luăm rămas-bun, ar fi putut pleca neobservați. Dick oprește mașina, iar mama coboară îmbrăcată într-o haină ciudată de blană care stă atârnată peste un costum mulat cu imprimeu de leopard. Jasper se face mic de frică. *Unde sunt cei de la protecția animalelor când ai nevoie de ei?*

Dick îmi spune printre dinți.

– Ți-am spus să nu vii aici.

– Mi-ai spus să nu intru *în* magazin. Este o crimă că vreau să-mi iau rămas-bun de la sora mea?

Jacquie tărăgănează.

– Ce naiba vreți?

Franc o ia pe Arielle din brațele lui Jacquie și i-o dă mătușii Sabina.

– Am venit doar să vedem cum înaintează reparațiile magazinului. Mama ridică privirea la noua siglă frumoasă pe care scrie: *Sabina's Boutique*. Ce-i asta?

– Noii proprietari și-au ales propria denumire.

– Ai vândut magazinul?

– De ce este atât de greu să faci o minte goală să înțeleagă ceva? Am vândut magazinul *meu*. Acum plecăm într-o călătorie în jurul lumii, iar tu n-o să-ți mai vezi niciodată nepoata, afurisită ordinară și inutilă.

– Nu mi-ai făcut decât probleme. Mama se apropie la câțiva centimetri de Franc. Știi că s-a regulat cu tatăl ei.

– Nu, tatăl ei a violat-o, iar tu ai lăsat să se întâmple asta, iar asta te face să fii cea mai josnică persoană din lume. Nu o meriți pe niciuna dintre fiicele tale frumoase și n-ai fost niciodată suficient de bună pentru unchiul meu.

Franc scuipă pe trotuar, apoi o îndeamnă pe Jacquie să meargă la mașina care așteaptă.

– Am crezut că nu voi urî pe nimeni așa cum l-am urât pe tata, acum îmi pare rău pentru el că a fost căsătorit cu tine.

Dick face câțiva pași în față, iar Jacquie îl înfruntă.

– Să nu mai scoți o vorbă din gură, criminal nenorocit. Odată ce poliția va lua urma bătăușilor tăi, cât timp crezi că va trece până când aceștia te vor turna? Ești vinovat pentru moartea lui Iggy. Am auzit că polițiștii au parte de un tratament regesc în închisoare.

Haina de blană a mamei se zbârlește.

– Sunt banii mei. Îi merit.

Jacquie începe să țipe în timp ce Franc încearcă să o bage în mașina unchiului Otto.

– Meriți un loc în iad, asta meriți!

Chase mă trage de braț.

– Vino, Ari. Acum!

– Nu, trebuie să-i împiedicăm să îi urmărească. Vreau s-o văd pe Jacquie în avion.

– N-o să meargă nicăieri cu anvelopele alea.

Când mă uit în spate, văd cauciucul moale de sub mașina lui Dick.

– Ce-ai făcut?

– Cred că echipa de constructori n-a curățat locul prea bine.

Lumina dimineții se revarsă prin grilaj pe pardoseală, iar aceasta este o încăpere în care îmi place să stau încuiată. Mă cațăr peste Chase, pregătesc ceaiul și mă așez în fotoliu, cu scrisoarea de la domnul West în mână.

Ari, ești cea mai curajoasă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Îți admir istețimea, grația și tenacitatea. Mă simt privilegiat să te cunosc și onorat să am grijă de Zodiac. Va fi prețuit și iubit până când vei fi pregătită să îl iei acasă. Aaron West.

Sorb ceaiul aromat, dându-mi seama că dacă nu iau în considerare toate câte s-au întâmplat sau dacă nu mă gândesc la nebunia care așteaptă dincolo de ușă, sunt extrem de fericită.

Vine ora patru, iar Chase mă duce la magherniță.

– Lasă-mă să cobor la capătul străzii. Dick e în stare să te împuște.

– Asta o să mă facă să par vinovat. Intru și eu să văd care este situația; vreau să fiu acolo dacă va trebui s-o iei la fugă. Și-apoi, am adus gogoși ca să-l îmbunez.

Mikey țâșnește din casă ca o veveriță zburătoare. Ricky se reazemă de balustrada verandei.

– O să mă omoare?

– Dorm amândoi.

– Vei fi aici la noapte, Ricky? întreabă Chase.

– Da, am liber.

Lucrurile continuă să se îmbunătățească atunci când Ronnie iese din casă îmbrăcată cu haina de blană pe care a purtat-o mama ieri, accesorizată perfect cu cizme albe, înalte, dresuri negre de plasă și o fustă mini roz-aprins. Polițistul O'Toole trage mașina lângă bordură, iar ea sare înăuntru.

– Să nu mă aşteptaţi, rataţilor.

Chase îi oferă mita cu glazură dublă lui Mikey.

– Ai grijă de ea, amice. Ne vedem mâine, iubito.

Urină, vomă, rahat de pasăre şi toate acele arome îmbietoare mă întâmpină când intru în magherniţă.

– Isuse, Ricky ce s-a întâmplat aici?

– O convulsie şi o criză. Ce s-a întâmplat ieri?

– Au aflat că Jacquie a vândut magazinul şi că a plecat din ţară.

– Tatăl tău vitreg chiar a fost bogat?

– Doar a muncit din greu.

– Este adevărat că ţi-a lăsat o tonă de bani?

– Nu există nicio mină de aur, crede-mă. Doar o grămadă de plumb care mă ţine ancorată aici.

Todd îşi vâră nasul în bucătărie.

– Salut, Hari!

Înşfacă o gogoaşă cu cremă dublă de ciocolată, una cu cremă de vanilie şi alta cu cremă de fructe.

– Nu vrei să-ţi pregătesc mai întâi un sendviş?

Pune jos gogoaşa cu cremă dulce de zmeură.

– Sigur.

– Stai să dezgrop blatul mai întâi.

Juniorii lui Dick privesc uluiţi cum pregătesc sendvişurile cu brânză.

– Ţi-ai făcut temele, Mikey?

Puştiul dă din umeri.

– Termină-ţi-le ca să ne putem juca Go Fish.

Lui Mikey îi place acest joc pentru că poate vorbi prin semne, deşi îi e mai greu când trebuie să ceară o carte fără număr.

Când Dick se revarsă pe scări, îi este greu să se enerveze în faţa acestei fericiri domestice. Dă pe gât în jos un pumn de aspirine cu câteva înghiţituri de Pepto.

– Ce mănânci?

Mikey își ridică farfuria, iar Dick se servește cu ultima bucățică.

– Vrei și tu una? mă ofer eu.

– Două. Pune una la pachet.

Jasper dansează. *Zile glorioase, intră în tura de noapte.*

În timp ce jucăm cărți, Dick își vâră capul sub robinetul de la chiuvetă și își freacă părul tuns periuță cu prosopul de vase. Îl stropește în față pe Mikey cu excesul de apă.

– Fir-ar să fie, mutule, spune „nouă", la naiba!

Mikey își lasă cărțile jos și ridică nouă degete.

– Da, am un nouă, zice Ricky.

– Dar un zecar, Ricky? Nu prea am.

– N-am niciunul.

Scot bacșișul pe care l-am îndesat în buzunar, oferindu-l odată cu sendvișul.

– Ajung trei parai?

Mă apucă de braț în timp ce înșfacă bancnotele.

– Te crezi mult mai bună decât noi, nu?

– Sunt doar un copil. În cei aproape cincisprezece ani de când sunt pe pământ, am învățat că nu putem fi mai buni decât adulții, nici vorbă. *Ticălos tâmpit.*

Aruncă patru gogoși într-o pungă și ne lasă în pace. Când este anunțat serialul *Green Acres*, Todd nu mai poate rezista.

– Mikey, du-te și pregătește-te de culcare, apoi te poți uita și tu.

Ricky stă pe-aproape, ștergând, cel mai probabil, prima farfurie din viața lui.

– Ești prea bună pentru noi, Ari.

– Mătușa Mary zice că suntem cu toții plămădiți din același lut. Elementele ne deosebesc, dar tot niște bulgări de lut suntem. Depinde de noi ce facem cu el. Tu vei modela ceva spectaculos dintr-al tău.

Se reazemă de blat, făcând să părem de aceeași înălțime. Ochii îi sunt de culoarea ciocolatei negre, iar părul de culoarea pământului reavăn din pădure. Știu de pe formularul de

aplicare că va împlini optsprezece ani în 10 iunie și că va deveni, sunt sigură, soldat.

– Pot să-ți scriu când vei fi plecat?

– Ar fi drăguț. Și o poză pentru perete?

Când descrie un cerc cu degetul pe stomacul meu, lenjeria intimă îmi ia foc. Are ulei de motor și mizerie în crăpăturile mâinilor și mi-ar plăcea sută la sută să i-o simt pe tricoul meu din bumbac sută la sută.

Ar putea ceva să distrugă un moment romantic mai tare decât o mamă jalnică ce umblă despuiată? Da – a intrat în bucătărie doar în sutien și chiloți, lăsând la vederea pielea-i fleșcăită. Ia sticla de Pepto și scutură niște pastile în mâna-i tremurândă. Secrețiile din ochi i se scurg pe obraji.

– Am crezut că m-ai părăsit. Toată lumea mă părăsește.

Dă pe gât un pumn de pastile, iar eu gândesc cu un colț al minții și sper cu jumătate de inimă să fie suficiente cât să o omoare.

PATRUZECI

Îl așez pe Zodiac cel din pluș în locul meu cald din pat, fac un duș lung ca să scap de mirosul de fum din păr, apoi mă îmbrac cu haine călduroase.

– Plec. O să revin cu prânzul.

Chase cască.

– Te iubesc.

Este duminică, iar eu străbat străzile tăcute și ajung la promenada din lemn de pe malul lacului suficient de devreme ca să mă bucur de o clipă de liniște cu Len și Iggy înainte să apară domnul West. Cerul e acoperit de nori joși ca de oțel. Îmi lipesc fruntea de genunchi, încercând să îmi încălzesc nasul în interiorul hainei, ca să nu se facă roșu.

– Salut, Ari! Te-am făcut să aștepți?

– Mi-a făcut bine să aștept aici. Ce face Zodiac?

Se așază lângă mine.

– Părinții mei au fost mai bucuroși să îl vadă pe el decât pe mine.

Răsfoiesc teancul de poze pe care mi-l întinde.

– Pare spectaculos de fericit.

– Mama nu a lăsat niciodată un animal să se urce pe canapea, iar acum îl cheamă de lângă tata ca să se ghemuiască lângă ea.

– Familia dumneavoastră pare de treabă.

– Sunt un om norocos, fără îndoială. Îmi ia mâna protejată de mănușă. Zodiac mi-a spus că va fi fericit acolo, așa că poți fi liniștită.

– Nu știu cum să vă mulțumesc pentru asta.

– Viața mea a fost alb și negru. A ta este o aventură nesfârșită, multicoloră. Câinele tău fiind în grija mea, înseamnă că va trebui să păstrăm legătura. Hai să stabilim o dată, a treia duminică din fiecare lună ne vom întâlni aici, iar eu îți voi aduce noutăți.

Scopul celor douăzeci de neuroni combinați ai lui Dick și ai gagicii lui Dick a fost să o lase pe Jacquie fără magazin. Este înspăimântător, înfricoșător de-a dreptul, să vezi cum se instalează ura în timp ce speranța le scapă printre degete. Într-un final, au înțeles că magazinul nu mai este, că Jacquie și-a luat zborul și că nu mai pot face nimic în această privință, legal sau ilegal. Planul B: Hai s-o distrugem pe Hariet Appleton.

Mai au la dispoziție doar o jumătate de an până când voi împlini șaisprezece ani și voi putea să mă car naibii de la ei. Minus o vară petrecută în est, nu le rămâne prea mult timp. Dick este un ticălos cu acte-n regulă, asta-i clar. Dacă izolezi prada, e mai ușor să te joci cu ea.

Își suge niște resturi de carne de porc, vechi de o zi, dintre dinții îngălbeniți.

– Te transferăm la Jarvis. Începi de luni.

– Judecătorul a spus că pot rămâne la Birchmount.

– Eu spun că nu poți.

Pentru că nu-mi mai poate tortura câinele sau pe sora mea, luni merg la școală, ca de obicei. Merg și marți. Miercuri, doamna Russell îmi atinge umărul.

– Ari, domnul Hamilton vrea să te vadă. Vrei să te însoțesc?

Domnul Hamilton ridică ochii de pe hârtii și mă informează că trebuie să plec.

– Dar, domnule, judecătorul a spus că pot rămâne.

– A fost o recomandare, nu o hotărâre judecătorească, iar părinții tăi sunt de neînduplecat. Începe să-mi înșire argumentele lor. Își fac griji că notele tale sunt tot mai mici și te vor mai aproape de casă astfel încât să îl poți ajuta pe fratele tău vitreg.

– Domnule Hamilton, Ari și-a pierdut anul acesta tatăl, bunica și unchiul. Să nu mai pomenim de jaf și de plecarea

surorii ei. Este o minune că mai vine la școală, darămite că punctajul ei minim este, cât? Șaizeci.

– Șaizeci și trei. Și mi-am pierdut și nepoțelul, și câinele, domnule.

– Of, Ari!

Doamna Russell se apropie de mine plină de compătimire, iar eu îmi mușc interiorul obrazului.

– Ari, nu am niciun cuvânt de spus în situația asta.

– Nu l-ați putea suna pe judecător să-l întrebați?

– Te voi ajuta cum voi putea, dar acum trebuie să mergi cu agentul de poliție care așteaptă afară.

– Nu, domnule. Nu urc în mașină cu el.

– Nu ai de ales, Ari.

Domnul Hamilton face semn cu capul prin fereastră.

„Scula"[1] intră agale în birou.

– Totul pregătit?

– Ari, du-te cu domnul polițist. Te vom ajuta să rezolvi această situație.

– Nu, domnule. Voi merge la școală singură, iar el n-are decât să mă aresteze dacă n-am s-o fac.

„Scula" se întinde ca să mă apuce de braț.

– Nu mă atinge. Articolul 72, secțiunea 5 din Codul penal spune că o femeie are dreptul legal de a solicita, în toate cazurile, prezența unui agent de poliție de sex feminin și poate refuza transportarea dacă sus-numitul agent de poliție de sex feminin nu se află de față.

– Nu mă face să te car pe umăr.

– Refuzul va duce la sancțiuni disciplinare și o amendă de zece mii de dolari.

Domnul Hamilton intervine.

– Doamnă Russell, vă voi ține eu locul la oră. Duceți-o cu mașina pe Ari la Colegiul Jarvis și livrați fișa ei. Domnule

[1] Tool – substantiv propriu, dar și substantiv comun, care înseamnă „sculă, unealtă, instrument". Aici, folosit în sens peiorativ. (n.tr.)

agent O'Toole, le puteţi urma dacă doriţi, dar cred că ar fi mai bine pentru copilă să i se îngăduie o admitere fără vâlvă.

– Trebuie să respect ordinele.

Domnul Hamilton ridică receptorul.

– Care este numărul de telefon al şefului dumneavoastră? Sunt convins că va considera convenabil acest aranjament.

– Bine. O'Toole se retrage. Aveţi grijă să rezolvaţi problema.

– Mulţumesc, domnule.

Eu zic:

– Ăsta are mâinile lipicioase şi, din păcate, dacă vreţi să vorbiţi cu şeful lui despre această misiune aparte, va trebui să vorbiţi cu agentul sub acoperire al mamei mele.

Domnul Hamilton se scarpină în cap.

– Este adevărat, ce-ai spus? Despre Codul penal?

– Am inventat, domnule. Femeile au tot atâtea drepturi cât un cartof stricat.

Chase se află pe lista neagră, însă Dick habar nu are că iubirea astrală se hrăneşte cu anxietatea existenţială. A preluat deja obiceiul lui Iggy de a-mi scrie un citat în fiecare zi, pe care îl vâră în crăpăturile vechiului meu dulap, asemenea unei rugăciuni sfinte oferite la Zidul Plângerii. Acum că am fost expulzată din Birchmount, le găsesc îndesate în buzunarul hainei sau lipite de vreun stâlp de telefon în drumul meu spre şcoală.

Dick încearcă să mă facă să-mi pierd slujba de la Riverboat, ameninţând cu raiduri şi hărţuire. Crystal mi-a spus că Bernie l-a privit drept în ochi şi i-a spus: „Nu mă provoca, vierme. N-ai vrea să apelez la prietenii mei sus-puşi. Un singur telefon şi viaţa ta o să devină un calvar. Nici măcar hemoroizii pe care îi ai n-o să aibă unde să se ascundă".

Vânătoarea lui Dick îşi pierde din intensitate atunci când îi trebuie cinci dolari, iar mama se miorlăie că-i trebuie o bancnotă de zece. Până când vor găsi o cale să obţină oul de aur de la mine, mă vor jumuli, pană cu pană.

Sâmbăta, mătușa Sabina mă lasă să folosesc atelierul din subsolul magazinului. Las jumătate din tricouri la ea și le îndes pe restul într-o pungă de cumpărături.

Este o adevărată provocare să urc scara de incendiu spre cuibul meu cu toate celelalte provizii pe care mi le-a dat ea.

Imaginați-vă asta: am aproape cincisprezece ani, stau cuibărită în fotoliu, beau ceai din cana portocalie și dolofană și mănânc *paczki* cu cremă de zmeură, făcut de Sabina. În fundal se aud acordurile melodiei *Turn Turn Turn* și, în timp ce cos mărgele de cristal pe cămăși, în minte îmi germinează eseul despre Anne Frank, pe care trebuie să-l scriu pentru școală.

Sâmbătă seara, la Riverboat, dezbrac tricourile vopsite de mine de cum le îmbrac. Le vând cu opt parai, însă majoritatea cumpărătorilor îmi spun „păstrează restul", de la o bancnotă de zece. Formația, o trupă folk-rock, cu aer de acasă, mă face să țopăi, iar Shawn, cântărețul trupei, a pus ochii pe mine. Este genul „mă-trezesc-cu-altă-fată-în-fiecare-zi" și nu este pe gustul meu, însă cântă prea frumos ca să îl ignor. El sărută microfonul.

– De obicei, eu sunt cel care aruncă un tricou sau două, dar... arată cu chitara înspre mine ... în seara asta, îl vreau pe acela.

Mulțimea aclamă când îl dau jos de pe mine și i-l arunc. El și-l înfășoară în jurul gâtului.

– Fetiţo, melodia asta este pentru tine – *Wild Thing*.

Eu mă dau în spectacol, unduindu-mi trupul de colo colo, pentru că Ricky s-a oprit pe la restaurant în seara aceasta. Înainte să plece, îmi șoptește la ureche:

– Trebuie să plec la muncă. Ne vedem mâine.

Gura lui rămâne lipită de urechea mea, rostind vrute și nevrute, apoi culege câteva broboane sărate de transpirație de pe gâtul meu.

Cu câteva clipe înainte să adorm, Chase îmi îndepărtează părul de pe ureche.

– Lui Ricky îi place de tine.

– El îmi face viaţa puţin mai uşoară în latrina aia.

– Stai departe de casa aia cât poţi de mult.

Eu mă întorc spre el.

– Am de ales? Prin lege, sunt ancorată de corabia aia bântuită. Şi-apoi mi-ar prinde bine nişte săruturi.

– N-ai decât. Doar să nu uiţi că este imposibil să fugi cu chiloţii în vine. El îmi mângâie faţa. Mai sunt două luni şi jumătate până vei pleca în est. Eu pariez pe o poveste de iubire între tine şi Jake în vara aceasta. Îmi închide ochii. Visează la asta.

Eu mă mişc în îmbrăţişarea prietenului meu. El geme când vreau să evadez.

– Unde pleci?

– Mă cheamă Anne Frank.

– Ia şi cartea mea. Vom citi împreună. Şi poate nişte ciocolată caldă. Şi gogoşile făcute de Sabina.

– Altceva?

– Poţi să mergi la toaletă în locul meu? Sunt atât de obosit!

Stăm ore întregi sub plapuma din pene. Printre barele grilajului de la fereastră, dâra de fum lăsată de un avion cu reacţie se dizolvă în albastrul infinit.

– Anne era de vârsta mea când a scris asta. Am temă să scriu un jurnal, o săptămână din viaţa mea, fără perdea. N-o cunosc prea bine pe această profesoară nouă ca să mă confesez.

– Dacă nu poţi spune adevărul, nu te obosi să-l scrii. Chase se uită la mine. Noua şcoală e în regulă?

– Nu e aşa de nouă. Este cea mai veche din Toronto. În timp ce străbăteam coridoarele întunecate, am auzit-o pe mătuşa Nia zicând: „Găseşte comoara".

– Ai găsit vreuna?

– Profesoara mea de arte, domnişoara Burn, are potenţial. Iar Jasper e ca un titirez când vine ora de engleză, dar eu am hotărât să nu-mi pese. Voi sta deoparte şi voi privi, nu vreau să simt nimic, nu vreau să cunosc pe nimeni.

PATRUZECI ȘI UNU

Oare aud: „Domnișoară Appleton, poți veni în birou?“ mai mult decât orice copil de pe planeta asta?

Mă apropii de biroul domnului Ellis.

– Da, domnule.

– Voiam doar să te văd. Nu e ușor să schimbi școala în timpul celui de-al treilea trimestru.

– Ca o piatră care se rostogolește.

– Poftim?

– Am bagajul pregătit.

Îmi zâmbește și cu ochii.

– Profesoara ta de la Birchmount mi-a spus că ar trebui să mă aștept la niște eseuri scrise genial.

– Ați vorbit cu doamna Russell? Profesorii depun vreun jurământ de trăncăneală sau ce?

– Băgatul nasului este un curs opțional, iar eu sunt doctorand. De-a dreptul egoist din partea mea. Școala mă plictisește de moarte. Ai nevoie de o prelungire a termenului de predare a lucrării?

Pare genul de profesor „Am lucrat până noaptea târziu la romanul meu și nu am avut timp să mă bărbieresc“. Părul lui negru cu alb îl încadrează undeva la mijloc, între început și sfârșit. Sub sacoul cu coate peticite, cămașa îi este punctată cu stropi de cerneală. Mă străduiesc din răsputeri să îi urăsc pe toți de aici, dar azi, când el a citit din jurnalul lui Anne, am fost acaparată de tremurul aproape imperceptibil din vocea lui.

– N-am de gând să-mi aștern viața pe hârtie, domnule. N-aș putea scrie un eseu despre carte?

– Domnișoara Burn mi-a spus că ești o artistă talentată.

– A spus ea asta? Dumnezeule, chiar sunt subiectul principal de discuție în cancelarie?

– Și mai mult. S-a vorbit despre tine și la cină.

– Dumneavoastră și domnișoara Burn?

– Suntem deja împreună de treizeci de ani. Suntem niște băgăcioși enervanți, să știi. Mi-aș dori să încerci să scrii în jurnal. Un artist cu un vocabular bogat poate crea lucruri extraordinare.

– Frumos spus, domnule. Poate fi ficțiune? Să-mi imaginez că sunt Anne.

– Vreau observații personale. O frântură din viața ta, sincer și necenzurat.

– Aveți provizii de Pepto?

– Am o cutie în trusa mea de profesor de clasa a noua.

– Cine va citi textul?

– Doar eu.

– Am mai auzit asta. Mi-am vărsat amarul doar ca să mi-l găsesc împrăștiat în fața lui Dumnezeu și al țării întregi.

– Ai început să scrii odată cu restul clasei, ieri?

– Am făcut o încercare.

– Pot să arunc o privire?

– Aveți câine?

– De vânătoare. Bunny. De ce?

– De obicei am încredere în oamenii care iubesc câinii.

Îi întind caietul meu cu spirale.

Luni, 8 aprilie 1968

Trezirea

Golurile rămase sunt mai mari în zilele de luni. Au forma sunetelor atunci când rostesc cuvântul „corka" și a adierii unui zbor fără picioare. Soarele primăverii este subțire, abia o linie pe cerul zilei. Diavolița – cu rădăcini negre, unghii de

smarald, ochi de raton – se agită în somn sub aşternuturile cenuşii. Sfârcu-i strivit sub braţul ei se holbează la mine ca şi când ar vrea să zică: „Ajutor, mă sufoc!" Opresc alarma înainte ca ea să ţipe, nu vreau ca „du-te dracului" să fie primele cuvinte pe care le aud azi.

Sub becul ars din hol este locul de aşteptare pentru sala tronului. Aceasta este ora sfântă când toate sufletele caută refugiu, ba nu, izbăvire, poate. Eu nu îmi doresc decât să mă spăl de putoarea de fum şi de viaţă stătută. Ducesa de Dickdom vomită în spatele uşii închise. Asta îmi voi aminti despre ea atunci când îşi va arunca şi ultima fărâmă din viaţă pe apa sâmbetei. Râgâitul este, cred, cea mai timpurie amintire a mea, de pe vremea când Jasper şi cu mine eram nişte căluţi-de-mare care înotau în marea neagră. Vaietul ei îndepărtat încă mai doare şi după cincisprezece ani: „Isuse, dacă am rămas iar gravidă, o să mă sinucid". De departe, un bărbat răspunde: „Dacă e iar o afurisită de fată, te ajut eu..." Ei bine, iată-mă, afurisita de fată.

Mi se ridică părul de pe picioare când uşa de la intrare se deschide şi răcoarea lui aprilie se furişează înăuntru, luând-o în grabă pe scări în sus, înaintea Soldatului. A treia treaptă scârţâie sub greutatea şosetelor lui murdare. A şaptea treaptă tuşeşte. Chiloţii mei albi şi maioul se îmbujorează din cauza căldurii. El trece mai aproape decât este nevoie în acest spaţiu îngust, dar nu suficient de aproape; un deget murdar urmăreşte linia dantelei vălurite, două degete întârzie pe centimetrul de piele de pe abdomen.

Golită, Ducesa deschide uşa, îndepărtându-se ca o oarbă. Mătasea albastră îmi sărută braţul. Pata maronie de pe spatele ei este harta perfectă a Italiei. Recapitulez – în 1527, germanii şi spaniolii au invadat Italia... Sunt pregătită pentru testul despre Renaştere.

Mâncăul doarme pe canapea, cu gura căscată precum ciocul unui pui de pasăre. Când închid televizorul care şuieră, el mestecă în gol şi îşi aranjează cămaşa şifonată. Îl invit la şcoală cu mine, însă mormăie ceva de genul: „Am răcit la ovare". Este o scuză la fel de bună ca oricare alta.

Copilul Tăcut stă la masă cu farfuria de terci, care face echilibristică pe firimiturile aliniate pe o cutie de pizza. Când spun „nu" fulgilor de cereale și „Mănâncă-ți fulgii de ovăz", parcă aș fi o cotoroanță. Copilul Tăcut ridică degetele în aer, apărându-se de fulgi, iar eu îi spun că tigrului Tony nu i se par chiar atât de grozavi și că Dl Kellogg este un mare mincinos.

Tenișii împuțiți și cizmele lungi urcă împreună când Marele Mădular[1] deschide ușa cu violență. Acest vânt este mai rece, ca și când iarna l-ar cunoaște pe dinafară. Nefericirea îl urmează înăuntru. Fulgii cad cu zgomot pe un bol nespălat ca și grindina care lovește într-o fereastră. Cutia se clatină pe lucrurile împrăștiate pe blat, vărsându-se pe linoleumul uzat. Bocanci de poliție amenințători strivesc, strivesc, strivesc când el toarnă lapte și zahăr peste muntele de cereale. Cu ziarul la subraț, bolul în mâna dreaptă și ceaiul călduț în cea stângă, își mișcă gabaritul pe scări în sus.

Copilul Tăcut și cu mine ieșim din noapte, încuiem ușa și intrăm în zi în timp ce casa doarme.

Domnul Ellis închide caietul, încet.

– Sisoe.

– Domnule?

– Sfinte Sisoe!

Eu trag.

El smucește.

– Lasă-mă să mai citesc o dată.

Printr-o smucitură zdravănă, îmi recapăt caietul și mă retrag înspre ușă.

– Ce s-a întâmplat?

– Unele lucruri nu e bine să rămână pe hârtie.

– Trebuie să scrii și restul cu aceeași sinceritate.

– Dacă voi fi omorâtă din cauza asta, va fi vina dumneavoastră.

---

[1] Se face referire la cuvântul „dick" care în carte este substantiv propriu, dar care poate fi tradus și prin „mădular, penis" (n.tr.)

– Mi se pare corect. Stiloul lui ratează buzunarul, lăsându-i o pată albastră pe cămașă. Jasper este fratele tău? Doar lui i-ai folosit numele.

– Nu vă cunosc suficient de bine ca să vă spun asta. Mă retrag câțiva pași. Hai să spunem că este singurul care nu m-a părăsit.

Este ușor să gătești când pui totul într-o oală mare împreună cu condimentele secrete ale doamnei Butters și le lași să se joace împreună câteva ore; cu toate acestea, juniorii lui Dick mereu sunt uluiți. Ricky gustă pe furiș și își linge încet buzele. Todd vrea un bol mic înainte de cină. Direcționez o mostră spre gura lui Mikey, însă el strânge din buze. Mă las mai jos.

– Mikey, totul va fi bine. Ce-ar fi ca tu și Ricky să mergeți să cumpărați niște cornuri pe care să le mâncăm cu tocănița. Îi închei nasturii de la jachetă. Știu cum să faci să nu mai suferi atât de mult. Mă lași să-ți arăt?

El mă cuprinde după cap cu brațele lui subțiri, iar eu îl îmbrățișez cu blândețe, având grijă să nu-i ating vânătăile „vino aici" și loviturile „m-am săturat de tine".

Învățătoarea lui Mikey l-a chemat pe Dick la școală ca să discute despre gura lui închisă. Acum, el se întoarce, trântind ușa ca un nebun.

– Unde-i mucosul ăla afurisit?

– S-a dus cu Ricky să cumpere pâine. Scot o bere. Pot să spun ceva, domnule?

– Te pot opri?

– Păi, ai vreo cincizeci de kilograme de mușchi în plus față de mine, o curea și o armă.

Ricky mi-a spus că Dick o ia razna dacă crede că a crescut niște progenituri proaste ca noaptea. Mikey are speranțe mari. Al lui va fi carnetul lui de note pe care Dick i-l va putea vârî sub nas tatălui său, zicându-i: „Vezi ce copil deștept am?"

Dick se holbează la mine și face un gest care îl calmează, își freacă părul tuns periuță înainte și înapoi, înainte și înapoi.

– Ce chestie inteligentă ai de spus?

– Știu că tu crezi că eu cred că sunt deșteaptă, însă eu cred că cel cu adevărat deștept este Mikey. Problema este că e la fel de încăpățânat și de neînduplecat ca și tine. Oamenii proști își dau drumul la gură. Gândește-te ce curaj are Mikey să îndure loviturile de curea de la tine în loc să cedeze.

– Afurisitul ăsta mic o să rămână repetent în clasa a doua, la dracu'. Vor să-l ducă la psihologul școlii... e prost și nebun.

– Ce mai trebuie să îndure? Poate să treacă clasa și poate să vorbească. Trebuie doar să-i dai un motiv bun s-o facă.

– Și care-ar fi ăla? Nu locuiește cu ratata aia de maică-sa.

– Tu ești polițistul. Negociază cu el.

Ușa se deschide, iar oamenii cu pâinea intră în casă, târându-și picioarele.

– Cu siguranță o bătaie nu l-ar face decât să se afunde și mai mult în tăcere.

Poate că Dick are un grăunte de minte în cap. Își separă gândurile ca pe morcovii din tocăniță, punându-le deoparte pe cele care nu vor fi pe placul lui Mikey.

– Învățătoarea ta mi-a spus că ești bun la matematică și că i-a plăcut proiectul tău despre fluturi. Zice că ai note bune la toate materiile, dar că nu te poate trece dacă nu răspunzi când te ascultă. Zice că oi fi citind tu bine, dar ea de unde să știe dacă nu te aude, ai?

Mikey își înmoaie pâinea și mușcă puțin din ea.

– Uneori, babacul tău trebuie să negocieze cu un infractor. Eu ofer ceva, el primește ceva. Poate că dacă vei începe să vorbești la școală, ne-am putea înțelege aici. Vrei să încercăm, puștiule?

Mikey își ridică fruntea, încuviințând aproape imperceptibil din cap.

Domnul Ellis se așază pe scaunul de lângă mine.

– Te ascunzi?

– Prefer bibliotecile în locul cantinelor.

– Pot să citesc notiţele pentru marţi?

– Am hotărât să nu le scriu. Se dezumflă, ca şi când tocmai i-am strivit prietenul imaginar. Of, nu vă îmbufnaţi. Am scris ceva, domnule. Doar că mă faceţi să mă agit.

– Mda, eu mă agit singur. Bate uşor cu creionul. Vrei să devii scriitoare?

– Artistă, cred.

– Mă voi lupta cu Mina pentru tine.

Ari, un profesor de engleză şi o profesoară de arte se luptă pentru noi. Dă-i-l. Dă-i-l.

Jasper mă face să îi întind caietul.

– Dacă mă veţi trăda, nu voi mai scrie niciun cuvânt, jur.

Marţi, 9 aprilie 1968
Stare de veghe

Se aud zgomote în casa asta dărăpănată: tuse şi scârţâituri, gemete şi înfiorări. Toate casele în care am stat, în care am dormit, şi-au scris propriul cântec. Peştele zburător este un ocean de cântece de leagăn şi şoapte dumnezeieşti. Acvariul: venirea primăverii după o iarnă lungă.

Există o cămară în lăuntrul meu, la nord-est de centrul meu, unde adun toate zgomotele vechi. Jasper m-a învăţat cum să revin în unele locuri şi cum să evadez din altele, călătorind prin timp şi spaţiu. Având în vedere că distanţele îşi croiesc drum în viaţa mea, acesta este, poate, cel mai bun cadou pe care mi l-a oferit vreodată.

Jasper îmi spune şi când să dorm, şi când să stau de veghe. Anne ştie ce vreau să spun. Vorbesc cu ea în gând, comparând unde ne trezim blocate şi unde am fost. Anne nu este unde ar vrea să fie, dar ascultă multă muzică în anexa mică. Când îi spun că în magherniţă nu se aud decât zgomote, vrea să mă pălmuiască. Ar putea-o face, pentru că este foarte curajoasă; ar fi îndreptăţită şi să-mi tragă o mamă de bătaie pentru că

mă plâng, având în vedere ce întorsătură au luat lucrurile în cazul ei. Simt că zâmbește, așa cum o fac fetele atunci când vorbesc despre băieți. „Mâncăul este un pârț scos de o tubă. Soldatul este ca tobele care îți vibrează prin oase. Însă Copilul Tăcut este momentul în care dirijorul își ridică mâna, iar publicul își ține răsuflarea, pregătindu-se pentru prima notă. Vezi? Există muzică în magherniță, Ari.

Ea este înțeleaptă, iar eu vreau să-i aud vocea, însă scârțâitul de avertizare al treptei a treia și a șaptea o fac să tacă. La fel ca mine, ea știe să ciulească urechile la zgomot de pași pe coridor. Scula se oprește în fața ușii mele. În vise, văd prin uși – silueta Sculei, de la umăr la umăr, din creștetul capului până în vârful picioarelor, mâna lui zăbovind pe clanța de alamă. Îi aud gândurile: „Arunc doar o privire la ea în timp ce doarme. O atingere ici și colo". Umbra piciorului său se întoarce, lăsând o dâră de lumină pe sub ușă. Trage apa la toaletă. Îl aud cum își trage fermoarul la pantaloni și cum coboară scările. Pornește motorul mașinii lui, un Camaro negru, care tulbură liniștea care domnește pe stradă la ora 2 dimineața.

Anne spune:

– Acum se aude muzica.

– Poftim? Plecarea Sculei?

– Toaleta. Nu te gândești la ea ca la un sunet plăcut decât atunci când nu ți se permite să tragi apa.

Poate că nu auzim multe acorduri muzicale până când acestea dispar.

Vorbesc cu oameni invizibili și aud voci. Fiecare cuvânt care este rostit este păstrat într-o cămară din lăuntrul meu, o alta, puțin mai la vest de centrul meu. Jasper nu mă lasă să arunc nici măcar unul. El zice că vorbele urâte, dezgustătoare sunt un îngrășământ bun. Înainte să adorm, Anne vrea să știe care nestemată din cameră este preferata mea. Aleg trei pentru că a așteptat venirea întunericului alături de mine. Aceste comori strălucesc chiar și într-o noapte fără lună: Nu sunt noroi; sunt lut. Sunt mai degrabă o valoare decât o pacoste. Și noua mea nestemată care mă încălzește, miezul miezului: Sisoe – Sfinte Sisoe!

Caietul se închide ca o pleoapă adormită. Tăcere. Aud vocea mătușii Mary: „Ferește-te de dogoare, Ari. Trebuie să aștepți să vezi ce va ieși din cuptor". Îmi iau caietul și mă îndrept spre ora de matematică, observând lucruri fără sunet: lumina care pătrunde pe hol prin fereastra ca un vitraliu și cum arată încălțămintea de sport a unui atlet pe lângă pantofii fără toc, negri, ai unei frumoase. Mirosul dulceag de banane răscoapte care se furișează din cantină. Ușa clasei netezită de straturi de vopsea date cu pensula, încât nu mai știi că, odinioară, a fost un stejar măreț. Băieții mișto se crăcesc, cu un picior sprijinit pe scaunul din față ca să-și păstreze echilibrul și încrederea. Fetele drăguțe șed drept, cu umerii trași spre spate. Majoritatea însă stau cocoșați, se ascund, dorm, meditează... Eu îmi deschid caietul și scriu: „Miercuri, 10 aprilie 1968, Șezând". O fată cu părul de culoarea ocru-ars și pielea albă ca laptele pune o caramelă învelită în staniol pe banca mea.

– Salut, eu sunt Natasha. Este adevărat că te-ai mutat aici din Rusia?

În ce poveste ne aflăm, Jasper?

– Păi, n-am voie să spun. Ar putea pune în pericol ce-a mai rămas din familia mea.

– Vrei să vii la mine acasă după ore?

Eu încerc să-mi aleg cuvintele în timp ce rumeg bomboana lipicioasă.

– Trebuie să-l iau pe fratele meu.

– Ai putea veni sâmbătă.

– Lucrez.

Ea strâmbă din nas, iar pistruii i se adună, formând niște floricele.

– Nat, ce zici de prânz mâine? Fac cinste.

Vreau să urăsc locul acesta. Să stau tristă ca un câine abuzat toți anii ce-au mai rămas din liceu, însă mă potrivesc aici. La Jarvis sunt mai mult copii cu viețile distruse decât în orice școală din suburbii. Ești apreciat pentru situațiile chinuitoare,

nu ucis pentru ele. Până și voleiul sună promițător. Fiind înaltă, pot obstrucționa lucruri, așadar, profesoara nu a trebuit decât să ridice mingea în fața mea și să zică: „Acesta este capul persoanei care și-a bătut joc de tine cel mai mult". Se dovedește că sunt în stare să lovesc și să servesc și jur că las o adâncitură în pardoseală atunci când aterizez. Profesoara zice că îl va suna pe Dick ca să îi ceară permisiunea să mă lase să joc în meciurile finale în echipa de junioare, iar eu îi urez succes.

Arta din perioada a doua îl acaparează întru totul pe Jasper. Domnișoara Burn îmi înapoiază caietul cu desene.

– Ai făcut o treabă excelentă asupra opticii, Ari.

Pe caiet stau trei pietre lucioase: una turcoaz, una de chihlimbar și una neagră.

– Ellis m-a rugat să ți le dau în schimbul nestematelor pe care i le-ai oferit tu. Întorc pietrele netede în mână. Îmi place ce a ieșit din cuptorul acesta. Există vreo șansă să citesc și eu ce l-a entuziasmat atât de mult?

– A promis că nu va spune.

– Nu mi-a spus nimic, ba îmi face în ciudă.

– Notițele de ieri m-au inspirat să fac un desen, așa că poate...

– Să văd, să văd.

Scotocesc după caiet și dau paginile până ajung la un desen în cerneală care descrie un cuib într-un pod. O pădure într-o cameră. Căprioara-Mary face rulouri cu scorțișoară. Ursoaica-Nia stă în fotoliul meu și sculptează lemnul. Un ocean întreg în chiuvetă. Căpriorii deschizându-se înspre cer și unchiul Iggy zburând spre căluțul-de-mare.

– Ce este locul acesta?

– Acolo locuiesc eu, de fapt.

– Un delfin și un tigru în pat?

– Este un leopard de zăpadă. Mi-e greu să-l nimeresc când desenez atât de mic.

– În cuptor sunt o girafă și un leu?

– Este un cuptor pentru ars ceramica. Noi doar solidificăm lutul, dându-i viață.

– Singura culoare este ușa galbenă.

– Din perspectiva mea, există întotdeauna o ușă galbenă. Uneori e chiar în fața ta, alteori trebuie să străbați distanțe mari ca să o găsești, însă întotdeauna există una.

Ea dă pagina la cuvinte.

Eu îi smulg caietul din mâini.

– Acestea sunt pentru domnul Ellis.

Îl prind pe domnul Ellis înainte de prânz.

– Mulțumesc pentru pietre, domnule.

Părul lui arată ca o peluză neîngrijită, care cuprinde un întreg univers până la rădăcini. Eu așez caietul în palma lui.

– Înainte să vă agitați, profesorul nu sunteți dumneavoastră. Nu că nu v-aș considera de treabă, dar acesta mi-a salvat câinele.

Miercuri, 10 aprilie 1968
Șezând

Am crescut prea mare ca să mai fiu mică, cu toate astea, am prea multe întrebări ca să mă întind cât sunt de lungă în încredere și sunt prea puternică să mă ascund speriată sub masă. Cum șed? Mă aplec puțin, ca o salcie, mă răsfrâng peste cărți ca oceanul și mă las puțin purtată de valurile visării...

Domnul Ellis ridică ochii și mă privește cu atenție, însă mie nu mi-e teamă că aruncă un ochi în cămările mele lăuntrice. Revine asupra paginii, pentru o lectură lungă, pe îndelete.

...În cuib nu există reguli de genul „profesorii nu mă pot iubi". Aici, Vestul[1] se întâlnește cu Estul. Iubirea Existențială îmi ține de cald pentru moment.

Anne mă întreabă: „Unde-i Jasper? Nu-l văd".

– Privește mai bine. Mereu vine de undeva și pleacă înspre nicăieri.

[1] Referire la personajul West („vest" în limba română) (n.tr.)

Ridică privirea și clatină din cap.

– Habar n-am ce înseamnă jumătate din toate astea, dar le simt, le văd și, într-o oarecare măsură, le înțeleg în totalitate. Cum reușești?

– Vocile din capul meu îmi dictează ce să scriu. O puteți lăsa pe domnișoara Burn să citească, dar pe nimeni altcineva.

– De ce, Ari? Eseurile tale ar trebui citite.

– Ați fost interogat de cei de la „Children's Aid" pentru ceva ce ați scris?

– Nu. Tu?

– Profesoara mea din clasa a șaptea a făcut pe pudica atunci când a citit un eseu pe care l-am scris: „Casa cu mădulare a bunicii". A trebuit să stau la taclale cu Sigmoid Freud timp de douăsprezece săptămâni. Aș fi putut scăpa în două săptămâni, dar habar nu am avut că „Bineînțeles, tu nu?" nu este răspunsul corect la întrebarea: „Auzi voci?"

– Ți-a fost de vreun folos?

– M-a speriat mai tare decât orice. A scormonit prin vânătăile din baniță Appleton și mi-a spus că veselia mea este o minciună gogonată. El crede că, de fapt, sunt tristă și sufăr. Mă mai las pradă disperării, ce-i drept, dar este extenuant.

– Poate că Sigmoid ar fi trebuit să citească printre rândurile eseului tău. El își înclină capul într-o parte. A scrie despre mădulare e o metodă minunată de a te ușura de greutăți. Doar ca să știi, și eu aud voci. Un tip pe care îl cheamă Rochester este prietenul meu cel mai bun.

După căluții-de-mare, bătrâna broască țestoasă este sufletul pe care îl îndrăgesc. Simt o înfrățire între Jasper și Rochester înainte să plec să-l iau pe Mikey.

– Hei, nici eu nu l-am găsit pe Jasper. M-ar ajuta dacă aș ști ce caut.

– Se pare că scriu un roman de suspans.

O păpușă din șosetă, pe care o chemă Screed, acoperă mâna lui Mikey. Învățătoarea lui i-a făcut-o ca să aibă o

prietenă care să vorbească în locul lui, iar acum limba începe să i se dezlege. Până acum, are paisprezece steluţe pentru că a Screed a şoptit lucruri precum: „şapte", sau „pot să merg la toaletă", sau „mulţumesc". I-am promis îngheţată drept recompensă.

Ne întâlnim cu Ricky pe trotuar.

– Nu e bine să intraţi. Babacul e furios.

– De ce?

– Ronnie a fost săltată pentru că a şterpelit iar din magazin. Laura dă bir cu fugiţii în weekendul ăsta, iar mama ta n-a putut să dea socoteală pe unde-a umblat toată după-masa. Babacul crede că s-a regulat în schimbul unui rahat. Aşteptaţi aici. Îi voi spune că mergeţi să cumpăraţi alimente.

În timp ce îmi golesc rucsacul de cărţile pe care le aşez pe verandă, aud lava vulcanică ţâşnind afară pe uşă. Fug din calea rahatului topit, cu Mikey pe urmele mele. Situaţia trebuie să fie de-a dreptul gravă când Todd iese pufăind în urma lui Ricky. Mă gândesc să mă întorc şi să încerc să îl îmbunez, dar nu cred că sunt în stare să explic cuiva cum m-am pricopsit cu un ochi vânăt. Mama are două picioare şi poate să iasă şi singură din mizeria asta, iar dacă va fi omorâtă, atunci voi încerca să găsesc un dram de tristeţe în mine.

În timp ce mâncăm hamburgeri, aflu că Todd tocmai a împlinit şaptesprezece ani.

– Am crezut că Ronnie are şaptesprezece ani.

Ricky se joacă cu un castravete murat pe care l-a împlântat în pai.

– Mădularul lui Dick şi-a făcut de cap anul ăla.

Mikey mă trage de coadă, iar Screed zice în şoaptă:

– Unde-i mama lui Mikey?

Îl atenţionez pe Ricky cu piciorul pe sub masă.

– Screed vrea să ştie de ce Mikey nu merge la mama lui în weekendul acesta.

Ricky suge ultimele picături de cola.

– Este foarte mult de lucru la restaurant în preajma Paştelui. Face nişte bani în plus. Ari şi cu mine te vom duce mâine. Bine, amice?

Mikey mănâncă, în timp ce eu sorb puţin din privirea lui Ricky.

Dacă vreau să port o conversaţie cu Todd, va trebui să fie despre altceva decât despre mâncare. Mersul la cumpărături pare să fie ocazia potrivită. În faţa magazinului, stă legat de un stâlp un ciobănesc german, cu blana groasă. Are un rânjet sinistru. Eu mă feresc, însă Todd îl lasă să-i lingă degetele cu gust de hamburger şi, peste treizeci de secunde, îl văd îngenunchind şi cufundându-şi faţa în gâtul câinelui.

– Îţi plac câinii, Todd?

– Am avut doi înainte să ne mutăm în iad. El se ridică cu greu în picioare. Ticălosul i-a omorât.

– Ştiu cum e. Vecinii mei mi-au promis că vor avea grijă de câinele meu. Apoi au spus că i-a muşcat pe copiii lor. Însă Jinx era atât de blândă, încât i-ar fi cerut iertare şi mâncării înainte să muşte din ea. Îi scutur genunchii pantalonilor. Unde s-au dus ceilalţi doi?

– Sunt în magazin.

– Să mergem ca să nu apuce să aleagă şuncă pentru cina de Paşte. Nu-mi place.

Obrajii lui Todd se umflă de un zâmbet rar.

– Nici mie.

Când ne întoarcem la magherniţă, îi vedem pe ţicniţi ieşind din bârloguri. Ronnie iese din casă, dichisită ca o prostituată. Mama coboară scările în pantaloni trei sferturi cu imprimeu de leopard, o bluză cu spatele gol, machiaj gros de un deget şi părul ca un mop cu spiralele ude.

– Richard şi cu mine ieşim la un pahar înainte să intre în tură. Hariet, n-ai să-mi dai cinci parai?

Îi dau o bancnotă de zece doar ca să dispară. Ca prin miracol, ea îi face loc în sutienul care-i strânge sânii.

– Noapte bună, copii! Să nu staţi până târziu. Aveţi şcoală.

Pe planeta ei nu se sărbătoreşte Vinerea Mare?

Etanolul şi eterul, nu şi Paştele, Jasper.

Ricky şi cu mine punem cumpărăturile la locul lor în paşi lenţi de dans. El zice:

– Am uitat că mâine este închis peste tot. Unde l-am putea duce pe Mikey?

– Vom merge la Acvariu şi vom face chestii. De ce-a fugit, de fapt, mama lui?

Aruncă o privire în camera de zi, apoi mă împinge cu spatele în cămară.

– A început iar să se drogheze. Babacul meu atrage distrusele ca un magnet. Scuze, n-am vrut să…

El îşi înfăşoară în jurul degetului o şuviţă din părul meu până când îmi ţine obrazul în palma lui.

– Nu te contrazic.

Suntem ascunşi şi puţin cam nebuni. Buzele lui emană miros de mentă, iar eu mă întreb când s-a spălat pe dinţi, dorindu-mi ca şi eu să-i fi spălat pe ai mei. E frumos ca James Dean şi trebuie să primesc un sărut înainte să-şi dea viaţa pentru ţară.

– Ar trebui să merg la treabă, şopteşte el.

Nu e nevoie decât să mă întind puţin ca să-i ating buzele. Îi fur un sărut, iar el îmi oferă o îmbrăţişare lungă, confuză.

– Trebuie să plec.

Jasper mă ciupeşte. *Îl iubim pe Jake.*

Nu îi vom da lui inima noastră. Doar ne verificăm celelalte părţi ca să ne asigurăm că funcţionează.

Joi, 11 aprilie
Absorbind

Cât timp va trece până când locul unde suntem va deveni cine suntem? Vieţile murdare vor pătrunde ca nişte lipitori în măduva noastră? Ne vor schimba structura moleculară? „Anne, cine ai fi devenit dacă ar fi existat un *după*?“

Todd intră în peștera Diavoliței cu o cană de ciocolată caldă pentru mine. Un gest omenesc de care nu îl credeam capabil. Bănuiesc că a fost nevoie să îngenuncheze în fața unui câine care năpârlește ca să își deschidă inima și să ofere ceva cuiva.

– Mersi, Todd.

– *Fortul apașilor* începe mai târziu. Vrei să ne uităm?

– Mi-ar plăcea, dar, îmi scutur caietul, am teme.

– Sigur. Noapte bună!

În jur de miezul nopții, O'Toole o aduce pe Ducesă acasă. Chicote, gemete, *Isuse Cristoase*, pătrund prin perete.

Știu unde își ține stocul Diavolița. Puțină relaxare va deschide, din fericire, cămara din spatele ochiului meu stâng care este izolată fonic și are pereți moi.

Japser îmi trage o palmă. *Cu ce te-ar face asta diferită de ea? Todd stă cu Mikey. Hai s-o ștergem de-aici.*

Rucsacul pe umăr. Ies pe fereastră. Străbat acoperișul. Picioarele lungi ajung cu ușurință la cutia de lemn. Prin iarba înaltă din curte. Peste gard și de-a lungul peluzei. După ce voi termina cu voleiul, voi participa la cursele de viteză pentru că, în noaptea asta, nici măcar vântul nu mă poate prinde.

Mă cațăr până în cuibul meu, pornesc apa fierbinte, îmi deschid porii și absorb, doar absorb... tăcerea, parfumul de lavandă. După ce mă cuibăresc în așternuturi, cad în visare, unde făuresc oale împreună cu Duhul Tatălui meu.

Anne s-ar fi descurcat bine, pentru că pisicuța din lăuntrul ei era, de fapt, un tigru.

Iar ai dreptate, Jasper.

Sedanul lui Dick este parcat în fața casei. Dacă a verificat deja camera, sigur și-a dat seama că m-am furișat din casă, iar atunci va bate fereastra în cuie și va pune zăbrele. Inspir adânc, merg de-a lungul străzii și intru pe ușa de la intrare. Dick mă privește amenințător din capătul holului.

– 'Neața, domnule.

– Unde naiba-i fost?

– La liturghia de dimineață.

– La ce oră ai plecat?

– Păi... pe la cinci?

– La ce oră s-a întors maică-ta acasă?

– A... înainte de unsprezece.

Bodogănește de parcă ar avea crampe.

– Ai grijă de puști în weekendul ăsta. Mama ta și cu mine avem planuri.

– Dar lucrez...

– Atunci n-ai decât să te descurci.

– Nu poate avea Todd grijă de el?

– Dacă puștiul ar fi televizor.

Grohăie pe nas.

– Pot dormi acasă la prietenul meu?

– Nu mă interesează ce naiba faci, numai să te întorci aici și să gătești după slujba de duminică. Vom avea cinci musafiri la cină. Pune un curcan la cuptor.

– Nu știu cum se gătește curcanul.

– Învață, ce naiba!

La colțul dintre Jarvis și Dundas, Mikey, Ricky și cu mine ne îngrămădim în mașina lui Chase. Când o luăm din loc, închid ochii și văd o fată care privește prin fereastra mică a podului, care, în doi ani, nu a avut niciun minut de liniște.

Îmi pare rău, Anne.

Orașul își pune masca smerită pentru mielul de sacrificiu atârnat de copac. Marchiza cu dungi verzi protejează rafturile pentru fructe, care acum sunt goale. Un bărbat subțire, într-un costum subțire, deschide portiera mașinii pentru o femeie solidă și două fete durdulii. Magazinul Clock Shoppe este închis.

12 aprilie 1968
Vinerea Mare

Lui Jasper îi place să călătorească pe bordul mașinii. Întotdeauna i-a plăcut. Vitrinele care se uită la mine mă fac

să mă îmbufnez atât de tare, încât nu sunt o companie prea plăcută. El privește străzile pustii și întreabă:

– Cum crezi că merge treaba asta cu Isus?

– Greu de spus. Cu siguranță, pe Anne n-a ajutat-o.

Chase își trage jerseul ca să mă lase să vin mai aproape.

– Ești bine?

– Când Dick mi-a spus că el și mama au planuri, am îndrăznit să sper că poate merg la prieteni sau la un spectacol.

– Ce pun la cale?

– Patronul de la Club Top Hat i-a dat lui Dick un cupon. Însă planul lor măreț este să se îmbete criță în Scarborough. Cum se poate ca un om să fie atât de gol pe dinăuntru?

– Pe măsură ce speciile evoluează, pierd ceea ce nu folosesc. Mă înghiontește. Iar altele evoluează datorită pierderilor.

O zi de creație la Acvariu e perfectă pentru Vinerea Mare. Ricky privește avionul din plută care prinde formă sub mâinile dibace ale băieților de șapte și opt ani din curtea de jos, apoi ridică ochii spre urma de verde rămasă pe vârful copacilor. Eu ies prin fereastră pe scara de incendiu.

– Ce s-a întâmplat?

– Abia dac-am apucat să-l cunosc pe Iggy, însă era genul de tip pe care ți l-ai fi dorit ca bunic. N-a fost obligat să mă ajute să învăț, dar a făcut-o. Mi-aș fi dorit să-i fi putut arăta asta și să-i mulțumesc.

Ricky scoate un plic din buzunar.

– Ai fost admis?

Când încearcă să-și ascundă zâmbetul, acesta i se revarsă în privire. Ne îmbrățișăm timid, apoi înclinăm capetele, unindu-se într-un sărut fericit, speriat și disperat. Buzele lui îmi sărută fruntea, iar brațele lui mă trag aproape, tot mai aproape.

– Scuze, nu ar trebui să-i fac asta lui Chase.

– Chase nu se supără dacă împart săruturi cu altcineva. Doar că nu acceptă încurcături care să mă țină pe mine, sau pe

tine, în magherniță. Ne dezlipim unul de celălalt și îl privim pe Otto care se chinuiește cu vechiul lui Ford în curtea de jos. Noaptea trecută am știut că mă voi sufoca dacă mai rămân acolo. Te va omorî și pe tine. Trasez cu degetul urmele de ulei de motor de pe mâna lui. N-ar trebui să iubești nimic de aici care să te împiedice să pleci în aventura care te așteaptă.

El mă privește cu atenție.

– Prea târziu pentru asta.

Îi mai fur un sărut, pentru că aici, sus, printre copaci, mi se pare că asta ar trebui să facem. *Ricky și Ari, stau într-un copac...* Când mă sărută îi simt vârful limbii, însă nu este un sărut franțuzesc ca la Paris, ci seamănă mai mult cu unul din Mount Royal, Quebec. Se desprinde din sărut, dar nu și de mine.

– Nu-l iubești pe Chase?

– Ne iubim foarte mult, deci ne aparținem complet și suntem complet liberi.

– Hî?

– Nu se poate explica. Nu te acoperi de rușine din cauza unui sărut.

– Cred c-ar fi mai bine să-i arăt lui Otto cum să-și pornească rabla.

Îl privesc cum coboară scările. Fundul lui nu se compară cu al domnului West, dar stă bine cu umerii.

Sabina ne pune la pachet bucate de sărbătoare. După-amiaza este mai cald, iar avioanele sunt pregătite pentru primul test de zbor. Chase îi dă lui Ricky un zmeu împăturit.

– E bun. Hai să îl lansăm.

– Ce să facem?

Eu îl împing pe Ricky înspre camioneta încărcată.

– Vei vedea.

Când ajungem pe malul lacului, mă așez pe promenada de lemn, mai încolo, dar tot pe aceeași promenadă unde m-a părăsit Len. Durerea se amestecă cu râsetul lui Mikey atunci când lansează avioane în urma verișorilor lui de suflet.

Chase ține zmeul desfăcut în timp ce Ricky se pregătește să sprinteze. Am sentimentul că de astă dată își va lua zborul, iar Iggy va vedea ceva vopsit pe el: *Iggy, am fost admis. Mersi, Ricky.*

– Mi-e dor de tine, tată.

Privesc cerul în căutarea mesajului *meu*.

– Vino să mănânci, *corka*.

Sabina își întinde mâna cu degetele lungi.

– Mătușă Bee, mă înveți ce naiba ar trebui să fac cu un curcan?

– Mâine. Azi e pentru venerare.

– Cum venerăm?

– Când va asfinți soarele, vom dansa în jurul focului.

Sâmbătă dimineața, vechiul Ford revine cu douăzeci și unu de curcani proaspăt tăiați. Douăzeci pentru St. Vincent de Paul și unu pentru mine.

Sabina și cu mine mergem pe jos până la piață cu căruciorul ei de cumpărături. Ne plimbăm printre culoare într-un dans al rețetelor secrete care urmează să fie date de la o generație la alta. Îmi împinge portmoneul. Un cadou bine-venit pentru mine.

În aer se simte miros de mere când ne întoarcem spre casă, iar amintirile mele sunt dulci.

Sâmbătă, 13 aprilie
Ofrande

Înainte de magherniță, când locuiam împreună cu familia mea de suflet, Ducesa o făcea pe Bee vrăjitoare, nu o vrăjitoare ticăloasă, ci una care face vrăji. Privind-o cum țese, auzindu-i brățările scoțând clichete ca de clopoței, gustând din secretele delicioase vechi de când lumea, moștenite de la *Babcia* ei, îmi doresc să fiu o vrăjitoare.

Atunci când Bee avea buzunarele pline în urma muncii grele, Ducesa o făcea evreică. Cred că mi-ar plăcea să fiu și asta; la urma urmei, ea este o nestemată, iar eu îmi doresc de când mă știu să fiu asta.

– În timpul războiului, am trăit luni întregi doar cu supă de gulii și pâine neagră. Sabina ridică ochii la copacii lucioși. Însă în zilele de sărbătoare, Babcia ne surprindea ca prin minune cu câte un cârnăcior sau cu prăjitură. Și întotdeauna ajungea pentru toată lumea care trecea pe la noi.

Jasper se leagănă în părul meu. *Aș vrea să fiu ca Miep, care împarte tot ce are cu Anne și cu ceilalți. Mi-aș dori să fie război ca să pot face asta.*

Ești într-o bătălie cu Dick.

Mda. Poate că a face un copil să se simtă în siguranță este cea mai bună bătălie.

Dintre toate bătăliile pe care le-am dus, Jasper, ai dreptate.

Am o listă cu tot ce trebuie să fac. Pasărea trebuie să fie în cuptor până la ora opt și e aproape șapte. Chase strigă de pe scările ce duc la subsol.

– Mașina este încărcată. Să mergem!

Scotocesc printre proviziile de pe rafturile vechiului Pennyworth și umplu două plase, înainte să ne întoarcem la magherniță. La ora nouă, când Dick intră împleticindu-se, toată casa miroase a curcan gătit. Ricky curăță cartofi, iar Mickey, morcovi.

Dick tună:

– Unde-s ceilalți?

– Mama se adună. Todd se îmbracă, iar Ronnie doarme dusă.

Urcă scările bodogănind ca s-o trezească pe Ronnie. Ricky îmi zâmbește.

– Ești frumoasă, Ari.

Mă întorc când privește peste umărul meu și fluier.

– Mișto de tot, Todd. Ți-am spus c-o să-ți vină bine.

Își trage un blazer bleumarin peste cămașa albă și pantalonii gri.

– A fost drăguț din partea ta.

Mama își face intrarea în bucătărie arătând mai mult ca o însoțitoare de bord decât ca o prostituată.

Deşi s-a bărbierit, s-a spălat şi s-a îmbrăcat la costum, Dick tot urât e.

– Tot în pat e? Am s-o omor pe nenorocita asta dacă nu vine la biserică.

Ricky ne mână pe Mikey şi pe mine înspre uşă.

– Mergem pe jos şi ţinem locuri.

Miracol de Paşte: Todd renunţă la un al doilea mic dejun ca să vină cu noi. Ocupăm un rând de locuri atunci când enoriaşii schimbă slujbele, jucând „piatră-hârtie-foarfece" ca să vedem cine va sta lângă „Glugatul, Tristul şi Urâtul". Ricky pierde.

Ajunsă în ultimul moment şi arătând ca naiba, Ronnie se trânteşte în strană, urmată – surpriză! – de Sculă şi, tocmai când cred că nu poate exista nimic mai josnic, soţia lui stricată, cu burta la gură, şi un copilaş în scutec şi ciorapi gri se prăbuşesc lângă el. Noi ne înghesuim ca să-i facem loc Ducesei, iar eu mă întreb cum de Dumnezeu nu îl trăsneşte pe nemernicul care vine în casa *Lui* şi stă cu toate curvele lui în aceeaşi strană.

Trec douăzeci de minute, iar eu mă întreb de ce nu o ajută *cineva* pe mama din spatele nostru cu cei trei copii care ţipă. Jasper mă muşcă de ureche. *Hei, Ari, tu eşti cineva.* Aşadar, îmi croiesc drum până la Todd. Mikey mă urmează. Începem cu un joc de „cucu-bau" cu Screed peste spătarul ultimei strane şi ne trezim, în final, că odraslele ne sunt lăsate în grijă ca să le distrăm pe treptele foaierului. Cea mai micuţă, care miroase a pâine mucegăită, îl ţine cu grijă pe Jasper în palma ei, puştiul mijlociu vorbeşte cu Screed, iar cel mai mare, care are vreo cinci ani, urmăreşte mişcarea creionului meu.

– Hei, Mikey, adu-mi un plic de acolo.

Vâr în el bacşişul de aseară şi banii obţinuţi din vânzarea tricourilor, în total de o sută cincizeci şi patru de dolari. Jasper zâmbeşte când scriu cât pot de caligrafic: „Pentru fiica mea, cadoul de Paşte. Ne naştem din nou prin copiii noştri. Ai dumneavoastră sunt preţioşi. Cu dragoste, Dumnezeul mamelor noastre".

Îi aducem pe copii chiar înainte de binecuvântare în caz că mamei lor i-ar fi trecut prin minte să se furişeze afară fără ei. Mikey îi furişează plicul în mână în timp ce eu încerc să trec neobservată.

Dick mă prinde de umăr când ţâşnesc înspre tramvai.

– Unde naiba crezi că pleci?

– A... la... cimitir să le aduc omagiu celor dragi în cea mai sfântă zi.

– Ai treabă.

– Curcanul va fi gata peste câteva ore, iar restul va fi gata după cum scrie pe hârtie. Todd a spus că se ocupă el.

– Treci acasă!

– Nu, domnule. N-ai decât să mă omori, dar mă-ntreb cine o să-ţi facă afurisitul ăla de piure?

Mă îndepărtez cu genunchii moi, aşteptându-mă să primesc un glonţ între omoplaţi. Doar asta ar putea pune capăt întâlnirii din cea de-a treia duminică.

Ultima intrare în jurnal mi se strecoară în minte când domnul West se apropie de mine, îmbrăcat într-o pereche de blugi şi geacă de piele.

– Cufundată în gânduri?

– Gânduri pe care, probabil, n-ar trebui să le am în duminica de Paşte.

El se aşază aproape.

– Cum ar fi?

– Nu cred că Dumnezeu este atât de mare.

– Eu mă întreb dacă există.

– Nu credeţi în Dumnezeu?

– Hai să spunem că mă aflu într-o misiune de descoperire şi sunt deschis la toate variantele.

– Să-mi spuneţi dacă descoperiţi ceva.

– Doar dacă vei face şi tu la fel.

– Len şi cu mine purtam mereu astfel de discuţii. Uneori, singurul lucru care mă ajută să-mi păstrez speranţa este

credința că el se află în aerul pe care îl respir. Și că bunătatea lui se află în ceea ce dau lumii.

– Ești un suflet bătrân.

– Mai degrabă un suflet ciudat, aș zice. Îmi odihnesc brațul pe bunătatea lui. Aș putea să vă întreb câți ani aveți?

– Sigur. Douăzeci și cinci.

– Vreți să vă căsătoriți și să aveți copii?

– Am o listă lungă cu lucruri pe care vreau să le fac mai întâi.

– Cum ar fi?

– Anul trecut am vizitat Marele Zid.

– Din China? E lung, la propriu.

– Anul acesta vreau să bifez Taj Mahal de pe listă.

– Eu nu-mi doresc decât să ajung până în est, în Noua Scoție, și să nu mă mai mut niciodată. Îmi ridic picioarele precum cele ale unui șevalet, pregătindu-mă pentru fotografiile pe care mi le va da. Zodiac e bine?

– S-ar putea să te muți mai înspre vest pentru că familia mea îl adoră.

Eu frunzăresc fotografiile. El îmi arată o poză.

– Obișnuiam să mă scald în pielea goală în iaz. Privirile noastre se întâlnesc o clipă. El expiră îndelung: Dumnezeule! Îmi cer iertare.

– Nu vă cereți. Îmi place că îmi vorbiți ca unui prieten.

El se îndreaptă puțin.

– Belle mi-a spus că te-au mutat de la Birchmount.

– Indiferent ce mi-ar face, tot mai reușesc să scap. Profesorii mei de artă și de engleză mă fac fericită, chiar dacă e luni, iar asta înseamnă o săptămână întreagă în magherniță. Ridic capul de pe genunchi. Cum se face că am profesori minunați ca dumneavoastră?

– Odată, când făceam scufundări lângă Coasta Baja, am văzut un căluț-de-mare. O explozie de viață marină mă înconjura, însă nu mi-am putut lua ochii de la această formă imposibilă care se legăna pe un fir de algă. El privește cerul. Așa ești și tu. Atragi oamenii cu aceeași magie imposibilă.

– Nu credeţi că sunt nebună pentru că mă plimb cu un căluţ-de-mare în buzunar?

– Am crescut în biserică, nu uita. Oamenii vorbeau mereu cu fiinţe imaginare. A ta mi se pare mai raţională şi mai adevărată. Dacă i-ai spune Isus în loc de Jasper, ai primi fundiţe la şcoala de duminică.

– Jennah spune că sunt schizofrenică dacă aud voci.

– Eşti doar afectată de toată nebunia din jurul tău.

– Când aveţi de gând să eliberaţi animalul din dumneavoastră?

– Sunt pe interior ca pe exterior.

– Eu îl văd limpede, se loveşte de toţi pereţii din lăuntrul dumneavoastră, încercând să se elibereze.

Se întoarce, făcând ochii mari de uimire ca un copil de şase ani.

– Ce vezi?

– Dumneavoastră va trebui să-l descoperiţi, dar eu vă pot spune că iubeşte apa, întinderea mare de apă.

Râsul lui ascunde neliniştea.

– De aceea ai parte de cei mai minunaţi profesori. Îi momeşti cu posibilităţile tale.

Mă uit la ceas.

– Pregătiţi-vă să rămâneţi iar gură-cască. Azi dimineaţă am umplut curul unui curcan, iar acum urmează să umplu cu curcan gurile unor „cururi".

– Magică, după cum spuneam.

Ora 2.45 mă găseşte acasă şi totul este în cuptor, conform listei. O replică îmbătrânită şi stafidită a lui Dick stă pe canapea.

– Tată, ea este fata Theresei.

Bărbatul se strâmbă de parcă ar fi mâncat lămâie.

– Ia uite ce mare e. Cât ai? Un metru şi optzeci şi şapte?

Pare înaltă pentru că eşti tu stafidit.

Taci, Jasper.

Băieţii Irwin şi cu mine facem o echipă pe cinste şi reuşim să pregătim un curcan pentru cină cu toate garniturile. Toată lumea se îndoapă în afară de mine. Nu îl pot înghiţi pe bătrânul Dick şi toate porcăriile lui enervante: bun de nimic, curve, şi târfe, şi nenorociţi, şi rataţi. Mie îmi spune „bob de fasole", „ciudata" – alinturi amestecate cu chestii sentimentale de genul: „Îţi trebuie un mădular uriaş ca să scuture vrejul verde..." Dick cel stafidit aruncă o cu totul altă lumină peste sufletul găunos al lui Dick. Mă întreb dacă Dick a auzit măcar o dată cuvintele: „Eşti un băiat bun".

În timp ce echipa bucătarilor spală vasele, Dick intră în bucătărie adulmecând mirosul de plăcintă.

– Aţi făcut o treabă bună, copii. A fost delicios.

Se aşterne tăcerea. Ne holbăm unul la celălalt, gata să cădem în genunchi în faţa Învierii lui Cristos Atotputernicul.

Duminică, 14 aprilie
Învierea

Aş putea să-l urăsc pe Dumnezeu sau aş putea să nu cred deloc în El. Dacă sunt catolică, voi ajunge în purgatoriu ca să-mi câştig izbăvirea. Dacă sunt evreică, nu ştiu exact ce mă aşteaptă, dar Anne zice că mă voi întoarce la strămoşii mei, ceea ce ar putea însemna o veşnicie zbuciumată. Jasper zice că dacă sunt sinceră cu privire la cât de furioasă sunt din cauza acestei porcării, s-ar putea să aflu adevărul.

După Liturghie, nu l-am ascultat pe Dick, am luat-o pe jos înspre sud şi m-am aşezat la est de West. El este suficient de curajos ca să spună: „Nu ştiu". Ia în considerare toate posibilităţile.

În tramvaiul Queen în drum spre magherniţă, am rămas ancorată în „Nu ştiu". M-am uitat pe geam şi m-am vârât pe sub pielea mea, rostogolindu-mă înspre posibilităţi. Am deschis uşa camerei unde fac oale împreună cu duhul tatălui meu. Mereu îmi arată că din pământ ne-am născut şi renăscut. În spatele camerei se află un câmp de alege marine, unde

se plimbă Mama Zeiță. Dacă pășești prin iarbă, dai de o pajiște care pătrunde într-o pădure pestriță. În pădure există un ocean întins, în ocean există o întindere de văzduh, în văzduh există o stea și în stea există o cameră, iar în cameră există un scaun, iar pe scaun stă o fetiță, cu aripile de vultur strânse pe spate, vârâte sub fund, iar penele îi gâdilă picioarele goale. Iar în centrul centrului ei există un căluț-de-mare care zice: „Doamne, nu cred că ești bun și ar trebui să-i spui lui Anne cât de rău îți pare. Amin".

Pe Jasper nu îl deranjează întunericul. Zice că aici vedem lucruri care dispar în lumină. Privește cu atenție și îl vei vedea, acel licăr de speranță care privește în interiorul camerei și vede dincolo de pereți.

PATRUZECI ȘI DOI

Mătușa Elsie are auzul fin; știe când o notă sună fals. Eu am instinctul fin. Știu când o atingere este deplasată sau perfectă de îndată ce atinge aura care îmi înconjoară trupul. Luni, jurnalul meu aterizează alături de celelalte pe catedra domnului Ellis. Miercuri, domnișoara Burn se oprește în spatele meu și privește peste umărul meu cum desenez o chitară pe metri de mătase roșie. Palma ei îmi atinge câteva fire de păr.

– Jasper este sufletul tău?

Eu desenez umbre sub gâtul lung al chitarei.

– Un suflet poate fi pierdut.

Ea tace, sufletul ei atingându-l pe al meu, spunându-mi că iubește calmul oceanului și foșnetul pădurii. *Atingerea perfectă.*

La ora de engleză, Judy întreabă:

– Ne-ați citit temele despre Anne Frank, domnule?

– Este greu să digeri sute de pagini de dramă în două zile. Pe săptămâna viitoare, poate. Spune-mi ce-ai învățat în urma acestui exercițiu.

– Păi... să fiu recunoscătoare pentru ce am.

– Iar voi, restul?

Răspunsurile curg: „Am o viață plictisitoare". „Să apreciez libertatea". „Și mama mea e nasoală". „Nu-mi place să scriu". „Îmi place să scriu".

– Dar tu, Ari?

Mă simt trădată că a făcut capetele să se întoarcă spre mine și că m-a întrebat ceva intim. Încerc să înțeleg, înlăturând

gânduri ce mi-ar putea aduce lacrimi în ochi, ajungând la sfârşitul cărţii cu puţine posibilităţi.

– În ultima sa consemnare, Anne îşi doreşte să fi putut găsi o cale prin care să devină ceea ce ar putea deveni dacă oamenii nu i-ar mai pune piedici, însă ei sunt motivul pentru care ea devine chiar mai mult decât şi-ar fi putut imagina vreodată.

Tim glumeşte:

– Ce? Prăjită?

– Nu, o voce pentru pace care transcende generaţiile. Suntem ceea ce suntem datorită celorlalţi şi a felului în care ştim să facem faţă provocărilor acestora. Nu am mai citit nicăieri despre oamenii distruşi care au distrus viaţa unui copil sau despre oamenii curajoşi ca Miep şi Bep. Eu desfac paginile ca pe un evantai. Anne a absorbit totul şi a creat asta.

– Un loc bun unde să sfârşeşti, zice domnul Ellis. Clasa începe să se foiască. Mâine, va fi Frost[1].

– Ba nu, domnule, ar trebui să fie cald.

Domnul Ellis aruncă cu buretele înspre Sean, iar mie îmi face semn cu bărbia să rămân în urmă. Câteva minţi doritoare să-i atragă atenţia se opresc în uşă. Încerc să mă furişez afară, însă mă apucă cu blândeţe de braţ. *Minunat*. Răspunde întrebărilor până când rămânem doar noi doi. Se reazemă cu braţul îndoit de tocul uşii. Eu mă aştept la un „Sfinte Sisoe" sau „Ce naiba?" El îşi dozează cuvintele de laudă.

– Se prea poate să mă înşele memoria după treizeci de ani de când predau, dar cred că eseul tău este cea mai bună scriere pe care am primit-o vreodată de la un elev. Asta include şi anii în care am predat la facultate.

Mâna lui pe braţul meu este atingerea „eşti o fată magică" a unui tată bun, iar eu cred mai mult decât oricând în *Sisoe. Sfinte Sisoe*. Eu mă întorc ca să-mi ascund zâmbetul jalnic şi o iau înspre ora de sport.

---

[1] Se face referire la poetul Robert Frost, însă ca substantiv comun, cuvântul are şi înţeles de „îngheţ" (n.tr.)

– Hei, Ari. Japer este spiritul tău?

Eu merg cu spatele.

– Oamenii se transformă în spirite și mă părăsesc mereu. V-am spus că Jasper nu m-a părăsit niciodată.

– Așteaptă! Mina și cu mine organizăm un club al elevilor scriitori la noi acasă, vineri seara. N-ai vrea să ni te alături?

– Lucrezi vinerile.

– Unde?

– La Riverboat. Mă scuzați, domnule, am de lovit niște mingi de volei.

Picioarele nu mă ascultă niciodată când e vorba de rock and roll. Este prețul pe care îl plătesc atunci când las Coasta de Est să mi se infiltreze printre degetele de la picioare. Mă plimb de colo colo în pași de watusi cu o tavă plină și duc o alta goală în bucătărie. Atunci când țin în mână doar carnețelul pentru comenzi, mă rotesc cu mâinile în aer ca un derviș, așa ajung să mă lovesc de domnișoara Burn, urmată de un grup de absolvenți de la Jarvis. Domnul Ellis dansează „ca și când nu s-ar uita nimeni" în spatele grupului.

– Ne-am hotărât să facem o mică excursie, strigă el.

Eu strig ca să acopăr basul care este prea zgomotos pentru încăperea mică.

– Locul perfect pentru un studiu de personaj.

Mă aplec spre urechea Minei și arăt înspre bar.

– Acela e Soldatul. Iar acolo este Iubirea Existențială. Nu-i așa că-s norocoasă?

– Jasper e aici?

– Înoată în balta de transpirație din sutienul meu.

La miezul nopții, Chase și cu mine conducem grupul afară. Aerul răcoros îmi face pielea de găină, iar Chase mă încălzește.

– Chase, știi cine este Jasper? întreabă Mina.

– Suntem apropiați.

Muzica se aude de pe scări, iar noi ne legănăm înainte și înapoi.

– Bine. Vă voi spune o povestioară despre Jasper. Într-una dintre aventurile mele, am locuit cu soții Woburns. Un cuplu de bătrânei tare simpatici, dar care aveau problema asta cu rozătoarele, care deveneau foarte zgomotoase când cei ai casei se pregăteau de culcare. Eu nu puteam dormi de teamă ca nu cumva vreun șobolan să-și înfigă dinții în nasul meu. Jasper ședea pe perna mea, șoptind: „Sunt doar niște iepurași care rod peretele. Vezi colo? O pajiște violet și un picnic pe malul pârâului, cu Jinixe și puii ei". Mi-a promis că dacă îmi voi închide ochii, voi putea vedea prin perete. N-a mințit.

Mina îmi spune la ureche.

– Jasper este imaginația ta.

Melodia *I'm a Believer* răsună pe scări. Eu mă întorc în fugă la muncă, în timp ce Ellis se vaietă.

– Ce? Ce e?

– I-am cunoscut pe Soldat și Iubirea Existențială.

– Pe naiba...

Din fericire, în seara în care are loc meciul cel mare, mama poartă un pulover mulat peste niște pantaloni strâmți și nu fustă mini de majoretă. Eu, pe de altă parte, sunt obligată să renunț la pantalonii de trening și să mă îmbrac cu un echipament scurt și mulat. În cele din urmă, Dick a acceptat treaba cu voleiul. Nu este la fel de încântat ca atunci când Ricky a jucat hochei, dar gândul că oamenii îl vor vedea ca pe un părinte de copil care face parte dintr-o echipă sport îl face să pară oarecum caraghios și indiferent la întrebările referitoare la urmele de vânătăi pe care le am pe mâini și pe picioare.

În cea mai mare parte a meciului sunt inutilă, însă există trei lucruri la care mă pricep bine: să sar și să parez, să sar și să lovesc, să servesc. Fac asta cu o mică săritură, iar aceste trei lucruri se dovedesc a fi cea mai bună tactică de a obține puncte, așadar, Ari Zajac devine componentă a echipei de volei junioare, care câștigă semifinala, iar asta îmi aduce o învoire din magherniță miercuri seara împreună cu Chase și cu Ricky.

Privesc în spate, la tribunele goale. *În curând le vei revedea pe mătușile M&N.*

Dar nu și pe tata.

Este aici, Ari.

Viața este ca voleiul – fiecare urcuș are și coborâș. În ziua următoare marelui meci, un expert în vânătăi o trimite pe doamna Vandervolt, de la protecția copilului, la maghernița. Dacă îmi joc bine cărțile, aș putea scăpa de-acolo. Dick îi spune că am căzut de la fereastră în timp ce mă furișam afară ca să mă întâlnesc cu un băiat.

– Asta s-a întâmplat, Ari?

Mikey se agață de mine ca o veveriță speriată. În ultima lună, în regatul lui Dick a domnit o oarecare liniște. Ori de câte ori Dick se năpustește la Mikey, Jasper intervine și oprește lovitura de curea înainte ca eu să-mi dau seama. Apoi Todd, binecuvântată fie-i inima cea mare, ne apără pe amândoi. Suntem ca o păpușă rusească.

– Ari?

Eu dau din umeri.

Femeia scrie ceva în caiet și zice că va reveni săptămâna viitoare.

Mama se zburlește după ce închide ușa.

– De ce l-ai făcut de rușine pe tatăl tău?

Fața îi este scheletică și vocea ascuțită, ca guițatul unui porc prins, iar eu mă întreb unde a dispărut fata frumoasă care câștiga medalii la muzică alături de mătușa Elsie.

– De ce nu mai cânți?

Mâna ei mă pălește peste obraz ca o plătică moartă.

PATRUZECI ȘI TREI

Aștept împreună cu masele obosite, sărace și înghesuite care tânjesc să respire în libertate. Secretara școlii cântărește fiecare scuză care este rostită din partea cealaltă a biroului. „Am adormit". „Câinele meu a fugit". „Mama e bolnavă și..."

E rândul meu să cerșesc îndurare pentru că am întârziat. Am câteva variante: A fost ambuteiaj la intersecția dintre hol și baie.

Mi-aș dori ca Ducesa să aleagă doar substanțe care o fac să doarmă.

Și eu, Jasper.

Marele Dick m-a pus să caut un nasture pe care l-a vomitat odată cu berea și să i-l cos la loc pe pantaloni.

Când el era în ei.

Taci, încerc cu greu să uit oroarea asta.

A trebuit să trag un bleg după mine la școală și să îl îndemn să își țină partea de înțelegere: azi, Mikey va citi cu voce tare în fața clasei și, în schimb, fiți atenți, nu va trebui să îndure vara aceasta trauma pe care i-o provoca Liga Juniorilor.

Adevărata scuză? M-a șocat un măr pădureț înflorit. Aroma lui făcea ca aerul să fie atât de încărcat, încât abia puteai să pășești. Apoi un măcăleandru care strângea fire de iarbă pentru cuibul său m-a legat de el.

Doamna Quinty se pregătește să ierte sau să pedepsească.

– Ei, domnișoară Appleton?

– Crampe, doamnă.

Mă îndoiesc că este înțelept să trec poezia în curriculumul care urmează să fie trimis în primăvară. Sunt deja o ciudată cu nasu-n cărți și capu-n nori. Adăugați primăvara în acest amestec și sunt o idioată stânjenitoare; în timp ce îi parcurg pe marii poeți, descopăr multe dintre rândurile pe care unchiul Iggy mi le scria pe pungile ce conțineau prânzul. Domnul Ellis stă în calea mea până mă lovesc de el.

– Ei bine?

Își stăpânește râsul când eu oftez.

– Dacă m-aș lăsa înduplecat și m-aș lăsa purtat de vântul care străbate haosul din lume...

– Puțin D.H. Lawrence ca să-ți răscolească sufletul.

Mă îndrept spre cursul de științe sociale și știu că m-a răscolit ceva mai mult decât Lawrence. Chase mi-a spus că Nick a lăsat-o cu bruta la gură pe Sharon. O parte din mine vrea s-o sune pe doamna Potter și să-i spună: „Eu n-aș fi făcut sex cu el. Acum cine-i fata bună?"

Toată chestia asta cu sexul mă îngrijorează puțin. Acum, că nopțile devin mai calde, uneori, Ricky stă tolănit pe acoperișul din fața ferestrei sale. Eu ies și mă întind lângă el. Mai întâi ne atingem mâinile, apoi el se întoarce pentru un sărut. Toate simțurile încep să mi se amestece precum frișca și zahărul într-o oală când se transformă în bomboane. Îmi place să-i simt mâna pe abdomenul meu, o iau puțin razna când își furișează degetele murdare pe sub sutienul meu, rulându-mi sfârcul ca pe o țigară, însă, de îndată ce mâna lui coboară înspre sud sau își așază piciorul peste al meu, îmi încordez mușchii ca la volei, simțindu-mă mai degrabă ca o fetiță de cinci ani decât ca o adolescentă de cincisprezece. El se întoarce pe spate și își așază mâinile sub cap, furios. Îi desfac fermoarul, îl ating și trag de chestia aia a lui până când se eliberează. El se șterge cu ceea ce eu numesc „cârpa speranței": prosopul, sau ce-o fi adus afară cu el în speranța că va avea ce șterge. Îmi plac îmbrățișările de

după și acel „Te iubesc“ șoptit, dar nu cred că-mi va plăcea vreodată altceva. Mi-e teamă că va pleca în tabăra de instrucție și mă va lăsa singură în magherniță, însă nu pot răsufla ușurată până când nu o va face.

Dick e cu ochii pe Ricky și pe mine. Se apropie pe furiș de după colțuri, devenind din ce în ce mai rău și lovindu-l pe Ricky peste urechi.

– Îți faci de cap cu sora ta? Pleosc! Perversule! Pleosc! Să n-o mai atingi.

Ricky încasează loviturile și îl înfruntă.

– Nu m-am atins de stricata aia.

Dick o ia razna.

– Nu despre Ronnie vorbesc. Ține-ți mâinile acasă.

– Ari nu este sora mea.

– Nu, este tichetul tău de masă, nu-i așa, rahat lacom ce ești?

Spiritele se încing până se ajunge la pumni strânși. Eu îl smucesc tare de guler pe Dick.

– Terorist nenorocit.

Dick îi dă drumul, frecându-și părul zbârlit.

– N-ai suficiente probleme fără să mai faci altele?

– Vă văd cum vă furișați.

– N-ai recunoaște un prieten nici dacă te-ar mușca de nasul ăla borcănat și urât.

Pleosc! Mă lovește cu dosul palmei peste obraz. Ricky atacă, încasând-o pe următoarea. Explodează și îl împinge pe tatăl lui cu spatele spre perete.

– Ratat nenorocit!

Dick îi duce brațul la spate lui Ricky și îl împinge înspre ușă.

– Pleacă naibii din casa mea!

Ricky a fost cât pe ce să-și facă ieșirea printr-o bătaie. Peste câteva zile trebuie să se prezinte în Tabăra Borden. Geamantanul și l-a ascuns la Sabina. Își ia rucsacul, sare peste balustrada verandei și scoate un plic maro.

– Dacă-i faci vreun rău lui Ari, trimit asta șefului poliției, nume, locuri, date și poze.

Dacă Dick ar fi avut arma la îndemână, ar fi început să tragă.

– Afurisit nerecunoscător!

Îmi iau niște gheață pentru obraz și mă așez printre buruienile din curtea din spate, gândindu-mă la tați. Tatăl meu biologic nu a ridicat niciodată vocea sau mâna la mine. Poate că „prințesă" în cazul unei fete este echivalentul pentru „ticălos afurisit" în cazul unui băiat.

Nu mă deranjează că Chase nu își face de cap cu mine pentru că nu i-or fi tropăind hormonii sau i-or fi plăcând băieții sau o fi Rumi reîncarnat, care continuă să caute iubirea divină. Tot ceea ce știu este că îl simt ca pe o gură de aer în viața mea, iar el zice la fel despre mine.

Sus, în cuib, o felie de lună plină trece pe deasupra ferestrei, aruncând raze albe pe pielea lui. Deși e doar sfârșitul lui mai, podul s-a încins de la valul de căldură care durează de trei zile. Hainele noastre pline de fum zac grămadă pe podea. Un ventilator ademenește aerul răcoros care pătrunde prin fereastra deschisă. Poezia e la îndemână atunci când stă întinsă lângă tine.

În a treia duminică, domnul West mă găsește pe malul apei, aruncând în valuri mărgele albastre din lemn.

– Ce faci?

– Este Ziua Tatălui. Nu mi s-a părut potrivit să-i aduc flori lui Len.

Îmi deschid palma ca să le împărțim, iar el le azvârle departe.

– Ce face Zodiac? îl întreb eu.

– E cât poate fi de fericit un câine fără tine.

– Sper că e mai fericit decât sunt eu fără el.

Îmi vede vânătaia care începe să se vindece.

– E totul în regulă?

– Nu. Dar au mai rămas opt zile, apoi voi putea pleca acasă. Întind o pătură și deschid o pungă de hârtie. Sabina și cu mine am copt ceva ieri.

– *Paczki*?

– Zmeură și măr. L-ați sunat pe tatăl dumneavoastră azi?

– Bineînțeles.

– Îl iubiți?

– Este ușor de iubit.

– Și tatăl meu a fost. Întotdeauna cânta și îmi spunea povești de prin toată lumea. Ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi fost ca Dick.

– De ce?

– Maschează ipocrizia. Iubirea și ura sunt atât de amestecate, încât este aproape imposibil să le deosebești. Credeți că există vreo șansă să fim diferiți de părinții noștri?

– Bunica zice că sunt copia unchiului Peter. Dacă ar trebui să aleg o persoană căreia să-i seamăn, l-aș alege pe el. Mă lovește ușor cu degetul pe bărbie. Mi se pare că ai o mătușă care este sufletul tău pereche.

– Cum poți fi sufletul pereche al cuiva când un hoț ți-l fură?

– Eu cred că suntem propriii noștri stăpâni.

– Dacă lucrurile stau astfel pentru dumneavoastră, atunci sunteți norocos. Uneori însă, oamenii se servesc din ce este al tău. Jacquie, de exemplu.

Înghite. Nu-i trece prin cap să vorbească cu gura plină.

– Întocmai. Jacquie, de exemplu. Seamănă cumva cu părinții tăi? Nu este ea însăși în ciuda situației?

– Știi dacă ești virgin sau nu, nu-i așa?

– Ari!

– O, nu mai faceți pe profesorul pudic cu mine. Nu v-am întrebat dacă sunteți, spuneam doar că știți dacă sunteți sau nu.

– Nu fac pe profesorul pudic și da, știu.

– Nu prea îmi amintesc de tatăl meu. Nu îmi mai amintesc nici cum arăta la față. Știu că mă făcea să îl ating și... alte chestii, dar nu știu sigur cât din *mine* a luat.

– Doamne! Ai pe cineva cu care să vorbești despre asta?

– Majoritatea se fac verde-violaceu la față, ca dumneavoastră acum. Jennah îmi zice să dau uitării totul. Măcar surorile

mele ştiu ce să uite. Nisipul i se scurge dintr-o mână în cealaltă când el mijeşte ochii spre orizont. Îmi iau privirea de la ochii lui înlăcrimaţi şi privesc înspre orizont. Îmi cer scuze. Nu e corect să vorbesc despre asta.

– Nu-ţi cere scuze. Eşti singura persoană dintre câte cunosc care vorbeşte deschis despre orice. Doar că nu sunt sigur că sunt persoana potrivită care să te ajute în această privinţă.

– Spuneţi-mi un gând sincer pe care aţi vrea să-l ştie cineva.

– Hm... ce zici de asta: nu vreau să mă întorc acasă. De fiecare dată când mă văd acolo, simt că mă sufoc.

– Unde aţi prefera să fiţi?

– Aş vrea să predau undeva unde educaţia înseamnă ceva.

– Educaţia primită de la dumneavoastră a însemnat ceva pentru mine.

– Mă refeream la ceva sălbatic, cum ar fi un orfelinat în Peru sau o misiune în Columbia.

– Îmi veţi scrie după ce veţi pleca?

– N-am curajul s-o fac.

Îi trag o palmă peste cap, ceea ce ar putea fi momentul în care situaţia dintre noi s-ar schimba de la profesor la prieten.

– Nu aţi simţit animalul din dumneavoastră sărind în sus când aţi spus că vreţi să plecaţi? Exact asta ar trebui să faceţi.

Am răsuflat uşurată când a plecat Ricky. Acum, nu mai pot respira. Zâmbesc pentru poza cu echipa de volei a junioarelor, însă este un zâmbet prefăcut. La ora de engleză, nu las să mi se citească nimic pe faţă. Judy împunge aerul cu mâna.

– Ne-aţi dat note pe poezii, domnule?

– Nu le-am citit încă pe toate, Judy. Le voi termina până vineri, cu siguranţă.

Citeşte *Apus de soare* de Rilke şi *Odă toamnei* de Keats, apoi citeşte *Urmărind vise*.

Urmărind vise
el se îndoaie
umăr la șold
șold la genunchi
genunchi la călcâi.
Atlanticul în patul meu
Se desprinde de lună și se apropie de mine
de noi
Stăm întinși și fără frică
fără să tânjim
căci a tânji și a dori
dorim
vizi și plini într-o singură bătaie a două inimi
fără să se unească
fără să se dubleze
piciorul încolăcindu-se în jurul stejarului vechi, dar tânăr
alge încâlcite în ramurile lui puternice
nu e basm
ci un mit trăit
urmărind vise.

Judy întreabă:

– Cine-a scris asta, domnule?

– Un nou scriitor care promite. Nu uitați, mâine să veniți cu o poezie preferată pe care să o împărtășiți.

Rareori lipsesc de la ore, dar după ce mi-am auzit cuvintele citite de el, mi-e greu să dau ochii cu lumea. Șed pe iarbă, sub arțar. Domnul Ellis iese afară după mine, iar genunchii îi trosnesc când se lasă pe vine.

– Te-am trădat când ți-am citit poezia, Ari?

– Nu, domnule, a fost plăcut să vă aud recitând-o așa cum mi-a sunat mie în cap.

– Ai fost foarte tăcută săptămâna aceasta. Ești bine?

Ridic din umeri.

– A fost cât pe ce să fac pe mine când ţi-am citit poezia. Mina chiar s-a scăpat pe ea. Ai o poezie pentru mâine?

– *În tăcere.*

– Nu cred că o ştiu.

– *Nu*
te gândi la ce eşti
căci nu eşti
ce ai putea fi într-o bună zi.
mai degrabă
să fii ceea ce eşti (dar cine?)
să fii cel de neconceput
pe care nu-l ştii...

– Autor?

– Merton.

Se ridică în picioare, iar eu mă uit la un bărbat încadrat de lumina soarelui.

– Domnule, Mina este o persoană cu care poţi vorbi? Despre chestii neplăcute?

– Aşteaptă de ceva vreme să-i ceri asta.

Ei locuiesc printre cărţi, obiecte cumpărate din călătorii şi perne moi. Hainele murdare, chiar şi o situaţie în care ai rămâne fără lenjerie de corp curată, nu o sperie pe Mina.

Covorul marocan splendid ţesut este insula noastră plutitoare de pe marea mea agitată.

– Jennah spune că, în comparaţie cu ce trăiesc alţii, noi n-avem de ce să ne plângem.

– Văicăritul şi mineritul nu au nicio legătură una cu cealaltă. Tu stai pe o mină de platină. Mina umple o farfurie cu pizza, care are pe deasupra nişte chestii spectaculoase cum ar fi brânză de capră şi asparagus. Scrie-o, sculpteaz-o, picteaz-o. Dar mai întâi, o recapitulare. Optica. Şi ce te răneşte mai tare? Trădarea din partea mamei sau a tatălui sau brutalitatea din mâna unui străin? Îşi toarnă sos iute peste felia ei. Ai voie să te simţi rănită de asta.

Dar, fetiţo, *chiaroscuro*. Vrei să încarci bucata cu prea multă umbră sau să o striveşti cu prea multă lumină?

Culeg din farfurie ceva ce seamănă cu o lipitoare. Ea îşi aşază farfuria pe măsuţa de cafea, care este, de fapt, o uşă veche de la o farmacie din Londra, şi-mi ia din mână lipitoarea.

– Şi-acum, din porunca zeiţei Atena, vei primi o paletă curată, neatinsă de tot ceea ce ţi-au făcut părinţii tăi.

– Atena?

– Este deşteaptă şi are înclinaţii artistice. Paleta curată este ceea ce funcţionează în acest caz.

– Ce artist de rangul ei are o paletă curată?

Ea mă loveşte cu o pernă.

– E o metaforă. Me-ta-fo-ră. Fă-mi pe plac. Curăţă pânza. Bine?

– Uneori, când mă uit la surorile mele bălaie, îl văd pe... tatăl meu deasupra lor, strivindu-le lumina.

– Nu spun că nu ai de unde alege culori, căci ai o gamă mai largă decât oricine altcineva. Cunoşti, de asemenea, efectul umbră-lumină până în profunzime. Fetiţo, zeiţa eşti tu. Doar tu alegi ce să pictezi pe pânzele tale.

– Şi dacă cineva le împroaşcă cu rahat?

– Atunci acestea vor deveni pânzele sale, iar tu te vei alege cu una nouă, pe care o vei aşeza pe şevalet şi vei începe să pictezi din nou. Ridică sticla de Cola. Mă bucur că ai curajul să priveşti situaţia în faţă şi să întrebi: „Ce ar trebui să fac cu mizeria asta?“ Mă refer la propriu.

– Cred că sexul este cea mai mare dintre mizerii, iar majoritatea băieţilor doar la asta se gândesc.

– Este important pentru ambele tabere. Doar că e nevoie de o oarecare înţelepciune ca să te descurci.

– Mătuşa Elsie mi-a spus că tata avea un IQ de geniu şi uite cât de prost l-a făcut. Şi-a sacrificat nestematele şi viaţa pentru un afurisit de orgasm. Ce ziceţi de mizeria asta? Iar mama a renunţat la un diamant pentru o balegă. Iar Mary şi Nia sunt

odraslele diavolului pentru că se iubesc. Pizza mea seamănă acum cu terciul de grâu. Mi-e atât de frică!

– Ştii ce-mi place la Jasper? Majoritatea copiilor care provin din familii distruse au prieteni imaginari care le spun mereu minciuni dureroase. Al tău este cel mai cumpănit şi mai sănătos la minte din câţi am întâlnit până acum. Nu-mi fac deloc griji în privinţa ta.

– Nu?

– Prietenul tău imaginar îţi spune adevărul şi te plesneşte atunci când începi să ţeşi minciuni. Adevărul este că sexul este nemaipomenit. Însă contează unde îi permiţi să te ducă. Poate fi înălţător sau de-a dreptul devastator.

Ellis intră, scuturându-şi umbrela.

– Pizza e pe blatul din bucătărie, iubitule. Vino lângă noi după ce pregăteşti ceaiul. Îmi atinge cu degetele de la picioare genunchiul pe sub masă. Ari, Jasper te cunoaşte, ascultă de el. Tu nu eşti ca tatăl tău. Tu nu eşti ca mama ta. Tu eşti...

– Cine?

– Spune-mi tu.

– Un leu-vultur.

PATRUZECI ȘI PATRU

Celulele mamei au pus la cale criza asta doar din ciudă. Nu-mi pasă că este în spital pentru recuperare. Sâmbătă, mă voi urca în trenul care mă va duce departe de magherniță.

Dick se îndoapă cu friptură și scuipă o bucată de lămâie.

– Laura a ajuns iar la centrul de dezintoxicare, așa că nu poți pleca până nu va ieși de-acolo.

– Nu... eu... Todd, nu poți avea tu grijă de Mikey?

Boabele de mazăre i se rostogolesc lui Mikey din gură și-i cad în paharul cu lapte.

– Nu pot. Am slujba aia la veterinar.

Aș fi mândră de el dacă nu l-aș urî în clipa asta. Lui Ronnie nu i se poate da în grijă nici măcar o șopârlă împăiată, dar nici aici nu mai pot rămâne.

Dick soarbe din cafea.

– Laura va ieși peste zece zile, cel mult.

– Nu, domnule. Am o hotărâre judecătorească. Mikey va trebui să vină cu mine.

Mikey ridică capul. Dick înclină capul într-o parte și-n cealaltă, iar gâtul îi trosnește, pregătindu-se pentru victoria finală.

– Mikey, dacă vei cere voie să mergi cu Hariet, vei putea petrece vacanța la ocean.

Eu mă rog ca toate poveștile mele să fie suficiente ca să-i dezlege limba. Mikey mă privește îndelung și pentru mine, nu pentru el, știind cât de disperată sunt să plec, zice:

– Domnule, îmi...îmi dați voie să merg cu Ari?

Dick este cel mai mare ticălos de pe planetă. Nu-i de mirare că are două femei în centrul de dezintoxicare.

– Spune: *Tată*, mă lași, *te rog*, să merg cu *Hariet*?

Mikey se ridică în picioare; zici că e un zgârie-nori.

– Tată, mă lași, te rog, să merg cu Hariet?

– Cară-te, să nu te mai văd. Dar să nu te-aștepți să-ți dau vreun cent.

Urc scările și bat cu degetul în pantoful sport ce iese din cort.

– Mikey? Vâr capul înăuntru. Pot să-ți arăt ceva?

Intru târându-mă în coate și ținând în mâini cutiuța uzată de chibrituri care a călătorit cu mine de când mă știu. Imaginația mea a fost singurul lucru care am simțit că îmi aparține. Singurul lucru de care nu s-a putut atinge nimeni și pe care nu mi l-a putut lua.

– Jasper a crescut prea mare ca să mai încapă în pătuțul acesta. Ai vrea să-l păstrezi pentru al tău până când va mai crește?

Încuviințează din cap.

– Cum se numește prietenul tău de suflet?

– Ari, cred.

– O, s-ar putea să ne încurcăm dacă vom petrece vara împreună. Ce zici de Kira? Cu „K" din mijlocul lui Mikey și Ari scris invers. Al meu seamănă cu un căluț-de-mare. Al tău?

– Cu o libelulă.

La al cincilea răsărit de soare pe malul oceanului, amorțeala mi-a dispărut, făcându-mă să mă simt nemaipomenit. Toată durerea înăbușită se sparge de stânci.

– Ce vezi? mă întreabă Nia.

– Comori, pierderi, comoară pierdută, comoară găsită.

– Care dintre ele este cea mai uluitoare?

– Faptul că absența nu mă poate îndepărta de adevărata mea familie. Mikey își face apariția pe coastă și începe să coboare în fugă panta, cu capul sus și brațele întinse spre ocean,

spre acea zi, spre posibilități. Și poate a oferi unui copil momente fără frică este cel mai bun cadou din câte există.

– Îmi pare rău că Jake e plecat să cânte în Maritimes.

– Și-a ales momentul bun, cred. Muzica lui mă face să dansez. Vreau să mă bucur o vreme de această tăcere împreună cu Len.

La cel de-al șaptelea răsărit, îl zăresc pe Jake pe plajă, în fața mea. Nia mă lasă de mână, iar eu o iau la fugă și aterizez în brațele lui.

– Ari Zajac. Uite răsăritul pe care am venit să-l văd.

– Jake Tupper, mi-ai lipsit mai mult decât pot sări delfinii.

– Am auzit că ai venit la ocean cu un alt bărbat. Mă pune jos, zâmbind peste umărul meu.

– Mikey, vino să-ți fac cunoștință cu prietenul meu.

– Încântat de cunoștință, amice. Ți-ar plăcea să vii pe barcă și să-i cunoști pe unii dintre prietenii mei?

Mikey se uită la mine, plin de speranță.

– Ar fi bine să-ți iei un pulover. E mai răcoare în larg.

Jake mă ține de mână când ne întoarcem la Peștele zburător. Obrajii îi sunt arși de soare, iar ochii lui au culoarea lemnului plutitor.

– Vei sta pe-acasă puțin, Jake? Sadie mi-a spus că ești într-o formație.

– Sâmbătă vom cânta nu departe de aici. Vrei să vii și tu?

– Am vreo șansă să dansez cu tine?

Imediat ce rostesc aceste cuvinte, mă ridică în aer și începe să danseze, împroșcând apa din jurul nostru. Este un mister de unde vine muzica, însă stâncile cântă. Deși nu sunt un fulg de nea, mă ridică și mă învârte, apoi aterizăm amândoi râzând pe nisip.

– Ești liber în seara asta?

– Te voi aștepta aici.

Mary și cu mine îi privim, pe Jake și pe Mikey, cum se îndepărtează, ținându-se de mână, ca să iasă în larg.

– A fost atât de încântat când a aflat că vii.

– Serios?

– Fetele îi cad la picioare ca frunzele toamna, însă el zice c-a pus ochii pe un singur măr.

– De ce eu?

– Poate că îi faci inima să-i cânte așa cum îți face el picioarele să danseze. Râde. Mi-a cerut voie să te curteze.

– Și?

– L-am avertizat s-o ia ușurel. Și tu la fel, domnișorică. Mai aveți de făcut mulți pași de dans până în pat.

Ceva s-a schimbat între mintea, inima și mâinile mele de când m-am așezat ultima oară la volan. Spiritele din jurul meu și visurile din lăuntrul meu se amestecă, se rotesc. Mă aflu în biserică, cu capul plecat în rugăciune. Jake îmi atinge genunchiul înainte să-mi dau seama de prezența lui.

– Mary a pregătit cina.

– Cât e ceasul?

– Aproape șapte.

Ochii noștri se privesc, căprui cu gri.

– Mi-a fost dor de locul acesta. Mi-a fost dor de tine dincolo de cuvinte.

– N-ai lăsat pe nimeni acasă de care să-ți fie dor?

– Aici este casa mea. El zâmbește de parcă tocmai i-am oferit în dar un cățeluș, așa că îi ofer tot cadoul. Iar tu ești singurul băiat de care îmi va fi mereu dor.

Îl apuc cu degetele de gaica de la blugi, făcându-l să vină mai aproape. Mâna lui îmi atinge genunchiul care iese de sub fusta ridicată, trimițând acorduri muzicale în sus pe coapsa mea. Eu mă întind după un sărut, care mă face să-mi doresc să mă arunc în ocean într-o zi dogoritoare.

O mie de ochi de dragon clipesc în cercul descris în nisip. Jake mă invită în interiorul hainei lui, înfășurând-o strâns în jurul nostru.

– De câte ori crezi că am explorat malul acesta?

– De mai mult ori decât toate momentele triste de care am avut parte și de mult prea puține ori decât aș fi simțit nevoia. Ce mi-aș dori să nu pleci cu formația!

– Trebuie să fac bani și am de gând să-i câștig cât sunt pe val.

– Și-apoi?

– O să construiesc o casă. O să cumpăr o barcă. O să-i duc pe turiști în larg să vadă oceanul nostru. Mary zice că am stofă de profesor. Ți-ai putea imagina pe cineva ca mine în postura de profesor?

– Ești profesor, vindecător, salvator, explorator, constructor, muzician... iar astea nu sunt lucrurile la care te pricepi cel mai bine.

– Dar care-ar fi?

– Ești un liman sigur pentru naufragiați și, mai mult, vezi comoara din ei.

– Îți voi demonstra, Ari. Aș putea fi cineva de valoare.

– Nu e nevoie să-mi demonstrezi, Jake. Când mă mișc piept pe piept, față în față, deasupra lui, am senzația că mă simt mai mult confortabil decât inconfortabil. Știu deja că nu mă voi putea simți niciodată atât de bine în compania cuiva așa cum mă simt atunci când sunt cu tine.

Visele îi luminează jumătate de față; îndoiala i-o umbrește pe cealaltă.

– Mary mă ajută cu liceul, iar eu am reușit să strâng opt sute de dolari.

– Ari Zajac poate fi a ta pentru un cântec.

Mă rostogolește în nisip.

– Tu chiar ai ieșit din ocean pentru mine, nu-i așa?

– Am fost găsită.

– Da, de către valuri și căluții-de-mare. Ținând în mână șuvițe din părul meu, îmi mângâie obrazul și își îngroapă fața aproape de urechea mea. Asta vine din adâncuri. N-am mai cunoscut pe nimeni atât de curajos să-i lase pe oameni să

privească drept în inima sa. Am văzut-o, Ari. Am văzut că am un loc acolo.

Vreau să-l întreb dacă Jasper e cel pe care l-a văzut, însă mă voi abține până când mă voi convinge că ceea ce mi-a spus nu este vreun cod marinăresc pentru „îmi plac sânii tăi".

Ne sărutăm îndelung, iar mie nu mi-e teamă când își așază piciorul peste al meu, ci doar atunci când și-l ia.

Nia îmi predă tabloul după ce modifică forma unui lemn plutitor. Lemnul primește un chip, cel ars de soare al lui Huey Butters și puțin din al lui Len.

– Uite ce-a ieșit. Piesele fericite sunt frumoase, dar asta de aici lasă loc de întristare.

Îi zâmbesc peste umărul ei mătușii Mary, care lucește de transpirație în timp ce are grijă de foc. Îmi scapă un oftat.

– Mi-aș dori să pot picta asta.

Mary își șterge fața cu un prosop.

– Doamne, e al naibii de cald.

Nia întoarce plăcuța pe care scrie „Revin în zece minute".

– Ne luăm la întrecere?

O luăm înspre ocean, ne aruncăm hainele de pe noi în timp ce fugim, plonjăm în apa rece și ieșim la suprafață în mai puțin de un sfert de minut. Pauza noastră de „ceai cu gheață" ne va revigora pentru restul după-amiezii.

Sunt desculță și năclăită cu lut când un dentist și soția lui intră în Peștele zburător.

– Bună ziua. Vă place drumeția?

– Natura îți taie respirația.

– Copiii noștri sunt afară cu câinii, zice bărbatul. Sunt prietenoși?

– Atâta vreme cât copiii dumneavoastră nu îi vor mușca, nici ei nu îi vor mușca pe copii.

– Au stat în mașină zile întregi.

– Le-ar plăcea să facă ceva?

La Acvariu, oamenii îmi cumpără creațiile ca nebunii, însă la Peștele zburător împreună cu creația se vinde și povestea. Când o oră devine două, doctorul și doamna lui primesc ceai și fursecuri și o lecție de olărit. Madeline și Abigail încearcă să imite glasul Zânei Ari. Musafirii pleacă cu o cutie de căni împachetată cu grijă, cu un ibric pentru cafea făcut de Mary, cu un cocostârc cioplit în lemn de Nia și cu o oală de teracotă cu o broască țestoasă pe ea creată de Ari și știu că, atunci când vor ajunge acasă, le vor spune tuturor povestea femeilor de la Peștele zburător. Ca să nu mai spun că avem două sute douăzeci de dolari în casa de marcat. Îi privesc când ies pe alee.

– Îmi doresc să fac asta mereu.

– S-ar putea să-ți schimbi părerea după facultate, zice Mary.

– În ziua în care voi împlini șaisprezece ani, voi veni aici și nu voi mai pleca niciodată. Jake și cu mine...

– O să-ți termini studiile. Amândoi vi le veți termina, altfel o să vă jupoi de vii.

Mary modelează obrazul unei sirene.

– Nu-ți face griji. Există niște colegii minunate în apropiere.

Mikey mă îmbrățișează înainte să meargă la pescuit.

– O să prind un pește mare pentru cină.

– Ascultă de Huey și nu-ți scoate vesta de salvare cât timp stai în barcă.

Eu revendic volanul când Mary intră în poștă, iar Nia trage un pui de somn în hamac. Prea curând, clopoțeii sună. Mary vâră capul înăuntru.

– Ți-am adus ceva din oraș.

Când deschide portiera, un câine de vânătoare cu urechile clăpăuge urcă legănându-se.

– Este... Bunny? Sisoe – Sfinte Sisoe. Eu încalec scaunul și sar în brațele Minei și ale lui Ellis. Ce căutați aici?

– Să nu mai scrii niciodată „Mi-aș dori să fiți aici" dacă nu vorbești serios.

– Cât stați?

– Doar pentru ceai.

– În niciun caz. Jasper are un ocean întreg pentru voi.

În a patra zi împreună, Jake ne duce să vedem balenele. Mina sare de bucurie de fiecare dată când el ne arată una care iese la suprafață.

– Ce specie e acesta?

– O balenă cu cocoașă. Privește urmele pe care le lasă. Mina privește în direcția în care îi arată Jake cu degetul și vede niște cercuri. Va ieși din nou la suprafață, acolo. Balena iese din apă exact în locul arătat de el, apoi înotătoarea ei dorsală dispare. Pregătește-ți aparatul de fotografiat, așteaptă, așteaptă, și... acum! Mina surprinde coada balenei când aceasta iese grațios din apă. Acesta a fost ultimul plonjon. Va rămâne în adâncuri o vreme.

Jake scanează cu privirea întinderea de apă și pornește în urma unor delfini.

Mary o învață pe Mina să facă oale în timp ce domnul Ellis și cu mine ne plimbăm pe țărm.

– Mă bucur că ai plecat din Yorkville vara asta. Este o epidemie de hepatită. Întreaga regiune este în carantină.

– Da, mătușa Mary a aflat despre asta. M-a dus să-mi fac analize de sânge.

– E totul în regulă?

– Da. Verile petrecute aici mă feresc de multe necazuri. Anul trecut le-am ratat.

Ellis inspiră aerul sărat.

– E ca un refugiu aici.

– V-ați distrat cu Jake la pescuit?

– Nu știu exact cum să-ți descriu.

– Lăsați-mă pe mine să încerc. A fost ca un sejur alături de un maestru desăvârșit și de un băiat de cinci ani care dă iama într-un roi de fluturi.

– Cam aşa ceva. Este un suflet deosebit.

– Este căluţul-de-mare din el.

– Scrii şi aici, Ari?

– Cum ar putea cineva locui într-un poem şi să nu scrie? Acum pot să-i scriu câteva rânduri şi lui Len. Nu chestii poetice, doar rânduri care exprimă dorul. Arunc în ocean pietricele în amintirea lui Len, a bunicii, a lui Iggy şi a lui Jet. Am început să ţin un jurnal de când cu chestia aia despre Anne. Mina mi-a spus că ar trebui să fac asta, chiar dacă le voi arde după aceea. Îmi ia mâna, aşa cum o făcea Len, şi simt durerea din atingerea lui. Mina ţi-a spus tot, nu-i aşa?

Când ridică din umeri, încearcă mai degrabă să scape de durere.

– Cu siguranţă îi împovărez pe oameni. Ne oprim ca să privim nişte pescăruşi care se ceartă pentru un peşte argintiu. Vara trecută, Len şi cu mine stăteam exact în acelaşi loc şi priveam exact acelaşi spectacol. Stresul provocat de fetele Appleton i-au slăbit inima.

– Sunt aproape convins că vorbesc pentru Len când spun asta. Mâinile lui aterizează cu blândeţe pe umerii mei. Dacă aş avea de ales între o viaţă liniştită şi o viaţă cu tine în ea, aş alege a doua variantă mai repede decât a înşfăcat pescăruşul peştele şi nu aş mai renunţa la ea.

– Rochester ăla este un suflet curajos. Este o broască ţestoasă, nu-i aşa?

Zâmbeşte şi-mi face cu ochiul.

– Este o broască ţestoasă pictată.

– Ar fi trebuit să bănuiesc că este colorat, având în vedere atracţia Minei faţă de dumneavoastră. Râde zgomotos când spun: Mi-a lipsit, pentru că atunci când arunc un ochi, Rochester poartă întotdeauna pălărie şi impermeabil.

– Adoră să te aibă în preajma lui. Asta mă face să scriu.

Ne plimbăm de-a lungul plajei.

– La ce lucraţi?

– La o serie de eseuri de călătorie pentru profesori. Tocmai am scris unul despre Torrey Canyon.

– Petrolierul care a naufragiat anul trecut?

– Mina se trage din Cornwall, așa că ne-am dus să ajutăm la curățat. Păsările erau atât de obosite, încât m-au lăsat să le spăl de reziduurile petroliere. Au murit cu miile, însă cele pe care le-am eliberat au rămas cu mine. Încă le văd cum plonjează din nou în apă. Când Mina mi-a povestit prin ce-ai trecut, cuvintele pe care le-am reprimat atâta vreme au început să se aștearnă pe pagină.

– De ce?

– Te asemeni cu păsările acelea, treci prin viață chiar dacă cineva te împroașcă cu rahat. Eu aș spune că ești spectaculoasă.

Îmi simt picioarele ieșind și afundându-se în nisipul plutitor când facem cale-ntoarsă spre Peștele zburător.

– Haideți! O să vă arăt cum să scoateți un personaj din lemn plutitor.

Sosirile și plecările, precum și alte ocazii, oferă motive pentru petreceri. Jake mă duce cu barca să-i cunosc formația. Duncan și Robbie, băieții din Saltwind, mă întâmpină cu un fluierat.

– Deci fata chiar există. Am crezut că Jake te-a inventat.

Kathleen, vocea angelică din Saltwind, mă măsoară din priviri.

– Ai grijă să nu rămâi cu inima frântă.

– Scuze?

– Jake și cu mine ne distrăm de minune. Ea zâmbește și-i face cu ochiul. Nu-i așa, băiete?

Mâna lui Jake pe talia mea îmi spune că ea încearcă să bage zâzanie între noi. Eu fluier.

– Doamne, Kat, ești mai frumoasă decât Marianne Faithful. S-ar putea să mă dau și eu la tine.

Duncan râde și își lovește *bodhrán*-ul pentru a marca gluma. Apoi îi învăluie pe la spate și îi mână spre scenă. Jake se apleacă la urechea mea.

– Voi cânta doar pentru tine.

Jake e mai liber decât l-am văzut vreodată, dându-și drumul la voce așa cum își dă drumul la vioară. Are ceva în ea care te arde și îți face pielea găină în aceeași răsuflare.

– „Apoi ea face cale-ntoarsă, cu o singură stea călăuză, în timp ce lebăda străbate lacul seara..."

Inspir adânc atunci când ritmul devine mai alert. Nu are importanță că mă invită la dans bărbat, femeie sau copil, eu mă poticnesc, pășesc și bat ritmul din picioare. De obicei, Jake cântă cu ochii închiși, însă în seara asta ei mă găsesc mereu, buzele lui schițează un zâmbet, iar broboanele de sudoare îi acoperă tot trupul. Una se rotește pe o șuviță de păr. *Uite, Ari, este Jewel.*

Ca și când tocmai l-ar fi zărit pe Jasper, Jake sare de pe scenă și aterizează la câțiva centimetri de mine, apoi începe să mă urmărească în pași de dans pe ring, cântând la vioară în tot acest timp.

Deși abia mai avem voce, cântăm în cor tot drumul înspre casă: „Hei, hei, plecăm departe pe măgăruși".

Mă duc să livrez niște cumpărături și să gust din dulceața îmbrățișărilor stăpânei casei. Sadie și-a luat o slujbă pe coastă, iar casa e atât de plină de băieți, cu tot cu Mikey, încât știu că ea se va bucura de compania unei femei cu care să trăncănească.

Doamna a primit mai multe lovituri de la viață decât ar merita cineva, iar ea îți povestește despre ele cu aceeași pricepere cu care croșetează, însă nu va rosti niciciodată: „Vai, Doamne, ce încurcătură afurisită!"

Ridic în brațe un țânc care plânge și-l legăn ca să tacă.

– Vă mulțumesc că l-ați lăsat pe Mikey să doarmă aici. Tânjește după afecțiune.

– Îmi amintește de tânărul Jake.

– Ce s-ar alege de nevinovații aceștia dacă n-ați fi dumneavoastră?

– Să știi că Mary și Nia au tot atât de mare grijă de tinerii aceștia ca și mine și Huey. Și-au dorit atât de mult să-l adopte pe micuțul Jake, dar cei care nu le cunosc, au spus că nu sunt potrivite. Imaginează-ți o prostie mai mare. Ani la rând s-au dus la cocioaba lui Tupper, uneori de două ori pe zi după ce mama lui și-a luat tălpășița, ca să-i ducă de mâncare, haine groase și îmbrățișări calde. L-au plătit pe băiatul mai mare al învățătoarei, Marlin, pentru un sfert de zi ca să-l ia pe Jake de la școală și să-l ducă în siguranță acasă. Mă mai servește cu niște cozonac și alte povești. Mi s-a frânt inima când te-au pierdut. În fiecare zi după aceea, m-am dus la ele ca să le înveselesc. Le-am spus că micuțul meu a plecat și că nu se va mai întoarce niciodată, dar că tu erai a lor și că te vei întoarce la mamele tale. N-am avut dreptate?

– Vreau să am grijă de copii așa cum faceți dumneavoastră.

– Firește. Altminteri pentru ce-a fost călătoria ta?

PATRUZECI ȘI CINCI

Briza marină care îmi mângâie pielea mă face să exult și să plutesc pe o cuvertură veche. Cunosc atingerea, întunericul și lumina. Cunosc forța cuiva care a fost scufundat de rău și readus la suprafață de bine. Jake îmi explorează trupul încet, sărutându-mi sânii. Își pleacă fruntea ca o căprioară care se adapă la jgheab, sorbind blând cu limba.

Neînfricată, fusta mea se ridică, și îmi așez piciorul drept ca o panglică de satin ce cade de pe un cadou. Sunt înnebunită după mâna lui care urcă pe coapsa mea. Degetele lui rup sigiliul de dantelă al chiloților mei albaștri, din mătase, care se odihnește pe șoldul meu alb. El geme pentru că marea e casa lui. Eu gem pentru că mă umezesc între picioare, căci roata olarului care se rotește este inima mea. Mă gândesc să îl las să-și dea drumul în mine, însă el nu mă întreabă, doar cântă acel cântec în interiorul meu până ce totul se sfârșește și nu mai rămâne decât un zâmbet tăcut.

Abdomenul lui, tare și concav, lasă loc mâinii mele să pătrundă în blugii lui.

– Ari, nu trebuie dacă nu vrei.

Și iată diferența pentru această fată. Atunci când *trebuie* să liniștesc un băiat, o chestie urâtă și lipicioasă îmi umple palma. Cu Jake, pentru că îl iubesc și *vreau*, descopăr o mulțime de alte lucruri încântătoare.

Atunci când îi șoptesc: „Vreau să te văd", pantalonii lui dispar ca în trucul cu fața de masă pe care îl face magicianul.

Miroase bine, nu dulce ca jerbele de flori, ci mai degrabă ca săpunul. Îmi place pielea fină de pe coapsa lui și părul cârlionțat de pe abdomen care coboară înspre penis, ca și când ar fi părăsit liziera pentru a se afunda în inima pădurii. Îmi place respirația lui sacadată și gemetele de plăcere. Și îmi place că își ține mâinile sub cap.

Băieții de aproape nouăsprezece ani care sunt atinși astfel își dau drumul repede și ușor, mânjindu-și tot abdomenul, iar eu îmi amintesc o predică de demult despre un tip pe care l-a trăsnit Atotputernicul pentru că și-a irosit sămânța în loc să o lase gravidă pe soția fratelui său defunct. Așadar, tristețea îmi umbrește bucuria când mă îndoiesc de un Dumnezeu care prăjește o persoană din cauza asta, dar care nu-și bate capul cu un tată care-și lasă propria fiică cu burta la gură.

Jake mă mângâie pe braț.

– La ce te gândești?

– Crezi în Dumnezeu?

– Vrei să cred?

– Vreau să-mi explici. Mi-e greu să-mi dau seama ce este păcat și ce nu în toată povestea asta.

– Știu doar că mă faci să respir.

– Mary și Nia m-au făcut să mă gândesc la un creator. Len m-a făcut să cred în ceva mai mult. Însă Tatăl Nostru mă neliniștește.

– Atunci când cânt la vioară, simt ceva măreț, ca și când m-ar asculta oceanul.

– Eu te ascult. Uneori, când sunt în Toronto și mă simt singură nopțile, jur că te aud.

– Știu că am mulți ascultători drăguți, însă deseori simt că doar unul singur, din acest univers vast, mă aude cu adevărat. Se prea poate să fi fost acea atingere plină de teamă pe care o simt atunci când el mă cuprinde cu brațele. Iubește-mă, Ari – te rog.

– Întotdeauna, Jake.

Pe malul oceanului, Mikey a pornit la vânătoare de comori împreună cu o legiune de piraţi. De pe stâncă, unde stau cocoţată, văd libelula care stă pe umărul lui. Nia se aşază în stânga mea, iar Mary, în dreapta mea.

– De ce trebuie să plec de-aici? Singura conversaţie pe care mama şi cu mine am avut-o în ultimul an a fost: „Dă-mi douăzeci de parai şi unde-i antinevralgicul". Aş vrea să-şi pună capăt zilelor mai repede.

Mary îmi strânge coada în pumnul ei.

– Şi eu.

Mă uit la ea.

– Tu nu gândeşti niciodată aşa.

Ea râde ca un coiot.

– Ce crezi că-mi trece prin gând atunci când arunc cu pietre în oalele nereuşite?

– Ar trebui să joci volei.

– Mi-aş dori ca Jacquie să fie acolo pentru tine.

– Babcia este slăbită şi are nevoie de Jacquie; faptul că s-a întors acasă a mai înveselit-o puţin. Eu mă simt uşurată. Cel mai tare mă sperie ce le-ar putea face Dick. Ricky mi-a spus că este un poliţist corupt şi că îi are la mână pe prietenii lui ticăloşi, care îi sunt datori. Aş vrea să ştiu ce-are de gând să facă cu mine. Au pus ochii pe magazin, dar au înţeles că acesta nu mai există.

– Te atinge?

– Sexual, preferă femeile bătrâne şi uzate. Nu o atinge niciodată nici pe Ronnie. Dar o pocneşte pe mama. Le aplică lovituri de curea băieţilor. Mai nou, preferă să tragă de păr, de când doamna Vandevolt este atentă la vânătăi. Întorc brăţara, împletită din păr de cal din arcuşul viorii lui Jake. Ce mi-ar plăcea să-mi înfig şi eu mâna în părul lui.

Nia îmi trage capul pe umărul ei.

– Mai ai de descoperit câteva comori, apoi te vei putea întoarce acasă. Vom veni în vizită de Crăciun şi vom rămâne până la Anul Nou.

Râsul lui Mikey, care fuge după Jake, răzbate până sus.

– Credeţi că l-aţi putea aduce pe ascuns şi pe Jake? Domnul Ellis are o casă mare.

– Va avea concerte de sărbători, zice Mary. Este hotărât să strângă bani pentru o casă şi o barcă.

– Poate rămâne cu mine în casa de vară la noapte? Nu facem... ştiţi voi. Vreau să fiu cu el în fiecare minut.

Degetele mele se joacă pe pielea pe care soarele n-o atinge niciodată.

– Ai observat că toate dorinţele şi speranţele noastre se potrivesc ca notele pe portativ?

– Muzică *soul*. El se sprijină într-un cot şi îmi înlătură cârlionţii de pe faţă cu degetul. Ari, ştiu că vor mai trece câţiva ani până când vom fi împreună. Spune-mi doar că ai putea să păstrezi ultimul dans pentru mine.

– Este o cerere în căsătorie, Jake Tupper?

– Ce rost ar avea să trăiesc fără tine?

– Şi dacă formaţia ta va deveni mai renumită decât The Beatles?

– Asta m-ar face să o iau la fugă înspre casă mai repede decât dacă aş fi fugărit de un roi de albine furioase.

– Dacă vei cădea în mrejele unei femei de o frumuseţe răpitoare, cu ochii albaştri precum cerul?

– Atunci înseamnă c-am murit, pentru că doar un înger poate fi mai frumos decât tine.

– Dacă vei deveni comandatul celui mai luxos vapor şi vei naviga pe ocean?

– S-ar putea să întârzii la cină, dar aş fi acasă înainte de culcare.

Mă sărută tandru cu limba, iar eu descopăr că violonceliştii principali cântă bisuri.

Trenul străbate din nou kilometri, îndepărtându-se de locul de unde am venit. Mikey doarme în braţele mele. Morsa William îi aduce o pernă.

– Aşa, flăcău. Splendoarea unui tren este aceea că te duce undeva, dar te aduce mereu acasă.

Faţa lui pare atât de bronzată pe perna albă!

– Îţi promit că e doar începutul, Mikey. Ne vom întoarce vara următoare. Până atunci, vom vâna comori împreună.

– M-am distrat de minune.

– Într-o zi vei locui cu mine acolo. Noi ştim cât de magic este locul acela.

Strânge în braţe un urs de pluş pe care Sadie l-a făcut pentru el şi adoarme. În timp ce imaginile de sfârşit de august se perindă dincolo de geam, închid ochii şi le văd pe mătuşile M&N citind bileţelul pe care l-am vârât în buzunarul halatului vechi şi uzat al lui Mary.

„Mătuşilor: Ştiţi cine s-a născut din voi? Cine învârte lumea în mâna ei, invocă spiritele pădurii şi sare peste marginea prăpastiei crezând că poate zbura? Eu sunt copilul iubirii voastre. Eu sunt copilul vostru. Ari."

PATRUZECI ȘI ȘASE

Domnul West își aduce mereu o carte în a treia duminică, având în vedere că întâlnirile noastre variază în funcție de crizele de isterie ale lui Dick. Cu toate acestea, străbat parcul în fugă înspre el, ca și când aș vrea să micșorez distanța pe care au creat-o lunile iulie și august. Închide cartea *Meditations in an Emergency* și ridică privirea. S-a schimbat. Eu m-am schimbat. Estul are efectele acestea asupra unui trup. Are părul mai lung și arată de parcă umerii i-ar fi fost împovărați atât de mirare, cât și de disperare: deși a tăiat Taj Mahal de pe lista sa, cred că a adăugat o grămadă de întrebări noi.

Căldura se strecoară ba înăuntru, ba afară, iar eu îmi scot puloverul fără să mă gândesc.

– Isuse, Ari, ce s-a întâmplat?

Îmi privesc brațele.

– E doar un mic joc pe care l-am jucat Dick și cu mine, „Atac și Ungere".

– Poftim?

– Pentru fiecare ciupitură a lui, eu îi ung sendvișul cu excremente de rozătoare. Uneori îl provoc, doar ca să-i pot unge niște rahat de pasăre pe salam.

Domnul West privește cu atenție dezastrul de parcă ar fi un tablou de Picasso: „Braț cu boabe de struguri verzi și violet".

– Încerc să mă feresc să nu devin „capitolul final pe care nu îl citește nimeni pentru că acțiunea s-a încheiat".

– Poftim?

Bat cu degetul pe carte.

– N-ați ajuns încă la partea aceea?

– Nu cred. Ai citit cartea asta?

– M-a atras titlul. Este vorba despre a te face pe tine însuți să pari mai frumos.

– Nu cunosc nicio fată care să-l fi citit pe O'Hara.

– Jacquie mi-a dat-o. Obișnuia să citească o carte pe săptămână, uneori, două.

– Durerile ei de cap sunt la fel de rele?

– Nu, se simte minunat. De când l-a îmbăiat și l-a îmbrăcat pe Jet pentru Jory, durerea ei pare să fi dispărut complet. Doar cărțile de povești pe care i le citește în poloneză lui Arielle o încetinesc.

– Ce face Mikey?

– Spectaculos. S-a distrat de minune descoperindu-și libelula interioară. Iar Dickie a mai rărit-o cu loviturile pentru că doamna Vandervolt își cam bagă nasul când vine vorba despre „accidentările" lui. Nenorocitul îl încuie în pivniță acum.

– Dumnezeule!

– Chase ne-a adus un container împotriva rozătoarelor de la firma tatălui său. L-am umplut cu toate cele necesare pentru a te simți ca acasă: saltea, cărți, pernă, pătură, hrană, lanternă, jerseu. E ca o fortăreață. Ba chiar are și ventilație, așa că nu trebuie decât să se bage înăuntru și să închidă capacul atunci când aude chestii zgâriind prin colțuri.

– Nimeni n-ar trebui să aibă o astfel de viață, Ari.

– Dar, cu toate astea, avem și nu suntem puțini. Exact asta ați descoperit în călătoriile dumneavoastră din vara asta, nu-i așa?

Își îngroapă fața în mâini.

– Asta o să vă amuze. L-am învățat pe Mikey să joace „Pedeapsă igienică". După ce Dick îl aruncă în văgăună, Mikey se apucă să curețe vasul de toaletă sau colivia păsării.

– Și asta-i amuzant?

– Folosește peria de dinți a lui Dick.

Râsul lui baritonal e la fel de frumos ca și frunzele ruginii.

– Cântați?

– Am cântat o vreme în cor. Cel din biserică mă irita, ca și pe tine. Cercetează din priviri întinderea de apă. Nu știu cum să le procesez pe toate. Sărăcia din India e ceva ce nu pot uita, iar spiritualitatea... oriunde aș călători, fiecare are povestea sa, adevărul său.

– Mda, cred din ce în ce mai tare că acest Dumnezeu mare este o plăsmuire a imaginației care a luat-o razna.

– Părinții mei sunt de părere că este periculos pentru sufletul meu că m-am dus acolo.

Ridic genunchii pe banca pe care stăm.

– Este, dacă permiteți ca această călătorie să vă întristeze, dar nu și dacă o lăsați să vă învăluie și să însemne ceva pentru dumneavoastră care să vă facă să vă apreciați viața.

Își ia ochii de la apă și se uită la mine.

– Nu sunt trist.

– Ba da, sunteți.

Râde trist.

– Ai dreptate. Sunt trist. Ce-mi sugerezi să fac?

– Să cântați.

– Să cânt?

– Să cântați acel cântec despre a fi mai mult o valoare decât o pacoste.

– Mă simt atât de... nu știu, greu.

– Ce noroc spectaculos!

– De ce?

– E ca un junghi în coastă. Cine ar schimba ceva dacă s-ar simți bine și confortabil mereu? Fosta mea profesoară de la Pleasant Bay s-a dus în Haiti și s-a întors pregătită să sară de pe o stâncă. Însă acum strânge creioane colorate rupte, maculatură, cărți vechi, tot felul de chestii și le trimite la misionarii de-acolo. Ce-ar fi să strângeți toate manualele pregătite pentru a fi aruncate? Puneți-le în cutii și trimiteți-le la școala aceea pe care ați vizitat-o. Vor crede că a sosit Vishnu în persoană.

Tristețea îi dispare când încep să cânt un cântec popular:

Ține bine William Over, ține bine William White,
Țineți bine de frânghie și trageți cu putere.

– Ce-i asta?

– Muzică sfântă în stare pură. O poveste despre vecini care se ajută.

Soarele care pătrunde printre arțari luminează spațiul din jurul nostru mai spectaculos decât vitraliul unei catedrale.

– Îmi mai cânți?

– Povestea e minunată, dar o să vă cânt partea de final a corului:

Ține bine William Over, ține bine William White,
Țineți bine de frânghie și trageți cu putere.
Țineți bine de parâme și trageți cât puteți de tare
Și astfel o să-l scoatem pe Kit din mare.

– Ai voce frumoasă.

– Tata avea voce frumoasă. Ori de câte ori cânta, toată biserica, până și pianul, tăceau respectuos, iar peste strane se așternea o tăcere de mormânt. Muzica populară este adesea o balenă dintr-o poveste cu pești, dar niciodată o minciună. Mă uit la ceas. Trebuie să plec.

– Dar abia ai ajuns.

– Laura nu l-a luat pe Mikey vineri. I-am promis că-l voi duce la ea ca să vadă că ea este bine.

– Și este?

– Își va reveni suficient cât să-l liniștească pe Mikey.

– Ai nevoie de ajutor?

– Ne ia Chase cu mașina. Însă data viitoare când Laura va da bir cu fugiții, lui Mikey i-ar prinde bine să petreacă timpul cu o persoană fără probleme.

– Ei bine, sunt omul potrivit.

– Cu siguranță.

Domnul West își strânge buzele într-un zâmbet trist.

– Îmi voi păstra weekendurile libere.

– Inima v-o păstrați liberă, de aceea nu aveți probleme. Mă îndepărtez cântând: „Ține bine Ari Zajac, ține bine Aaron West. Țineți bine de frânghie și trageți cu putere..."

– Ari, mă bucur că te-ai întors! strigă el.

– Merită să mă întorc pentru a treia duminică. Salutați-o pe Belle din partea mea.

Laura ne întâmpină pe Mikey și pe mine la ușă. Seamănă cu un sloi de gheață care a început să se topească și e gata să se rupă.

– Cum te simți?

Capul i se leagănă ca la o păpușă.

– Așa și-așa.

Mâna îi tremură când îl mângâie pe păr pe Mikey.

– Sunt puțin răcită. Mă voi simți perfect săptămâna viitoare.

Își ține echilibrul în îmbrățișarea lui Mikey.

Se uită mai mult la cerul cenușiu decât în ochii mei.

– Mulțumesc că l-ai luat cu tine pe Mikey vara asta.

– Ne-am distrat de minune, nu-i așa, frățiorule?

Mikey se desprinde de mama lui și se lipește de mine.

– Clopoțeii aceia pe care i-a făcut sunt cele mai frumoase lucruri pe care mi le-a oferit cineva vreodată.

– Data viitoare îl voi învăța cum să facă oale.

– Abia aștept să văd ce-o să primesc. Și cu astea, totul ia sfârșit. Să fii cuminte, dragule, zice ea. Ne vedem săptămâna viitoare.

Magherniță miroase a urină și rahat de pasăre în ciuda faptului că Păsărica a murit acum două luni. Mama mănâncă rahat, iar Dick continuă să-l împroaște pe toată lumea, așa că viața este la fel ca înainte de plecarea noastră. Cu excepția lui Todd, care a pierdut vreo zece kilograme doar ridicându-se de pe canapea și ducându-se la slujba lui de la cabinetul veterinar. A încheiat-o cu școala, însă cu experiența lui de viață în rahat, îl așteaptă o carieră strălucitoare în curățenie.

Ricky nu mi-a răspuns la nicio scrisoare și, adevărul fie spus, nu-mi pare rău că a plecat. Violonistul meu s-ar împăca cu Iubirea Existențială, însă lucrurile ar fi fost mai complicate dacă ar fi locuit cu Soldatul.

Deschid o scrisoare de la Jake. Aiurelile lui poetice mă țin la suprafață în latrina asta.

> Mama lui Isaac și a lui Peter a ieșit din închisoare și a venit să-i ia. O, ce bucurie la vederea ei! S-au dus cu toții la ferma unui unchi din PEI. Sunt niște băieți atât de buni, se vor descurca de minune. Avem un concert în Charlottetown, așa că voi trece pe la ei ca să-i salut.
>
> Nici n-au plecat bine, că a venit Danny. Nu era în casă nici de-o oră, când a dat foc celei mai bune fețe de masă a doamnei. E un neastâmpărat de nouă ani. Mary și cu mine ne-am dus la un psiholog ca să ne dea niște sfaturi. Mi-a spus că am puterea de a pătrunde în esența lucrurilor. Imaginează-ți-l spunându-mi asta. În fine, ne-a povestit despre tatăl lui Danny, care se comporta cu propriul fiu mai rău decât cu o rozătoare. Da, fetițo, ascult... și văd.
>
> Ieri, am ancorat barca și am rămas o vreme să privesc norii auriu-verzui rotindu-se ca niște poale la dansul de vineri. Un bâtlan mare și albastru a înhățat un pește în apropiere, apoi a țâșnit precum o săgeată spre uscat. M-am întrebat dacă i-l ducea partenerei lui sau avea de gând să se înfrupte singur din el. Știu că o recompensă care nu este împărțită îți lasă un gust amar și îngrozitor ca și oceanul care se agită sub mine. Mai știu că iubirea este la fel de trecătoare ca și norii aceștia. Nu mai rămâne decât speranța, sau poate ceva mai măreț, cum ar fi credința. În acest moment, o simplă speranță m-ar face să respir în continuare. Îmi vei păstra ultimul dans, Ari?

Și astfel începe jocul nostru „și dacă" de la kilometri depărtare:

– Și dacă Noua Scoție s-ar prăbuși în mare?

– Atunci voi construi un submarin pentru noi.

– Și dacă un vultur ți-ar fura vioara?

– Aș trimite un leu-vultur să mi-o aducă înapoi.

Replica asta mi-a plăcut în mod special.

– Și dacă o broască-țestoasă uriașă mi-ar smulge degetele de la picioare?

– Atunci vei sta pe picioarele mele și-am să dansez pentru tine.

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Un cenușiu lăptos învăluie a treia duminică, ianuarie 1969. Eu aduc ciocolată caldă. Aaron West şi cu mine ne aşezăm aproape unul de celălalt. Forţa pe care o emană liniştește haosul care m-a însoţit de la magherniţă.

– Cum a fost vacanţa? întreabă Aaron.

– Venerarea obişnuită a pruncului Isus cu duhurile.

– N-a fost bine?

– *Vino, mi-au spus, pentru rom-rom-rom-rom.* Dick şi Ducesa au fost mai îmbibaţi cu rom decât budinca de Crăciun. Jillianne a venit în vizită.

– Ce mai face?

– Își iubește slujba. Zice că, uneori, nu poate dormi din cauza ideilor care i se plimbă prin cap. Nu se mai droghează, dar bea vinul ca pe apă fără nicio problemă. Am mers acasă la Jennah, iar ea și Jory au golit cinci sticle în două ore.

– Ai primit veşti de la June?

– Metafizic. Mi-am imaginat-o într-o cabană călduroasă din lemn. Aţi avut un Crăciun frumos?

– A fost frumos. Surorile mele au implicat biserica în pregătirea de cutii cu rechizite pe care să le trimită împreună cu transportul de cărţi.

– Ştiaţi că mama dumneavoastră mi-a trimis o poză cu Zodiac, cu coarne de ren, trăgându-l cu sania pe verişorul dumneavoastră?

– Da, a fost vedeta petrecerii anuale de patinaj.

– Ați patinat vreodată pe iazul dumneavoastră?

– În fiecare an de Crăciun.

– Cât de Norman Rockwell. Belle ne-a dus pe Mikey și pe mine să vedem *Ice Capades*. Puștiului i-a plăcut foarte mult.

– Ce nu îl încântă pe Mikey? Lui i se pare magică și o drumeție printr-o mlaștină.

– Libelula din el e de vină.

Aaron privește ramurile golașe de deasupra noastră.

– Îmi vei spune vreodată ce vezi tu în mine?

– Nu funcționează așa. Trebuie să vedeți singur. Dar stați prin preajmă. Știți că Jasper tinde să fie arogant. Mai ales dacă îl căutați prin copaci.

Se foiește.

– Și dacă nu voi sta prin preajmă suficient de mult timp ca să-l găsesc?

Expresia de pe fața lui este atât de sinceră și de pierdută și... extrem de tristă.

– Jasper nu lasă niciodată în urmă un suflet înrudit.

– Vezi cumva un căluț-de-mare?

– Doamne, nu. Animalul dumneavoastră spiritual este mult prea aventuros ca să trăiască printre alge.

– Vezi un pește?

– Este o călătorie de descoperire, nu un interogatoriu.

– Eu descopăr prin întrebări și răspunsuri.

– Nebunia mea, regulile mele, îmi pare rău. Spuneți-mi, ce animal spiritual vedeți în mama dumneavoastră? Nu vă gândiți, spuneți repede.

– Un cal sălbatic.

– Frumos cal. Dar în tatăl dumneavoastră?

– Un armăsar.

– În surorile dumneavoastră?

– Păi... o lebădă și... un bâtlan. El își înclină capul într-o parte. Și văd un urs în sora ta, Jacquie.

– Un urs galben legendar. Războinicul meu. Protectorul meu.

– Îmi pare rău că se află atât de departe.

– Casa mea cu surori se află categoric pe nisipuri mișcătoare.

– Ei bine, adevărata ta casă te așteaptă. Mai sunt patru luni până când vei împlini șaisprezece ani.

– O sută optsprezece zile, dar cine stă să numere?

Ciocolata caldă mi se agită în stomac știind că libertatea mea înseamnă să-l las pe Mikey în urmă.

– Cum e viața în magherniță?

În ziar există un articol despre o evadare din închisoare. Tipul mai avea de ispășit două luni din pedeapsa de opt ani, dar a evadat.

A luat-o razna, Jasper.

Parcă și văd cum s-a întâmplat. Ar trebui să-i trimitem o felicitare.

Jasper și cu mine am reușit mereu să evadăm în lăuntrul nostru indiferent unde ajungeam, însă magherniţa este atât de infestată de paraziţi de toate felurile și genurile, încât nu găsim nici măcar o crăpătură unde să ne odihnim și să ne regrupăm.

Azi, în clasă, domnul Ellis a spus:

– Detaliile minore fac o poveste interesantă. Ele conectează cititorul și transformă timpul și locul în realitate. Gândiţi-vă la detalii atunci când veţi scrie eseul.

Sculă stă în fotoliul roșu când mă întorc de la bibliotecă.

– Salut, Ari! Vrei ceva dulce?

Face exhibiţionism – din nou. *Jasper, crezi că domnul Ellis vrea să știe despre acest detaliu?*

Îl privesc drept în ochi.

– Salut, O'Toole, vezi că ai un *spaghetti* în poală.

Nu se clintește. Chestia lui nu este mică, este scârboasă și amenințătoare și-mi vine să i-o tai cu cutterul. Urc treptele două câte două.

Când intru în cameră, o găsesc pe Ronnie sforăind – în patul meu, în așternuturile mele. Hârtia igienică folosită zace

grămadă pe podea. Stau pe jos la capătul holului unde se afla odinioară cortul lui Mikey și încerc să învăț la matematică. Mama tușește în baie de parcă ar fi gata să-și dea un plămân.

Todd iese din camera lui, vede că baia e ocupată, deschide fereastra de pe hol și urinează afară, și iată cum misterul dârei galbene de pe acoperiș este deslușit. O ia pe scări în jos tocmai când vocea lui Dick bubuie sus.

– Hariet, vacă leneșă! Crezi că avem toată noaptea la dispoziție să te așteptăm să pregătești cina?

Închid cartea și cobor scările fără tragere de inimă. Îmi dă un bobârnac în frunte.

– Mișcă-te!

Hrănesc porcii. În timp ce curăț mizeria lăsată de ei, O'Toole se furișează pe la spate și zice:

– Mersi, dulceață.

Își strecoară mâna pe sub cămașa mea.

Mă rotesc și îl pălesc cu tigaia.

– Ține-ți mâinile murdare departe de mine!

Dick dă năvală înăuntru de pe hol.

– Fii respectoasă cu musafirul meu, m-ai auzit?

Mă lipește cu spatele de perete, apăsându-mă cu antebrațul pe gât – tare, tare, puțin mai tare până când alunec de-a lungul peretelui, pierzându-mi cunoștința.

Acestea sunt detaliile când îmi revin: bocancul negru și greu pe părul meu, ținându-mi obrazul lipit de pardoseala murdară. Putoare de zeamă de murături și cauciuc ars. Un șir de furnici dispărând sub aragaz. Un pachet gol de țigări care sprijină piciorul mesei. Un rahat de pasăre întărit pe plinta îngălbenită și sunetul unei lacrimi care aterizează pe linoleumul crăpat.

Ei își iau gențile cu echipamentul de bowling și pleacă. Mă ridic de pe jos, mă spăl și urc la etaj. Când anume a înviat Ronnie din patul meu este un mister, însă rucsacul mi-a fost șterpelit, iar patul meu este gol, cu excepția unei urme unsuroase de cap pe perna mea de la Peștele zburător, iar pe plapuma

din pene de la Babcia este sânge menstrual, căci virginal știu sigur că nu este.

Intru în camera băieților și bat cu degetul în cortul mai mare pe care Chase și cu mine l-am instalat după plecarea lui Ricky.

– Mikey? Pot dormi cu tine în cort?

El desface fermoarul. Eu mă târăsc înăuntru și mă fac ghem.

– Vrei să-ți citesc o poveste?

– Nu, vreau doar puțină liniște ca să inventez o poveste pentru școală.

– Scrie despre o libelulă și un căluț-de-mare care au ieșit cu cortul în vastul interior, bine?

– Voi încerca.

Îmi acoperă umerii cu pătura lui și mă bate ușor pe spate cu mâna lui mică.

Vreau să dorm, însă detaliile nu-mi dau pace: fiorul de dezgust pe care l-am simțit când m-a atins O'Toole, noua metodă de tortură a lui Dick care lasă puține vânătăi, dar bagă spaima în mine, renunțarea completă la sine a mamei mele care a transformat-o în blana năpârlită de animalele mâncate de molii.

Jasper, vreau să plec acasă.

Îmi țin respirația când aud ușa deschizându-se, însă răsuflu ușurată când recunosc șuierăturile și pufăiturile lui Todd, care se așază pe patul de lângă cort. Ațipesc, dar mă trezesc brusc când aud patul scârțâind în mod ritmat, accelerând ca o locomotivă. Gemetele lui Todd se intensifică în timp ce-și face laba, iar Jasper cântă „Ajutor" ca să alunge oroarea.

PATRUZECI ȘI OPT

Imaginea lui Jackson Pollock se perindă asemenea unui carusel. Bătăile inimii mele refuză să încetinească. Vâjâitul din urechi îmi provoacă greață. Mă furișez afară înainte să se aprindă luminile, îmi iau haina și o tai peste câmp. Jasper mă încetinește.

Întoarce-te. Vreau să pictez mulțimi furioase ca Jackson.

Și noi suntem o mulțime furioasă.

Îi dau lui Matt Talbot zece parai, iar el îmi dă o pungă de iarbă.

Vei lipsi de la engleză.

Taci din gură.

Îmi place lumina slabă a soarelui și frigul de februarie care-mi mușcă din obraji, amestecate cu căldura pe care o degajă focul din tomberonul de tinichea ruginit. Savurez bătăile încete ale inimii mele, legănatul copacilor și marginile zimțate care se topesc. Încerc să-mi concentrez privirea în timp ce amicii mei delicvenți se împrăștie în toate direcțiile ca uleiul în prezența detergentului de vase. Eu mă întorc spre umbra care domnește peste umărul meu.

– Nu trebuia să-l iei pe Mikey?

– Păi... *Am uitat de el, Jasper?* A... nu, Sabina... petrecere de zi de naștere...

– Vino! Să mergem.

Domnul Ellis mă trage de fular.

– Nu, mulțumesc. N-am chef de prelegeri.

– Ce ușurare, pentru că n-am pregătit niciuna. Vino! Mă îndrumă cu blândețe, așezându-și brațul pe umărul meu. Perioadă grea, hm?

– Sunt terminată.

– Te afli într-o încurcătură afurisită, dar în niciun caz un șorecar gras nu poate întrece un leu-vultur. Deschide portiera. Ce zici de lasagna?

– Trebuie să merg la lucru.

– Te vom duce noi mai târziu cu mașina și vom asculta puțină muzică.

– Cum rămâne cu grupul de scriitori?

– A fost amânat din cauza unui meci de baseball. Îți vine să crezi?

Până termin cu dușul, efectele ierbii au și dispărut, iar mie îmi vine să mă scurg ca apa în canal. Mina mi-a lăsat prosoape pufoase și haine curate.

Masa este încărcată cu mâncare.

– Înfulecă.

– Aveți de gând să mă spuneți, din cauza ierbii?

– Facem o înțelegere, promite-ne, Minei și mie, că nu te vei mai atinge de droguri în timpul școlii și că nu vei fugi de la ore.

– Fără rahaturi, vă promit. Îl irită foarte tare pe Jasper.

Mina mă îndeamnă să mănânc, apoi să stau turcește pe covor.

– Sunt șocată că Jasper nu te-a pocnit încă.

– Dick ne pune mereu jos pe amândoi.

Ellis flutură o baghetă înspre mine.

– Nu despre asta este vorba.

– Poftim?

– Cauza nu este mama ta, sau O'Toole, sau nenorocitul de Dick.

– Ba da, este.

– Nu, este vorba despre Mikey.

– Mikey și cu mine suntem aliați.

– Gândul ți-e la o luptă care va veni peste câteva luni.

– Ce luptă?

– Știi că trebuie să pleci de acasă și știi că îl vei lăsa în urmă pe Mikey, iar asta îi conferă ticălosului un avantaj în momentul acesta.

– Ați spus că n-o să-mi țineți prelegeri.

– Am spus că *eu* nu am niciuna pregătită. Rochester este furios și pregătit de război. Domnul Ellis îmi întinde o farfurie: Mănâncă.

– Ce-o să *mă* fac cu Mikey?

– Nu am un răspuns. Dar când va sosi timpul, te vom ajuta cu toții să-l găsești. Însă acum trebuie să facem ceva cu vânătăile de pe gât.

– Aveți dreptate.

O ciupitură sau un pumn e una, dar a lăsa pe cineva fără suflare este cea mai rea tortură dintre toate.

– Ari, trebuie să-i spui doamnei Vandervolt.

– Ușurel. Înainte de asta, imaginați-vi-i treji și puși la patru ace, spunând că aceste vânătăi sunt „semnele pasiunii" și că eu sunt o rebelă. Cel puțin, voi putea pleca în curând. Cel pe care riscăm să-l distrugem este Mikey.

Mina îmi pune niște salată pe farfurie.

– Sunt de aceeași părere cu Ari. Am auzit prea multe povești îngrozitoare de la copiii din sistem. Ce crede Mary că ar trebui să faci?

– Am grijă ca aceste reziduuri toxice să nu ajungă pe Coasta de Est. Mary își face prea multe griji, iar Jake crede că trebuie să-mi ofere o viață perfectă. Nu le pot spune că explodez pe dinăuntru.

– Nia a sunat seara trecută.

Eu încerc să-i citesc fața lui Ellis.

– A spus că scrisorile tale seamănă cu *Rebecca de la Ferma Sunnybrook* și că încerci să redai o imagine distorsionată a *Infernului* lui Dante.

– Ce i-ați spus?

– Păi, nu i-am spus că te văd străbătând câmpul în fiecare zi în pauza de prânz. Nu i-am spus că ai obținut douăzeci și două de puncte la testul de matematică sau că mi-e dor de inteligența și înțelepciunea ta la ora de engleză. Îmi ridică bărbia. I-am spus că Mina și cu mine avem grijă de tine și că te ajutăm să treci prin toate.

Mina se furișează pe canapea în spatele meu și începe să-mi descâlcească părul. Este o dovadă de bunătate care mă face să-mi mușc obrazul – tare.

– Trebuie să aflăm ce nu va risca el să piardă. Ce contează pentru el, Ari?

– Banii lui Len.

– Ei bine, mai trebuie să aștepte doi ani ca să pună mâna pe ei. Și-așa îi cheltuiește așa cum risipește apa. Ce îi este teamă să nu piardă, de fapt?

– N-am reușit niciodată să-mi dau seama care este „moneda" lui. Întind o bucățică de pâine cu usturoi în sos. Îi place să joace jocuri de noroc, să bea și să tortureze femei și copii.

– Și?

– Asta-i tot.

Ellis curăță resturile de pe farfurii și le adună.

– Oricât de stricat ar fi, nu lipsește de la muncă. Slujba trebuie să fie importantă pentru el.

– Da, îi place la nebunie că e polițist. Mă uit la ceas și mă culeg de pe jos. Chiar trebuie să plec. Poate că dacă va transpira puțin la Riverboat, Jasper va veni cu un plan.

Mă uit peste dosarul pe care mi l-a dat Ricky înainte să plece. *Nu încape îndoială că Dick are mâinile mânjite, dar cum legăm toate aceste nume și date de el, Jasper?*

Îl sun pe Todd la muncă, iar el este de acord să-mi dea informații dacă îi duc un sendviș cu carne de curcan.

– Am văzut televizoare, radiouri, băutură și alte porcării în portbagajul camionetei. Crezi că merge la Woolworth's ca

să-i cumpere mamei tale zorzoanele alea? Todd deschide ușa unei cuști și scoate un cățeluș, îi dă o pastilă și o doză de mângâieri. Ce băiat bun!

– Te pricepi de minune la asta, Todd.

– Cea mai mare distracție din lume. Se duce la următoarea cușcă. Dacă observ ceva, îți spun. Ar trebui să-ți cumperi un aparat foto și să faci poze ca să ai dovezi. Ca în *Perry Mason*.

Când ajung acasă, o surprind pe Ronnie scotocind printre lucrurile mele.

– Salut, Ronnie! Vrei să te destresezi?

– Du-te-n mă-ta. Ai ceva?

Mi-au mai rămas câteva cuie după ce i-am promis lui Ellis că mă las. Sunt suficiente ca să o facă flexibilă ca o bandă de elastic. Obțin mici indicii: un loc pe Strada Front, unde Dick joacă jocuri de noroc, un inel cu rubin pe care l-a smuls de pe un cadavru, pradă pe care o aduce acasă. Când vine vorba despre cantitatea uriașă de tricouri vopsite de anul trecut, mi se ridică părul pe ceafă.

– Ce-a făcut cu ea?

– A descărcat-o în Buffalo.

– Ți-a dat și ție ceva?

– Mi-a dat două sute de parai ca să nu-l mai bat la cap cu asta.

– Oh.

– Odată, i-a dat mamei un ceas cu diamante. Nu l-a purtat niciodată însă. Zicea că e prea frumos ca să fie purtat.

– Ce-a pățit mama ta?

– Erau sus și se certau în legătură cu ceva. Ronnie își culege ceva de pe limbă. Apoi mama a căzut pe scări.

– A împins-o el?

– A aruncat-o, mai degrabă. Cercurile de fum controlate punctează amintirea. Ricky și cu mine ne uitam la televizor. Nu s-au auzit mai multe bufnituri, doar una singură, iar ea a rămas nemișcată sub arcadă, cu capul întors ca și când ar fi privit pe fereastră, peste cap.

– Isuse, Ronnie, îmi pare rău.

– Nu aveam mereu parte de rahaturi. Odată, am mers la cabană. Ne-am distrat grozav. Am prins un peşte mai mare decât al lui Ricky, iar tata mi-a zis: „Bravo, fetiţa mea!"

– Şi mama ta ce-a zis?

– Mi-a arătat cum să-l prăjesc în tigaie deasupra focului. N-am mai mirosit sau gustat ceva mai bun. Trage lung şi încet din ţigară. Nu era frumoasă ca mama ta, dar avea buze foarte frumoase. Cred. Nu prea îmi mai amintesc faţa ei.

– Şi tu ai buze frumoase.

– Crezi?

– Da.

Chase îmi împrumută aparatul Polaroid al tatălui său şi am deja un teanc de poze. Am grijă ca plăcuţa de înmatriculare a sedanului să se vadă bine atunci când fotografiez două lăzi cu sticle de whisky şi cartoane pline cu cutii de ciocolată Laura Secord. Nu sunt nestematele de pe coroană, dar sunt un început. Fotografiez televizorul din camera de zi, inelul mamei, motocicleta lucioasă din garaj, o pungă cu medicamente prescrise pentru o mulţime de oameni de care n-am auzit niciodată şi ceasul de aur al lui Dick, inscripţionat: „Pentru Walter, pentru merite excepţionale, decembrie 1957".

Duminică, aduc aşternuturi curate şi pentru patul lui Ronnie, nu că ar observa, dar poate că mirosul de aşternuturi curate o va ajuta să-şi amintească chipul mamei ei. Dacă vreau să obţin mai multe informaţii, „iarba" este cea mai bună variantă.

Luni, străbat în fugă câmpul şi îi strecor lui Matt Talbot douăzeci de parai pentru o pungă de „serul adevărului". Când mă întorc, dau cu ochii de domnul Ellis, care stă lângă gard. Se întoarce şi o ia înspre şcoală. Fug ca să-l ajung din urmă.

– Domnule, aşteptaţi! Lăsaţi-mă să vă explic.

Nu se opreşte, nu se uită înapoi.

Mai bine-aş fi fugit de la ora de engleză, pentru că se comportă ca şi când n-aş fi fost acolo. Aştept să plece colegii mei, însă îşi ia haina şi rucsacul şi stinge lumina.

Îmi dau seama că Mina nu știe, pentru că trăncăneala ei este aceeași, însă tăcerea domnului Ellis mă rănește pe dinăuntru. Miercuri, îi pun eseul pe catedră.

– Vreau doar să știți, domnule, că pedeapsa dumneavoastră este una dintre cele mai rele pe care le-am primit. Îmi pare rău că v-am dezamăgit.

PATRUZECI ȘI NOUĂ

Domnul Ellis îmi returnează povestea, doar a mea. Începe să vorbească, însă Aubrey și Sean se iau la bătaie pe hol. Când se duce să-i despartă, eu o iau înspre casă, citind pe spatele hârtiei în timp ce merg.

Ari,

Am încercat să scriu asta în sute de feluri și cea mai bună variantă pe care am găsit-o este asta, te rog să mă ierți pentru că am fost un netrebnic. Cum îndrăznesc eu să te judec pentru că apelezi la ceva care îți potolește lumea atât de agitată?

Povestea ta este genială, ca de obicei, dureros de delicată, fără urmă de sentimentalism, dar n-o pot accepta așa. Te rog să rescrii sfârșitul, spunând de data asta adevărul, nu această soluție salvatoare previzibilă. Tragedia își are locul ei, însă nu este sfârșitul potrivit pentru această libelulă și acest căluț-de-mare, iar tu știi asta. Mina și cu mine îți suntem alături, fără obligații.

E.

– Ari! Domnișoară Appleton!

Mă întorc și îl văd pe domnul Ellis străbătând câmpul în fugă, cu buzunarele zăngănind și cu sacoul tweed fluturând.

– Așteaptă, te rog.

Eu mă îndepărtez cu spatele, încet.

– Așteaptă, Ari, te rog. În mod surprinzător, nu gâfâie. Am scris ceva pe lucrarea ta, dar trebuie să-ți spun că-mi pare rău, înainte ca Rochester să mă țină treaz încă o noapte.

– Am citit. Suntem bine.

– Eşti sigură că mă poţi ierta? Mă simt ca un rahat.

– Ei bine, asta s-ar putea să vă afunde până la genunchi în el, dar vreau să ştiţi că nu mi-am încălcat niciodată promisiunea făcută. Nu că n-aş fi o netrebnică, dar nu una care-şi calcă cuvântul.

Se opreşte ca şi când i-aş fi tras un pumn.

– Ce? Poftim?

– O droghez pe Ronnie ca să obţin informaţii de la ea. Şi-aşa îmi fură banii şi se droghează. M-am gândit că măcar să obţin şi eu ceva din asta.

– Of, Doamne. Chiar îmi pare rău.

– Sunt o Appleton. Ce altceva aţi putea crede despre mine?

– Ar fi trebuit să te ascult când ai vrut să-mi vorbeşti. Ar fi trebuit să-ţi acord circumstanţe atenuante. Aş fi putut şi ar fi trebuit să-ţi fiu alături indiferent de situaţie.

– Vă mulţumesc, domnule. Drăguţ din partea dumneavoastră. Vorbesc serios.

– Poţi s-o dai în bară, n-am să te mai las baltă. Vorbesc serios.

– Mătuşa Nia zice că n-o dau în bară suficient de mult. Că sunt prea binevoitoare. De aceea mi-am permis s-o droghez pe Ronnie.

– Ai aflat ceva?

– S-ar putea să am ceva muniţie împotriva lui Dick, dar cred că e mai degrabă material pentru un roman de rahat.

– Mă duc să aduc maşina şi te voi duce să-l iei pe Mikey.

– E o chestie de părinte-profesor. Îl aduce acasă Dick.

– Atunci, vino la noi să bem un ceai.

– O lăsăm pe altădată. Plimbarea îmi stârneşte imaginaţia, iar eu am un nou sfârşit de scris.

Animalul lui spiritual zâmbeşte.

– Atunci vino mâine la cină şi vom pune la cale o strategie.

– Dacă Laura nu îl va lăsa baltă pe Mikey, rămâne cum am stabilit.

Îmi vine să zburd, și asta fac, aproape tot drumul înspre casă, însă mă opresc în aer când văd rucsacul lui Mikey pe trotuar și conținutul său împrăștiat peste tot. Dau năvală înăuntru și îl aud pe Dick bubuind pe scări în jos.

– Vrei ocean, îți dau eu ocean! Te duce la pescuit? Atunci du-te naibii la pescuit.

Intru în baie tocmai în momentul în care Dick îl vâră pe Mikey cu capul în cada plină cu apă.

– Oprește-te! Oprește-te! Dă-i drumul!

Îl zgârii și trag de el, însă Dick nu-i dă drumul lui Mikey. Iau tubul de fixativ al mamei și i-l pulverizez în față. El își duce mâinile la ochi, iar Mikey cade pe jos ca o păpușă din cârpe.

Înainte să apuc să îl scot de-acolo, Dick își varsă furia asupra mea; un dos de palmă, un pumn, mă ridică de gât, apoi sunt scufundată în apă. Țipătul îmi rămâne în plămâni. Simt o arsură în piept. Stomacul mi se întoarce pe dos. Din gură îmi ies bule de aer. Apoi ies la suprafață, trăgând cu disperare aer în piept, apoi iar în apă. Fața lui deasupra mea este ca un foc rece. Din spate, un braț i se înfășoară după gât, obligându-l să se retragă. Eu trag adânc aerul în piept. Mikey stă în patru labe, forțându-se să vomite.

Mi-aș dori să aud vocea mamei, sau a lui Todd, sau chiar a lui Ronnie, însă O'Toole este cel care îmi îndepărtează părul încâlcit de pe față.

– Respiră, scumpo. Totul este în regulă acum. El își ridică privirea. Isuse, Irwin, ce naiba-i cu tine?

Văd bocancii lui Dick retrăgându-se și aud animalul speriat din gâtul lui.

O'Toole mă ajută să mă ridic în picioare. Picioarele și pardoseala se înmoaie.

– Trebuie să pleci de-aici. Usucă-te. Schimbă-l pe puști. Îmi șterge sângele de pe bărbie. Plecați undeva până se calmează.

Camera se învârte cu mine când mă aplec ca să îl iau pe Mikey de braț. E ca și când aș trage o barcă pe nisip, dar reușesc

să îl duc în camera mea. În ciuda tremuratului incontrolabil și a tăcerii stranii, îi scot hainele ude și îl învelesc cu plapuma mea.

– Suntem bine. S-a terminat.

Ochiul drept începe să mi se umfle, iar din cauza mărimii buzei nu-mi pot închide gura. Trag repede pe mine o pereche de blugi și mai multe pulovere.

– Rămâi aici. Mă duc să-ți aduc hainele.

Îmi dau seama ce chestii absurde sunt șosetele când mă chinuiesc să i le trag în picioare lui Mikey, însă, în Canada, acestea nu sunt opționale în luna februarie. Și mai tare decât pumnul lui Dick mă lovește când o văd pe mama uitându-se la televizor. „Scula" îmi îndeasă o bancnotă de cinci dolari în palmă.

– Du-te și cumpără un hamburger. Întoarce-te după ce pleacă la muncă.

Un hamburger? Vrem un spital, Ari.

Mikey și cu mine suntem scoși pe ușă afară cu hainele pe jumătate încheiate și fără mănuși. Părul ud ni se întărește de la frig. Mikey se împleticește în timp ce eu încerc să mă concentrez.

– Ar trebui să mergem la urgență.

Cuvintele ies tremurând din gura lui.

– Vor suna la poliție.

Orice distanță este mult prea mare pentru puterile mele.

– Trebuie să stau jos, Mikey.

El mă prinde de mână și mă trage în spațiul îngust dintre magherniță și casa alăturată. Ridică capacul care acoperă intrarea, coboară scările care stau să se surpe, împinge ușa și urcă în fortăreața lui. Reușesc să urc și eu, însă știu că nu-mi va fi ușor să ies de-acolo, având în vedere starea jalnică în care mă aflu. Containerul este mai mic decât salteaua de o persoană, așa că am impresia că ne aflăm într-o barcă. Din cauza înălțimii lui, am loc doar dacă stau adunată. Ne vârâm în sacul de dormit și ne cuibărim sub una dintre plăpumile Babciei.

– Nu putem sta decât până pleacă Dick. Dacă nu mă vei putea trezi, va trebui să chemi ajutoare.

El dă din cap la pieptul meu și mă strânge tare. În pivniță este umed și rece, însă în cuibul mic este extrem de cald când capacul este lăsat. Când vocile se dilată și se contractă deasupra noastră, Mikey mă strânge și mai tare.

Eu îmi reazem capul de peretele de metal.

– De ce s-a înfuriat?

– Domnișoara Mumford a spus că sunt cel mai bun elev din clasă. I-a arătat lucrarea mea.

– Și?

– A văzut compunerea mea despre Huey.

Nu am vrut să adorm. Ar fi fost mai ușor să mă cufund în întuneric. Linii argintii hașurate se întrezăresc prin gurile de aerisire. Primul meu gând este acela că nu voi trece la matematică, al doilea, că trebuie să găsesc o cale să scăpăm de aici. Respirația lui Mikey parc-ar fi metal pe metal. Fiecare hârâitură îmi provoacă dureri de cap. *Ce să fac, Jasper?* Le vreau pe surorile mele. Jennah știe despre bătăi, însă dacă ar duce necazurile la ea acasă, ar însemna să-și strice echilibrul regăsit cu greu, iar când mă gândesc la rugăciunile din biserica lui Jory, îmi vine să scrâșnesc din dinți.

Sabina știe ce e războiul.

Mikey scânceşte când îmi scot trupul înțepenit din coconul nostru. Obrazul lui e fierbinte.

Ies cu greu din container. Când mă las pe vine și urinez în scurgerea din pardoseala de ciment, se ridică ceața din șuvoiul meu. Arunc o privire pe aleea din fața casei prin fereastra îngustă. Mașina lui Dick nu mai e. Mă uit la ceas. Dacă s-a dus la muncă, înseamnă că mai avem poate o jumătate de oră până se va întoarce.

Înainte să deschid ușa de la pivniță, trag cu urechea la sunete, apoi mă furișez până la telefonul de pe perete. Acesta sună de zece ori înainte să răspundă cineva. Eu zic în șoaptă:

– Avem nevoie de ajutor.

– Ari?

– Veniţi, vă rog.

– Otto va fi acolo în cincisprezece minute.

– Îl vom aştepta la colţul străzii.

Doctorul Shomski este văr de gradul doi cu Sabina şi, în ciuda pacostei Appleton asupra clanului Zajac, a fost mereu drăguţ cu mine. Ştie că mint atunci când îi spun că Mikey a căzut în lac, iar eu m-am lovit când l-am scos afară, însă are încredere în Sabina că va afla adevărul.

El îi şopteşte Sabinei ceva în poloneză, iar eu întreb:

– Mikey este bine?

El rupe reţete dintr-un carneţel şi îşi pune instrumentele medicale în geanta neagră.

– Are laringele destul de iritat şi plămânii congestionaţi. Mi-aş dori ca amândoi să staţi departe de apele periculoase. Revin diseară.

Otto merge la farmacie, iar Sabina sună la şcolile noastre. Ea pregăteşte mâncare moale, îi verifică temperatura lui Mikey şi îl înveleşte bine.

– Dormi fără teamă, *słoneczko*.

Denumirea de „soare mic" se potriveşte cu capul lui mic şi blond care se iţeşte de sub plapumă. Ea umflă o pernă de pe patul celălalt.

– În pat, *corka*.

Trebuie să ne facem urgent un plan de apărare împotriva lui Dick, studiul pentru testul la matematică inventat este imperativ, trebuia să predau lucrarea la istorie ieri, azi lipsesc de la ora de biologie, care mi-ar fi adus 22% la notă, însă părul îmi este năclăit de sânge, iar obrazul stâng este un amestec ciudat de furnicături şi pulsaţii.

– Nu pot să dorm, mătuşică.

– Întinde-te. O să-ţi pun o cataplasmă ca să ţi se mai retragă umflătura.

Eu mă supun, iar ea scoate ceva ce umple camera cu mirosul ploii de primăvară. Îmi dă să beau o pastilă şi îmi acoperă jumătatea de faţă cu un săculeţ de tifon plin cu mâzgă rece.

Eu guiţ ca un purceluş.

– Te va durea doar câteva minute, apoi durerea se va calma.

Jasper se leagănă pe degetul meu mare ca să-mi distragă atenţia. *Miroase a castravete.*

– Ce-i asta?

– Tătănească. Ea încearcă, dar în zadar, să-mi netezească părul. Odihneşte-te dacă poţi.

Pastila îmi mai ia din durere, însă visele care o însoţesc sunt la fel de plăcute ca şi „testele cu acid" făcute în trecutul meu. *Nu ne place asta, Ari.*

Ştiu, Jasper. Şi o să rămân corigentă la biologie.

Adorm, trezindu-mă iar şi iar din vise asemănătoare cu lumea lui Dalí – „Natură moartă vie". „Chipul războiului"... distorsiuni prea asemănătoare cu adevărul meu.

Renunţ şi fac un duş. În timp ce ceaţa de pe oglindă se retrage, eu mă întreb unde ne-ar fi aruncat Dick trupurile dacă pe O'Toole nu l-ar fi trecut să se uşureze.

Cataplasma nu a avut efectul miraculos la care sperasem eu, iar faţa mea seamănă cu un apus de soare mexican suprarealist. În timp ce mă îmbrac cu hainele pe care mi le-a adus Sabina, mă întreb dacă ea le-a combinat: lenjerie intimă nouă de mătase de la butic, colanţi negri, un pulover moale, croşetat manual, o fustă ţărănească pe care ar fi invidios şi un păun şi unul dintre cele mai călduroase şaluri ale Babciei.

Mă alătur Sabinei în atelier. Ea mă dojeneşte când mă apuc să împăturesc tricourile presate.

– Mănâncă ceva înainte să te apuci de treabă.

– Am înfulecat trei colţunaşi din bucătărie. De fapt, m-am gândit la un biscuit sărat, dar n-am vrut să-l vomit. Ce mă fac, mătuşico?

– Cunosc pe cineva care v-ar putea face rost de paşapoarte ţie şi lui Mikey. În Polonia veţi fi în siguranţă împreună cu Jacquie, departe de ei.

– Am avut paşaport după ce-a murit unchiul Iggy. Habar n-am de unde-a aflat Dick, însă mi-a spus că dacă voi fugi

vreodată, îi va pune pe amicii lui s-o înhaţe pe Jory şi... până vor termina cu ea, Jory se va ruga la Dumnezeul ei s-o ia. Dacă asta nu mă va face să mă întorc, mi-a zis că va merge după Jillianne, că va asmuţi o haită de perverşi pe ea. Apoi a zis că o va omorî în bătaie pe Jennah şi îi va înscena totul lui Wilf. A afişat un zâmbet mişelesc: „Şi-atunci, ce altceva ar putea face bunica şi bunicul decât să se mute în acea vilă frumoasă a lui Jennah ca să aibă grijă de micuţii orfani". Probabil a vrut doar să mă sperie, dar uite ce i-a făcut lui Iggy.

– Ari, ştii că noi, cei cărora ne pasă de tine, nu putem îngădui să mai continue situaţia asta.

– Pe bune? Trebuie să mă ajutaţi să fac asta fără să-mi omor surorile. Len mi-a spus că erai de vârsta mea atunci când i-ai înfruntat pe nemţi. Mi-a spus că erai cel mai inteligent membru al Rezistenţei.

– Eram o fată naivă care juca un joc periculos. Era o vreme în care aveam puţine variante.

– Care sunt variantele mele?

– Autorităţile.

– Am un dosar care conţine ilegalităţi şi bănuieli de două parale, dar nicio dovadă. Hei, ştim cu toţii că el a pus la cale jaful de la Acvariu, dar unde sunt dovezile? Dacă voi arăta dovezile unei persoane nepotrivite, eu şi Mikey suntem terminaţi. Mama nu îmi va lua niciodată partea. Dacă fac ceva care îl va costa slujba, dar nu îl va băga la închisoare, am dat de dracu'.

– Ai dreptate. Treaba asta trebuie plănuită cu mare grijă. Ea mângâie masa de lucru. Urcă-te şi întinde-te.

– De ce?

– Trebuie să ne câştigăm aliaţi. Însă nimeni nu va sta la poveşti când îţi va vedea faţa. Domnul Ellis cu siguranţă ar suna la poliţie.

Îmi întind picioarele lungi şi îmi aşez şalul sub cap.

– N-ai cum să ascunzi mizeria asta.

– Nu avem nevoie decât de puţină diversiune până când vom ticlui un plan. Ea scoate vopsele şi pensule şi se

pune pe treabă. Relaxează-te şi spune-mi la ce te gândeşti în acest moment.

– Gândul care nu-mi dă pace este acela că el a vrut să fie eroul lui Mikey şi a fost cât pe ce să-l omoare pentru că nu este.

– Cine sunt eroii lui?

– Oamenii cu bani, influenţi. E un lingău de prim rang în preajma lui Wilf.

– Soţul lui Jennah?

– Există întotdeauna competiţie între ei când se întâlnesc, însă Wilf este clar masculul alfa.

– Înainte să dezamorsăm bomba asta, trebui să ştim cum funcţionează. Poliţistul Irwin este un om religios?

– Se dichiseşte şi se îmbracă în uniformă în zilele de duminică şi se aşază lângă părintele Humphrey, ca să-l vadă lumea.

– Cum se comportă cu tatăl lui?

– L-am văzut o singură dată. Dick se târa prin preajma lui ca un câine maltratat.

Atingerea periei mici pe piele mă doare, dar mă şi calmează.

– Când l-ai văzut cel mai fericit?

– Când a câştigat într-o noapte la poker.

– Fericire profundă.

– Omul acesta are mai puţină profunzime în el decât porii de pe nasul lui.

Ea îmi pictează nasul.

– Atunci, mergi mai în profunzime. Trebuie să-l vezi, zice ea, însă eu nu văd decât furia de pe faţa lui în timp ce mă ţinea cu capul sub apă. Sau lasă-ţi mintea să plutească.

– Şeful poliţiei şi-a făcut rondul înainte de Crăciun. Se pare că s-a oprit, a vorbit cu Dick, i-a strâns mâna şi i-a mulţumit pentru aportul lui. Zici că ar fi îngenuncheat regina Angliei la picioarele lui. Beat sau treaz, doar despre asta a vorbit câteva săptămâni.

– Dacă am învăţat un lucru în timpul războiului acesta este că un om este atent la comportamentul lui în clipa în care îşi face apariţia superiorul lui.

– Să-l invit pe șeful poliției Mackey la cină?

– Încă nu.

– Glumeam.

Clopoțelul de deasupra ușii zornăie, apoi se aude vocea lui Jennah.

– Sabina?

– Aici!

Vocea ei se aude mai aproape.

– Ai vești de la Ari?

– E aici.

Ea deschide ușa și exclamă:

– Doamne Dumnezeule! Ce ți-a făcut nenorocitul ăla?

– Poveste lungă. Sabina se ridică în picioare și se întinde. Mă duc să văd ce face Mikey și să pun de-un ceai.

Eu stau picior peste picior pe masă.

– Cum de mă cauți?

– M-a sunat mama. M-a întrebat dacă știu unde ești.

Mama a format un număr de telefon?

CINCIZECI

Aceasta este Rezistența pregătită pentru lupta care va urma: Mina și Ellis, Sabina, Jennah, Chase, eu, și până și șeful meu, Bernie, au fost de acord să își pună la dispoziție resursele. Otto și Wilf îi distrează pe copii acasă la Jennah.

Disperarea lui Ellis când află ce s-a întâmplat mă face să cred că Len este aproape. Se calmează, însă este reticent când vine vorba să sprijine orice plan care implică întoarcerea lui Mikey și a mea la magherniță.

– Vandervolt bănuiește ce se întâmplă. Un singur telefon și-i va scoate de-acolo.

– Și unde-i va lăsa? Chase are un marker magic după ureche și asamblează un panou cu picioare. Ari își poate purta de grijă. Dar Mikey? Cât timp va trece până când Dick îi va lua din nou la el?

– Există mai multe locuri unde ar putea fi în siguranță. Sora mea din Quebec i-ar primi la ea într-o clipită.

– Puteți promite că nu le va face vreun rău surorilor ei ca s-o pedepsească pe Ari? întreabă Chase.

– Nu. Ellis își masează tâmplele cu podul palmelor. Și-atunci, ce facem?

Sabina toarnă cafea.

– Nu-l putem întrece în violență sau în forță, dar cu siguranță îl putem păcăli.

– Așa e. Prostul tot prost rămâne și face lucruri prostești. N-ai cum să controlezi asta.

Chase se bucură puţin prea mult.

– Îi facem intangibili pe Ari şi pe Mikey.

– Cum? Ei nu înseamnă nimic pentru nenorocitul ăla.

Brăţările Sabinei zornăie.

– Facem în aşa fel încât dacă îi răneşte, să îl coste ceea ce îşi doreşte mai mult decât orice.

– Ce? Bani? întreabă Ellis.

Chase scoate capacul markerului şi scrie: „RECUNOAŞTERE".

– Îşi doreşte aprobare de la cei care îi sunt superiori.

– Şi care-ar fi aceştia?

– Până acum, i-am identificat pe – markerul scârţâie şi mi se strepezesc dinţii – părintele Humphrey, şeful poliţiei, James Mackey, şi William Dennison.

– Primarul Dennison?

– Jennah le cunoaşte pe fiica şi pe soţia acestuia din comitete. Eu sunt membru al consiliului tineretului, iar Wilf îl ştie pe primar de la negocierile legate de Hydro.

Mina zice:

– Bill Dennison a fost directorul primei şcoli unde a predat Ellis. Am fost implicaţi în campaniile lui.

„Boooonus", scrie Chase pe tabla lui.

– În regulă, în timp ce Jennah şi Ari se vor afla în misiunea lor la secţie, noi vom plănui cum să ne apropiem de primar. Apoi Ari şi cu mine vom merge la Riverboat ca de obicei.

– Ari, măcar i-aţi liber de la muncă, zice Ellis, oftând.

– Nu se poate, zice Chase. Bernie este prieten bun cu şeful poliţiei. Acesta organizează o întrunire cu jucători-cheie ca să discute problemele actuale din Yorkville. Ari se va afla la masă.

– Pentru ce?

– Şeful poliţiei îi consideră pe hipioţi una dintre cele mai mari probleme din Toronto. Ari are de oferit multe informaţii din interior.

Eu ridic capul.

– Serios?

– Vom discuta despre punctele-cheie. Presa va fi acolo. Dick nu trebuie decât să miroasă că Ari îl face pe șeful poliției să asculte. Chase se uită la ceas. Jennah, ai o treabă grea de făcut. Cum vrei să procedezi?

– Lasă-mă o jumătate de oră. Dau o fugă până acasă ca să mă schimb.

După ce pleacă ea, Sabina mă dojenește.

– Ari, mănâncă ceva.

– Îmi pare rău, mătușico, dar nu pot să mănânc nimic până când acest junghi formidabil din coaste nu se va transforma într-o durere suportabilă.

Când revine, Jennah arată mai atrăgătoare decât Grace Kelly în *Înalta societate*. Cât timp a lipsit ea, Mina a terminat capodopera fantezistă pe care o începuse Sabina pe obrazul meu vânăt. Acum, libelule fosforescente se întind cu aripile deschise pe flori deschise la culoare.

– Tot sunt de părere că ar trebui să așteptăm până în weekend, zice Ellis. Să-l lăsăm să se calmeze.

Jennah își vâră mâinile în niște mănuși albe, elegante.

– Secția este mai sigură decât Elveția, iar dacă va lovi cât remușcările sunt încă proaspete, vom fi în avantaj.

– Remușcări? Nu-i pasă decât de propria persoană.

– Așa o fi, dar îți garantez că e speriat de moarte de cum se va rezolva toată mizeria asta, fie și numai în ceea ce-l privește. Vino, Ari. Ia bunătățile.

Sabina îmi dă armele: o cutie mare cu produse de patiserie și un termos cu cafea.

– Sunteți frumoase amândouă.

Frumusețea și mâncarea sunt, bănuiesc, elementele care alcătuiesc armura cu care se pregătesc femeile pentru bătălie.

Întâmplarea face ca Dick să fie în tura de noapte. Intrăm cu pași hotărâți în secție. De fapt, Jennah parcă alunecă și înclină capul spre bărbatul de la recepție.

– Mă scuzaţi... Descifrează ce scrie pe insignă şi îi pronunţă numele cu un accent parizian. Domnule agent Fournier. Am dori să vorbim cu domnul agent Richard Irwin despre o chestiune urgentă.

El este atât de vrăjit de Jennah, încât nu e nevoie să explicăm Van Gogh-ul de pe faţa mea.

Agentul se îndepărtează repede, iar Jennah mă avertizează.

– Ţine minte, te arăţi spăsită şi îţi ţii gura închisă.

– Dacă aş putea, aş face-o.

Încerc să îmi aduc buza umflată de sus la acelaşi nivel cu buza strâmbă de jos.

Ea îmi dă un şerveţel.

– Dacă nu poţi să ţi-o închizi, măcar şterge-ţi saliva ca să nu mânjească violetele.

Dick dă buzna pe o uşă batantă, cu haina pe jumătate îmbrăcată şi încearcă să ne împingă spre uşă.

– Există o cafenea în colţul străzii.

Jennah îl ocoleşte şi intră legănându-se în sanctuarul interior. Atmosfera se transformă ca de obicei atunci când Jennah intră într-o încăpere plină de bărbaţi, se rezumă la un fluierat. Ea zâmbeşte şi se adresează celor din încăpere.

– Prostii, Richard. Am adus hrană pentru oamenii tăi. Aşază cutia pe biroul unuia care o priveşte cu gura căscată. Înfulecaţi, băieţi!

Dick ne îndrumă spre un birou mic şi murdar.

– N-aveţi niciun drept să daţi buzna aşa, la mine la serviciu.

– Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte ca *opera ta* să de-a buzna într-a mea. Şterge praful de pe un scaun şi se aşază. Imaginează-ţi cât de umilită m-am simţit atunci când, în toiul unei întruniri cu fiica primarului, două rude pe jumătate înecate şi sângerânde îşi fac apariţia la uşa mea.

Scaunul geme sub greutatea lui Dick.

– Exact. Nu escroca un escroc.

– Lorna Dennison și cu mine suntem copreședinte într-un comitet intitulat „Știința în sala de clasă". Violența domestică este o altă pasiune a ei. A mamei ei, Dorothy, e și mai mare.

– Ce ți-a spus asta? El arată cu bărbia înspre mine, apoi, în cele din urmă, îmi observă fața. Isuse Cristoase, ce naiba-i asta?

– Din fericire pentru tine, este un camuflaj, zice Jennah. Ari a spus, foarte generoasă aș adăuga eu, că Mikey a căzut în lac, iar ea s-a lovit cu fața de o stâncă atunci când a încercat să-l salveze.

– Exact asta s-a întâmplat, iar tu n-ai cum să dovedești că s-a întâmplat altfel.

– O, Richard, te rog! Sunt expertă în așa ceva. Jennah folosește artileria grea. Am făcut poze legalizate la amprenta mâinii care se ascunde sub vopseaua asta. Știm cu toții că este a ta. Știai că există o tehnologie nouă care poate identifica amprentele digitale după modelul vânătăilor?

– Prostii! Nu există așa ceva.

– Poate că nu aici, dar, vai, ce chestii se pot face la Washington! Nu trebuie decât să plătești un laborator pentru analize. Activitatea comitetului meu este importantă pentru Wilf, iar el va plăti oricât ca să își protejeze investițiile. Toarnă cafea în capacul termosului și i-l întinde. Ce-ar fi să evităm toată mizeria asta, ce zici? Știu că Ari poate fi dificilă, dar sunt convinsă că vom putea găsi o cale mai... civilizată ca să rezolvăm aceste conflicte minore.

– Asta n-are nicio legătură cu mine.

– Sunt convinsă, dar hai să vedem dacă tu și cu mine putem găsi împreună o soluție ca Ari și Mikey să stea departe de lacuri, astfel încât poza familiei noastre din *Toronto Star* să fie una de la un grătar cu primarul, nu dintr-o sală de tribunal în care ești judecat pentru omor.

El se preface ofensat, însă nimic nu poate ascunde faptul că știe că era cât pe ce să-și omoare propriul fiu seara trecută.

– Puţin îmi pasă de ea. Ticăloasa asta mică poate pleca naibii din casa mea, nu-mi pasă ce vrea Theresa; dar nu renunţ la Mikey.

Promisiunea eliberării este ultimul lucru pe care mă aştept să-l aud, iar Jasper începe să cânte alfabetul de la coadă la cap ca să mă împiedice să mă las copleşită de un val de lacrimi.

– Dacă eşti sigur că poţi să-l ţii pe Mikey departe de lacuri de unul singur, atunci noi am plecat. Jennah se ridică în picioare şi se îndepărtează de masă. Sunt convinsă că odată ce doamna Vandervolt va primi raportul medicului, va avea câteva întrebări pentru autorităţi. Pentru şeful poliţiei, poate.

– A căzut în lac, ai uitat?

Jennah îşi aşază mâna pe masă, făcându-l pe Dick să se lase pe spate.

– Odată ce Ari va fi liberă, vom spune adevărul, tot adevărul şi numai adevărul.

El se face alb ca varul la faţă, în afară de nas.

– Ce dracu' vrei?

– Nu-mi place mizeria. Lui Wilf nu-i place mizeria. Aş vrea să te ajut să faci curăţenie.

– Dispari!

– Cu plăcere. Ea îmi face semn cu bărbia. Vino, Ari!

– Stai! Ia loc. Jennah îl priveşte drept în ochi până când el adaugă: Te rog.

Căinţa din vocea lui îmi spune că suntem în avantaj. Jasper îmi mângâie inima obosită de parc-ar fi un căţelul înspăimântat. *Vom fi bine, Ari. Lucrurile se vor îmbunătăţi.*

Jennah expune condiţiile, care se rezumă, practic, la: să nu se mai atingă de Mikey şi de mine, să-l ţină în lesă pe O'Toole şi să-l înscrie pe Mikey la YMCA, pentru a avea linişte, iar eu să nu mai fac pe dădaca şi să pot să-mi revin cu şcoala. Jennah înveleşte totul în iluzii despre grandoarea lui Dick, accentuându-i calităţile de tată. El bombăne:

– Ce-o să am de câştigat din toată chestia asta cu programul extraşcolar?

Jennah spune:

– Mult mai puţin decât te va costa dacă n-o să te conformezi.

Stomacul îmi saltă ca un gimnast rus.

– Domnule, aş putea folosi toaleta?

– E la capătul coridorului.

Când deschid uşa biroului, poliţiştii se prefac că îşi citesc rapoartele. Eu mă furişez înspre toaletă, rugându-mă să nu fie ocupat. Îmi vărs conţinutul din stomac într-un vas de toaletă cojit, adăugând împroşcături la mizeria din jurul vasului. Asta îmi provoacă o greaţă şi mai mare. Când nu mai am ce goli din stomac, mă ridic îmi picioare şi-mi frec mâinile. În timp ce beau apă dintr-un pahar de unică folosinţă, îmi privesc cu atenţie chipul în oglinda murdară. Umflătura face ca florile să pară mai mari. Aripa unei libelule pare împăturită în zbor pe obrazul meu durduliu. În spatele meu, se reflectă în oglindă o poză dintr-o revistă a unei femei cu buze lucioase şi sâni obraznici, care stă cocoţată pe o maşină lustruită. Dau să ies, când Jasper spune: *Are faruri frumoase.*

Taci, Jasper. N-am chef de asta acum.

Îi recunosc pe câţiva dintre poliţişti din serile de pocher. Norman zice:

– Salut, Hariet! Ce-i cu costumaţia asta?

– Joc într-o piesă de teatru la şcoală. Am avut repetiţie generală.

– A, ce piesă de teatru?

– Ăăă... *Visul unei nopţi de vară.*

– Şi păpuşa din birou ce caută aici?

– Negocieri de pace. În cutie a mai rămas o *paczki*, iar eu o iau ca să mai îndulcesc situaţia. Ar fi bine să mă întorc.

Totul ia sfârşit înainte să ajung la birou. Jennah este toată un zâmbet când deschide uşa şi spune cu voce tare, ca să audă cei din apropiere.

– E minunat, Richard. Îi voi spune primarului că vei sprijini planul.

Eu păşesc înăuntru şi aşez gogoaşa lângă cafeaua lui. El ridică privirea.

– Unde-i Mickey?

– Acasă la Jennah.

– Nu i-aş face niciodată vreun rău.

– Doctorul i-a prescris antibiotice din cauza apei din plămâni. Mai rău de-atât, l-ai speriat atât de tare, încât a rămas iar mut.

– Trebuia să primească o lecţie. Totul ar fi trecut dacă nu ţi-ai fi băgat nasul unde nu-ţi fierbe oala.

– Lecţiile primite de la tatăl tău au trecut?

– M-a învăţat să fiu bărbat.

– N-ai prefera să fii erou?

Eu şovăi lângă uşă, încercând să-i surprind animalul spiritual. Seamănă cu una dintre creaturile acelea jerpelite şi pline de purici de la grădina zoologică pe care copiii le arată cu degetul şi spun: „Iac! Ce-ai aia, mami?" Îl las scărpinându-şi părul tuns periuţă.

În drum spre casă, Jennah este deschisă, asemenea ferestrei care a fost mereu în casa cu surori.

– Ţi-a dat liber, Ari. A spus că poţi să pleci chiar acum. Nimeni nu te va condamna dacă ai pleca din iad. Nici măcar prietenul ăla imaginar şi ciudat al tău.

– Poftim? Să plec în est şi să renunţ la ocazia de a mă bate pe burtă cu elita din Toronto?

Închid ochii în timp ce trupul mi se cufundă în scaunul de piele al maşinii. Îmi doresc îmbrăţişarea lui Jake şi şoapta oceanului mai mult decât orice pe lume.

Aburii şi transpiraţia de la Riverboat fac să mi se scurgă de tot „machiajul". Chase şterge ultimele urme de vopsea cu cremă mentolată.

– Ia-o la picior. Ai întârziat.

– N-ai putea să te duci tu, te rog, şi să-i spui că sunt bolnavă?

– Aaron trăieşte pentru a treia duminică. Nu fi egoistă.

– Trăiește pentru cutreieratul junglelor și săritul de pe munți.

– Asta ești tu pentru el când vine în Toronto. Mă obligă să-mi iau haina, îmi trage gluga pe cap și îmi înfășoară în jurul gâtului fularul lui exagerat de lung. Du-te! Fii curajoasă.

Domnul West stă pe bancă. Eu mă apropii din spate, mă așez în stânga lui și privesc apa.

– Îmi cer scuze că am întârziat.

– Mă bucur că ai reușit să vii.

– S-ar putea să vă schimbați părerea când veți încerca să digerați cina de duminică cu nervi în stomac.

– De ce?

Mă întorc cu fața la el. El inspiră scurt și expiră prelung.

– Offff. Deși nu-i pot citi ochii, nu și-i ia de la mine. Isuse, Ari!

– Sunt bine.

– E evident că nu ești.

– Chestia asta a pus forțele binelui în mișcare, așa că vă rog să nu vă simțiți prost.

– E prea frig aici. Hai să ne plimbăm.

O dată sau de două ori, i-am povestit cum Len și cu mine ne-am găsit refugiu în restaurantul The Goof. Mă conduce într-acolo fără să mă întrebe nimic, iar eu mă simt mai ușoară știind că el știe că am nevoie să îl simt pe tatăl meu.

Chelnerița mă îmbrățișează când intrăm în restaurant.

– Ari, ne-a fost dor de tine. Ce-ai mai făcut? Ai boxat cu cangurii?

– Cu un dingo turbat.

– Separeul tău este liber.

– Mersi, Hazel.

Aaron se așază în locul unde obișnuia să șadă Len.

– Ți-e foame?

Pentru prima oară într-o lungă perioadă de timp, mi-e foame.

– Ăăă… aș vrea un sendviș cu brânză. Și ciocolată caldă, și o negresă.

– Altceva?

– Muzică.

Drama este povestită în acorduri ritmate. Aaron îmi oferă frânturi de compătimire, dar, în general, mă lasă să mă eliberez.

– Cu ce te pot ajuta?

– Vorbiţi serios sau e doar o chestie pe care o spun oamenii?

– Fireşte că vorbesc serios.

– Ellis mă va pune în legătură cu un maestru în matematică şi ştiinţă. Dacă l-aţi putea lua pe Mikey de la „Y" în zilele de marţi, aş avea o şansă să ies din încurcătura asta.

– La ce oră?

– Cinci? Nu trebuie să fie acasă decât pe la şapte. Puştiul chiar are nevoie de un Len în viaţa lui.

– Este norocos că te are pe tine.

– Mi-aş dori să poată veni în est cu mine.

– Poate că Rezistenţa va obţine libertatea pentru amândoi.

Ne ciocnim cănile.

– Pentru libertate!

Mâinile noastre se află atât de aproape una de cealaltă, încât firele de păr de pe degetele lui îmi ating pielea. Privirea lui se odihneşte pe faţa mea, iar acum văd acel dor de spaţiu fără ziduri şi acea sete pentru ceva sălbatic şi neîmblânzit.

– A ta şi a mea.

CINCIZECI ȘI UNU

Descopăr că o persoană poate sta chiar în mijlocul unei latrine și să nu-i miroasă nimic. Village nu s-a schimbat, însă putoarea din lumea mea a devenit copleșitoare, mascând decăderea cartierului Yorkville.

În timp ce Bernie și cu Chase aranjează mesele, eu șterg paharele și recitesc notițele pe care Chase le-a scris pentru mine. Hipioții inițiali au plecat mai departe, cu excepția câtorva care nu-și mai amintesc de unde au venit. Fugarii, motocicliștii și bicicliștii și-au ocupat locurile. Hipioții de weekend tot mai migrează aici pentru muzică și droguri, dar viața de zi cu zi este abisală în cel mai bun caz.

– Chase, ar trebui să am habar ce să fac cu astea?

– Știi mai multe decât crezi că știi. Nu-ți face griji, avem ajutoare care vor veni cu detaliile exacte. El se întoarce când aude zgomot de pași pe trepte. Iată că vine una chiar acum.

– Jory?

Ne îmbrățișăm. Miroase a șosete mucegăite și a mentă. Faptul că acoperișul casei mele cu surori mă strânge cu toată forța ei de patruzeci de kilograme mă liniștește.

Când un grup de ambasadori intră în Riverboat, ținuta face diferența între tabere: rebeli versus costume; cu excepția lui Chase, care poarte blugi și o cămașă albastră călcată, și a mea, care port pantaloni negri și o ie cusută de Babcia. Bernie face prezentările. Greg și Suzanne de la Trailer, George de la Merchant Association, Clay, care este student la drept,

Anne de la Womens College Hospital, Bill de pe Strada Queen, Michael şi Sheila de la Digger House, June, care este jurnalistă, John de la fundaţia umanitară, Margaret de la consiliul oraşului Toronto, Jory de la The Way, Chase, care este membru în consiliul tineretului al primăriei, Ari, care este elevă şi angajată a restaurantului Riverboat, și James P. Mackey, șeful poliției.

Chase preia controlul întrunirii.

– Scopul acestei întruniri este să începem un dialog constructiv şi să găsim soluţii pentru a rezolva actuala criză din Yorkville. Aceasta nu este o întâlnire despre vechile conflicte; ne aflăm aici ca să vedem cum putem răspunde nevoilor şi intereselor actuale. Fiecare va avea la dispoziţie zece minute ca să îşi exprime părerea. Apoi vom analiza împreună prioritățile și vom identifica primii paşi care trebuie făcuţi.

De fapt, scopul acestei întâlniri este să ajung lângă șeful poliției Mackey atunci când vor veni reporterii de la *Star, Globe şi Mail* şi cei de la *Telegram*, la ora 3.15, pentru o scurtă ședință foto. Mă ridic din instinct ca s-o ajut pe Crystal să umple paharele cu apă atunci când Suzanne şi Greg descriu activitatea de la Trailer, un serviciu social prin telefon pentru tinerii dependenţi de droguri. O imagine tristă le este descrisă celor adunaţi în jurul mesei: procente de hepatită şi boli venerice, psihoze cauzate de droguri, lupta de a-i hrăni și adăposti pe tinerii vagabonzi la Digger House... Jory descrie o zi obişnuită în care se încarcă o dubă cu supă fierbinte şi saci de pâine veche, haine vechi şi pături, și ne povestește cum se întoarce cu puşti drogaţi cu acid amestecat cu marfă proastă sau aflaţi în sevraj. Am văzut întotdeauna câinele din ea. Pe exterior seamănă cu un ogar, însă pe interior este un St. Bernard curajos, cu butoiaşul lui salvator, care îi mână pe cei rătăciţi la adăpost. Deşi nu a împlinit încă douăzeci de ani, mulţi îi spun „mamă".

Femeia din consiliu numeşte cartierul „un furuncul plin cu puroi", iar şeful poliţiei Mackey înşiră delictele: arestări pentru droguri, ultraj, prostituţie...

– Este o zonă periculoasă, iar poliţia trebuie să adopte o poziţie fermă.

El se uită drept la mine sau, mai degrabă, la dovada verzuie şi violet de pe faţa mea.

– Înţeleg motivele dumneavoastră de îngrijorare, spun eu, chiar le înţeleg. Tatăl meu vitreg este poliţist, aşa că ştiu câte ceva despre provocările pe care trebuie să le înfrunte poliţia. Vin în Village de când aveam unsprezece ani, dar nu m-am simţit niciodată ameninţată. Arăt înspre faţa mea. De fapt, o minge de volei primită în faţă la şcoală m-a rănit mai tare. Problemele de aici sunt mari, dar nu mai mari decât oamenii strânşi în jurul acestei mese, cărora le pasă. Un pescar mi-a spus odată că, înainte să poţi prinde ceva, trebuie să ştii ce vrei să pescuieşti. Jasper face exces de zel şi se abate de la scenariu. Pinguinii, zebrele, urşii panda, sconcşii şi orcile or fi ele cu alb şi negru, dar sunt animale diferite.

George, de la Merchant Association, zice:

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Păi, pentru început, hipioţii au migrat. Cu excepţia, poate, a lui Beatle Bill şi a lui Murray. Odată cu ei, au dispărut şi multe ţeluri şi idealuri. Cei de weekend vin pentru muzică şi pentru droguri. Ei lasă bani în urma lor care alimentează şi binele, şi răul. Hipioţii rezidenţi sunt vagabonzi tineri, distruşi. Ei consumă, dar nu sunt dealeri. Gealaţii sunt nişte bătăuşi enervanţi. Fură şi tranzacţionează şi lasă bacşişuri mici, însă au familii care i-ar băga de îndată în fabrici ca să muncească dacă ar şti cu ce se ocupă. Apoi mai sunt motocicliştii. Ei deţin controlul şi furnizează drogurile tari. De regulă lasă bacşişuri grase, însă mă bucur că nu le place muzica jazz cu influenţe folk pentru că vin aici destul de rar. Mă ridic în picioare şi o ajut pe Crystal să servească sendvişurile şi cafeaua. Ceea ce vreau să spun este că nu îi putem băga în aceeaşi oală pe toţi. Unele animale ar trebui lăsate libere, altora trebuie să le oferim adăpost şi hrană, unele ar trebui închise în cuşti, altele, îmblânzite şi domesticite.

– Hm. Șeful poliției Mackey își leagănă ușor capul. Pătrunzătoare observații, domnișoară.

Eu mă abțin să zâmbesc și să fac cu ochiul.

Chase zice:

– Trebuie să ne concentrăm energia și resursele pentru a rezolva problemele discutate aici. Este singura cale. Propun să luăm o pauză înainte să ne ocupăm de pașii următori.

Chase regizează restul spectacolului cu precizia unui neurochirurg.

În timp ce Jory strânge toate resturile de mâncare, eu îi dau bacșișul pe care l-am ascuns în seiful lui Bernie.

– Știi cât de mândră sunt că ești sora mea? Oriunde-ar fi ajuns sufletul micuțului Jet, el știe ce mamă uimitoare ești.

– Toată lauda este a Lui.

– Când îl voi vedea pe Dumnezeu muncind la fel de mult ca tine, îl voi lăuda și pe El, dar acum laudele îți aparțin. Te rog să le accepți.

– Justificat. Ea își strânge pungile. Ești mișto, surioară!

Când duc tava cu căni în bucătărie, o găsesc pe June cu mânecile ei de jurnalistă suflecate.

– Nu-ți bate capul cu alea, te rog.

– Prostii. Ce cale bună ca să te cunosc și să-mi scriu articolul. Cine-i Jet?

– Copilașul lui Jory. A murit.

– Pierderea unui copil este un lucru trist.

– Ai copii?

– Doi băieți. Două fete. Cum se face că ai ajuns în Village la înaintata vârstă de unsprezece ani?

– Am o soră pe care o cheamă June. Iau prosopul de vase. Făcea parte din peisaj în tinerețe. Veneam des aici ca s-o caut.

– Și o găseai?

– Uneori. Apoi, într-o zi, a dispărut, pur și simplu. Apoi am venit să le caut pe Jillianne și pe Jory.

– Pe Jillianne?

– Sora numărul cinci. S-a înhăitat cu niște motociclişti. Acum e bine, dar a trecut printr-o perioadă foarte tulbure.

– Și celelalte două? Veneau în Village?

– Nebunia de aici le-ar fi făcut pe Jennah și pe Jacquie s-o ia la fugă.

– Pe tine ce te-a reținut să n-o iei pe căi greșite?

– Până anul trecut a existat cineva pentru care merita să mă întorc acasă.

– Și acum? Este Chase?

– Chase şi cu mine suntem sistemul imunitar al celuilalt.

– Poftim?

– Scuze, încerc să recuperez la biologie. Ne îmbărbătăm unul pe celălalt. Eu aranjez cănile curate. Există cineva acasă care are nevoie de mine.

– Mama ta?

– Doamne, nu, ea are nevoie de mine aşa cum are nevoie un şarpe de pielea de care năpârleşte. Şterg recipientele de mirodenii şi le pun la locurile lor. Te rog să nu scrii asta.

– Tatăl tău?

– Domnişoară Callwood, animalul meu spiritual este extrem de încântat că pot vorbi cu o jurnalistă căreia chiar îi pasă de nebunia de aici, dar mai întâi trebuie să creez o poveste, iar în acest moment, când te uiţi la mine, trebuie să vezi partea bună, nu cea rea.

Ea șterge blatul.

– Voleiul poate fi un sport foarte periculos.

– Dacă mă vei ajuta, după ce toate astea vor lua sfârşit, voi face mai mult decât să-ţi spun povestea mea, îţi voi arăta de unde vine salvarea pentru copiii pierduţi.

Îmi strânge mâna atât de tare, încât Jasper ţâşneşte ca o banană din coajă.

– Batem palma.

– Spune-le copiilor tăi că Ari a zis că sunt norocoşi că au o mamă leoaică.

Poza din ziarele de sâmbătă duc luni la o confruntare brutală cu drogații de la Jarvis. În pauza de prânz, mărșăluiesc spre furnizorul meu.

– Cară-te! Vorbesc serios, Ari.

– Ei, hai, Matt. Știi că nu sunt de la Narcotice. A fost o tactică bună de a le distrage atenția de la noi și de a le-o îndrepta spre Village. Și-apoi întâlnirea a fost mai mult despre cum să-i hrănim pe puștii din Village. Sora mea se ocupă de un program bisericesc. N-am făcut decât s-o ajut. Jur că nu te-aș trăda niciodată. Spune-mi că suntem bine.

Stinge țigara de stâlpul gardului.

– Da, sigur, suntem bine. Dar cară-te, bine? Îmi strici afacerile.

Liniștea de acasă compensează agitația de la școală. Poza care a apărut în toate ziarele a fost făcută în timpul pauzei, când șeful poliției stătea la taclale cu câțiva dintre noi. Eu am gura deschisă, iar șeful poliției se uită la mine.

Dick întreabă:

– Ce-i spuneai?

De fapt, îl întrebam dacă dorea maioneză sau muștar pe sendviș.

– Ăă, în timpul întâlnirii am pomenit că tatăl meu vitreg este polițist.

– De ce-ai făcut asta?

– Ca să știe că înțeleg lucrurile pe care trebuie să le facă polițiștii. Mă întreba cine ești, iar eu îi răspundeam.

– Vă mai întâlniți?

– În martie.

– Ai recuperat la școală?

– Lucrez la asta.

O'Toole bate la ușă de parcă tocmai ar fi descoperit bunele maniere.

– Bună seara, Ari. Ești gata, Irwin?

Dick îşi ia geanta cu echipamentul de bowling şi ultima bucată de cotlet de porc din farfurie.

– Fă-i maică-tii nişte supă, apoi fă-ţi temele.

Dick încearcă s-o trezească pe bătrână de dragul aparenţelor. Ea are, categoric, puţină culoare în obraji şi câţiva neuroni care mai zvâcnesc ca muştele îngheţate de frigul iernii pe o fereastră încălzită de primăvară.

Cortul lui Mikey este cazarma unde doi soldaţi epuizaţi de luptă se regrupează la sfârşitul zilei. Eu parcurg testele de matematică pe care mi le-a dat Ralph, profesorul meu.

– De ce eşti aşa de tăcut, Mikey?

– Dick m-a întrebat dacă vreau să mergem la pescuit.

– Da, amabilitatea de pe-aici mă sperie. Ce i-ai zis?

– Mătuşa Sabina mi-a spus că trebuie să fiu ca un spion de război şi să îl fac să creadă că îl plac, dar eu nu vreau să merg.

– Din câte ştiu eu, nu se dă în vânt după ieşirile în aer liber. Spune-i că pescuitul ţi se pare cam plictisitor şi că nu îţi place chiar atât de mult. Asta nu l-ar mai face pe Huey un erou atât de mare. Ce-ar fi... să-i spui că întotdeauna ţi-ai dorit să înveţi un sport mai antrenant, cum ar fi popicele. Aminteşte într-o doară că l-ai auzit pe O'Toole spunând că Dick este cel mai bun. Chase şi cu mine vom merge la sală, iar tu vei da din întâmplare peste noi acolo şi vom putea trece împreună prin situaţia asta îngrozitoare.

– Eşti atât de deşteaptă!

– Mi-aş dori ca unchiul Iggy să fie aici ca să mă ajute cu problemele astea de matematică.

– Ralph nu se pricepe?

– Ei, aş! Dar unchiul Iggy nu m-ar obliga niciodată să merg cu el la Spring Fling drept răsplată.

– Jake nu se va supăra. Pot să citesc scrisoarea pe care ai primit-o de la el?

– Sunt prea multe chestii siropoase în ea. De fapt, nu vreau ca Mikey să citească rândurile despre dorinţa arzătoare şi

speranţa că în curând mă voi întoarce acasă pentru totdeauna. Dar îi este dor de amândoi.

– Ce ai de gând să pictezi pentru expoziţia de artă?

– Chase zice că trebuie să fac ceva cu albine.

– De ce?

– Se pare că primarului îi plac albinele.

Jennah şi Mina au organizat o expoziţie grandioasă. O sută de lucrări ale studenţilor la arte din tot oraşul au fost selectate şi expuse la primărie toată luna. În seara aceasta va avea loc o licitaţie, iar banii strânşi vor merge la Digger House. Primarul William Dennison are onoarea de a-şi alege primul tablou drept cadou. Al meu nu este nici cel mai frumos, nici în stilul meu. Este mai degrabă o imagine tipărită în stilul Audubon, aşezată într-un loc unde primarul o poate vedea în fiecare zi la plecare.

Noaptea este strălucitoare. Dick este îmbrăcat în uniforma lui de paradă. Jennah a reuşit s-o resusciteze pe mama, îndopând-o cu suficient rahat cât să poată sta în picioare, dar să nu se agite. Îi stă bine în rochia turcoaz şi cu părul prins.

Primarul Dennison priveşte cu atenţie fiecare lucrare, restrângându-şi alegerile la zece. Când, într-un final, o alege pe a mea drept cadou, eu nici măcar nu sunt prezentă în încăpere, oricum nu cu sufletul. Sosia mea zâmbeşte şi pozează în timp ce îi strânge mâna, dar nu este decât o iluzie creată pentru a-l opri pe acest demon plin de sine de lângă mine să ne sufoce pe mine şi pe Mikey. Funcţionează şi sunt disperată că susţinătorii mei, care mi-au dat voie să fug, nu vor înţelege acum de ce nu pot rămâne.

CINCIZECI ȘI DOI

Copacii, păsările, oamenii se trezesc la lumina slabă a soarelui de aprilie. Domnul West vine cu o pungă plină de haine, spălate și împăturite cu grijă.

– Mikey mi-a spus că strângi lucruri.

– Așa e. Pentru turma lui Jory. Când se așază, îmi pătrunde în nări o adiere de lămâie verde proaspătă. Vă mulțumesc pentru că petreceți timp cu Mikey. Nu l-am văzut niciodată atât de fericit.

– Eu cred că fericirea lui se datorează mai mult schimbării atmosferei din casă.

– Dick este ca un copil mare și prostuț. Primarul mi-a trimis o felicitare de mulțumire. Dick a înrămat-o și-a dus-o la muncă. Ori de câte ori se intersectează la muncă cu șeful poliției, aproape că face pe el pentru că marele *kahuna* îl salută din cap.

– Atât timp cât se comportă frumos cu voi.

– N-a scos nici măcar un fir de păr din peria mea.

– N-ai idee cât suntem de ușurați, cu toții. Ce mai face mama ta?

– Ar face orice pentru Dick. El îi spune: „Spală-te", iar ea strălucește.

Se întoarce și se uită la mine ca un profesor.

– Atunci de ce ești tristă?

– Oh, este o josnicie să-l invocați pe Jasper.

– Dar am dreptate, nu-i așa?

– Da, spectaculos de josnic. Cred că e din cauza stării jalnice în care se află puștii din Yorkville.

– Faci ce poţi. E suficient că îl ajuţi pe Mikey.

– Tocmai am primit o scrisoare de la Jake. Un copil orfan de care este foarte apropiat e bolnav de leucemie. Şi-a anulat toate concertele ca să-i fie alături puştiului. Ăsta e un caz real. Eu n-am făcut decât să-i construiesc lui Mikey o casă a oglinzilor. Este o iluzie care ştiu că se va risipi.

– Ei bine, cel puţin azi, oglinzile sunt la locul lor, iar eu am chef de îngheţată.

Eu îi pipăi braţul.

– Mie îmi păreţi cald.

Profesorii amabili şi compunerile m-au scos din rahat şi am ajuns printre primii din clasă. Domnişoara Burn, în primul trimestru, domnul Ellis, în ultimul, iar faptul că lovesc mingile de volei înainte să ţin piept situaţiei din magherniţă face zilele mai spectaculoase. Serile sunt rezonabile: îl iau pe Mikey de la „Y", îl ajut să-şi facă temele, pregătesc cina şi ţin casa la un pas de sancţiunile departamentului de sănătate.

Mama se plimbă de colo colo clătinându-se, este un amestec de fericire, neglijenţă, nervozitate... dar, mai nou, este mai puţin încordată sau leşinată.

Dick are acelaşi comportament şi nici măcar n-a tras un vânt în direcţia noastră.

Problema cu gazele toxice este că trebuie să meargă undeva, nu, Ari?

Mda, Jasper. Se acumulează.

Ronnie este ca un câine de vânătoare de rasă care adulmecă indiciile în schimbul unei recompense. Ieri, am aflat că Dick este anchetat la muncă pentru nişte droguri lipsă, iar slăbiciunea lui pentru jocurile de noroc l-a adus în situaţia în care datorează bani mulţi unui interlop. Am căutat prin casă după „iarbă", dar el n-ar ascunde niciodată droguri într-un loc unde le-ar putea găsi Ronnie. Azi, ea a schimbat o punguliţă de „iarbă" pentru informaţii despre el, cum că i-ar fi oferit un pont unui gangster din Buffalo, care-a pus ochii pe Toronto, că poliţiştii l-au mirosit.

Amicii lui polițiști vin să joace Texas Hold'em. Scula e încă în lesă, însă pe măsură ce curg berile, încurcă jocul cu Toronto Hold'er. Pregătesc niște sendvișuri, îmi iau rucsacul și mă îndrept spre ușă. În serile de pocher, dacă îi dau lui Dick cinci parai pentru joc, întotdeauna primesc permisiune să plec din Las Crapas.

Dick se postează în hol, așteptându-și mita.

– Să te întorci ca să-l duci pe puști la școală.

– Da, *domnule.*

Ce reptilă enervantă și proastă, nu-i așa, Ari?

Te cred și eu.

Văd lumina aprinsă în cuibul de la capătul aleii și o iau la fugă. Chase face popcorn și pregătește ciocolata caldă și citește ultima scrisoare pe care am primit-o de la Jake.

– Jake e un băiat atât de bun.

– Este un animal rar.

– E mort după tine.

– Nu mă mai ațâța și tu. Abia reușesc să-mi țin bătăile inimii și hormonii în loc, atât de mult îmi doresc să mă întorc la el.

– Îmi pare rău pentru puștiul ăsta, Danny. Leucemia este o boală grea.

– A scăpat de toate necazurile acum că știe că va muri. Jake îl duce pe malul mării în fiecare dimineață și îl cară în brațe în apă ca să simtă spuma cu vârful degetelor de la picioare.

– Te-ai gândit vreodată să-ți pui capăt zilelor?

– După tot ce a făcut Jasper pentru mine, nu l-aș putea părăsi niciodată. Eu mă cuibăresc mai aproape, temându-mă de răspunsul pe care îl voi primi când întreb: Tu?

– Obișnuiam să mă gândesc la moarte tot timpul până când am văzut o viață supraviețuind în mod spectaculos în mijlocul haosului. Îmi sărută părul. Puți. Du-te și fă un duș.

– Mda, locul ăla îți pătrunde în pori.

– Dick se comportă frumos în continuare?

– Cât poate el să fie de cumsecade. Mă dezbrac de haine. L-am făcut să creadă că este grozav. Din câte mi-a spus Ronnie, asta îl face să fie coios.

– De unde obţine Ronnie toate informaţiile astea?

– Scula şi Dick vorbesc în prezenţa ei de parc-ar fi o piesă de mobilier. Deci, care e planul când totul va sări în aer?

– Cea mai bună variantă pe care am găsit-o Sabina şi cu mine este să vă înscenăm moartea, dar încercăm să găsim o următoare mişcare mai puţin dramatică.

Nimeni din magherniţă nu-şi aminteşte de ziua mea de naştere. Ciudat, deoarece împlinesc şaisprezece ani, iar legea spune că pot pleca fără să mă mai întorc vreodată. Trebuie să mă prezint la oficiul poştal pentru că am acolo nişte lucruri care nu au încăput în cutia poştală: un album foto de la Jacquie, un aparat foto de la Mary şi Nia. Două pene, una neagră precum cerneala, cealaltă albă ca laptele, cutia legată cu o panglică de catifea neagră.

> Au mai rămas patruzeci şi cinci de zile până când te voi putea îmbrăţişa. Va trebui să aştepţi până atunci ca să-ţi primeşti adevăratul cadou de ziua ta. În ultima ta scrisoare m-ai întrebat: „Şi dacă aş afla că eşti, de fapt, o vidră?" Atunci, Ari, voi da algele de mare pentru un pat de blană moale. Te-aş prinde de mustăţile argintii şi aş înota cu o bucurie neînfrânată. Te iubesc atât de mult. Jake.

Chase trage după el un raft vechi până sus în cuib, raft pe care să pună colecţia noastră de cărţi, care se tot măreşte, apoi mă duce acasă la Mina şi la Ellis ca să sărbătorim ziua mea de naştere.

După ce ne îndopăm cu pateuri umplute cu carne de vită şi suflu în lumânări, băieţii merg să cumpere baterii pentru aparatul meu foto, iar Mina şi cu mine mâncăm tort de ciocolată direct de pe platou.

– Ce dorinţă ţi-ai pus?

– Să fie pace în lume.

Nu, ne-am dorit ca Dick să moară naibii odată.

E același lucru, Jasper.

Eu ling glazura care stă agățată de furculița mea.

– Ați făcut sex înainte să vă căsătoriți?

– Păi, având în vedere că sunt *domnișoara* Burn, putem presupune că da.

– Vă place?

– Șapte din zece ori mi-a plăcut la nebunie.

– Și celelalte trei ori?

– Îl iubesc pe Ellis, așa că ce mai contează două minute?

– Am întrebat-o pe Jennah dacă ei îi place. Mi-a zis: „E doar o monedă de schimb, surioară". Jory se întinde oricând și oriunde ca să răspândească iubirea lui Isus, iar Jillianne nu suportă să o atingă nimic în afară de așternuturile de pe patul ei de o persoană. Am sperat la o părere mai bună de la Jacquie. Mi-a zis că de fiecare dată e ca și când ar fi ținută cu forța sub apă. Rezistă știind că după aceea Franc îi va oferi îmbrățișări calde și liniște care o fac să respire din nou.

Mina oftează, clătinând din cap.

– Păi, un căluț-de-mare poate respira sub apă. Vei fi fericită oriunde te va duce.

– Ăăă... am nevoie... știți de unde pot face rost de pastilă?

– Poftim?

– Doctorii nu ți-o prescriu decât dacă ești căsătorită. Jake și cu mine vom face salteaua să danseze și nu vreau să distrug viețile amândurora.

– Știu o clinică. Te voi duce acolo. Dar nu te grăbi.

– Câți ani ați avut dumneavoastră?

Ea își îndeasă în gură o bucată mare de tort.

– Șaisprezece.

Eu iau o bucată și mai mare.

– A fost un lucru bun sau rău?

– A devenit un lucru încântător. A fost Ellis. El era cu două clase mai mare decât mine la școală. Ne-am îndepărtat câțiva

ani în facultate, dar apoi ne-am regăsit și am știut că ne vrem unul pe celălalt.

– Eu îl iubesc pe Jake de când aveam opt ani. Vi se pare o prostie?

– Cum să nu-l iubești? Băiatul acela poate convinge o balenă să își fluture înotătoarea. Dar s-ar putea să te lupți cu Ellis pentru el. Îl îndrăgește foarte mult.

CINCIZECI ȘI TREI

De Ziua Reginei Victoria, Mikey este foarte pregătit să înscrie puncte în meciul de baseball dintre polițiști și pompieri.

– Bună decizie, arbitre!

Dick își potrivește masca și-și ridică pantalonii. Jasper se uită oriunde altundeva, dar nu la fundul lui Dick, iar acesta se apleacă, pregătit să nimerească următoarea minge. *Uite, Ari! E Aaron.* Eu scanez cu privirea mulțimea de pe malul apei și-l zăresc pe domnul West aruncând un frisbee. Grupul cu care este se aruncă să-l prindă, iar o Barbie frumoasă și blondă țopăie și îl îmbrățișează. *Haide! Să mergem să ne jucăm cu el.*

Nu cred că ne vrea prin zonă, Jasper. Acest gând îmi provoacă o durere care pornește din piept și îmi ajunge până în măruntaie.

Mikey sare jos din tribună și străbate plaja în fugă.

– Aaron!

Jasper mă catapultează după el, înainte ca Dick să-și dea seama că mai există un erou.

Aaron îl îmbrățișează pe Mikey fără să ezite. Zâmbește când mă apropii.

– Salut, Ari. Ce vânt te aduce pe-aici?

– Am venit în recunoaștere.

El își vâră mâinile în buzunare.

– Ăăă, Ari, ea este Carrie.

Fata cea frumoasă îl apucă de braț.

– De unde-l cunoști pe Aaron?

– De la școală.

– Ești și tu profesoară?

– Nu... eu... Mă uit la Aaron, iar privirea încurcată din ochii lui mă face să mă relaxez. Sunt olar. Îmi arăt tricoul pe care îl port pe sub blazer. Și designer vestimentar.

– O, e chiar frumos.

– Haide, West! Un tip strigă din urmă. Ții jocul în loc.

– Ar fi mai bine să vă grăbiți. Îl iau pe Mikey de braț. Să mergem, Mikey!

– Nu pot rămâne să mă joc cu frisbee-ul?

– Nu, te afli în misiune.

Îl trag după mine înapoi spre tribună.

– Hei, Ari? Ne vedem duminică?

Ridic degetul mare fără să mă întorc.

– Mikey, fii cu ochii în patru după șeful poliției. Chase a spus că trebuie să apară pentru ultimele reprize.

– Baseballul este plictisitor.

– Noi jucăm șah.

O văd pe mama ținându-și ochii închiși și unduindu-se ca o cobră vrăjită de fluierul fermecător.

– Du-te și încurajează-l pe Dick cât timp eu scot regina din joc. Mama se trezește din vrajă când îi scutur umărul. Vino, mamă! Richard e de părere c-ar trebui să tragi un pui de somn.

Sedanul este parcat pe iarbă alături de cele câteva mașini ale celorlalți polițiști. O ajut pe mama să se așeze pe bancheta din spate și îi acopăr brațele goale cu un prosop.

Strigătele și aclamațiile mă fac să mă întorc în fugă pe teren pentru înjurăturile și felicitările de după meci. Având în vedere că Dick a fost arbitru, deznodământul meciului a fost clar. Mikey și cu mine ne alegem un loc strategic, în spatele polițiștilor insistenți și lingușitori. Șeful poliției îi strânge mâna lui Dick:

– Ai făcut treabă bună, Irwin. Sincronizarea este perfectă, deoarece el mă zărește. Bună, Ari! Ce părere ai de meciul acesta?

Îmi croiesc drum printre polițiști, împreună cu Mikey.

– Tot ce pot spune este că polițiștii au făcut o treabă excelentă.

– Cine este acest tânăr minunat?

Dick îi ciufulește părul lui Mikey.

– Este băiatul meu. Mikey.

– Vrei să te faci polițist, Mikey?

– Ăăă... da, domnule. Detectiv.

– E moștenire de familie, văd. Vei fi prezentă la întrunirea de joi, Ari?

Mâna lui Dick aterizează pe umărul meu.

– Bineînțeles că va fi. E o datorie civică.

Șah-mat. Câștigători – Ari și Mikey.

Intervalul de timp dintre luni și duminică este o harababură. Chase nu descâlcește lucrurile, ci le încâlcește mai rău.

– Deci îl iubești pe Jake. Îl iubești pe Aaron. Și, evident, mă iubești pe mine. Știi ce ești?

– O ticăloasă?

– O norocoasă. Ai șaisprezece ani. E normal ca emoțiile tale să fie amestecate. Flirtează în continuare și nu-ți mai face atâtea griji. Aaron nu va depăși niciodată limitele. Și-apoi Jake este într-o trupă. Crezi că nu adulmecă și alte păsărici?

– E credincios ca un câine.

– Inima lui Zodiac îți aparține doar ție, dar în poze l-am văzut acceptând dragostea oricui i-o oferă. Mă împinge afară din cuib. Trăiește!

Aaron stă pe banca noastră, răsfoind revista *National Geographic* de luna asta.

– Văd că citiți din Biblia dumneavoastră.

Se ridică în picioare, așa cum fac gentilomii atunci când se apropie o doamnă.

– E plăcut că înțelegi asta la mine.

– Nu este religia mea, dar cred că e super.

Mă așez, cu genunchii sub mine, și privesc spre vest.

El stă cu spatele către vest și cu fața către est. Vâră revista în rucsac și scoate un cadou, înroșindu-se în obraji când mi-l întinde.

– Această zi de naștere merită mai multă atenție.

Este o cutie din lemn în care se află trei pensule cu păr de samur.

– Am scris o poveste în clasa a cincea, zic eu, cum că m-am dus în Siberia ca să acopăr cu pături jderii care și-au sacrificat vârful cozilor pentru pensulele magice ale lui Ari. Pensulele acestea sunt spectaculoase. Veți fi cu mine de fiecare dată când voi picta.

Zâmbesc în timp ce citesc felicitarea de la el. „Ari, ți-aș dori o zi de naștere la fel de spectaculoasă cum ești tu, dar nu cred că un asemenea lucru este posibil. Aaron."

Ridic fața spre a lui. Respirația lui miroase a cafea.

– N-am mai auzit niciodată pe nimeni folosind cuvântul „spectaculos" atât de des ca pe tine. Obișnuiam să aștept doar ca să aud ce vei spune în continuare.

– Jasper a făcut mereu exces de zel.

– Ce te îndeamnă să faci, acum că poți fi oficial liberă?

– E un căluț-de-mare entuziasmat. Vreau să-mi termin școala dacă tot ține armistițiul.

– Și-apoi?

– Sper ca Dick să moară sau să ajungă la închisoare înainte să iau o decizie.

– Se comportă frumos în continuare?

– E înfricoșător. De la meciul de luni încoace, le spune tuturor că șeful poliției o să-l numească detectiv. Eu testez pensula pe brațul meu. Ăăă... îmi pare rău că v-am stricat marele meci.

– Mie, nu.

– Carrie pare de treabă.

– Chiar crezi asta?

– Da. Dar animalele voastre spirituale sunt diametral opuse.

– Pătrunzătoare observație. Am scos-o la cină odată. La următoarea întâlnire am mers să vedem un film împreună cu alte două cupluri, iar lunea trecută mi-a interzis să plec în Kenya.

– V-a interzis?

– Mi-a interzis.

– Deci... s-a terminat cu Carrie.

Ridică din umeri, iar pe fața lui se citește: „s-a terminat".

– Apropo de Kenya, v-ați făcut toate vaccinurile?

– Toate.

– Mikey mi-a spus să vă reamintesc că trebuie să luați niște chinină și plasă pentru insecte. A împrumutat de la bibliotecă toate cărțile despre Kenya.

– Joi vreau să instalez cortul în curtea lui Belle și să-l iau cu mine într-un safari.

Trăncăneala noastră este precum valurile mării, mă relaxează, mă face să renasc, mă revigorează – dar mă afund din nou în tristețe atunci când o iau înapoi înspre magherniță și îmi dau seama că Aaron și cu mine suntem cea mai apropiată variantă de părinți pe care Mikey îi are aici, în Toronto.

CINCIZECI ȘI PATRU

Cred că spiritul unei broaște țestoase simte mișcările plăcilor tectonice înaintea tuturor datorită faptului că este atât de legat de pământ. Domnul Ellis străbate în grabă câmpul ca să mă ajungă din urmă.

– Hei, Appleton, așteaptă! Vreau să-ți văd tabloul înainte să-l duci acasă.

– Nu mă luați cu de-astea. Știu că ochii curioși ai lui Rochester l-au inspectat deja.

El zâmbește.

– Mina mi l-a arătat aseară. Crede că detaliile sunt extraordinare.

– Și dumneavoastră ce credeți?

– Văd ordine și liniște.

– Este un cadou pentru Jennah. I-a plăcut foarte mult cel pe care l-am făcut pentru expoziția de artă.

– Rochester vrea să știe cum reușești să pictezi liniștea când nu există așa ceva în viața ta.

– Acum e liniște. O să vă spun când Dick e gata să explodeze.

– Îmi vei spune dacă ești gata să explodezi și tu? Mâna lui îmi atinge cu blândețe părul în timp ce ne plimbăm. Cred că aș prefera să te prind străbătând câmpul în pauza de prânz decât să te văd șezând sub copac, privind în gol, cu cărțile și masa de prânz nedesfăcute.

– Ați fost în război?

– Da. Am fost recrutat târziu. Nu prea am avut parte de acţiune.

– Tata mi-a spus că atunci când a aflat că nemţii s-au predat, n-a ştiut cum să lase mai repede arma jos şi să nu mai lupte. S-a oferit voluntar să participe la curăţenia de după, pentru că nu ştia cum să ajungă acasă.

– Ari, te urci în tren şi gata.

– Toate vacanţele mele de vară au fost permisii primite în timp ce trebuia să lupt. Acum, eu hotărăsc dacă vreau să mă înrolez din nou.

– Domnul Peterson a venit să vorbească cu mine despre testul tău la biologie.

– Cred că m-am descurcat bine, pentru că mi-a spus că e mândru de mine.

– Ai obţinut nouăzeci şi şapte de puncte.

– Of, la naiba.

– Ce e?

– I-am promis meditatorului meu, Ralph, că dacă voi obţine peste optzeci de puncte, îl voi însoţi la nunta verişoarei lui. Abia am mai putut sta în picioare după balul de primăvară.

Mă opresc în loc şi inspir mireasma de iarbă proaspăt cosită şi trandafiri. Pentru prima oară de săptămâni bune, simt că aş putea dormi.

Oftatul adânc al domnului Ellis mă trezeşte la realitate.

– Ari, eşti foarte inteligentă şi extrem de capabilă. Vreau să-ţi dau un sfat, deşi nu mi l-ai cerut. Mută-te la mătuşile tale. La şaisprezece ani eşti prea tânără ca să fii soldat.

– Spuneţi-i asta lui Mikey.

– Rezistenţa va lupta mereu pentru el. E în regulă dacă te vei întoarce acasă.

– Mulţumesc, domnule. Cuvintele dumneavoastră mi-au fost de ajutor. O minciună îmi înţeapă limba. Trebuie să-mi iau zborul.

Vâr tabloul sub braţ, mă întorc şi o iau la fugă.

Hainele care îmi rămâneau de la surorile mele au fost mereu niște comori pentru mine. Ori de câte ori ajungeam prin alte case, Jasper pipăia puloverul lui Jacquie, astfel încât aveam impresia că ea stătea întinsă în pat lângă mine, sau transforma eșarfa lui June într-o îmbrățișare călduroasă. Acum că aşchiile au sărit departe de trunchi, iar eu semăn mai mult cu un vrej de fasole decât cu un măr auriu delicios, nu există prea multe opțiuni.

Jennah scotocește în dulapul ei, căutând ceva cu care să mă îmbrac la nunta verișoarei lui Ralph. Ridic în aer o rochiță de vară și îmi privesc reflexia în oglindă.

– Îmi place asta.

Ea mi-o smulge din mână.

– Nu poți purta alb sau negru la o nuntă.

– O...

Își netezește părul perfect și își dă pe buze cu ruj roz.

– Vino! Mergem la cumpărături.

– Și copiii?

– Îi ia Maria, pentru că Wilf merge la club în zilele de vineri.

– Va trebui să trecem pe la bancă.

– Fac eu cinste, surioară.

Rochia mea, când o găsim, este de un movuliu deschis, în stilul anilor '20, puțin cam îndrăzneață. Are spatele gol. Pielea mi se zărește printre inserțiile de dantelă din față. Jennah îmi prinde câteva șuvițe de păr cu o agrafă sclipitoare.

– Mireasa va fi invidioasă pe tine.

– Ar trebui să mai căutăm.

– Arăți perfect așa. Rupe eticheta. O să caut ceva și pentru mine. Și mai avem nevoie de pantofi. Apoi cina.

La restaurant, doi bărbați de la bar ne sorb din priviri. Eu îmi doresc ca aceștia să dispară ca să fim doar noi două. Vreau ca Jennah să-mi spună cum a reușit să devină atât de curajoasă.

– Îmi amintesc de o noapte în care mama ne-a încuiat afară din casă. Ne-ai urcat pe toate în mașină și ne-ai dus acasă la mătușa Elsie.

– E imposibil să-ţi aminteşti asta. Nu cred că aveai mai mult de trei ani.

– Mi te mai amintesc în bucătărie făcând clătite crocante din nimic.

Jennah muşcă vârful unui sparanghel.

– E uimitor ce poţi face cu nişte cartofi aproape stricaţi, făină şi lapte acru.

Chelnerul vine cu două pahare şi o sticlă de vin.

– Din partea domnilor de la bar, domnişoară.

– Mulţumesc. Dar trebuie să refuzăm. Zâmbind, Jennah priveşte peste umăr şi spune suficient de tare, încât să acopere muzica auzindu-se în surdină. Mamă a cinci copii şi – arată spre mine – minoră.

Cel care seamănă cu Rock Hudson îşi scoate ochelarii şi se uită drept prin mine. Eu sunt recunoscătoare că rochia mea a venit însoţită de un şal din ţesătură fină, sub care mă pot ascunde. Vreau să vorbim despre momentul în care mama l-a cunoscut pe tata atunci când era mai tânără decât sunt eu acum. Vreau s-o întreb dacă a fost întotdeauna atât de rea. Vreau ca ea să mă ajute să disting vocile care plâng în visele mele. Jennah arareori suportă o privire lungă şi pofticioasă.

Chelnerul revine cu două prăjituri cu căpşuni, pudrate cu ciocolată. Jennah ridică ochii, privindu-l pe sub gene pe chelner.

– Spune-le domnilor că este o alegere mult mai bună.

– Domnul m-a rugat să-i dau asta tinerei domniţe.

El aşază o carte de vizită lângă farfuria mea. Eu citesc: „James Smythe, Agent", în litere aurii, scrise în relief.

– Agent? Adică, spion?

– Cu siguranţă sub acoperire, surioară. Şi Roland avea cărţi de vizită de-astea afurisite.

– Infectul ăla de Roland, primul tău soţ?

Ea împunge desertul cu furculiţa.

– Era un rahat acoperit cu ciocolată. Jennah ia o îmbucătură mică. Încă nu-mi vine să cred că l-am lăsat pe nenorocitul acela în patul meu.

– Mătușa Nia zice că a da greș este un fertilizator bun.

– O ador pe Nia, însă, indiferent cât de frumos ar suna, pe o femeie nu o avantajează atunci când dă greș. Uită-te la mama.

– S-a întâmplat vreodată să nu dea greș? Înaintea mea?

– Dumnezeule, nu. În cazul ei, e ceva normal. Vrei să-ți povestesc o întâmplare? Mătușa Elsie și unchiul Marvin au venit odată să ne ia cu Buick-ul lor nou. Era o căldură infernală și au venit să ne scoată la picnic. Bărbații s-au așezat în față. Micuțul Nathan era îmbrăcat în costum de marinar și ne zâmbea mereu peste scaunul din față nouă, fetelor, care ședeam pe bancheta din spate. Unchiul Marvin ne-a rugat să cântăm un cântec. Mătușa Elsie a cântat, *Let Me Call You Sweetheart*. Toată lumea a început să cânte, până și June. Cu excepția mamei, care a lăsat geamul jos și a stat îmbufnată. Am cântat: *Swinging on a Star*, *Mairzy Doats*, *In the Good Old Summertime*.

Eu întreb fără să gândesc:

– Cânta și tata?

– Ți-am spus de o mie de ori că omul acela nu merită pomenit. În fine, când am ajuns pe malul lacului, ne-am luat rucsacurile și păturile. Când m-am întors s-o iau pe June de mână, am văzut-o pe mama zgâriind partea laterală a mașinii cu foarfeca ei de unghii. Fapta asta a binedispus-o toată după-amiaza. Fredona când ne-am întors la mașină. A exclamat cu răsuflarea întretăiată, ca Scarlett O'Hara: „O, Doamne, uite ce zgârietură!" Unchiul Marvin s-a uitat cu atenție la ea și a zis că trebuie să se fi frecat de-o creangă. Mama a spus: „Elsie, cred că ești devastată". Elsie și-a dat seama, însă avea clasă. A zâmbit și i-a răspuns: „Am supraviețuit o zi fără să ne zgâriem unul pe altul. Nu-i decât o bucată de metal". Mama a stat iar îmbufnată după aceea.

Chelnerul îmi ia din față farfuria cu desertul neatins, iar Jennah îl roagă să-i aducă un ceainic.

– Niciodată n-a fost cu toate țiglele pe casă, Ari.

– Ei bine, acum le-a cam pierdut pe toate.

– Îmi amintesc că tu încercai mereu s-o înveseleşti.

– Ştii ce-mi amintesc cel mai bine despre tine?

– Că-ţi dădeam ordine?

– Cântai şi puneai lucrurile la locul lor.

– Tu ai fost singura care părea să observe asta. Te entuziasmai pentru o faţă de pernă spălată. Categoric te înveseleai când vedeai o faţă de masă şi gem pentru felia de pâine prăjită. Nu ţi-ai dorit decât un cămin pe care să nu-l mai părăseşti. Îmi toarnă ceai în cană. Mai ţii minte că îmi spuneai Jemmami?

– Erai cea mai bună „mami" din lume.

– Aşadar, pot să-ţi dau un sfat părintesc?

– Te rog.

– A sosit vremea ca leul din tine să se odihnească, iar vulturul să-şi ia zborul.

– Credeam că îi consideri pe prietenii mei spirituali o nebunie.

– Nebunie e să crezi că un om se va schimba. Comportamentul ăsta frumos n-o să dureze. Ştiu câte ceva despre îmblânzirea bărbaţilor, iar ăsta va începe să roadă lanţurile cât de repede. Wilf mi-a spus că circulă zvonul cum că şeful poliţiei vrea să se pensioneze la sfârşitul anului, aşa că această constrângere va dispărea. Deja se umflă în pene. Am dreptate?

– Da.

– Fii cu ochi-n patru până se termină şcoala, apoi te muţi definitiv la Mary.

– O să-l distrugă pe Mikey.

– Las-o pe maică-sa să ia măsuri.

– Cum a făcut a noastră?

– Noi ne-am descurcat.

– Ce ai făcut tu pentru noi, cine eşti acum înseamnă mult mai mult decât „a te descurca". Eşti o leoaică. Ai fost şi eşti sora mea puternică şi neînfricată. N-aş fi supravieţuit dezastrului fără tine.

– Vezi? Toate ne-am descurcat, iar Mikey se va descurca şi el. Nu este treaba ta.

Mătușa Sabina vine la mine cu o mătură.

– Ari. Am crezut că ești un șoarece. Ce cauți aici?

Ies din debara, îmbrăcată cu jerseul larg al lui Len.

– Îmi caut rochie pentru absolvire.

– Am crezut că Jennah ți-a cumpărat o rochie nouă.

– Parc-ar fi rochia nouă a împărătesei.

– Te simți ca o regină?

– Nu, mă simt goală în ea. Scot din husă rochia pe care mi-a cumpărat-o Len. Asta are fire de bucurie țesute prin ea.

– Mă tem că ți-a rămas mică.

– La naiba. Mă trântesc pe scaun. Oare poți scăpa vreodată de dorul unei persoane?

– Povara, dimensiunea pierderii nu se diminuează niciodată. Însă devii mai tare astfel încât ți se pare mai ușoară, mai suportabilă de dus. Se duce în magazin și revine cu o rochie simplă, albastră, cu flori brodate pe tiv. Asta se potrivește cu ocazia. Mă dezbracă de jerseul lui Len și îmi trage rochia pe cap. Acum două nopți, l-am visat pe Len.

– A fost o vizită plăcută?

– Se făcea că am ieșit pe bucata de pământ din spatele magazinului și acolo se afla o grădină cu flori luxuriante și un pârâiaș care curgea pe stânci. Len zdrăngănea la o chitară albastră. L-am întrebat pe unde-a umblat, iar el mi-a zis că a umblat prin toată țara și că acum s-a întors acasă.

– Mi-aș dori să mă viziteze și pe mine în vise. Ale mele sunt pline cu plânsete: Jacquie a pierdut un copil, sau o pisică, sau pe Jillianne. Noaptea trecută am visat un pește care nu era, de fapt, un pește, ci mai degrabă un lup.

Mătușa Sabina îmi răsucește câteva șuvițe de păr și mi le prinde cu o agrafă în formă de fluture smălțuit.

– Nu știi în ce an am plecat din Polonia?

– Nu.

– În 1943, un unchi a făcut niște aranjamente ca să mă duc la familia lui în New York. Gândește-te ce însemnătate are data aceea.

– Ai plecat înainte ca războiul să ia sfârșit?

Zâmbește.

– Tatăl tău este acasă acum. Du-te la nunta asta, apoi în est. Du-te și trăiește-ți viața.

Domnul West stă aplecat pe bancă, privind cu atenție pământul, nu lacul. Zâmbește forțat atunci când își ridică privirea.

– Zodiac e bine?

– Se simte minunat.

– Atunci, ce s-a întâmplat?

– Nimic. Îmi vor lipsi aceste duminici.

– Mătușa Nia v-ar dojeni pentru că sunteți trist din cauza duminicilor pe care nu le vom mai avea în duminicile pe care le avem. Eu mă cocoț pe bancă. Și-apoi Jasper îmi spune că suntem prieteni pe viață, așa că vom vedea pe parcurs ce vom face.

Domnul West cercetează cu privirea copacii.

– Chiar crezi asta?

– În mod spectaculos, da. Și animalul dumneavoastră spiritual crede asta, dacă l-ați asculta.

– Dar vom fi la câteva provincii depărtare.

– Doamne, omule, peste două săptămâni vei cuceri Kilimanjaro, și vezi autostrada transcanadiană ca pe o barieră insurmontabilă? Îi întind un jurnal legat în piele. Nu știu când este ziua dumneavoastră de naștere, dar m-am gândit că vă va prinde bine în aventura dumneavoastră.

– Unde-ai găsit unul cu inițialele mele pe el?

– Eu l-am făcut. Gențile cu franjuri nu mai sunt la modă, și-am rămas cu sulurile de piele.

Citește inscripția: „Aaron West, în tine zace o poveste pe care lumea trebuie să o citească. Scrie-o. Ari".

Ridică capul încet și cu precauție, ca și când cineva ar fi aruncat un ochi într-o cameră pe care el a ținut-o încuiată în lăuntrul lui.

Zâmbesc.

– Tropăie ceva pe-acolo?

Aron West scutură din cap și râde speriat.

– Ajunge. Când pleci?

– Sâmbătă vom face autostopul spre Montreal împreună cu Ellis și cu Mina ca să o văd pe Jillianne, apoi, de acolo, Mikey și cu mine vom lua trenul spre est.

– Dick n-are nimic împotrivă că Mikey va fi plecat din nou vara, ca anul trecut?

– A calculat cât ar cheltui pe mâncare și i-a dat binecuvântarea.

– Voi avea grijă de el aici anul viitor. Știi asta, nu?

– Apreciez lucrul acesta dincolo de cuvinte. Îl ating cu sandaua. Speram să aud un „Sper că te vei întoarce în septembrie" de la dumneavoastră.

– După ce-am văzut doar la suprafața răul pe care ți l-au provocat cei din casa aceea – mă privește drept în ochi o secundă – cum aș putea să sper asta?

Lăsăm baltă subiectul și vorbim despre vrute și nevrute până când între noi se așterne tăcerea, sfârșitul, apoi ne ridicăm în picioare. Și-ar dori să poată să mă sărute de rămas-bun. Știu asta.

– Doamne, cât o să-mi lipsești.

– Călătorie plăcută!

– Voi lua legătura cu tine în septembrie ca să vedem cum să ți-l trimit pe Zodiac.

Jasper este curajos și mă împinge într-o îmbrățișare.

– Mulțumesc că mi-ați fost alături în toate astea.

Îmi strânge părul și mă ține aproape.

– Ești...spectaculoasă, Ari Appleton.

Îmi dă drumul, iar eu mă retrag.

– La fel și tu, Aaron West.

Țin discursuri în gând despre motivele pentru care ar trebui să plec. Cuvintele mi se așază ca o minge de bowling în stomac pentru că nimeni nu trebuie să le audă. Îi duc un sendviș lui Todd ca să fie cu gura plină atunci când le voi rosti.

El taie ghearele unui pechinez pedant.

– Rahat, Hari. Eşti nebună dacă nu pleci naibii de-aici cât mai poţi.

– Şi Mikey?

– Nu-i mai plânge de milă. Te crezi Isus „Cristoasa"? Ştii bine că cei din familia Irwin s-au hrănit şi s-au îmbrăcat singuri înainte să vii tu.

– Ştiu.

– Locul tău nu e în latrina aia. N-a fost niciodată. Ochii lui sunt la fel de trişti ca ai Bassetului din cuşca din spatele lui. Dacă n-o iei la fugă fără să mai priveşti în urmă, retrag ce-am spus, că eşti cea mai deşteaptă persoană pe care o cunosc.

– N-ai spus niciodată asta.

Obrajii i se umflă când zâmbeşte.

– Nu ţie.

Chase umple paharele mele desperecheate cu Sprite, aprinde lumânările şi îmi trage scaunul.

– Fii sincer, Rezistenţa se întâlneşte în absenţa mea? zic eu. Toată lumea insistă să merg în est.

Todd îmi aşază în farfurie o omletă pufoasă.

– Jur că nu m-am mai întâlnit cu niciunul de la grătarul organizat de primar.

– Ai de gând să-mi spui să-l las baltă pe Mikey?

Loveşte şi scutură sticla de ketchup.

– Lui Mikey i-a venit ideea să facem o armă cu ketchup. E o idee genială.

– Ăsta-i un cod pentru ceea ce crezi că ar trebui să fac?

– Nu, doar că trebuie să existe o cale mai uşoară să pun chestia asta pe omleta mea.

– Dac-ar fi în tuburi, ca vopselele mele, l-ai putea stoarce.

Îşi scoate carneţelul uzat din buzunar şi dă paginile până ajunge la una goală.

– S-ar putea să zici tu ceva.

– Ai de gând să îl inventezi?

– Îi dau chestia asta lui Zander. Face cercetare şi dezvoltare pentru tatăl meu. Înţelegerea e că, dacă se va îmbogăţi, mă va ajuta la finanţarea campaniilor mele.

– Ştii exact ce vrei să faci, nu-i aşa?

– În acest moment, cam ştiu. Ia cu furculiţa o îmbucătură brânzoasă. La fel şi tu.

– Serios că nu ştiu, Chase. Ce crezi c-ar trebui să fac?

– Ai încredere în mine?

– În clipa asta, mai mult decât în mine.

– Bine. Sâmbătă, tu şi Mikey vă urcaţi în maşină şi plecaţi. Timp de opt săptămâni, vă jucaţi, creaţi, absorbiţi, dansaţi, mâncaţi, dormiţi, iubiţi şi vă lăsaţi iubiţi. Când îţi vor veni gândurile despre septembrie, pune-le într-o bulă şi suflă spre ea, ca să zboare. Te voi suna în ultima săptămână din august şi-ţi voi adresa o întrebare. În răspunsul tău se va afla răspunsul pe care îl cauţi.

– Mi se pare o tâmpenie.

– Jasper, tu ce părere ai?

Încerc să vâr într-o bulă căluţul-de-mare care se roteşte şi să-l trimit cât colo, însă încântarea lui nu poate fi îngrădită.

– Touché, Chase Pace.

CINCIZECI ȘI CINCI

Nu mă ating de colțul meu din magherniță ca să nu se prindă putoarea de mine.

– Mikey, nu lua cărțile pe care le-ai citit.

Valiza lui galbenă e și așa burdușită de nu se mai poate închide.

Todd intră gâfâind în cameră.

– Ascundeți-vă! Repede!

– De ce?

– Dick vine sus ca să-l ducă undeva pe Mikey.

Când auzim treptele scârțâind, ieșim repede pe fereastră și ne ascundem sub streașină.

– Unde-i puștiul?

– Ăă, a vrut să-și ia rămas-bun de la Laura, așa că Ari l-a dus acolo.

– Du-te după el.

– Păi, se duc undeva după aia. Parcă ziceau că doamna Vandervolt dă o mică petrecere sau ceva de genul.

– Eu de ce nu știu despre asta?

– Habar n-am. Mikey ți-a dat un formular, l-ai semnat.

– La naiba!

Todd coboară în grabă scările și scoate capul pe geam.

– Sunt doi tipi jos, iar O'Toole așteaptă pe alee.

– Ce pun la cale?

– Habar n-am.

– Bărbații sunt în bucătărie?

– Nu, în față.

– Du-te ține-l de vorbă pe O'Toole. Să nu se apropie de curtea din spate.

Îl iau pe Mikey de mână și ne furișăm de-a lungul acoperișului, intrăm în cutia de lemn, îl las pe Mikey jos, ridic capacul de la pivniță și ne furișăm înăuntru.

– Stai ascuns în fort. Voi aduce tot ce pot prin gurile de aerisire.

O voce pe care n-o recunosc spune:

– Un copil este un paravan bun. O vacanță frumoasă în familie. Vedeți cascadele și toate alea.

– Mikey trebuie să se întoarcă acasă în curând. Spune-i lui Tino că marfa lui e pe mâini bune.

Aud pași târșâiți. Ușa se închide și acțiunea se mută pe alee. Eu mă îndrept într-acolo în vârful picioarelor și îmi înăbuș un țipăt atunci când un șoarece traversează în fugă bancul de lucru.

Mikey șoptește tremurând.

– Ce e?

– Ssst, sst, fereastra e deschisă. Să nu tragi cu ochiul și să nu aprinzi lanterna.

Ochii noștri ajung aproape la același nivel când un individ alunecă sub mașină pe un cărucior. El iese.

– Pare în regulă. Hai să-i facem o probă.

O'Toole împreună cu un tip pleacă cu mașina. Văd bocancii lui Dick și încă o pereche de pantofi de gală lustruiți.

– Traversezi graniță la orele de masă, atunci e mai mult trafic și mai puțini vameși. Rămâi pe banda a treia, a treia, ai înțeles?

– A treia, da.

– Nu-ți flutura insigna, doar las-o la vedere atunci când arăți carnetul de șofer. Asigură-te că puștiul și soția ta au acte de identitate.

– Da, domnule.

Sedanul revine, iar individul verifică din nou sub mașină.

– Totu-i în regulă.

– Mâine, Irwin.

– Puteţi conta pe mine. Indivizii pleacă, iar Dick bombăne: Unde-i puştiul ăla afurisit?

O'Toole îşi aprinde cea de-a treia ţigară.

– E o idee de rahat, oricum?

– Cum adică?

– Nu poţi controla ce-o să zică un puşti. Mai ales când e supărat că nu pleacă în vacanţă cu târfuliţa aia. Scuipă pe alee. Eu zic să le punem pe Ronnie şi pe Theresa să se dichisească şi spunem că le ducem pe doamnele noastre la mici cumpărături. Lumea face asta tot timpul.

– Ai dreptate. Stai lângă maşină.

Mikey stă ghemuit ca o omidă speriată când încerc să-l scot din fort.

– Ieşi. E în regulă. Şi-au făcut un alt plan.

Mikey nu plânge niciodată, dar şoapta lui sună ca un scâncet.

– Te rog, vreau să merg cu tine. Te rog, Ari.

– Te duc acasă la Ellis şi vom pleca dis-de-dimineaţă, promit, dar ca să facem asta, trebuie să sărim gardul din curtea din spate.

După ce îl duc pe Mikey acasă la Mina şi la Ellis, mă întorc la magherniţă. Dick stă pe treptele din faţa casei.

– Unde-i puştiul?

– Acasă la Jennah, îşi varsă maţele. Cred c-a mâncat prea mult la petrecere. Am venit să-i iau valiza.

Înăuntru, mama este trează şi spălată. Îşi linge degetul şi atinge cu el fierul de călcat încins.

– O, Hariet, Richard ne duce pe Ronnie şi pe mine într-o minivacanţă. La cumpărături, cascada Niagara, muzeul Madame Tussaud. Nu-i aşa că e minunat?

– O distracţie pe cinste.

– Adu-mi valiza din debara.

Geamantanul mic Samsonite mi se pare greu ca un bolovan când îl ridic ca să cobor scările. E plin de reviste porno

pentru polițiști, „Detectivul Mădular înhață femeia", „Polițista Erec Ție sub acoperire se ocupă de caz..." Îl trântesc pe pat și îl șterg de praf cu un prosop rânced.

– Păi... distracție plăcută!

Îl așez pe masa din bucătărie și mă retrag făcând o reverență, cu perna și valiza galbenă a lui Mikey în mână.

– *Adios, sayonara, au revoir*, vă doresc o viață frumoasă...

Mama nici măcar nu se uită la mine.

S-o întindem.

Mi-aș dori ca ea să...

Nu-ți bate capul cu ea, te văd eu, Ari.

Mersi, Jasper.

Nancy Drew ar face o poză părții laterale a sedanului, dar nu merită riscul. Când ajung la două case mai încolo, Dick strigă:

– Hei, Hariet!

Nu fugi, Ari. Fii calmul întruchipat.

Eu mă întorc.

– Da, domnule.

Se apropie de mine cu pași greoi.

– Ai zece parai?

– Ăă... cred că da.

Înșfacă bancnota de douăzeci de dolari de îndată ce o scot din buzunar.

– Mersi. Ți-o dau înapoi duminică.

– Sigur.

Când mai am trei cvartale până acasă la Ellis și la Mina, intru într-o cabină telefonică și îmi strâng mărunțișul în palmă. *Ești sigur că ar trebui să fac asta, Jasper?*

O să primească mulți ani pentru trafic de droguri. Apoi vom putea duce cu toții o viață liniștită.

Formez zero.

– Centrala. Ce număr doriți, vă rog?

– Îmi puteți face legătura cu punctul de trecere canadian de la cascada Niagara, Ontario?

– O clipă, vă rog. Șterg amprentele de pe telefon în timp ce aștept. Apelatul așteaptă pe fir. Introduceți cincizeci de cenți, vă rog.

Fac întocmai, iar cineva cu o voce ciudată ca a lui Dick spune:

– Vama.

Jasper mă face să vorbesc cu un accent franțuzesc.

– Bună, îmi cer scuze că vă deranjez, probabil că nu e cine știe ce, dar mă aflam într-un restaurant când am auzit întâmplător conversația dintre doi bărbați. Păreau că plănuiesc să treacă granița mâine pe la cascada Niagara cu droguri sau ceva de genul.

– Numele dumneavoastră, vă rog, doamnă.

– Ăăă, da, este... Madeline.

– Numele de familie?

– Ăăă... Real.

– Se scrie R-E-E-L?

– A, nu, R-I-E-L. Ca Louis Riel.

– Cine?

Centralista ne întrerupe.

– Vă rog să introduceți douăzeci și cinci de cenți.

Se aude un țiuit, iar bărbatul zice:

– Ce-au spus mai exact?

– Păi, că vor să treacă granița la ora de vârf, că vameșii ar putea verifica portbagajul, dar că nu s-ar uita niciodată sub mașină, chestii dintr-astea.

– Cum arată?

Simt cum mi se strânge stomacul.

– I-am văzut doar din spate, când au plecat. Unul avea în jur de cincizeci de ani, cu început de chelie și semăna cu un urs. Celălalt avea în jur de treizeci de ani, mai slab, cu păr negru și unsuros.

– Le-ai văzut mașina?

– Doar pentru o secundă. E un sedan albastru-închis.

– Plăcuță de înmatriculare?

Ce e, Jasper?

Trei. Șapte... Poate șase la sfârșit.

– Ăăă... Trei, șapte, ceva? Nu sunt sigură.

– Un număr de telefon la care vă putem contacta, doamnă.

– Ăăă... Oxford opt... 1222.

– Adresa?

– Vă rog să introduceți douăzeci și cinci de cenți.

– Îmi pare rău, nu mai am mărunțiș. Trântesc receptorul în furcă de parc-ar fi o bucată de fier încins.

Of, Jasper, nu știu ce să zic.

Ce-ar putea merge prost?

Am stat de nenumărate ori și eu cocoțată ca Mikey, privind cum lumea mea dispare prin luneta mașinii. Văd în el mai multă teamă decât dor, în timp ce privește cum kilometrii sunt înghițiți. Se joacă cu o gaură făcută de o molie în pernă, fără să-și dea seama că scoate penele din ea. Strâng un pumn, las geamul jos și le dau drumul. Le privește cum zboară, apoi se uită la mine. Mai iau un pumn de pene și le dau drumul. Mikey aproape că zâmbește. Fața de pernă este pe jumătate goală, când Ellis scuipă un puf.

– Hei, năpârliți acolo în spate?

– Ari construiește un câmp de forță din pene ca să nu ne vadă răufăcătorii.

– Continuați atunci.

După ce ne îndeplinim misiunea, își așază capul pe Bunny și doarme până în Montreal.

Pentru prima oară în viața mea, primesc îmbrățișarea de la Jillianne după care am tânjit atât. Ea mă ține aproape, iar eu nu mă pot desprinde.

– Câțiva prieteni ai mei sunt aici. Abia aștept să te cunoască.

Curtea din spate este plină de oameni de teatru, de la cinci până la optzeci și cinci de ani. Mătușa Dolores își părăsește postul de lângă grătar, îmi oferă o îmbrățișare care miroase a carne, apoi mă trimite să mă distrez.

Aici și acum, pe sora mea o cheamă Anne, Anne Trembley. Lebăda din ea a ieșit la suprafață puternică, grațioasă și incredibil de frumoasă, însă, în acest cârd de păsări de rase diferite, ea este tot un suflet singuratic.

La sfârșitul zilei, se cuibărește lângă mine pe pat.

– Mă bucur că ești aici.

– E cea mai frumoasă zi pe care-am trăit-o cu tine, *Anne*.

– Când m-am scăpat de „Jilli" a fost ca și când mi-aș fi ușurat buzunarele de pietre. Se întinde spre noptieră și îmi dă un plic. Mai sunt câteva care mă trag în jos. Deschid plicul și scot un cec în valoare de cinci mii de dolari. Îmi pare atât de rău, Ari. Mă vei putea ierta?

– Ești iertată definitiv. Îi dau cecul înapoi. Te rog să-l păstrezi. N-am nevoie de el.

– Nici pomeneală.

– Atunci distrează-te cu ei. Dintre toți oamenii care au fost azi aici, pe care ți-ar plăcea să-l ajuți?

– E simplu. Pe Marie Claire. Crește singură doi copii.

– Spune-i că este un cadou de la Len.

Își așază capul pe umărul meu.

– A fost un om minunat, nu-i așa?

– Este în continuare. Singurul mod prin care pot suporta absența lui este să îi caut mereu prezența.

– Îmi aducea de lucru de trei sau patru ori pe săptămână. Nu se grăbea niciodată să plece. N-am înțeles niciodată de ce mă iubea, dar știam că o făcea. Ultima dată când l-am văzut, mi-a spus că și-ar fi dorit să mă poată cruța de toată durerea pe care am suportat-o, iar eu am început să plâng. Mi-a dat batista lui și mi-a spus: „*Corka*, te pot îmbrățișa?" În brațele lui m-am simțit mai în siguranță ca niciodată. Își șterge nasul cu mâneca. Toți de la Springwood au crezut că mă voi apuca din nou de droguri după moartea lui, dar n-am putut să-l dezamăgesc din nou.

– Vezi? E în continuare aici.

– Devine din ce în ce mai prezent pe măsură ce timpul trece, iar amintirea tatei începe să dispară. Oftează ușor. L-ai văzut când și-a zburat creierii?

– E o nebuloasă.

– Spune-mi.

– Jennah spune că nu merită nici măcar un gând sau un cuvânt.

– Dar eu merit să înțeleg. Simt nevoia să scap de unele lucruri. Ce-ți amintești?

– Păi, cred că tocmai veniserăm de la cumpărături. June și Jennah scoteau pungile din portbagaj când tata a ieșit în fugă din casă cu Jinxie. Le-a spus să urce din nou în mașină. Jennah l-a ascultat, dar pe June a trebuit s-o îmbuneze cu rahaturi de genul „gândăcel micuț" ca să vină. Tot drumul până la râu a cântat unul dintre cântecele inventate de el după Jingle Bells, „Jack-jack-jack-jack, Jack-jack-jack-jack m-a lucrat pe la spate. Mi-a luat arma și s-a distrat, spulberându-mă". Jillianne îmi ia mâna, iar eu i-o strâng pe a ei drept răspuns. Cum putea crede că era doar vina lui Jacquie?

Jillianne ridică din umeri.

– Cum s-ar fi putut uita în oglindă dacă nu își spunea asta? Nu și-a zburat creierii pentru că i-a părut rău. A făcut-o pentru că a vrut să ne rănească.

– Atunci, pentru tine, nu i-aș da nicio satisfacție. Nu ne-a rănit, ne-a eliberat.

Jillianne se face că scuipă.

– Ce s-a întâmplat când ați ajuns la râu?

– Îmi amintesc doar că mă jucam pe deal. Tata m-a strigat. Mi s-a părut că-mi face semn cu mâna. Acum, cred că a ridicat arma și voia să-l văd, doar că June stătea în fața lui. Unde erați tu și cu Jory?

– Jory furase țigările mamei și se dusese în parc să le vândă. Eu eram după canapea, mă ascundeam, zice ea.

– Tu și cu mine am petrecut multe ore ascunse după canapea, nu-i așa?

– Da. În ziua aceea, m-am ascuns pentru că tata ţipa întruna la Jacquie.

– Ce spunea?

– „Un jurnal? Un jurnal! Unde e, târfă mică?“ O ameninţa cu pumnii. Jacquie a ţipat la el: „Mătuşa Elsie, doctorul Herbert, poliţia, toată lumea ştie ce-ai făcut!“ Ea continua să-l întărâte ca şi când ar fi vrut ca el să o lovească. Apoi el v-a văzut parcând maşina cu cumpărăturile şi s-a calmat pe loc. A încercat s-o mângâie pe păr pe Jacquie. Am crezut că a luat-o razna când a zis: „Un fiu. Fiul meu“. Am crezut că Jacquie se gândea că este băiat, dar acum ştiu că vorbea despre copilaş. Ea l-a scuipat. El a fluierat-o pe Jinx şi a ieşit afară tot numai un zâmbet. Jillianne se sprijină de tăblia patului şi se joacă cu mâna mea. După ce-a plecat, a venit mătuşa Elsie şi a întrebat-o pe mama unde era el. Elsie a spus că doctorul Herbert a sunat la poliţie, care era pe drum. Elsie purta o rochie crem cu trandafiri roz. S-a lăsat pe vine, mi-a atins obrazul şi m-a întrebat: „Jillianne, tatăl tău ţi-a făcut vreodată vreun rău? Poţi să-mi spui orice, iubito“. Mama a început să arunce cu lucruri. O călimară a nimerit-o pe Elsie în cap, cerneala i-a picurat pe umăr, însă ea a continuat să-mi mângâie obrazul.

– Nu trebuie să răspunzi – eu mă joc cu dantela feţei de pernă –, dar te-a rănit?

– Ani la rând mi-am vărsat amarul, surioară. Acesta îşi pierde din intensitate atunci când povestesc. Apoi începe să-mi povestească, de parcă ar fi urmărit un documentar. Au fost anii aceia în care şi-a făcut de cap cu mine – se cuprinde cu braţele – cu *noi*. Ne obliga să îl atingem, să *îl sărutăm frumos*. „Aşa, micuţa mea“. Cu o săptămână înainte să moară, împlinisem zece ani. M-am dus la culcare visând la tort, la dolarul primit de ziua mea de la bunica şi la promisiunea lui Jennah că mă va duce la film. Când m-am trezit… eram în patul lui. El mi-a spus: „Nu-ţi fie teamă, Jilliybean. Asta fac fetele mari“. Apoi m-a violat. Mi-a acoperit gura cu mâna ca să-mi înăbuşe

ţipetele. Era ca un cuţit care mă despica în timp ce gângurea: „Sst! Sst! Ştiu că doare, dar tati te ajută să treci peste asta". A încercat să mă ia în braţe după aceea, însă mie mi s-a făcut greaţă şi am fugit în baie.

– Mama unde era?

– Probabil zăcea pe canapea. Când Jacquie m-a găsit în baie, a ştiut. A încuiat uşa, a umplut cada cu apă şi a intrat cu mine în ea. Apa a devenit rozalie în timp ce ne legănam îmbrăţişate. „N-o să te mai atingă niciodată. Promit", mi-a spus ea.

– Jacquie ştia atunci că era însărcinată, nu-i aşa?

– Da. Odată, când m-a vizitat la Springwood, mi-a spus că în noaptea aceea avea de gând să-l omoare pe tata. În timp ce mă ţinea în braţe, punea la cale un plan. Avea de gând să-i înfigă sabia de război în inimă şi să-i zdrobească ţeasta cu tigaia de fier. Jillianne se dă jos din pat, ia o sticlă de vin şi revine cu două pahare. Aş prefera nişte „iarbă", dar accept paharul. În fine, când l-a văzut dormind atât de liniştit, a hotărât că moartea era prea uşoară şi voia ca eu să înţeleg că era vina lui, nu a mea. Aşa că i-a spus mătuşii Elsie.

– Jory a vorbit vreodată cu tine?

– Nu prea mult. Îţi aminteşti cum tata şi cu ea se jucau „de-a calul"? Se „călăreau" unul pe celălalt, dar nu cred că tata a plăcut-o prea mult. Doctorul Singer spune că este vorba despre putere. Jory a fost mereu prea dornică să facă pe plac.

– Jennah nu vrea nici măcar să-i rostească numele.

– O, ăsta-i un cu totul alt rahat. Toarnă vin în pahare. Multă vreme, ea a fost preferata tatei. Gândeşte-te cum şi-a asumat rolul de mamă cu noi. Când el a început cu Jacquie, Jennah a suferit atât de mult, de parcă tata ar fi părăsit-o pentru altcineva.

– Cum se face că nu suntem toate nebune de legat?

– Poate pentru că mereu a apărut cineva şi a creat un echilibru între rahat şi zahăr. Ciocneşte cu paharul meu. Şi am avut casa cu surori.

– Aşa este.

– Ştii care parte din casă erai tu?

– Nu m-am gândit niciodată la asta.

– Tu erai electricitatea. O scânteie, lumina, căldura. Întotdeauna îmi regăseam speranţa când eram cu tine.

Inima îmi zâmbeşte, iar capul meu îi găseşte umărul.

– Când am ajuns la Mary, mi-am dorit atât de mult să vezi că este un loc adevărat.

– Voi veni în vizită vara asta. Nia şi cu mine am devenit prietene bune.

– Zău?

– A vorbit cu mine la înmormântarea bunicii. Mi-a spus, ca şi când mi-ar fi citit gândurile: „Nu trebuie să ierţi, trebuie doar să-ţi canalizezi furia într-o energie creativă". În fiecare zi auzeam că trebuie să iert ca să pot merge mai departe şi aveam impresia că voi rămâne blocată pentru totdeauna. Ştiai că şi unchiul Niei a violat-o?

– Cred că am ştiut indirect.

– Şi uită-te la ea. E foc şi apă, oţel şi nor. Îmi împărtăşeşte din înţelepciunea ei cel puţin o dată pe săptămână.

– Eşti fericită?

– Sunt liniştită.

– Te simţi singură?

– Cum aş putea? În sfârşit, mă simt acasă.

Duminică seara, Anne (fără Jilli) şi cu Mikey se bălăcesc în piscină. Mătuşa Dolores aduce un ceainic şi îl aşază pe masa din foişor.

– Ai vorbit la telefon?

– Da.

– Cu Jake?

– Jake şi cu mine suntem iubiţi prin corespondenţă. Detestăm trăncăneala la telefon. Am sunat la Toronto, sperând să primesc veşti bune de la Todd.

– Și le-ai primit?

– Mama și Dick s-au întors cu bine din minivacanța lor, deci nu, nu sunt prea bune. I-am povestit întreaga poznă. Au hotărât să treacă pe la Fort Erie în loc de cascada Niagara. Jur că ăsta are un noroc chior.

– Mie nu mi se pare noroc, mai degrabă l-a prevenit cineva.

– De la vamă, vrei să spui?

– Sunt singurii care știau povestea ta.

Îmi las capul pe masa din lemn de sequoia.

– Sunt terminată.

– Nici într-un milion de ani nu s-ar gândi că o fată ar avea inteligența sau curajul să facă asta. Dick va crede că a fost vorba despre un polițist bun care vrea să-i vină de hac sau un polițist corupt care vrea să-i ia locul. Dolores toarnă ceai în ceașca frumoasă. Mă bucur atât de mult că ai scăpat din iadul acela!

Arăt înspre Mikey care tocmai în acel moment plonjează în apă, iar stropii aterizează pe masă.

– El, nu.

– Totul va fi bine. Sunt convinsă de asta.

– Pentru Ji... ăăă... Anne, cu siguranță. Mă bucur că te are pe tine.

– Voi, fetelor, ați trecut prin atâtea.

– După discuția de aseară, mă simt oarecum, nu știu, vinovată că ele au trecut prin atâtea. Eu am scăpat ușor.

– Măcar surorile tale au avut un dram de afecțiune în ele. Theresa s-a abătut de la drum și a fost rea cu voi.

– Ce-am făcut de mă urăște atât de mult?

– Tatăl tău avea această convingere ciudată că Dumnezeu îl pedepsea neoferindu-i un fiu. E greu de descris influența pe care tatăl tău o avea asupra mamei tale. Ea avea doar cincisprezece ani când s-au cunoscut. Theresa îl vedea ca pe zeul zeilor. După ce ea te-a născut pe tine, a renunțat la orice urmă de afecțiune, curtoazie, umanitate. Pentru mama ta a fost mai rău decât iadul.

– N-am simţit niciodată că tata m-ar urî.

– Tu erai singura care semăna cu el.

– Te rog, te rog, nu-mi spune că sunt ca el.

– A fost un ticălos egoist şi arogant. Nu semeni deloc cu el pe dinăuntru. Ai culoarea lui. Atâta tot. Întinde mâna peste masă. N-ai să mă crezi, dar întotdeauna te-am vrut.

Întorc capul.

– Poftim?

– Când mama ta te-a adus de la Mary, am fost vrăjită. Erai un ghemotoc cu părul ciufulit şi cel mai frumos suflet. Theresa se plângea atât de mult că îi era greu, încât m-am oferit să te iau la mine. Oftatul ei face ca frunzele copacilor să se mişte uşor. Se desfăta prea mult cu gândul că nu puteam avea copii ca să renunţe la această plăcere. Ştiu că m-am comportat ca o acritură cu tine. La început, m-am gândit că dacă mama ta va crede că nu te plac, se va răzgândi. Apoi a devenit un mod de a-mi alina tristeţea. În scurtă vreme, a devenit un obicei. Mă priveşte în ochi. Îmi pare rău pentru fiecare răutate a mea.

– Întotdeauna am văzut alpacaua din tine.

– Alpaca?

– Mai scuipă ele din când în când, dar au o privire care linişteşte sufletul şi cea mai moale blană din univers.

CINCIZECI ȘI ȘASE

Morsa William îmi compostează biletul.

– Aveţi vreun secret pentru mine?

– Văd un tânăr falnic care aşteaptă la capătul liniei şi a cărui inimă e cât pe ce să-i explodeze.

– E Jake, zice Mikey.

– Iar tu, fecioraş, poţi uita de toate grijile.

– Dar eu? întreb eu.

– Pentru o vreme, domnişorică. Pentru o vreme.

William îmi face cu ochiul şi merge mai departe.

După câteva ore de călătorie, mă îndrept spre vagonul restaurant în căutare de mâncare lipicioasă care să-i închidă gura lui Mikey o vreme. William trece pe lângă mine şi se uită la ceas.

– Dacă nu te scapi de povară, nu te vei putea ţine niciodată de program.

– Anul acesta m-am pricopsit cu multe bagaje.

William scoate un scăunel.

– Urcă-te.

Mă cocoţ şi îl văd pe Mikey în spate, pe locul lui, cufundat în lectură.

– Ce credeţi că e mai rău, un tată care nu te iubeşte cum trebuie sau o mamă care nu te iubeşte deloc?

– Nu pot fi comparate. Îmi toarnă *milkshake* dintr-un pahar de amestecat de metal. Mamele sunt braţele tale, te învaţă cum să îmbrăţişezi. Taţii sunt picioarele tale, îţi arată cum să stai drept. De aceea tu te înrudeşti cu căluţul-de-mare.

Mă clatin pe scăunel.

– Cum poate un căluț-de-mare să aibă grijă de o libelulă?

– Odihnește-te doar. Îți vor crește brațele și picioarele la momentul potrivit. Mi se închid ochii de la căldura pe care o degajă mâna pe care o ține pe creștetul meu. Te așteaptă un anotimp al bucuriei. Uită de povară.

Când eram mică, obișnuiam să privesc cum celor credincioși le era ucis spiritul și cum aceștia bolboroseau în timp ce se umpleau de Sfântul Duh. În acest moment, sunt sigură că starea lor de extaz nu semănă nici pe departe cu botezul primit de la o morsă. Acel junghi feroce și fierbinte provocat de durerea surorii mele explodează în mii de puncte de lumină. Opresorii mei se transformă în cenușă, care e purtată spre vest de vântul puternic. Amețeala mă însoțește până la locul meu.

Mikey privește pe geam, la panourile publicitare ce se perindă pe lângă noi, din care citesc doar fragmente: „Ești pe drum cu – toate cele bune fiecăruia – mentol Kool – floare la ureche – lucrurile merg mai bine cu – Brylcreem, puțin pe vârful degetelor va – Hei, Mable, caută negru – Heinz 57"... Fiecare pajiște, hambar și gaură în gard mă duc spre casă.

Lucrurile merg mai bine cu Jake, Ari?

Da, Jasper.

Jake se face tot mai mare pe măsură ce trenul intră în gară. Poartă un tricou alb peste brațele-i de violonist, câteva șuvițe de păr rebele îi intră în ochi și un zâmbet îi luminează fața. Mai mult dansează decât mă ridică de pe scări.

Atunci când brațele care mă îmbrățișează sunt ale lui Jake, iar drumul pe care îl străbat duce acasă, nu mai contează că sunt hurducată în spatele camionetei. Mary oprește mașina înainte de Peștele zburător. Jake sare din camionetă și deschide brațele.

– Haide, iubito, coboară.

Eu sar jos. Mă ia de mână și o luăm la fugă peste peticul de plajă acoperit de iarbă dintre Peștele zburător și casa soților

Butters. Dacă vom continua în ritmul acesta, ne vom lua elan de pe stâncă și vom ateriza în ocean, însă ne oprim pe la mijlocul câmpului.

– Ce faci?

– Îți ofer cadoul de ziua ta de naștere. El arată cu degetul spre o stâncă mare și neagră, brăzdată de un fir de cuarț. Asta este stânca ta. O bucată din Cape Breton.

Eu mă gândesc la bietul Volkswagen.

– E minunată, dar cum crezi că o pot transporta?

– Va trebui s-o lași aici și să construiești o casă în apropiere.

– Gus Mulligan nu are niciun cuvânt de spus în privința asta?

– Gus a vândut locul.

– Jake?

– L-am luat pentru un cântec. De fapt, pentru o mie de cântece, dar am bătut palma. Îmi înfășor picioarele în jurul taliei lui, fiind cât pe ce să-l izbesc de stânca mea. Jake râde: Deci există vreo șansă să-mi acorzi ultimul dans, doamna mea?

– Și dacă stânca se surpă și se prăbușește în ocean?

– Atunci vom locui pe barca noastră.

– Dacă mă voi îngrășa două sute de kilograme și scufund barca?

– Atunci voi construi un tanc petrolier.

Mă ține bine în brațe, apoi se cațără de parcă ar fi o capră de munte. Privim de sus regatul nostru.

– Este cel mai frumos cadou pe care l-ar putea primi vreodată o fată. Voi trăi pe stânca asta pentru totdeauna.

– Da, ea e regina ținutului!

Ne sărutăm, un sărut sălbatic după care am tânjit zece luni, apoi, fără tragere de inimă, îl las să plece ca să descarce proviziile pentru Nia, înainte ca el și vioara lui să plece în St. John pentru o săptămână. Mary îl dojenește:

– Ai face bine să-ți iei cărțile cu tine, băiatule.

– Sunt în maşină. Înclină capul, cerându-mi să-l conduc până afară. Mă urc în duba descărcată şi mă întind pe spate, cu puloverul lui sub cap. Urcă şi el şi se cuibăreşte lângă mine. După asta, voi avea concerte doar prin zonă, bine?

– Peste câteva săptămâni, oamenii vor ajunge pe lună. Poţi să te duci până acolo, pentru că dragostea mea pentru tine va fi la fel de puternică. Îmi umplu pumnul cu părul lui, care este la fel de mătăsos şi bogat ca blana lui Zodiac. Îmi pare rău pentru Danny.

– S-a prăpădit atât de repede.

– A venit tatăl lui?

– Cei de la Children's Aid nu au reuşit să dea de urma lui. Jake se joacă cu un nasture de la mâneca mea. A fost un băieţel pierdut. Vedea un stol de bufniţe albe pe coama fiecărui val. Nici nu mai ştiu de câte ori mi-a spus să îi arunc trupul lor.

– Ţi-a spus vreodată de ce a stârnit incendiul?

– Mi-a spus că flăcările mistuie dezamăgirea, doar că sunt lacome şi vor mai mult. Simt oftatul lui Jake ca un lanţ de fier în jurul gâtului meu. Danny s-a oprit atunci când a văzut cum oceanul înghite focul, ca să-i pună capăt.

– Acesta-i un poem.

– Iată ultimul vers direct din gura lui: „Dezamăgirea tatei m-a făcut mic, iar moartea mea nu înseamnă nimic". Jake îşi înghite lacrimile. De ce adulţii devin părinţi de rahat?

– Pentru că hrănesc dezamăgirea şi nu sunt atenţi şi... nu se mai miră atunci când văd o bufniţă albă pe coama unui val. Pun pariu că i-ai spus că este magic, nu-i aşa?

– Poate, dar el îşi dorea să audă asta de la tatăl lui.

– Jake, ascultă vocile care contează. Tatăl tău a fost un mincinos, mincinos.

– Vorbim despre Danny.

– Vorbim despre noi toţi, cei uitaţi, invizibili, părăsiţi.

– Mi-aş dori să pot rămâne şi să vorbim ore întregi, dar chiar trebuie să pornesc la drum. Mă voi întoarce cât ai clipi din ochi, iar atunci tot timpul va fi al nostru.

Când revin, Nia ridică privirea de la zeița oceanului care prinde contur din arțar.

– Jake e bine?

Mă așez pe scăunelul meu, iau pensula în mână și pictez un alt afurisit de far pe o bucată de lemn bătut de vreme.

– Moartea lui Danny l-a izbit ca un ton de o sută de kilograme.

– Se epuizează, zice Mary. Dacă nu cântă, lucrează la docuri sau iese cu barca, la pescuit sau cu grupuri de turiști. Nu-și acordă răgaz să se gândească.

Nia se apleacă de parcă ar vrea să-i șoptească lemnului un secret.

– Avea opt ani când soții Butters au reușit să îl ia la ei. A existat durere multă înainte de asta, care trebuie să se vindece.

– I-ați cunoscut pe părinții lui?

– Betsy a fost ca un șoarece tăcut. Și-a luat cele două fete mai mici și s-a dus la maică-sa în Newfoundland și l-a lăsat pe Jake cu tatăl lui. O brută. Mititelul Jake stătea singur cu orele în cocioaba aia împuțită, speriat, înfrigurat și înfometat în vreme ce tatăl lui era plecat. Cel mai frumos lucru pe care acesta a putut să-l facă a fost să se înece.

– Cum a putut maică-sa să-l lase pe Jake cu el?

– Nu știu. Poate că n-a putut fugi la trei dimineața decât cu două brațe ocupate.

Mary scapă intenționat o oală, iar bucățile de lut se împrăștie pe podeaua de scândură.

– Nenorociții naibii! La tatăl și mama lui mă refer. Sper să explodeze o bombă sub picioarele ei.

Furia ei este ca un val și cred că nu m-am simțit vreodată mai în siguranță în toți cei șaisprezece ani ai mei.

– Și-acum, să avem *discuția* înainte să se întoarcă Jake.

– Ce discuție?

– Nia și cu mine știm că șansele de a vă dezlipi unul de celălalt sunt aceleași cu a pune lesa unei balene și a o scoate la

plimbare. Mary trage un scăunel. Am avut discuţia asta şi cu Jake, iar acum e rândul tău să asculţi, domnişorică. Să vă protejaţi. Vom sărbători în ziua în care ne vei oferi un nepoţel, dar ziua aia n-a venit încă. M-ai înţeles?

– Da, doamnă. Asta înseamnă că avem binecuvântarea ta?

– N-am spus asta.

Nia intervine pe un ton vesel.

– Cu siguranţă pe-a mea o aveţi. Vă va face amândurora foarte mult bine să descoperiţi această bucurie. Doar Dumnezeu ştie că ai avut parte de o supradoză de rău.

CINCIZECI ȘI ȘAPTE

Mă plimb pe malul oceanului, apoi mă cațăr cu greu pe coasta abruptă până la stânca mea.

Jake a cumpărat-o pentru noi, Ari. Vom locui restul zilelor cu el și cu Jewel a mea, între casa soților Butters și cea a mătușilor M&N.

Așa va fi, Jasper.

Rămășițele unui gard rupt împrejmuiesc în zigzag o pădurice care are, poate, în jur de 2 000 de metri pătrați. Fundația vechii case Mulligan poartă amintirile carbonizate ale unei familii cu opt copii. Ecoul câinilor lor, Ginger și Tag, care lătrau când treceam pe-acolo de la școală, stăruie în iarba înaltă.

Jake a construit o căsuță mică de vară, cu geamuri până jos, pe marginea coastei. Înăuntru miroase a cedru dulce și sare. În majoritatea nopților, ne furișăm din paturile noastre și ne cuibărim unul lângă celălalt afară, pe cuvertura cea veche. Îmi imaginez cum el mă pătrunde, dar mi-e teamă să nu fie o chestie lipicioasă. Jake parcă simte, pentru că îmi spune că va aștepta o veșnicie dacă va trebui. Îmi plimb degetele pe pielea lui ca pensula pe pânză, iar degetele lui dibace fac să cânte muzica în mine. Apoi vine momentul în care stăm îmbrățișați timp îndelungat și vorbim despre viitorul nostru împreună.

Sar pe stânca mea și stau în picioare în vârful ei. *Îmi doresc un cămin, Jasper. Unul care să fie doar al meu. Al meu și al lui Jake. Nu vreau să-mi contorizez viața în kilometri parcurși și bani puși deoparte. Vreau doar să iubesc precum cei din dreapta și din stânga mea.*

Mă simt mândră, ba chiar generoasă până când Jasper şopteşte: *Atunci va trebui să ne întoarcem la sfârşitul verii, nu-i aşa?*

Taci. Vorbesc serios. Dacă mai spui o dată asta în timpul vacanţei mele fără griji, te bag la murat şi pun dopul. Jur.

Mă întorc cu paşi greoi la Peştele zburător şi mă aşez la roata olarului. Mary îmi ridică bărbia.

– Ari, ai plâns. Eu mă aplec mai jos. Du-te şi sărează oalele. Sarea le face mai frumoase.

Sunt frumoasă, întinsă în iarba verii. Cel puţin expresia de pe faţa lui Jake spune asta.

– Cei de la centrul comunitar instalează un televizor în seara asta ca să vadă aterizarea pe lună. Vrei să mergem?

Eu oftez – e acel gen de oftat căruia îi ia mult timp să se elibereze.

– Ştiai că vor ateriza pe Marea Liniştită la bordul unei ambarcaţiuni mici botezate *Vultur*? Hai să luăm barca lui Huey până la cuibul nostru şi să privim luna de-acolo, imaginându-ne totul.

Jake se ridică în capul oaselor şi îmi mângâie obrazul.

– Eşti prea bună pentru mine, Ari.

Îi trag o palmă peste cap – cu fermitate.

– Dacă mai spui o dată asta, jur c-am să te omor. Eşti cel mai bun bărbat din lumea asta, iar asta-i include şi pe cei doi care ţâşnesc înspre lună. Mă ridic şi îmi scutur hainele. Băiatul ăsta prostuţ şi încăpăţânat, care habar n-are cât este de spectaculos, îmi pune răbdarea la încercare mai mult decât ţânţarii într-o după-amiază umedă. Am să-l strâng de gât, Jasper, jur. Strig la silueta tolănită în iarbă: Vino să mă iei pe la şapte şi să miroşi a spălat!

Jasper trăncăneşte în timp ce eu fac pregătirile: pat de puf şi pături.

În caz că se lasă frigul. Corect?

Sutien din dantelă şi chiloţi din mătase.

În caz că ne vom izbi de o stâncă și va trebui să mergem la spital.

Pahare elegante pentru suc de ghimbir.

În caz că vom avea nevoie de recipiente în plus ca să scoatem apa din barcă.

Borcane cu capac pentru lumânări.

În caz că Buzz și Neil vor stinge lumina pe lună. Te-ai gândit bine, Ari.

Jake pune catrafusele în *Tura Lura* și navigăm pe propria noastră mare a liniștii.

– Nu mulți oameni au șansa să dispară în asfințit și să răsară odată cu luna. Ne facem mai mult un cuib decât un pat. Mai ești supărată?

Îi întind un pahar.

– O urare și te-am iertat.

El își ciocnește paharul de al meu.

– Pentru Ari, pământul, luna și cerul meu înstelat.

– Spune: „Pentru Jake Tupper, singurul bărbat din întreg universul suficient de bun pentru Ari Zajac". Își plimbă degetele pe fața mea. Spune. Nu poate exista un „noi" dacă nu crezi asta.

Jake rostește cuvintele rar și cu precauție și cu o mică doză de încredere.

Îi desfac nasturii de la cămașă. Îl sărut pe piept până ajung la fermoarul blugilor, pe care-l trag în jos, înlăturând bucățile de material care mă despart de pielea lui. Stau pe călcâie și îmi scot puloverul, apoi maioul. Răcoarea Atlanticului îmi întărește sfârcurile când îmi scot sutienul și îl las să cadă în barcă. Mă ridic în picioare și-mi scot blugii. Chiloții roz alunecă în jos pe picioarele mele. Rămân în lumina lăptoasă a lunii și-l las să se adape. El se umple până la refuz și mă trage jos, făcându-mă să tremur și să mă încălzesc dintr-o singură suflare.

Îi simt greutatea ușoară pe mine. Buzele lui, flămânde, dar nu lacome, îmi gustă gâtul... sânul drept, zăbovind mai mult la cel stâng. Degetele lui cântă un cântec lent pe trupul meu. Îmi

desfac picioarele și-l trag atât de aproape de mine până când simte cât de mult îl doresc în mine.

– Doamne, Ari, n-am... n-am adus nimic. Mary o să-mi întoarcă mădularul pe roata olarului dacă n-am grijă de tine.

– În seara asta poți fi un astronaut fără costum. N-o să facem un cosmonaut mic.

– Cum așa?

– Am luat o pilulă care îmi îngheață ouăle până vom fi pregătiți pentru ele.

– Ai făcut asta pentru mine?

– Pentru mine. Îl prind cu dinții de ureche. Și pentru tine.

Durerea dulce pe care o simt când el mă penetrează, felul în care ne legănăm în ritmul apei de sub noi, gâtul lui grațios și arcuit pe care îl văd când îmi deschid ochii, extazul de pe chipul lui și căluțul-de-mare care se rotește prin părul lui sub clarul de lună, toate acestea colorează întunericul.

După toată nebunia, el mă prinde, mă trage mai aproape.

– Tremuri, iubito.

Oceanul nostru e plin de stafii: tatăl meu, tatăl lui Jake, Danny... Încerc să-mi înghit lacrimile.

– Așază lumea noastră la loc cu un cântec.

Calm și cu blândețe, Jake umple noaptea ce mă înconjoară cu nestemate galice și, în curând, furtuna din lăuntrul meu se calmează, iar durerea se transformă în ceva ce seamănă cu bucuria.

– E aproape ora unsprezece?

– Da. El proptește perna pe colacul de frânghie, mă acoperă cu pătura până sub bărbie și mă cuprinde cu brațul. Cred că acum astronauții fac primul pas. Mă sărută pe creștet. Pentru ei e o simplă plimbare, dar Jake Tupper tocmai a dansat pe lună.

Mă las pe spate ca să-i văd fața.

– Primul nostru dans.

– Mi-l acorzi și pe ultimul?

– Și dacă luna va cădea de pe cer?

Întinde mâna și îmi cuprinde fundul în palmă.

– Nu contează, am asta.

Casele de vară și bărcile, iarba înaltă și țărmul luminat de lună fac ca iubirea carnală să vină de la sine, iar mie îmi place mai mult decât data trecută. Tot ce creez, gândesc, ating, vreau, spun... are legătură cu Jake, cu noi. Îmi doresc, simt nevoia să fiu cu el pentru totdeauna.

Mă duc să-l caut pe Mikey și îl găsesc ghemuit într-un colț al verandei.

– Ai fost foarte tăcut. Mă așez lângă el. Ce s-a întâmplat?

– Doar mă gândeam.

– La ce?

– Am auzit-o pe doamna spunându-i lui Huey că e o binecuvântare că, în sfârșit, nu mai ești obligată să te întorci. Vocea lui e la fel de plăpândă cum ar fi cea a unei libelule. Kira vrea să-ți spun că este în regulă. Vom fi bine. Acum știu ce trebuie să fac. Mi-ai arătat tu.

– Chase mi-a spus că n-am voie să mă gândesc nici măcar un minut la asta. Așa că spune-i Kirei că a mai rămas mult din vară și să se bucure de ea înainte să vorbească despre asta. Să nu pierzi nici măcar un minut de fericire făcându-ți griji din pricina asta, altminteri Nia te va jupui de viu. Du-te și distrează-te. Du-te.

Mikey plutește în aer, apoi țâșnește înspre casa soților Butters, lăsându-mă copleșită de durere. Mă ridic fără tragere de inimă și o iau spre Peștele zburător, trăgându-mi picioarele după mine; îmi năclăiesc mâinile. Simt că mă doare gâtul, iar umerii îmi ard, dar continui să acopăr fisura din inimă.

– Scuză-mă, te rog.

Ridic privirea și văd o femeie care a îmbătrânit frumos. Așa îmi imaginez că va arăta și Jennah peste treizeci de ani – mama, nu.

– Proprietara mi-a spus că îi pot face o poză olarului care învârte roata. Doar ce am cumpărat lucrarea *Muzica pământului într-o notă de mirare*. Tu ești artista?

Încuviințez din cap.

– De ce plângi?

– Pentru că ador locul acesta. Îmi șterg o lacrimă cu brațul. Și iubesc un băiat care aparține oceanului.

– Încântător. Pur și simplu, încântător.

Îmi plec capul deasupra roții olarului în timp ce ea se plimbă prin atelier potrivind obiectivul, studiind lumina, alegând unghiurile și apăsând gânditoare pe buton.

– Eu sunt Lorraine. Pune o carte de vizită pe bancul de lucru. Lorraine Monk. Aș putea vedea piesa la care lucrezi când va fi gata? Voi trece pe-aici de sâmbătă în două săptămâni. Vei fi aici?

– Sper să fiu. N-o vom vinde. Dacă nu voi fi în față, cereți să vedeți *Răspunsurile zac unde întrebările dorm*.

Indiferent cât de târziu s-ar întoarce Jake de la un concert, trupul meu se înfierbântă sub atingerea lui. Șoaptele lui îmi mângâie urechea.

– Nu există muzică fără tine, Ari.

Mai mult îi simt zâmbetul decât i-l văd când mă întorc spre el. Cât de plăcut e să-i simt greutatea pe mine. Ce bine ne potrivim! Magia dansului căluțului nostru de mare este mai fermecătoare decât cerul văzut de pe fundul oceanului.

El doarme.

Răsăritul soarelui mă atrage spre țărm. Mă întâlnesc cu Nia și cu câinii între Peștele zburător și fâșia de pământ pe care Jake și cu mine am botezat-o „Dansul lunii".

– Ce face fetița noastră? zice ea.

– Cât de tare m-ai dojeni dacă ți-aș spune că groaza de a părăsi locul acesta mi-a pătruns în toate celulele?

– Te-ai descurcat bine, dar vara e pe sfârșite.

– Vreau să rămân aici.

– Şi eu vreau. I-ai construit lui Mikey o fundaţie solidă şi l-ai sprijinit cât ai putut de mult.

– Dar ei vor fi afară. Nu e acelaşi lucru ca atunci când eşti înăuntru. Todd mi-a spus că Dick n-a fost numit detectiv şi-acum se comportă groaznic cu toată lumea.

– Poate-ar trebui să încercăm să-l ţinem aici pe Mikey. Serios, ce-ar putea face Irwin?

– S-ar lua de Jory. Sunt sigură de asta. Este o ţintă uşoară. Noi avem ce-i *al lui*, el va distruge ce-i *al meu*. Apa se izbeşte de gleznele mele în timp ce rămân ancorată în nisipul de pe ţărm. Acum câteva seri, Jake mi-a spus că nu trebuie decât să-i cer şi va veni la Toronto cu mine până când vom găsi o cale să-l scoatem pe Mikey din magherniţa aia.

Nia le aruncă un băţ câinilor.

– Tu ce părere ai despre asta?

– E ca un colac de salvare care mi-a fost aruncat. Apoi doamna ne-a întrebat dacă Jake şi cu mine ne vom muta în casă după ce va pleca Mikey. Au un copilaş acum acolo care are coşmaruri noaptea.

– Vom angaja pe cineva să-i ajute pe soţii Butters.

– Jake îşi doreşte atât de mult să facă pentru soţii Butters ce au făcut ei pentru el. Şi-apoi, pentru el, Toronto ar fi ca un vas de toaletă pentru un căluţ-de-mare.

– Tu faci parte din neamul căluţilor-de-mare, nu uita asta.

– M-am adaptat.

– Ai evoluat.

Nia zâmbeşte când Jake apare pe creasta coastei, o ia la sănătoasa la vale, urlând ca un spirit galic în timp ce fuge înspre ocean. Mă înfierbânt când îi zăresc silueta zveltă traversând plaja pietroasă şi plonjând în apă.

– Ai face bine să mergi să-l salvezi până aduc eu nişte prosoape.

– Adu-o şi pe Mary. Şi nişte cafea – şi rulouri cu scorţişoară.

– Aprinde focul.

Îmi scot blugii și mă descotorosesc de pulover și fac exact ce-mi spune.

Îi ating fruntea lui Mikey ca să văd dacă are temperatură.

– Te simți bine?

– Mă mănâncă ochii de la pisică.

Accept scuza. Este mai ușor decât să accept realitatea – că a stat de unul singur și-a plâns... din nou.

– Ari, la telefon! Mary seamănă cu un miraj după paravan. E Chase.

– Mda, m-am gândit eu. Străbat cărăruia de parcă aș păși pe o bârnă și iau receptorul. Chase Pace, e 28 august. Credeam că îmi vei da o săptămână.

– Nu e nevoie. E o întrebare ușoară.

– Bine. S-auzim.

– Ai nouăzeci de ani. Care este singurul tău regret, lucrul pe care ți-ai dori să îl schimbi?

– Doar atât?

– Asta-i întrebarea, iar regulile sunt următoarele. Trebuie să cauți acel lucru după farmecul din el, nu după judecata ta și a celorlalți. Trebuie să cauți răspunsul în pasiunile tale, în creațiile tale, în scrierile tale, în ocean, pe chipurile celor dragi, în lucrurile eterice care îți oferă bucurie. Trebuie să fie ceva ușor ca pana și eliberator. Dacă nu e, atunci înseamnă că ai luat decizia greșită. Ari? Cum te face să te simți?

– Destul de spectaculos. Mulțumesc.

– Te iubesc. Pa!

– Pa!

Mă plimb pe țărm, kilometri întregi. *Ce voi regreta când voi avea nouăzeci de ani, Jasper?*

Eu aș regreta dacă nu voi fi cu Jewel a mea.

Da, asta e, nu-i așa? Locul nostru este lângă perechile noastre. Locul căluților-de-mare nu este în vasul de toaletă, nu-i așa?

Stâncile roșii seamănă cu niște creaturi străvechi care se trezesc dintr-un somn adânc. Mă cațăr pe ele și mă așez de parcă aș călări una până acasă. Îmi plimb degetul prin apă, scriind libertate, pasiune, bucurie. *Pot să rămân, Jasper. Sunt liberă să rămân. Noi suntem liberi.*

Treaba mă îndeamnă să mă întorc la Peștele zburător. Mary își ține degetele lipite de buze. Ochii ei sunt plini de lacrimi.

– Ce s-a întâmplat?

Mary rotește *Răspunsurile zac unde întrebările dorm.*

– O, fetița mea, oalele tale sunt dintr-o altă dimensiune.

Un copilaș stă ghemuit într-o fisură și i se vede doar spatele. Omoplații ascuțiți te duc cu gândul la niște aripi. Pe partea cealaltă, se ițește ușor o libelulă irizată.

– Asta îmi spune că Mikey va fi bine.

Mă duc acasă la soții Butters ca să îl ajut pe Mikey să-și facă bagajele. El împachetează comori: o scoică ascuțită, pietre frumoase, un clește de homar... și îmi vorbește despre mărgele de nisip și alge, crabi versus homari și de ce marele alb este văzut arareori pe coasta asta, ce face ca nisipul să fie roșu și stâncile negre. *Ascultă-l. Nu e speriat, nu-i așa, Jasper?*

Jake adună copiii adoptivi de parcă ar fi o caracatiță și îi liniștește cu o poveste sau acorduri de vioară. Se întinde lângă Mikey, îl cuprinde cu brațele și îi cântă un cântec de leagăn galic.

Ce voi regreta când voi avea nouăzeci de ani? Că nu toți băieții pierduți vor avea un Jake care să le cânte până vor adormi.

– De când sunt pe lume n-am mai întâlnit un copil ca Jake, zice doamna.

– Mikey?

– Ăștia doi seamănă ca două picături de apă.

– Mulțumesc că l-ați crescut.

– Facem ce trebuie, nu, puișor?

Jake se dă jos din pat.

– Vrei să rămânem aici?

– Doamne ferește, voi doi pe patul ăla care scârțâie... ați trezi toți copiii. Duceți-vă în vizită la Mary și la Nia. Încă nu s-au săturat de voi.

E miezul nopți, iar valurile care se sparg de stânci mă trezesc. Iarba se unduiește grațioasă când adierea vântului îmi mângâie pielea. Briza mă împinge spre Peștele zburător, mă invită să mă întind pe podeaua uzată. Căpriorii de deasupra se întind de parcă ar fi cutia toracică a zeiței mele. Zeița lutului și a culorii, a imaginilor cu cuvinte și a bunătății pătrunzătoare.

– Mă reîncarnez, tată.

În cine, corka?

– În mine. Cea de neconceput.

Și ce regreți din viața ta de până acum? Focul? Pietrișul? Inundațiile? Nenumăratele mâini care te-au modelat?

– Nu regret nimic din toate astea.

Privește, ai brațe și picioare. Du-te și hrănește căprioarele.

Cel mai mult observ lipsa de greutate. Brațele lui Jake sunt ușoare în timp ce mă ține lipit de el.

– Voi începe să construiesc casa. Poate de Crăciun vom avea un șemineu.

Îl simt pe Jasper ridicându-se ca un titirez când coada lui o eliberează pe Jewel.

Mary mi-a pregătit deja geanta mică și prânzul. Nia îmi pune în palmă jurnalul cel nou.

– Știi cât suntem de mândre de tine că ai curajul să te întorci în întuneric?

– Ați știut în tot acest timp că mă voi întoarce, nu-i așa?

– Da.

– Mă bucur că eu n-am știut.

– Când ai știut?

– Seara trecută, am văzut într-o altă lumină ultima oală pe care am creat-o. Nu mi-a spus că Mikey va fi bine. Lucrarea asta este cel mai instabil lucru pe care l-am creat vreodată. Aripile

alea se vor frânge atunci când câinii vor lătra prea tare. Ce regret mă va însoţi toată viaţa? Că toţi copiii distruşi care vor veni s-ar putea să nu-l aibă pe Mikey pentru că eu n-am făcut ce trebuia.

– Asta ar fi o variantă. Întreabă-te de unde vin oalele tale. De unde ai ştiut că de data asta lucrurile vor decurge bine cu Jake? Mary îmi mângâie şuviţele rebele. Lutul din care eşti plămădită e încă moale. Cred că mereu va fi aşa.

– Îţi dă o oarecare speranţă să nu fie pe de-a-ntregul copt. Îmi iau geanta. Credeţi că Mikey ştie?

Nia mă conduce spre uşă.

– Şi-ar putea imagina vreodată că te-ai întoarce de bunăvoie în iad?

Jake îmi ia geanta din mână şi o aşază în portbagaj.

– Mi-a picat prost că ne-a cerut să nu venim ca să ne luăm rămas-bun.

– Înţeleg de ce. Orice copil s-ar întrista dacă ar vedea paradisul tău dispărând. Le îmbrăţişez pe Mary şi pe Nia. Nu ştiu cum voi face, dar mă voi întoarce de Crăciun.

– Grăbeşte-te. Trenul n-o să te-aştepte.

Jake scoate maşina de pe aleea pietruită şi iese pe şosea.

– Mai încet. Voi prinde trenul de după-amiază.

– Unu, dacă nu îţi voi da drumul cât timp îmi ascult mintea, nu inima, n-am s-o mai fac niciodată. „Inima" lui e mai mult o „artă", iar durerea ce o cuprinde îmi pătrunde în oase. Şi doi, nu suport să îl ştiu singur pe Mikey în trenul ăla.

Mă întreb dacă bunătatea neţărmurită a lui Jake îl va face să fie mereu atât de blând sau dacă nu va ceda, într-o bună zi, sub greutatea ei.

– Te iubesc, Jake.

– Ne aşteaptă un viitor împreună. Ştiu asta. Spune-mi doar că vei păstra pentru mine ultimul dans.

Gândurile îmi sunt inundate de „şi dacă". *Şi dacă Dick mă va omorî? Şi dacă îmi va tăia faţa? Şi dacă O'Toole va lua ce vrea? Şi dacă mai mult din mama se va furişa în mine?*

– Şi dacă durerea acestei despărţiri mă va rupe în două?

– Atunci te voi iubi de două ori mai mult.

– Te cred.

Trenul începe să facă gălăgie. Jake scoate din buzunar biletul care îmi va hotărî soarta.

– Fugi, iubire.

Ţâşnim din loc, iar eu urc în grabă scările vagonului chiar în momentul în care trenul porneşte din loc. Jake îmi aruncă geanta, iar eu o prind.

– Ne vedem de Crăciun.

– Au mai rămas doar câteva luni scurte. Zâmbetul lui e şovăitor. Ultimul dans?

Zdrăngănitul trenului înghite cuvintele mele:

– Primul şi ultimul.

Mi se pune un nod în stomac când mă gândesc la perioada dintre.

Jake îşi atinge ochiul, inima, apoi întinde mâna spre mine. Tot ce s-a petrecut între noi capătă amploare pe măsură ce el devine un punct de lumină. *Mi-e frică, Jasper. Dacă trenul acesta nu va face cale-ntoarsă?*

Leul-vultur poate zbura.

Deschid uşa, mă furişez printre rafturile cu provizii, câteva paturi, un birou, un cuptor şi străbat vagoanele. Trei vagoane mai încolo, îl văd pe William stând pe vine pe culoar. Ridică privirea când mă apropii şi clatină din cap, zâmbind. Se întoarce din nou spre Mikey.

– Şterge-ţi lacrimile, fecioraş, şi crede-l pe bătrânul William când îţi spune că vor veni şi zile mai bune. Mă poţi crede când îţi spun că asta văd. Se ridică în picioare şi-mi ia geanta. Lăsaţi-mă să vă ajut, domnişorică.

Mikey e prea distrus ca să ridice privirea. Eu îi iau locul lui William.

– Sunt aici, Mikey.

Plânge cu sughiţuri, iar feţişoara îi e plină de lacrimi şi muci.

– Nu, Ari. Nu vreau să-mi iau rămas-bun.

Iau o cârpă rece din mâna lui William și îi șterg fața umflată de plâns.

– Habar n-am ce ne așteaptă, dar indiferent ce-ar fi, vom face față împreună.

Inspiră opintit.

– Poftim?

– Un căluț-de-mare nu își lasă niciodată fratele spiritual de izbeliște. Simt cum tremură când mă îmbrățișează. Totul e în regulă. Vom fi bine.

– Nu trebuie să faci asta. Mă voi descurca.

– Știu. Mă așez pe banchetă cu el agățat de mine. Dar poate că trebuie să fiu cu tine ca să fac ceea ce trebuie să fac.

– Chiar vii cu mine?

– Da.

Își odihnește capul pe umărul meu.

– Jake va fi atât de trist.

– Muzica lui nu va fi mai frumoasă din cauza asta?

Mă prinde de păr ca o vidră care plutește printre alge încâlcite și se odihnește sperând că lucrurile vor fi mai bune. Vocea lui Mary atât de aproape face să mi se ridice părul pe ceafă. *Nu ți-am spus eu că vei fi un olar minunat?*

Mikey se mișcă, iar eu îi simt moliciunea, pietrișul, apa. *Ai dreptate, mătușă. Este cel mai bun lut pe care voi pune vreodată mâinile.*

Mikey oftează în somn, ca și când libelula din el ar zbura de colo colo prin gândurile mele.

– Am doi tați spirituali, așa cum le ai tu pe Mary și pe Nia.

– Huey și Jake?

– Huey este bunicul meu. Mă refer la Jake și la Aaron.

– Eu am mulți tați și mame. Așa îmi aleg mâinile și picioarele. Adună și tu cât poți de multe.

– Mi-a promis că va aștepta trenul în care mă aflu. Respiră mai liniștit. A pus o scrisoare în valiza mea pentru tine.

– Jake?

– Nu. Mikey cască. Aaron.

– Oh.

Încerc să apropii valiza lui Mikey cu piciorul în timp ce el doarme greoi pe mine. Un călător în drum spre toaletă mă ajută. Pescuiesc scrisoarea lui Aaron din buzunarul deschis.

22 iunie

Ari,

Când ai plecat azi, acel sentiment misterios pe care l-am simțit înlăuntrul meu mi-a spus că te vei întoarce în septembrie. Acest gând a fost ca o gură de aer proaspăt.

E un delfin, nu-i așa, Ari?

Da. Cum de-a aterizat unul într-un băiat din prerie, e o minune spectaculoasă, nu-i așa, Jasper?

Abia îmi vine să cred că cineva ar avea curajul s-o facă, însă, dacă citești scrisoarea asta, înseamnă că ești pe drum, iar eu vă voi aștepta cu mașina pe tine și pe Mikey. Cum aș putea explica această prietenie ciudată și „spectaculoasă" dintre noi? Nu pot, dar trebuie să mărturisesc că pentru mine înseamnă mai mult decât orice legătură pe care am avut-o vreodată cu o ființă umană. Știu că pare o exagerare, dar acesta este adevărul.

Vei străbate kilometrii știind că ai un prieten aici care este atât de recunoscător pentru că mai poate petrece puțin timp cu tine.

A.

Orele se scurg în tăcere. Zilele de culoarea mierii pe care le las în urma mea dispar. Dar încă le simt căldura pe spate. Câțiva copaci care se perindă prin fața geamului par îmbujorați, iar eu știu că atingerea toamnei e aproape. Jasper șoptește unul dintre citatele lui Iggy: „Gingășia pe care o lăsăm în urma noastră și focul care ne așteaptă sunt nimic în comparație cu ce zace în noi".

Jasper, ne aşteaptă războiul. Nu-i aşa?

Jasper se adăposteşte în urechea mea. *Armaghedonul.*

N-o să păţeşti nimic dacă mai minţi din când în când, să ştii.

Mikey e mic pentru un băiat de opt ani, dar totuşi prea mare ca să-l pot ţine în braţe. Picioarele îi stau întinse pe locul de lângă el, iar restul trupului stă înghesuit în mine. William vine, îmi uşurează greutatea de pe braţ cu o pernă pufoasă şi îi acoperă lui Mikey picioarele zgâriate cu o pătură. Apoi îşi aşază mâna neagră pe creştetul meu.

– Bătrânului William îi plac surprizele.

– Nu mi-ai anticipat venirea?

– Speranţa e un lucru pe care îl laşi să zboare şi aterizează unde poate.

– Ne aşteaptă zile mai bune?

– Legiuni întregi ar putea răvăşi lumea asta bătrână. Dar o singură persoană o poate aduce pe făgaşul cel bun. Îşi înclină şapca. Binele e chiar aici, domnişorică.

Editura RAO vă recomandă:

Fetele
EMMA CLINE

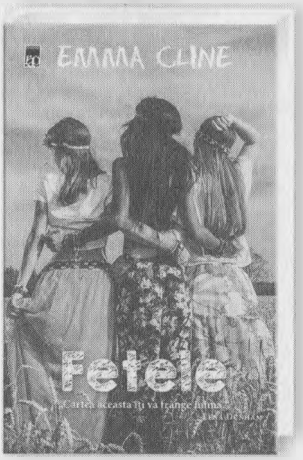

Vara anului 1969. Evie, o adolescentă în vârstă de 14 ani, duce o viaţă anostă, într-un orăşel de provincie din America, şi se străduieşte din răsputeri să le câştige atenţia părinţilor, care abia au divorţat. Totul se schimbă însă pentru ea atunci când o întâlneşte pe misterioasa Suzanne. Aceasta o atrage pe adolescenta în căutare de senzaţii tari în lumea tulbure a unui cult, condus de un nebun charismatic. Romanul este o meditaţie asupra puterii şi a sacrificiului.